Belet

ristic

ăAuto
are

americană de
succes, cu un

portofoliu de
peste 75 de

romane, LISA
JACKSON nu

îşi
dezamăgeşte

nici de
această dată

cititorii,
oferindu-le

un thriller
captivant şi

încărcat de
suspans.

Eroina
, Kristi Bentz,

decide să
înceapă o

viaţă nouă,
devenind

scriitoare de
romane

poliţiste,
bazate pe

fapte reale.
Astfel,

căutând un
subiect

incitant, se
reînscrie la

colegiul AII
Saints, după

ce află că
patru tinere

au dispărut
în mai puțin

de doi ani.
Toate erau

considerate
suflete

pierdute -
fete necăjite,

vulnerabile,
fără familie.

Pentru a afla
adevărul,

Kristi trebuie
să pătrundă

în cercul unui
cult obscur

din campus,
să le afle

secretele şi
să joace rolul

unui suflet
pierdut. Pe

măsură ce se
afundă în

acea lume
malefică,

diferența
dintre

postura de
„vânător" şi

cea de
„victimă"

devine tot
mai incertă

pentru ea şi
în scurt timp

îşi dă seama
că îşi

subestimase
duşmanul,

având de-a
face cu un

asasin abil şi

însetat de
sânge.

59483

90005

O
poveste

palpitantă,
plină de

intrigi şi
nepreväzut,

care va ţine
cititorul în

tensiune
până la

ultima
pagină.

EDIT

URA

LIDE

R

www.edi
turalider.

ro

LISA
JACKSO

Sufl

ete

pier

dut

e

LISA

JACKS

ON

SUF

LET

E

PIE

RD

UTE

Traducere : ROXANA

GEORGIA
NA

BUZOIAN U

Editura
LIDER

Descrierea
CIP a

**Bibliotecii
Naţionale a**

României

JACKSON,
LISA

Suflet
e pierdute /

Lisa Jackson ;
trad.: Roxana

Georgiana
Buzoianu. -

București :
Lider, 2010

ISBN 978-973-
629-232-3

I. Buzoianu,
Roxana

Georgiana
(trad.)

821.111(73)-
31=135.1

Redactare:
Gina Copel

Tehnoredactor:
Florian

Bijlmez
Coperta:

Claudia
Costache Bun

de tipar:
Emilia Leancă

LOST
SOULS

Copyright ©
2008, 2009 by

Susan Lisa
Jackson Toate

drepturile
asupra acestei

ediţii în limba
română

aparţin

Editurii
LIDER

Editor

CASANDRA ENESCU

OP 5

- CP

Secto

r 4,

Bucu

reşti

Tel./F

ax:

021.3

16.32

.55 e-

mail:

lider

@e-

xtre

me.r

o;

depo

zit@e

ditur

alider

.ro

site:

www.

editu

ralid

er.r

oPrologo

Colegiul AII Saints
Baton Rouge, Louisiana
Decembrie
Unde mă aflu?
O adiere rece înfiora pielea dezgolită a lui Rylee.
Tremurând, ea clipi încercând să străpungă întunericul - un vid negru şi rece, cu sclipiri mute dinspre o lumină roşie, într-o ceaţă care avansa. Era îngheţată, stând pe jumătate întinsă pe un fel de canapea şi...
Oh, Dumnezeule, oare sunt goală?
Aşa era?
Nu se poate!
Şi totuşi simţea catifeaua moale pe picioarele goale, pe lese şi pe umeri.
O senzaţie ascuţită de frică îi înţepă creierul.
încercă să se mişte, dar braţele şi picioarele ei nu voiau să se urnească şi nu-şi putea întoarce nici capul. Ridică privirea, încercând să vadă partea de sus a acestei încăperi stranii şi întunecate, cu lumina sa ciudată şi roşie.
Auzi o tuse discretă.
Poftim?
Nu era singură?
încercă să privească în direcţia sunetului.
Dar nu o putu face. Capul greu îi rămase sprijinit de spătarul divanului.
Mişcă-te, Rylee, ridică-te şi mişcă, afurisenia naibii! **Un alt sunet. Cel al unui pantof care se freca de beton - sau de ceva tare - îi ajunse la urechi.** ***Ieşi, ieşi acum. Chestia asta este al naibii de ciudată.***
Ciuli urechile. I se păru că aude şoapte melodioase răzbătând dintre umbre. Ce dracu' era asta?
Tremura în interior din cauza unei noi temeri. De ce nu se putea mişca? Ce naiba se întâmpla? încercă să vorbească, dar nu putu să articuleze niciun cuvânt, ca şi cum coardele ei vocale erau îngheţate. Privi în jur cu frenezie, rotindu-şi ochii în orbite, căci nu-şi putea întoarce capul.

Inima îi bătea cu putere şi, în ciuda aerului rece, începu să transpire.

Era un vis, nu-i aşa? Un nenorocit de coşmar, în care ea, imobilizată, era aşezată pe un divan de catifea, goală ca în ziua în care se născuse. Divanul părea a fi un pic ridicat, ca şi cum s-ar fi aflat pe o scenă ciudată sau pe un fel de estradă, iar în jurul ei, ca un public nevăzut, oameni se ascundeau printre umbre.

Gâtul i se strânse din cauza groazei.

Panica o cuprindea.

Este doar un vis, aminteşte-ţi asta. Nu poţi vorbi, nu te poţi mişca, toate astea sunt semne clasice ale unui coşmar. Calmează-te, scoate-ţi asta din minte. De dimineaţă te vei trezi...

Nu mai fu atentă la sugestia care-i apăruse în minte pentru că nu era în regulă ceva aici. Toată această scenă era foarte, foarte ciudată. Atunci când mai trecuse printr-un coşmar îngrozitor nu avusese capacitatea să se gândească că s-ar putea să viseze. în timp ce toată povestea asta părea reală, avea ceva care o făcea să-şi revizuiască raţionamentul.

Ce-şi amintea... oh, Dumnezeule, oare se întâmplase noaptea trecută... sau doar cu câteva ore în urmă? Ieşise să bea ceva cu noii săi prieteni de la colegiu, un fel de clică adeptă a chestiei ăleia despre vampiri... nu, nu... ei au insistat că era o chestiune *cu vampiri.* Acea scriere veche se presupunea că trebuia să confere mai multă veridicitate întregii poveşti. Fuseseră şoapte şi provocări, pahare cu martini roşu despre care ceilalţi susţineau cu hotărâre că erau pătate cu sânge uman. Fusese un fel de „ritual de iniţiere".

Rylee nu-i crezuse, dar îşi dorise să facă parte din grupul lor, aşa că le acceptase provocările, le făcuse pe plac... şi acum... şi acum se poticni. Puseseră ceva în alcool, dar nu sânge, ci un fel de drog care-i provoca halucinaţii - asta era! Oare nu observase uşoara ezitare atunci când i se dăduse un martini roşu şi ea rotise piciorul paharului între degete? Oare nu le simţise fascinaţia, chiar şi teama, că ea nu va bea din acea băutură, ci o va arunca cât acolo?

Oh, Dumnezeule...

Această iniţiere - care crezuse că va fi doar o glumă - luase o turnură periculoasă şi nebănuită. îşi aminti vag cum fusese de acord să facă parte din „spectacol". Băuse „sângele" fals din paharul cu martini şi da, se gândise că toată treaba asta cu vampiri în care credeau noii ei prieteni era destul de grozavă, dar nu luase în serios nimic din ceea ce-i spuseseră. Crezuse că doar se joacă cu mintea ei ca să vadă cât de departe este dispusă să meargă.

Dar doar la câteva minute după ce dăduse băutura pe gât, se simţise ciudat. Mai mult decât beată, o stare cu totul neobişnuită. îşi dăduse seama cu întârziere că martiniul fusese amestecat cu un drog puternic şi începuse să-şi piardă cunoştinţa.

Până acum.

Oare cât timp trecuse?

Minute?

Ore?

Nu avea nicio idee.

Un coşmar?

Se împiedicase?

Spera din tot sufletul să fie aşa. Pentru că, dacă era real, atunci ea într-adevăr stătea pe un divan, pe o scenă, dezbrăcată, cu părul lung strâns deasupra capului, neputându-şi mişca membrele. Era ca şi cum juca un rol într-o dramă nebunească şi stranie care, era sigură, nu va avea un final fericit.

Auzi un alt sunet, ca de anticipare.

Lumina roşie începu să pulseze încet, în discordanţă cu bătăile îngrozite ale inimii ei. îşi imagină că putea vedea albul ochilor mulţumii care se uita la ea din întuneric.

Dumnezeu să mă ajute.

Strângând din dinţi, se strădui să-şi mişte membrele, dar niciunul nu o asculta.

încercă să ţipe, să urle, să spună cuiva să oprească această nebunie! Dar nu reuşi să scoată decât un scâncet slab.

Teama o cuprinse.

Oare nimeni nu putea opri asta? Cineva din public? Oare nu-i puteau vedea groaza? Oare nu realizau că şluma mersese prea departe? în linişte, îi imploră cu privirea. încet, scena fu luminată de câteva becuri bine amplasate pentru a crea o lumină slabă, întreruptă de pâlpâitul lămpii roşii.

Rotocoale de ceaţă alunecau peste podeaua scenei.

Audienţa nevăzută păru a fi cuprinsă de un freamăt de aşteptare. Ce avea să se întâmple cu ea? Oare ei ştiau? Oare era un ritual la care mai participaseră, prin care probabil trecuseră? Sau era ceva mult mai rău, ceva mult prea oribil de contemplat?

Era condamnată.

Nu! Luptă, Rylee, luptă! Nu renunţa. Nu o face!

Se încorda din nou, încercă să se mişte şi din nou muşchii ei nu o ascultară. încercă să ridice un braţ, capul, un picior, orice, dar totul fu inutil.

Apoi îl auzi.

I se ridică părul pe ceafă din cauza fricii, de parcă s-ar fi aflat la Marea Nordului. Ştiu imediat că nu mai era singură pe scenă. îngrozită, prinse cu colţul ochiului o mişcare. Era o siluetă întunecată, un bărbat înalt, cu umerii laţi, care înainta într-un mod înfiorător prin ceaţa ce se împrăştia.

Gâtul i uscă.

Panica îi făcea inima cât un purice.

Se holbă la el, constrânsă să-l privească cum se apropia încet. Hipnotizată de groază. Acesta era bărbatul despre care şuşotiseră iubitorii de vampiri.

Aproape că se aştepta ca el să poarte o pelerină neagră cu o căptuşeală stacojie, să aibă faţa palidă ca moartea, cu ochii strălucind şi cu colţii apărându-i atunci când îşi desfăcea buzele.

Dar nu se întâmplă aşa. Acest bărbat, e drept, era parţial îmbrăcat în negru. Dar nu avea pelerină, nu se vedea nici satin roşu şi nici ochi strălucitori. Era slab, dar părea a avea o constituţie atletică. Şi al naibii de sexy. Ochelarii, în care te reflectai, îi acopereau ochii. Avea părul negru sau ud, şi era lung până la gulerul jachetei din piele. Blugii lui era rupţi şi cu talie joasă. Avea un tricou decolorat care fusese cândva negru. Ghetele lui din piele de şarpe erau roase, iar tocurile uzate. Avea ceva familiar, dar nu ştia de unde să-l ia.

O anticipare înfocată se auzi din întunericul care înconjura scena.

încă o dată se gândi că era doar un vis neobişnuit, un coşmar ciudat sau o halucinaţie care era acum la fel de sexy pe cât era ea de înspăimântată.

Oh, te rog... să nu fie real.

El ajunse lângă canapea şi se opri, scârţâitul ghetelor nu mai răsuna ca un ecou în mintea ei; se auzea doar şuieratul plin de aşteptare dincolo de bătăile neregulate ale propriei inimi.

Trupurile lor fiind despărţite de spătarul divanului, el îi puse o mână mare, dură pe gâtul gol, provocându-i un fior care-i încălzi sângele şi mai topi un pic din frica ce o cuprinsese. Degetele lui îi apăsau cu blândeţe clavicula şi pulsul ei săltă.

O parte din ea, o foarte mică parte din ea, îl găsea palpitant.

Un „sst!" se auzi dinspre mulţimea nevăzută.

- Aceasta, spuse el, cu voce poruncitoare, dar joasă, adresându-se spectatorilor ascunşi, este sora voastră.

Spectatorii scoaseră un „ahhh!" de anticipare.

- Sora Rylee.

Acesta era numele ei, aşa era, dar... despre ce vorbea el? Voia să-l contrazică, să scuture din cap, să-i spună că tot ceea ce se întâmpla era greşit, că sfârcurile ei erau întărite doar din cauza frigului, nu din cauza vreunei dorinţe, că pulsaţia din interiorul ei nu era dorinţă fizică.

Dar el ştia mai bine.

El îi putea simţi dorinţa. îi mirosea frica. Iar ea ştia că el o plăcea din cauza emoţiilor ei violente.

***Nu face asta*, se rugă în tăcere, dar ea ştiu că el citise semnalele de avertizare din pupilele ei dilatate, din respiraţia ei sacadată, din geamătul care era mai mult de dorinţă decât de frică.**

Degetele lui puternice apăsară cu mai multă forţă, mai tare, ca nişte labe fierbinţi pe pielea ei.

- Sora Rylee ni s-a alăturat în această seară de bunăvoie, spuse el cu convingere. Este gata să facă sacrificiul final şi fundamental.

Ce sacrificiu? Asta nu suna bine. Rylee încercă din nou să protesteze, să se retragă, dar era paralizată. Singura parte a corpului ei care nu era complet afectată era creierul şi chiar şi acesta părea a fi înclinat să o trădeze.

Ai încredere în el*, îi şoptea o parte din creier. *Ştii că te iubeşte... poţi simţi asta... Cât timp ai aşteptat ca să fii iubită?

Nu! Era o nebunie. Drogul era cel care vorbea.

Dar ea voia să se lase în voia senzaţiei provocate de degetele lui care alunecaseră un pic mai jos, lăsând o dâră fierbinte de-a lungul sânilor, tot mai aproape de sfârcurile dureroase.

în adâncul ei, simţea furnicături. O durea.

Dar nu era bine. Nu era...?

El se aplecă mai aproape, atingându-i părul cu nasul, apoi vârful urechii cu buzele, şoptindu-i ca numai ea să audă:

- Te iubesc.

Simţi că se topeşte. îl dorea. Un fior cald o străbătu. Degetele lui îi frecară mai tare pielea din jurul claviculei, apăsând în carne. Pentru o clipă, ea uită că se află pe scenă. Era singură cu el, iar el o atingea... o iubea... O dorea aşa cum nu o dorise niciodată un bărbat... Şi...

El apăsă tare.

Un deget puternic îi intră în carne, înfigându-se în coasta ei.

Un şoc dureros îi străbătu trupul.

Făcu ochii mari.

Groaza şi adrenalina se împletiră în vene. Pulsul ei o luă razna, nebunește.

Ce crezuse ea? Că o va seduce?

Nu!

Iubire? Oh, pentru numele lui Dumnezeu, el nu o iubea! *Rylee, nu te lăsa prostită. Nu cădea în această capcană stupidă.*

înjură halucinogenul care o convinsese că lui îi păsa de ea, oricine naiba ar fi fost el, cel care intenționa să o folosească doar pentru spectacolul său bolnav.

îl privi, iar el îi recunoscu furia.

Nenorocitul zâmbea, arătându-şi dinţii albi.

Atunci ştiu că el se amuza pe seama furiei ei neputincioase. El simțea cum bate inima ei, cum sângele i se scurge fierbinte şi cu frenezie prin vene.

- Al ei este sângele neprihănit al unei virgine, spuse el mulţimii nevăzute.

Nu!

Ai greşit fata! Eu nu sunt...

Făcu eforturi să vorbească, dar limba ei refuza să coopereze, aerul nu-i mişca corzile vocale. încercă să se lupte, dar membrele ei erau neputincioase.

- Nu-ţi fie teamă, şopti el.

îngrozită, ea-l privi cum se apropie şi mai mult; respiraţia lui deveni fierbinte, iar buzele i se întredeschiseră dând la iveală dinţii.

Doi colţi strălucitori sclipiră, aşa cum îşi imaginase ea!

Te rog, Doamne! Te rog, ajută-mă să mă trezesc. Te rog, te rog...!

în următoarea secundă, simţi o împunsătură rece, ca şi cum ar fi fost înţepată de un ac, ca şi cum colţii lui îi perforaseră pielea şi se strecurau cu uşurinţă în vene.

Sângele ei începu să se scurgă...

1

^ână acum e bine, se gândi Kristi Bentz, în timp ce arunca perna ei favorită pe bancheta din spate a Hondei sale vechi de zece ani, o maşină care pentru ea era nouă, dar care avea aproape o sută patruzeci şi patru de mii de kilometri la bord. Cu un ghiont, perna ateriză peste rucsac, cărţi, lampă, iPod şi alte lucruri esenţiale pe care le lua cu ea în Baton Rouge. Tatăl ei o privea cum se muta din casa pe care o

împărţeau cu toţii, o căsuţă care, de fapt, aparţinea mamei ei vitrege. În timp ce o privea, faţa lui Rick Bentz devenea o mască a frustrării.

Şi ce altceva era nou?

Cel puţin, slavă Domnului, tatăl ei încă trăia.

Se hazardă şi aruncă o privire rapidă în direcţia lui.

Avea o mină bună, chiar robustă; obrajii lui erau roşii din cauza vântului care fremăta printre chiparoşi şi pini, iar câteva picături de ploaie luceau în părul lui negru. Desigur, erau şi câteva fire cărunte şi probabil că luase două kilograme jumătate sau trei în ultimul an, dar cel puţin arăta sănătos şi viguros, cu umerii drepţi şi cu ochii limpezi.

Slavă Domnului!

Pentru că, uneori, nu era aşa. Cel puţin nu cu Kristi. De când se trezise din comă, cu un an şi jumătate în urmă, ea avusese viziuni cu el, imagini înspăimântătoare care, atunci când îl privea, o făceau să-l vadă ca pe o fantomă, cu pielea cenuşie, cu ochii negri ca nişte găuri de nepătruns, având o atingere rece, moale şi lipicioasă. Ea avusese multe coşmaruri cu cavalerul întunecat - sfârâitul unui fulger care traversa un cer întunecat, ecoul unui copac despicat de trăsnet, apoi tatăl ei zăcând într-o baltă formată din propriul lui sânge.

Din nefericire, viziunile o bântuiau mai mult decât visele, în timpul zilei, vedea cum pielea lui se decolorează, cum trupul lui devine palid şi apoi cenuşiu. Ştia că el va muri. Şi va muri în curând. îi văzuse moartea destul de des în coşmarul care se repeta. îşi petrecuse ultimul an şi jumătate fiind sigură că el îşi va găsi sfârşitul sângeros şi îngrozitor la care ea fusese martoră în visele sale.

în aceste ultime optsprezece luni, fusese extrem de îngrijorată pentru el, *în* timp ce ea se recupera de pe urma propriilor răni, dar astăzi, în această zi de după Crăciun, Rick Bentz era întruchiparea sănătăţii. Şi era enervat.

Fără tragere de inimă, o ajutase să-şi care valizele până la maşină. Vântul sufla prin această parte a râului, agitând crengile copacilor, suflând frunzele şi purtând mirosul ploii şi al apei mlăştinoase. Ea-şi parcase maşina pe aleea plină de bălţi a micuţei case pe care Rick o împărţea cu cea de-a doua soţie.

Olivia Benchet Bentz se potrivea cu Rick. Nu exista nicio urmă de îndoială în această privinţă. Dar ea şi Kristi nu se prea înţelegeau. Iar în timp ce Kristi îşi încărca maşina în ciuda dezaprobării tatălui ei, Olivia stătea în pragul uşii, la o distanţă de douăzeci de paşi. Sprânceana ei mătăsoasă era încruntată a îngrijorare, iar ochii ei mari şi negri priveau neliniştiţi, deşi nu spunea nimic.

Bine.

Olivia ştia bine că nu trebuie să intervină între tată şi fiică. Era destul de deşteaptă, încât să nu pună paie pe foc în nicio conversaţie. Şi totuşi, de data asta, ea nu intră înapoi în casă.

- **Nu cred că este cea mai bună idee, spuse tatăl ei... pentru a câta oară?**

Oare era a două suta oară de când Kristi îi aruncase bomba cum că se înscrisese la nişte cursuri de iarnă, la colegiul AII Saints din Baton Rouge? Nu era o surpriză foarte mare. îi spusese despre decizia ei în septembrie.

- **Poţi sta cu noi şi...**
- **Te-am auzit şi prima oară, şi a doua, şi a şaptesprezecea şi a trei sute patruzeci şi doua şi...**
- **Destul! El ridică mâna.**

Ea închise gura. De ce săreau mereu unul la gâtul celuilalt? Chiar şi acum, când trecuseră prin atâtea? Deşi aproape că se pierduseră unul pe celălalt de câteva ori?

- **Care parte din: „mă mut şi mă întorc la şcoală, departe de New Orleans" nu înţelegi, tată? Te înşeli, nu pot sta aici, chiar... nu pot. Sunt prea mare ca să mai locuiesc cu tata. Vreau să am viaţa mea.**

Cum putea să-i explice că-i era imposibil să mai suporte să-l vadă zi de zi sănătos, iar după un minut să-i apară cenuşiu şi murind? Fusese convinsă că el avea să moară şi rămăsese cu el, în timp ce se recupera de pe urma propriilor răni, dar să-l privească cum i se scurge culoarea din obraji, asta o termina şi simţea că aproape o luase razna. Pentru numele lui Dumnezeu, dacă rămânea aici nu va face decât să agraveze lucrurile. Veştile bune erau că de o vreme nu mai văzuse acele imagini, cam de o lună, aşa că poate interpretase ea greşit semnele. Indiferent de asta, era timpul să-şi continue viaţa.

Băgă mâna în geantă pentru a-şi lua cheile. Nu avea niciun rost să se mai certe cu tatăl ei.

- **în regulă, în regulă, pleci. Am priceput.**

El se încruntă. Norii împinşi de vânt pe cer distrugeau orice şansă de a avea parte de lumina soarelui.

- **Ai înţeles? Pe bune? După ce ţi-am spus... de câte ori? De un milion de ori? îl luă Kristi peste picior, dar zâmbi. Vezi, eşti un investigator brici. Aşa cum spun toate ziarele locale: eroul local, detectivul Rick Bentz.**
- **Ziarele nu ştiu nimic.**
- **O altă remarcă usturătoare din partea asului detectivilor din Departamentul de Poliţie din New Orleans.**
- **Termină, mormăi el, dar o parte a gurii sale dure tresări, ceea ce putea fi interpretat ca un zâmbet foarte slab. Trecându-şi o mână prin păr, privi înapoi spre casă, la Olivia, la femeia care devenise stânca de care se sprijinea.**
- **Iisuse, Kristi, spuse el. Eşti de groază.**
- **Este genetic.**

îşi găsi cheile.

El miji ochii şi-şi încordă maxilarul.

Amândoi ştiau la ce se gândeşte el, dar niciunul nu menţiona faptul că nu era tatăl ei biologic.

- **Nu trebuie să fugi.**
- **Nu fug. Nu fug de ceva. Dar alerg către ceva. Se numeşte restul vieţii mele.**
- **Ai putea...**
- **Uite ce e, tată. Nu vreau să aud asta, îl întrerupse Kristi, în timp ce-şi arunca geanta pe locul pasagerului, lângă**

trei genţi cu cărţi, DVD-uri şi CD-uri. Ştiai de luni de zile că mă voi întoarce la şcoală, deci nu are rost să facem o scenă. S-a terminat. Sunt adult şi mă duc la Baton Rouge, la vechea mea alma mater, colegiul AII Saints. Nu este la capătul pământului. Suntem doar la câteva ore distanţă.

- **Nu este vorba de distanţă.**
- **Am *nevoie* să fac asta.**

Ea privi spre Olivia, al cărei păr blond şi ciufulit era luminat din spate de beculeţele colorate ale pomului de Crăciun. Micuţa cabană părea călduroasă şi primitoare având în vedere furtuna care se apropia. Dar nu era casa lui Kristi. Nu fusese niciodată. Olivia era mama ei vitregă şi, deşi se înţelegeau destul de bine, nu era vorba de o legătură strânsă de familie între ele. Poate că nu va exista niciodată. Aceasta era viaţa tatălui ei acum şi chiar nu avea prea mult de-a face cu ea.

- **Sunt nişte probleme acolo. Lipsesc nişte studenţi.**
- **Deja ai verificat? întrebă ea iritată.**
- **Doar am citit despre nişte fete dispărute.**
- **Vrei să spui care au fugit?**
- **Vreau să spun dispărute.**
- **Nu te îngrijora! izbucni ea.**

Şi ea auzise că nişte fete dispăruseră pe neaşteptate din campus, dar nimic nu indicase vreo crimă.

- **Fetele pleacă de la colegiu şi din casa părinţilor mai tot timpul.**
- **Chiar aşa fac? întrebă el.**

O rafală de vânt rece suflă peste braţul mlăştinos al râului, învârtejind câteva frunze umede şi trecând prin hanoracul cu glugă al lui Kristi. Ploaia se oprise, pe moment, dar cerul rămânea cenuşiu şi plin de nori, iar betonul crăpat era plin de bălţi.

- **Nu este vorba că nu cred că ar trebui să te întorci la şcoală, spuse Bentz, sprijinindu-se cu şoldul de Honda ei. Astăzi era imaginea sănătăţii - cu pielea roşie, şi părul negru cu doar câteva fire grizonante. Dar ce e cu ideea asta, să scrii despre crime?**

Ea ridică mâna, apoi îşi aranjă câteva lucruri aflate pe bancheta din spatele maşinii, apăsându-le pentru a putea vedea prin oglinda retrovizoare.

- **Ştiu ce este. Nu vrei să scriu despre vreunul din cazurile la care ai lucrat tu. Nu-ţi face griji. Nu voi păşi pe terenul sfânt.**
- **Nu este vorba de asta şi tu ştii prea bine, spuse el. O urmă de furie trecu prin ochii lui pătrunzători.**

Bine. Să fie furios. Şi ea era iritată. în ultimele săptămâni, se călcaseră reciproc pe nervi.

- **Sunt îngrijorat de siguranţa ta.**
- **Ei bine, nu mai fi, în regulă?**
- **Termină cu atitudinea asta. Nu poţi trece cu vederea faptul că ai fost deja o ţintă.**

El îi întâlni privirea şi ea ştiu că retrăia fiecare secundă îngrozitoare a răpirii şi atacării ei.

- **Sunt bine.**

Ea se mai domoli un pic. Deşi el era adesea foarte enervant, era un om bun. Ştia asta. El îşi făcea griji pentru ea, ca întotdeauna. Dar ea nu avea nevoie de asta.

Făcând un efort, îşi temperă neră bdarea, în timp ce Hairy S., potaia mamei sale vitrege, ieşi repede pe uşa din faţă şi urmări o veveriţă până la un pin. într-o străfulgerare roşie şi gri, veveriţa se căţără pe cleiul tare al pinului până sus, pe o creangă care se scutura, în timp ce ea privea în jos, tachinându-l şi mustrându-l pe frustratul terier corcit. Hairy S. sărea pe trunchi cu labele, schelălăind şi ocolind copacul.

- **Ssst... o vei prinde data viitoare, spuse Kristi, ridicând potaia.**

Labele lui ude îi murdăriră tricoul şi primi o limbă umedă pe obraz de la Hairy.

- **îmi vei lipsi, îi spuse ea câinelui, care se agita vrând să se întoarcă la urmărirea rozătoarelor.**

Ea-l aşeză pe iarbă, strâmbându-se un pic din cauza unei dureri la gât.

- **Hairy! Vino aici! îi ordonă Olivia de pe verandă, dar imitaţia de câine o ignoră.**

Bentz spuse:

- **Nu eşti pe deplin vindecată.**

Kristi oftă tare.

- **Uite ce e, tată! Toţi doctorii mei care m-au îngrijit şi specialiştii mi-au spus că sunt bine. Mai bine ca oricând, aşa-i? E ciudat ce poate face o spitalizare, o kineto terapie, câteva şedinţe cu un psihiatru şi aproape un an de antrenament personal intens.**

El pufni. Ca şi cum ar fi vrut să dea greutate îngrijorării lui, o cioară zbură spre ei şi ateriză pe ramurile dezgolite ale magnoliei. Scoase un croncănit singuratic, ca o batjocură.

- **Ai fost destul de îngrozită când te-ai trezit în spital, îi reaminti el.**

- **Asta este o poveste veche, pentru numele lui Dumnezeu.**

Şi era adevărată. Pe când stătea la terapie intensivă, lumea
se schimbase. Uraganul Katrina distrusese o parte din New Orleans, apoi făcuse ravagii în tot golful. Devastarea, disperarea şi distrugerile încă mai erau prezente. Deşi Katrina trecuse peste golf cu un an în urmă, consecinţele furiei uraganului stăteau mărturie peste tot şi probabil că vor mai rămâne ani de zile, poate chiar decenii. Se vorbea că New Orleans nu va mai fi niciodată la fel. Kristi nu voia să se gândească la asta.

Tatăl ei, desigur, muncea foarte mult. în regulă, înţelesese asta. Toţi cei din poliţie erau cu nervii întinşi la maximum, la fel cum era oraşul şi cetăţenii năpăstuiţi şi împrăştiaţi; unii dintre ei fuseseră trimişi în colţuri îndepărtate ale ţării şi nu se mai întorseseră. Cine i-ar fi putut învinovăţi de asta, când spitalele, serviciile oraşului şi transportul erau la pământ? Desigur, exista o revitalizare, dar

aceasta îşi făcea apariţia încet şi cu intermitenţe. Din fericire, Cartierul Francez, care supravieţuise aproape neafectat, era încă atât de unic în vechiul New Orleans, încât turiştii se aventurau din nou în acea parte a oraşului.

Kristi îşi petrecuse ultimele şase luni ca voluntară la unul dintre spitale, ajutându-l pe tatăl ei la secţie, iar sfârşiturile de săptămână făcând curăţenie în oraş, dar acum, se gândise ea - şi psihologul fusese de acord - trebuia să-şi vadă de viaţa ei. încet, dar sigur, New Orleans îşi revenea. Şi venise timpul ca ea să înceapă să se gândească la restul vieţii ei şi la ceea ce voia să facă.

Detectivul Bentz, ca de obicei, nu era de acord. După uragan, Rick Bentz îşi reluase rolul de părinte, parcă mai protector decât înainte. Kristi era sătulă de asta. Nu mai era copilă şi nici adolescentă. Era adultă, pentru numele lui Dumnezeu!

Trânti uşa portbagajului. Nu se închidea, aşa că-şi rearanjă perna preferată, lampa de citit şi plapuma făcută de mână pe care i-o lăsase străbătuşa ei, apoi încercă din nou. De data asta, yala ţăcăni la locul ei.

- Trebuie să plec. îşi verifică ceasul. I-am spus proprietarei că voi ocupa locuinţa chiar astăzi. Te sun când ajung acolo şi-ţi dau raportul complet. Te iubesc.

El părea pus pe harţă, dar spuse ţâfnos:

- Şi eu, puştoaico.

Ea-l strânse în braţe, simţi forţa îmbrăţişării lui şi fu surprinsă când îşi dădu seama că se străduieşte să nu plângă în timp ce se îndepărta de el. Cât de ridicol! îi aruncă un pupic Oliviei, apoi se urcă la volan. Cu o mişcare din încheietura mâinii, Kristi făcu motorul maşinii să prindă viaţă şi, cu gâtul sugrumat de emoţie, dădu cu spatele şi ieşi de pe aleea lungă şi strâmtă, înconjurată de copaci.

Când ajunse la drumul de ţară, ea întoarse pe caldarâmul umed. îl văzu cu coada ochiului pe tatăl său care-i făcea cu mâna. Respirând lung, se simţi dintr-odată liberă. Pleca, în sfârşit. După o lungă aşteptare, o apuca pe drumul ei. Dar când puse maşina în mişcare, cerul se întunecă, iar oglinda laterală captă o frântură a imaginii lui Rick Bentz.

încă o dată toată culoarea i se scursese din trup şi el părea o fantomă, în tonuri de negru, alb şi gri. Ea-şi ţinu respiraţia. Putea fugi oricât de departe, dar nu va scăpa niciodată de spectrul morţii tatălui ei.

Ştia asta în sufletul ei.

Era ceva sigur.

Şi se va întâmpla în curând.

Ascultând o veche baladă a lui Johnny Cash, Jay McKnight privea prin parbrizul camionetei sale, în timp ce ştergătoarele îndepărtau burniţa de pe geam. Mergând cu optzeci şi opt de kilometri pe oră prin furtună, împreună cu câinele său de vânătoare pe jumătate orb, care ocupa locul pasagerului, se întrebă dacă nu cumva îşi pierduse minţile.

Altfel de ce ar fi acceptat să preia un curs seral în locul unei prietene a unei prietene care se afla în anul sabatic? Ce-i datora doctoriţei Althea Monroe? Nimic. Abia dacă o cunoştea.

Poate faci asta din bun-simţ. Este al naibii de sigur că aveai nevoie de o schimbare. Şi, oricum, cât de rău poate fi un semestru în care să înveţi minţile tinere şi însetate de cunoaştere despre medicina legală şi criminalistică?

Luând-o în jos, el părăsi drumul principal îndreptându-şi camioneta spre străduţele laterale, familiare. Ploaia cădea printre ramurile golaşe ale copacilor, iar luminile stradale abia începeau să se aprindă. Apa şuiera sub cauciucuri şi câţiva trecători înfruntau furtuna. Jay întredeschise un pic geamul şi Bruno, o corcitură între pitbull şi câine de vânătoare, îşi ţinu nasul mare apăsat de acea dungă subţire de aer proaspăt.

Vocea lui Cash răsuna în cabina maşinii Toyota, în timp ce Jay încetinea aflându-se la marginile oraşului Baton Rouge.

„Mama mi-a spus, fiule..."

Jay îndreptă Toyota spre aleea cu pietriş a casei micuţe, cu două dormitoare, care-i aparţinuse mătuşii lui.

„... nu te juca niciodată cu armele..."

închise radioul şi opri motorul. Casa era pe punctul de a fi vândută de verişoarele lui care se certau tot timpul, Janice şi Leah, ca parte a moştenirii de la mătuşa Colleen. Surorile, care arareori se înţelegeau în vreo privinţă, fuseseră de acord să-l lase să stea pe proprietatea care era scoasă la vânzare, cu condiţia să facă unele mici reparaţii pe care soţul lui Janice, un star rock în devenire, care nu făcea nimic, nu se putea ocupa de ele.

Posac, Jay îşi luă rucsacul şi laptopul şi sări din maşină. Dădu drumul câinelui, aşteptă ca Bruno să miroasă, apoi să-şi ridice piciorul lângă unul dintre stejarii din grădina din faţă şi apoi închise Toyota. Ridicându-şi gulerul pentru a se proteja de ploaie, se grăbi pe cărarea din cărămidă, plină de buruieni, spre veranda din faţă, unde o lumină strălucea în noaptea care se lăsa. Câinele era la picioarele lui, aşa cum stătea de şase ani de când îl avea Jay, singurul pui din şase care nu fusese adoptat. Fratele său era proprietarul căţelei, un câine de vânătoare de rasă pură care, după ce intrase în călduri, nu aşteptase să i se aleagă un câine cu pedigri. Ieşise din cuşcă şi se împerechease cu o potaie prietenoasă care se afla la câteva sute de metri distanţă şi al cărei proprietar nu crezuse necesar să o castreze. Rezultatul fusese o droaie de căţeluşi care nu valorau niciun cent, dar care se dovediseră nişte câini ai naibii de buni.

Mai ales Bruno, cu un miros ascuţit, dar cu o vedere slabă. Jay se aplecă, mângâie câinele şi fu recompensat cu o ridicare prietenoasă a capului.

- Haide să ne uităm la stricăciuni.

încă îi mai răsuna în minte „Folsom Prison Blues" în timp ce descuia uşa şi o împingea cu umărul pentru a o deschide.

Casa mirosea a mucegai, a nefolosit. Aerul din interior era învechit, întredeschise două ferestre, în ciuda ploii de afară. îşi petrecuse ultimele trei sfârşituri de săptămână aici, zugrăvind din nou dormitoarele, refăcând faianţa din bucătărie şi din singura baie şi îndepărtând ceea ce părea a fi murdărie veche de ani de zile, de pe veranda din spatele casei, unde o maşină antică de spălat rufe devenise adăpost pentru un cuib de viespi. Maşina de spălat ruginită împreună cu legiunea de viespi moarte dispăruseră acum, iar pe podeaua nou vopsită erau aşezate ghivece de lut cu plante atârnătoare.

Dar mai avea mult până să termine. Va dura luni de zile pentru a pune casa la punct. Lăsă bagajul în micul dormitor, apoi se duse în bucătărie, unde un frigider vechi gâfâia pe linoleumul crăpat care trebuia înlocuit. în frigider, alături de nişte brânză uscată şi crăpată, descoperi un pachet de şase Lone Star, din care lipsea doar una, şi luă una dintre sticle. Era ciudat, se gândi el, cum Baton Rouge, dintre toate locurile, devenise raiul său, departe de New Orleans, oraşul unde lucrase şi crescuse.

Oare consecinţele uraganului Katrina i-au supt toată vlaga?

Laboratorul de criminalistică de pe bulevardul Tulane fusese distrus de furtună, iar cercetările fuseseră preluate atât de diferite sectoare şi agenţii private, cât şi de laboratorul de criminalistică din Baton Rouge al poliţiei statului Louisiana. Uneori, lucrau în rulote ale FEMA. Fusese un coşmar - oreîe suplimentare, munca zadarnică de strângere a dovezilor sfârşiseră prin a fi compromise. Şi mai era şi timpul petrecut ca voluntar, ajutând victimele uraganului sau punând umărul la curăţenia care se făcea după ce apele se retraseseră. Se îndoia că unii oameni din poliţie nu se gândiseră să renunţe, iar mulţi o făcuseră, lăsând autorităţile fără personal într-o perioadă când era mare nevoie de mai mulţi ofiţeri dedicaţi, nu de mai puţini.

Nu că Jay ar fi învinovăţit pe cineva că pleca. E drept că datoria lor era să le ajute pe victimele uraganului, dar mulţi ofiţeri se confruntau şi ei cu pierderea caselor şi a persoanelor iubite.

Şi el avea nevoie de o schimbare. Nu era vorba doar de orele groaznice de lucru. Era destul de grav că fusese martor la ororile uraganului şi privise cum oraşul se lupta să-şi revină, în timp ce federalii arătau cu degetul unul spre celălalt. Dar să ştie că atâtea probe, strânse cu multă trudă de-a lungul anilor, se duseseră pe apa sâmbetei... asta apăsa cu greutate pe umerii lui. Ce pierdere mare! Ce muncă uriaşă pentru a recupera totul!

La treizeci de ani, el era deja epuizat.

Şi ceva - o ultimă piesă a tragediei - îl trimisese în această călătorie, departe de New Orleans.

Fuseseră jefuitorii - cei care erau destul de disperaţi sau criminali pentru a profita de pe urma tragediei?

Victimele prinse în propriile case sau în aziluri?

Lipsa unui răspuns rapid din partea guvernului federal?

Distrugerea aproape totală a unui oraş pe care-l iubea?

Sau poate faptul că propria sa casă fusese distrusă de vântul şuierător şi de inundaţia care năruise din temelii casa lui închiriată, ruinând aproape tot ceea ce avea?

Şi cât de mult putea da vina pe dezastru pentru soarta nefastă a relaţiei lui romantice cu Gayle? Oare decesul relaţiei lor fusese din vina lui? A ei? A situaţiei?

îi dădu apă proaspătă câinelui într-o tigaie veche şi se uită pe fereastra plină de picături de ploaie, în curtea din spatele casei. Prin ochiul de geam văzu o bâtă lângă crengile magnoliei singuratice. Se însera repede, ceea ce-i reamintea că avea treabă de făcut.

întoarse capul şi auzi cum îi trosnesc vertebrele şi se aşeză. Se îndreptă spre cel de-al doilea dormitor - care era încă zugrăvit într-o nuanţă oribilă de roz - unde-şi instalase un birou, o lampă şi un mic dulap pentru dosare. în colţ, se afla un culcuş pentru câine, iar Bruno găsise un „os" din piele pe jumătate ros şi începuse să lucreze la el. Jay mai luă o înghiţitură din Lone Star, apoi puse berea jos. deschise laptopul şi-l puse pe biroul ieftin marca Formica, înainte de a apăsa pe butonul de deschidere. Computerul porni cu un bâzâit. Câteva secunde mai târziu, era pe Internet, verificându-şi e-mailul.

Printre spamuril şi mesajele de la colegii şi prietenii săi, era un alt mesaj de la Gayle. Simţi o strângere în stomac atunci când deschise mesajul ei scurt şi vesel şi nu găsi deloc amuzant bancul pe care i-l trimisese şi lui. Nu era nicio surpriză. Fuseseră de acord să se comporte civilizat unul cu celălalt, să rămână prieteni, dar cine păcălea pe cine? Nu funcţiona. Relaţia lor se sfârşise. Murise cu mult înainte ca furtuna să lovească.

Nu răspunse la mesaj. Era la fel de inutil ca şi inelul cu diamant care stătea în sertarul de la biroul din New Orleans. Strâmbă din buze la acest gând. Nu prea avusese noroc în ceea ce priveşte inelele. Cu ani în urmă, îi oferise un „inel de promisiune" iubitei safe din *liceu,* iar Kristi Bentz începuse repede o relaţie cu un asistent atunci când venise la şcoală aici, la colegiul AII Saints. Nu-i aşa că era un pic ironic? Ani mai târziu, când, în sfârşit, îi oferise un inel lui Gayle, ea acceptase diamantul şi începuse să plănuiască viaţa lor împreună - viaţa lui - până când el simţise că i se pune un ştreang de gât. Cu fiecare zi care trecea, sfoara devenea din ce în ce mai strânsă, până când nu mai putu să respire. Atitudinea lui o duru pe Gayle, iar ea deveni şi mai posesivă, îl suna la orice oră din noapte, devenise geloasă pe prietenii, colegii lui, chiar şi pe afurisita lui de carieră. Şi nu-I lăsa niciodată să uite că el ar fi vrut să se căsătorească cu Kristi lîentz cu mult înainte de a o întâlni pe ea. Gayle era sigură că încă mai tânjea după iubita lui din liceu.

Ceea ce era de-a dreptul stupid.

Aşa că el îi ceru inelul înapoi.

Iar ea i-l aruncă în frunte. Inelul îi tăiase pielea şi îi lăsase o cicatrice mică deasupra sprâncenei stângi, ca o mărturie a furiei lui Gayle.

Se gândi că se ferise de un proiectil mult mai mare atunci când anulase nunta.

Cam atâta despre dragostea adevărată.

Luând telecomanda micului televizor care stătea pe dulapul cu dosare, continuă să se uite prin e-mailuri. Ascultând pe jumătate ştirile în timp ce aştepta reportajele din sport şi noutăţi despre Saints, începu să citească alte zeci de mesaje, când prinse sfârşitul unui reportaj.

dispărută din campusul colegiului AU Saints, dinainte de Crăciun, studenta a fost văzută ultima dată aici, în Cramer Hali, de către colega ei de cameră, pe 18 decembrie, în jur de ora patru jumătate."

Jay îşi îndreptă toată atenţia spre ecran. O femeie cu un hanorac albastru, luptându-se cu vântul, ploaia şi cu un cer ameninţător, privea în cameră. Reportajul fusese filmat în faţa clădirii din cărămidă a căminului în care Kristi Bentz locuise cu ani în urmă, pe când era boboc. O imagine a lui Kristi, aşa cum era pe atunci, îi apăru în minte, cu părul ei lung, castaniu, cu trupul ei atletic şi cu nişte ochi pătrunzători şi inteligenţi. Fusese un prost în privinţa ei pe atunci, fiind sigur că ea era „aleasa". Desigur, de atunci învăţase cât de mult se înşelase. Ce bine că ea rupsese relaţia, iar el evitase un mariaj care cu siguranţă ar fi devenit o capcana pentru amândoi. O familie distrusă!

Din acea zi, cu o săptămână înainte de Crăciun, spuse reportera, nimeni nu a mai văzut-o pe Rylee Ames în viaţă."

Pe ecran, apăru o poză a fetei de douăzeci şi ceva de ani. Cu ochi albaştri, păr blond, cu şuviţe, şi cu un zâmbet strălucitor, Rylee Ames părea a fi chintesenţa „fetei din California", genul majoretă, deşi reportera spunea că ea urmase liceul în Tempe, Arizona, şi Loredo, Texas.

„Sunt Belinda Del Rey, relatez de la WMTA, din Baton Rouge."

***Rylee Ames*. Numele îi suna familiar.**

Sâcâindu-l, Jay intră repede pe site-ul colegiului şi verifică lista clasei sale care era mereu înnoită pe măsură ce studenţii adăugau sau renunţau la cursurile din orarul lor. Primul nume din lista sa era Ames, Rylee.

Radarul său de poliţist era în alertă maximă şi fu nevoit să-şi tempereze gândurile pentru a nu crea scenarii înfiorătoare. Viol, tortură, crimă - văzuse atâtea crime violente, dar încercă să nu tragă încă concluzii. Nu exista nicio dovadă că fusese omorâtă, doar că era dată dispărută.

Puştii de vârsta ei renunţau sau schimbau colegiile sau plecau în excursii la schi sau la concerte rock fără a spune nimănui. Se putea foarte bine să fi plecat să se căsătorească pe ascuns.

Dar poate că nu. Lucrase destul de mult la laboratorul de criminalistică din New Orleans încât să aibă un presentiment ciudat în legătură cu această studentă pe care

nici nu o cunoscuse. Mai luă o înghiţitură de bere şi parcurse lista.

Arnette, Jordan.

Bailey, Wister.

Braddock, Ira.

Bentz, Kristi.

Calloway, Hiram.

Crenshaw, Geoffrey.

Aşteaptă! Poftim?

Bentz, Kristi?

El miji ochii privind ecranul, concentrându-se asupra numelui familiar care încă mai avea impact asupra lui, făcând ca pulsul să o ia razna.

Nu se poate! îi bântuia gândurile!

Kristi Bentz *nu putea* să urmeze cursul lui! *Nu era posibil!* Ce întorsătură crudă a sorţii ar fi asta? Dar era numele ei, mare şi real. Nu era atât de prost, încât să creadă că ar putea fi vorba de altă studentă cu acelaşi nume. Trebuia să înfrunte faptul că timp de trei ore, în fiecare săptămână, lunea seara, o va vedea din nou.

Rahat!

Ploaia stropea ferestrele, iar el privea hipnotizat lista cursanţilor. Imagini ale lui Kristi îi apărură în minte: părul ei lung care flutura, în timp ce fugea de el înspre o pădure, joaca luminilor şi umbrelor care o acopereau printre bolta de crengi, râsul ei molipsitor; ieşind din piscină, apa picurând de pe trupul ei plin de energie, zâmbetul ei triumfător dacă câştiga întrecerea, încruntarea ei adâncă şi impenetrabilă dacă pierdea; stând întinsă sub el pe o pătură, în spatele camionetei lui, lumina lunii licărind pe corpul ei perfect.

- Opreşte-te! spuse el cu voce tare, iar Bruno, tot timpul vigilent, fu imediat în picioare, lătrând aspru. Nu, băiete, este... nu este nimic.

Jay alungă imediat imaginile stupide, viscerale, din tinereţea lui excitantă. Nu o mai văzuse pe Kristi de cinci ani şi se gândea că se schimbase. Iar printre toate fanteziile lui romantice legate de ea, mai erau şi alte imagini nu tocmai plăcute. Kristi era temperamentală şi avea o limbă ascuţită.

îşi dăduse seama, cu mult timp în urmă, că era bine că scăpase de ea.

Dar adevărul era că citise şi auzise despre întâlnirea ei cu moartea, despre faptul că avusese de-a face cu un nebun, despre lunga ei şedere în spital, recuperându-se după ultimul atac, şi fusese tulburat şi chiar sunase la o florărie pentru a-i trimite fiori, dar se răzgândise. Kristi era ca un obicei prost, unul de care nu puteai scăpa în totalitate. Jay se simţea bine atâta timp cât nu ştia nimic de ea, nu citea despre ea sau nu o vedea. Toate acele emoţii vechi erau bine zăvorâte cu chei bine păzite. Fusese interesat şi de alte femei. Fusese logodit, nu-i aşa? Şi totuşi... fiind nevoit să o vadă în fiecare săptămână...

Probabil că-i va face bine, decise el.

întărirea caracterului? Aşa cum obişnuia să spună mama lui de fiecare dată când el avea probleme şi trebuia să

plătească preţul pedepsei, de obicei, aplicată de mâinile tatălui său.

- La naiba! mormăi în barbă, în timp ce realiza adevărul.

Falca îi căzu într-o parte şi preţ de-o clipă îşi imagină cum ar fi fost să predea un curs la care să o aibă ca studentă pe Kristi, care ar trebui să fie sub cercetarea lui atentă, sub controlul lui. Iisuse! La ce se gândea? Decisese cu mult timp în urmă că, dacă nu o va mai vedea vreodată, va fi foarte bine. Acum se pare că va trebui să-i vadă chipul timp de trei ore, o dată pe săptămână.

Bău berea şi trânti sticla goală pe birou. Doar nu-şi modificase întreg programul de lucru, lucrase ture de zece ore, suportase dureri de cap din pricina faptului că fusese nevoit să-şi schimbe întreg stilul de viaţă doar pentru a o vedea pe Kristi în fiecare săptămână. îşi încordă atât de tare maxilarul, încât îl duru.

Poate că ea va renunţa la cursul lui. în secunda când îşi va da seama că el îi va ţine locul doctoriţei Monroe, Kristi probabil că-şi va modifica orarul. Nu avea nicio îndoială că nici ea nu voia să-l mai vadă, cum nici el nu mai voia să aibă de-a face cu ea. Iar gândul că el îi va fi profesor probabil că o va deranja cu adevărat. Va renunţa la curs. Mai mult ca sigur o va face.

Bine.

Citi restul listei cu cei treizeci şi cinci de studenţi interesaţi de criminalistică - să zicem treizeci şi patru. Privirea lui se îndreptă înapoi spre primul nume de pe listă: Rylee Adams. Jay îşi frecă barba nerasă. Ce naiba se întâmplase cu ea?

2

- ... ^Cără muzică tare, fără animale de companie, nu se fumează, totul este trecut aici, în contractul de închiriere, spuse Irene Calloway, deşi ea însăşi mirosea în mod suspect a fum de ţigară.

La peste şaptezeci de ani, cu câteva smocuri de păr alb care-i ieşeau de sub bereta roşie, Irene era slabă ca un ţânţar, purta blugi largi, decoloraţi, şi un tricou prea mare. Jacheta ei era, de fapt, o cămaşă bărbătească din flanel. O privea pe Kristi prin nişte ochelari cu lentile groase. Ea şi Kristi stăteau la o masă mică, zgâriată, în apartamentul mobilat de la etajul trei. Locul avea ceva farmec datorită lucarnelor, şemineului vechi, podelei din lemn şi a ferestrelor udate de ploaie. Era confortabil şi liniştit, iar lui Kristi nu-i venea să creadă ce noroc avusese că-l găsise. Irene arătă cu degetul ei lung şi noduros spre ceea ce scria în contractul de închiriere.

- L-am citit, o asigură Kristi, deşi copia pe care i-o trimisese prin fax fusese neclară. Fără să mai piardă timp, semnă ambele exemplare ale contractului de închiriere pe şase luni şi i le înapoie noii sale proprietărese.

- Nu eşti căsătorită?

- **Nu.**
- **Nu ai copii?**

Kristi se burzului în timp ce nega dând din cap. întrebările lui Irene erau un pic cam prea personale.

- **Nu ai iubit? Contractul de închiriere stipulează că aici are voie să stea numai o singură persoană.**

Ea arătă spre micul studio care fusese cândva pod, posibil, camera servitorilor din casa veche, şi care acum era împărţit în apartamente.

- **Şi dacă decid că am nevoie de o colegă de cameră? întrebă Kristi, deşi nimeni n-ar fi dormit confortabil pe divanul care arăta cam distrus sau pe o saltea cu aer.**

Buzele lui Irene se subţiară.

- **Contractul de închiriere va trebui refăcut. Vreau să verific, din motive de securitate, pe orice posibil chiriaş şi, desigur, chiria va creşte, şi va fi nevoie de o altă garanţie. Şi nu ai voie să subînchiriezi. Ai înţeles?**
- **Pentru moment voi fi doar eu, spuse Kristi, reuşind cumva să-şi ţină pliscul.**

Avea nevoie de acest apartament. Găsise cu greutate o locuinţă în mijlocul anului şcolar, mai ales un apartament aproape de campus. Norocul o ajutase să descopere acest studio pe Internet. Era una dintre primele locuinţe pe care şi le putea permite, mai ales că putea parcurge drumul până la şcoală pe jos. Cât despre o colegă de cameră, Kristi ar fi preferat să zboare singură, dar finanţele s-ar putea să o determine să găsească pe cineva cu care să împartă chiria şi utilităţile.

- **Bine. Nu am chef de prostii.**

Kristi se făcu că nu aude. Pentru moment. Dar bătrâna începea să o enerveze.

- **Nu mai ai nicio altă întrebare? spuse bătrâna, în timp ce îndoia cu grijă contractul cu unghiile şi îl băga în buzunarul lateral al unei genţi croşetate.**
- **Nu încă. Poate după ce mă voi muta.**

Ochii negri ai lui Irene se îngustară în spatele ochelarilor ca şi cum ar fi măsurat-o pe Kristi.

- **Dacă este vreo problemă, poţi apela şi la nepotul meu, Hiram. Stă la l-A. îşi flutură degetele în timp ce vorbea. Este un fel de administrator de serviciu. îi mai scad din chirie dacă repară unele lucruri şi are grijă de micile probleme. Cutele de deasupra sprâncenelor se adânciră. Afurisiţii lui de părinţi s-au despărţit şi au uitat că mai au şi copii. O prostie.**

Căută ceva în buzunarul blugilor şi scoase o carte de vizită cu numele ei şi numărul de telefon, împreună cu cel al lui Hiram, apoi o lăsă să alunece pe masă.

- **I-am spus fiului meu că face o greşeală încurcându-se cu femeia aia, dar crezi că m-a ascultat? Oh, nu... Prostul naibii.**

Ca şi cum îşi dăduse seama că spusese prea multe, Irene adăugă repede:

- Hiram este un copil bun. Munceşte din greu. Te va ajuta la mutare, dacă vrei, poate repara orice. A învăţat asta de la soţul meu, odihneascăse în pace.

Ridicându-se în picioare, adăugă:

- Oh, o să-i spun lui Hiram să pună zăvoare noi la uşă. Şi dacă ai vreun zăvor de la fereastră care nu se închide bine, se va ocupa şi de asta. Cred că ai aflat despre ultimele întâmplări?

Sprâncenele ei cărunte se ridicară deasupra ochelarilor fără ramă şi-şi frecă nervoasă bărbia, ca şi cum ar fi cântărit bine ceea ce voia să spună.

- Câteva studente au dispărut în acest an şcolar. Nu s-a găsit niciun cadavru, ştiu, dar se pare că poliţia suspectează o crimă. Dacă e să mă întrebi pe mine, au fugit cu toatele. Privi în altă parte şi mormăi: Se întâmplă tot timpul, dar nu poţi fi niciodată prea atentă.

Dădu din cap, ca şi cum ar fi fost de acord cu ea însăşi, vârându-şi geanta sub braţ.

- Am văzut reportajele de la ştiri.

- Lucrurile stăteau altfel în copilăria mea, o asigură Irene. Majoritatea cursurilor erau predate de preoţi şi călugăriţe, iar colegiul avea o anumită reputaţie, dar acum... aiurea! Flutură mâna, ca şi cum ar fi îndepărtat un ţânţar enervant. Acum se pare că angajează tot felul de oameni... ciudaţi, dacă mă întrebi pe mine, pe oricine are o afurisită de diplomă. Predau cursuri despre vampiri, demoni şi tot felul de chestii satanice... religii ale lumii, nu doar despre creştinism, să ştii, şi... şi mai sunt şi acele piese de *teatru ridicolei* Se *numesc moralizatoare.* Ca şi cum am trăi în Evul Mediu. Oh, nu mă face să vorbesc despre departamentul de engleză. Are la conducere un nebun, ascultă la mine. Natalie Croft nu are nicio legătură cu predatul unui curs, cu atât mai puţin să conducă un departament. Pufni în timp ce deschidea uşa. De când părintele Anthony - oh, scuză-mă, este „Fratele Tony", probabil, pentru că acum este la modă să fii prietenul tuturor -, de când a preluat postul de la părintele Stephen, s-a dezlănţuit iadul. în sensul strict al cuvântului.

Cu buzele strânse, Irene dădu din cap, în timp ce trecea peste pragul uşii slab luminate.

- Ce zici de aşa progres? Piese moraliste, pentru numele lui Dumnezeu? Vampiri? E ca şi cum AII Saints s-a întors în Evul Mediu!

Se sprijini de balustradă şi începu să coboare treptele.

Irene Calloway nu avea o minte deschisă. Kristi neglijă să-i spună că unele dintre cursurile pe care bătrâna le dispreţuia erau deja în orarul ei.

Incuind uşa după noua ei proprietăreasă, Kristi verifică toate ferestrele, inclusiv cea mare din dormitor care dădea spre o scară ruginită, folosită în caz de incendiu.

Toate încuietorile de la ferestrele micului apartament erau stricate. Kristi se gândi să nu menţioneze nimic tatălui ei despre lipsa de securitate. Imediat, în timp ce se îndrepta spre scara exterioară pentru a-şi lua lucrurile, îl sună pe Hiram pe

celular. Nepotul lui Irene nu răspunse, dar Kristi îi lăsă un mesaj şi numărul ei de telefon, apoi începu să-şi care cele câteva bagaje în noua ei casă, un cuib de ciori care dădea spre gardul de piatră ce înconjura colegiul AII Saints.

Stând la biroul ei din cadrul Departamentului de Poliţie din Baton Rouge, ofiţerul de poliţie Porţia Laurent privea fotografiile celor patru studente dispărute de la colegiul AII Saints. Niciuna dintre fete nu îşi făcuse apariţia. Pur şi simplu, dispăruseră, nu doar din Louisiana, dar se pare că şi de pe faţa pământului.

în timp ce *tastatura computerului ţăcănea,* imprimantele bâzâiau şi un ceas vechi ticăia, măsurând trecerea ultimelor zile ale anului, Porţia se uită la poze pentru a mia oară. Toate erau atât de tinere. Fete zâmbitoare cu chipuri proaspete, inteligente şi cu ochii licărind de speranţă.

Sau era doar o mască pe chipul lor?

Oare în spatele acestor zâmbete exersate se ascundeau secrete întunecate?

Fetele erau tulburate, atâta putuse stabili şi ea. Aşa că nu li se acordase cine ştie ce atenţie. Nimeni, nici celelalte organe din poliţie, nici administraţia colegiului, nici măcar familiile fetelor date dispărute nu păreau a crede că era ceva necurat la mijloc. Da' de unde. Aceste studente, cândva zâmbitoare, erau doar nişte fugare, nişte fete încăpăţânate, nebunatice, care, dintr-un motiv sau altul, deciseseră să plece şi să nu se mai întoarcă.

Oare se drogau?

Se prostituau?

Sau doar se săturaseră de şcoală?

Oare se cuplaseră cu vreun iubit care le sucise minţile?

Oare se hotărâseră să umble prin ţară?

Oare îşi doriseră o scurtă vacanţă şi nu se mai întorseseră?

Răspunsurile şi opţiunile variau, dar Porţia părea a fi singura persoană de pe planetă căreia îi păsa. Făcuse copii după pozele de pe legitimaţiile de studente ale fetelor şi le prinsese cu piuneze de planşa pentru comunicate emise de biroul unde lucra. Originalele se aflau în dosarul general al persoanelor dispărute, dar erau diferite; aceste fotografii legau între ele câteva fete, care studiaseră la colegiul AII Saints, iar apoi dispăruseră fără urmă. Nu se folosise nicio carte de credit, nu se încasase niciun cec, nu se accesase niciun bancomat. Telefoanele lor nu mai fuseseră folosite din seara în care dispăruseră şi niciuna dintre ele nu apăruse în vreun spital local. Niciuna dintre ele nu cumpărase un bilet de autobuz sau de avion şi nici nu existase vreo activitate pe paginilor lor din MySpace.

Porţia se uită la pozele lor şi se întrebă ce naiba se întâmplase cu ele. Ceva îi spunea că sunt moarte, dar spera din tot sufletul că instinctele ei obosite, de poliţist, se înşelau.

Niciuna dintre fete nu avea vreun vehicul şi niciuna nu avusese domiciliul în statul Louisiana până ce nu se înscriseseră la colegiul privat. Ultimele persoane care le

văzuseră nu observaseră nimic ciudat, nu putuseră oferi poliţiei nici cel mai mic indiciu în legătură cu ce avea de gând să facă fiecare fată în parte, unde s-ar fi putut duce, cu cine s-ar fi putut întâlni.

Era al naibii de frustrant.

Porţia căută în geantă pachetul de ţigări, apoi îşi aminti că se lăsase de fumat. De trei luni, patru zile şi cinci ore - nu că ar fi ţinut socoteală. Luă o gumă cu nicotină şi găsi puţină satisfacţie în a o mesteca, în timp ce trecea cu privirea de la o poză la alta.

Prima victimă care lipsea de aproape un an, din ianuarie trecut, era o studentă afro-americană, Dionne Harmon, cu pielea închisă la culoare, cu pometi înalţi, cu un zâmbet frumos, larg, şi cu un tatuaj cu „LOVE", împletit cu colibri şi flori, în partea de jos a spatelui. Venise de la New York. Părinţii ei nu fuseseră niciodată căsătoriţi şi erau decedaţi, mama din cauza cancerului, tatăl din cauza unui accident de muncă. Singura ei rudă era un frate cu numele Desmond, care avea deja trei copii, cărora nu le plătise pensia alimentară. Atunci când Porţia îl contactase, el îi spusese că nu-l interesează „ce se întâmplă cu târfa".

- Frumos, spuse Porţia cu voce tare amintindu-şi conversaţia.

Niciunul dintre prietenii lui Dionne nu-şi putea explica ce se întâmplase cu ea, dar ultima persoană care recunoscuse că o văzuse, unul dintre profesorii ei, dr. Grotto, cel puţin păruse a fi îngrijorat. Grotto preda cursuri despre vampirism, câteodată scriindu-l cu y - adică *vampyrism* - ceea ce era un pic ciudat, deşi oamenii puteau fi uneori intrigaţi şi inspiraţi de cele mai ciudate lucruri. în vârstă de treizeci şi cinci de ani, Grotto era mai sexy decât ar fi fost indicat pentru un profesor universitar. Vechea descriere de la Hollywood, „înalt, brunet şi chipeş" i se potrivea ca o mănuşă şi cu siguranţă că era mult mai interesant decât toţi profesorii ei bătrâni şi prăfuiţi pe care-i avusese în cei doi ani cât urmase colegiul AII Saints, cu un deceniu în urmă.

Celelalte fete dispărute erau caucaziene şi toate proveneau din familii destrămate, care le considerară ca fiind nişte fugare iresponsabile „ce intrau mereu în bucluc".

Ce ciudat ca ele să ajungă la AII Saints şi pe urmă să dispară în optsprezece luni!

Coincidenţă? Porţia nu credea asta.

în cele din urmă, presa observase dispariţiile şi presiunea crescuse. Publicul era acum nervos, Departamentul de Poliţie primea tot mai multe apeluri.

După dispariţia lui Dionne, în urmă cu un an, Tara Atwater şi Monique DesCartes se făcuseră nevăzute, Monique în mai, Tara în octombrie, iar acum Rylee Ames. Toate urmaseră cam aceleaşi cursuri, în special la departamentul de engleză, inclusiv cursul despre vampyrism predat de dr. Dominic Grotto.

Poc!

Un dosar ateriză peste fotografiile ei.

- **Hei! spuse Del Vernon, sprijinindu-şi şoldul de biroul ei. încă te mai ocupi de fetele dispărute?**

Iar o luăm de la capăt, **se gândi Porţia în sinea ei, aşteptându-se la o predică de la fostul militar care ajunsese detectiv. Vernon avea de partea lui trei chestii: chel, negru şi chipeş. Deşi avea patruzeci şi ceva de ani, nu-şi pierduse conformaţia de militar al SUA. Avea umerii laţi şi drepţi, talia subţire şi, după cum spunea Stephanie, una dintre secretarele departamentului, fundul lui era „destul de ferm pentru a-i susţine atitudinea de urâcios". Şi avea dreptate. Vernon avea un corp grozav. Porţia încercă să nu observe asta.**

- **Ce este asta? întrebă ea, ridicând dosarul şi deschizându-l. Apoi văzu că era raportul unei crime şi poza unei femei moarte.**
- **Jane Doe... gâtul tăiat... de la poliţia din Memphis. Se pare că este acelaşi tip care a omorât-o pe femeia pe care am găsit-o săptămâna trecută lângă River Road.**
- **Beth Staples.**
- **Vreau să verifici.**
- **S-a făcut, îi spuse ea şi aşteptă ca el să-i spună din nou că fetele dispărute de la AII Saints nu erau înregistrate ca victime ale unei omucideri şi, prin urmare, nu erau treaba ei.**

încă.

Dar el nu o făcu. în schimb, celularul lui Vernon sună şi el bătu cu degetele în biroul ei înainte de a se îndepărta prin labirintul de birouri despărţite de paravane.

- **Vernon, spuse el aspru, trecând pragul biroului său privat şi închizând uşa de sticlă cu piciorul, în urma sa.**

Porţia luă dosarul cu Jane Doe, mutându-şi atenţia de la pozele studentelor. Exista posibilitatea ca ea să se înşele, ca studentele chiar să mai fie în viaţă, să fie doar nişte adolescente fugare, rebele, care intrau în bucluc uri.

Dar nu ar fi pariat pe asta.

La două zile după ce s-a mutat, Kristi a găsit un post de chelneriţă la un restaurant aflat la trei străzi distanţă de campus.

Nu avea să se îmbogăţească din salariul minim şi bacşişuri, dar beneficia de ceva flexibilitate în alegerea turelor, şi asta era exact ceea ce voia. Să servească la mese nu era o slujbă fascinantă, dar mult mai a naibii de bună decât să lucreze pentru Gulf Auto şi Compania de Asigurări de Viaţă, unde-şi petrecuse prea multe ore ca să le poată număra, în anii trecuţi. Pe lângă asta, nu renunţase la visul ei de a scrie despre crime reale. Se gândise că, având subiectul potrivit, va putea deveni o *altă* Ann Rule.

Sau ceva pe-aproape.

Amurgul se lăsa în timp ce ea traversa campusul cu rucsacul atârnându-i pe spate, cu capul între umeri. Primii stropi de ploaie începură să cadă pe pământ în această zi dinainte de Revelion. O rafală de vânt rece trecu prin curtea interioară a campusului, scuturând zgomotos crengile stejarilor şi pinilor înainte de a-i atinge ceafa cu un sărut

îngheţat. Tremură, surprinsă de scăderea temperaturii. Era obosită din cauza mutării şi-şi simţea picioarele ca de plumb când trecu pe lângă Cramer *Hali,* unde-şi petrecuse primul an de colegiu, cu aproape zece ani în urmă. Nu se schimbase prea mult, cu siguranţă, îşi spuse, nu atât de mult pe cât se schimbase ea.

Sufla greu, respiraţia i se transforma într-un abur. Cu colţul ochiului, i se păru că prinde o mişcare, ceva întunecat şi sumbru în gardul viu şi gros de lângă bibliotecă. Felinarul arunca o lumină albăstruie, fluidă, şi, deşi mişi ochii, nu văzu pe nimeni. Poate imaginaţia ei era prea activă.

Dar cine o putea învinovăţi? Luând în calcul propria ei experienţă din timpul răpirii, avertismentele tatălui ei şi remarcile proprietăresei nu putea fi decât teribil de tensionată.

- Nu băga în seamă, se certă ea, trecând pe lângă Casa Wagner, un edificiu enorm din piatră, cu ferestre întunecate, cu cercevele şi cu o lucrătură fină din fier forjat vopsit în negru.

în această seară, vechea vilă impunătoare părea prevestitoare de rele, chiar sinistră. *Şi tu crezi că poţi să scrii despre crime adevărate? Ce spui de ficţiune? Poate genul horror? Sau ceva la fel de înfiorător ca imaginaţia ta! Dumnezeule, Kristi, revino-ţi!*

Grăbindu-se în timp ce începea să plouă tot mai tare, auzi paşi pe trotuarul din spatele ei. Se hazardă şi aruncă o privire rapidă peste umăr, dar nu văzu pe nimeni. Nimic. Şi paşii păreau să se fi oprit. Ca şi cum cel care ar fi urmărit-o nu ar fi vrut să fie descoperit. Sau imita propria ei ezitare.

Stomacul i se strânse şi se gândi la tubul de spray cu piper din rucsac. Instinctul de apărare...

Doamne Dumnezeule, revino-ţi!

Ridicându-şi rucsacul pe umăr, îşi continuă drumul, cu urechile ciulite încercând să sesizeze zgomotul unor pantofi pe beton şi respiraţia apăsătoare a celui care o urmărea, dar tot ceea ce auzi fu sunetul traficului de pe străzi - roţi fredonând pe asfaltul umed, motoare huruind, câte un scârţâit de frâne sau câte un tânguit de angrenaje. Nimic sinistru. Nimic diabolic. Cu toate astea, inima îi bătea cu putere şi, în ciuda dezbaterii ei mentale, trase fermoarul rucsacului din piele şi scotoci după tub. în câteva secunde, era în mâna ei.

Privi iarăşi peste umăr.

Din nou, nimic.

Pe jumătate alergând, tăie peluza şi ieşi pe poarta cea mai apropiată de apartamentul ei. Ajunse în stradă când telefonul ei sună. Tresărind nervoasă, înjură încet în timp ce căuta în buzunarul de la haină. Numele tatălui ei licărea pe ecran. Recunoscătoare, pentru prima dată, că el sunase, îl salută:

- **Hei, tu nu munceşti niciodată?**
- **Chiar şi poliţiştii mai iau câte o pauză din când în când.**
- **Aşa că ai decis să iei şi tu una ca să mă verifici?**

- Tu m-ai sunat, îi reaminti el.

- Oh, aşa este.

- Uitase... asta era un alt mod care îi reamintea că nu se recuperase sută la sută, iar afurisita ei de memorie îi juca feste din când în când, făcând-o să uite complet ceva important.Uite ce e, voiam să-ţi spun noua mea adresă şi că mi-am găsit de lucru la Bard's Board. Este un restaurant şi toate felurile de mâncare sunt denumite după personajele lui Shakespeare. Ştii tu, cum ar fi cafeaua cu gheaţă a lui Iago, sandviciul cu carne de vită al lui Romeo şi sandviciurile micuţe ale lui Lady Macbeth, ceva de genul ăsta. Cred că proprietarii sunt doi foşti profesori de engleză. Oricum, trebuie să le învăţ pe toate pe de rost până luni dimineaţă când încep munca. Cred că mă voi întoarce din nou la jocul de-a memorarea lucrurilor.

-Sandviciul cu carne de vită al lui Romeo... asta sună sexy.

- Numai pentru tine, tată. Este totuşi un sandvici. Eu nu l-aş menţiona partenerului tău.

- Lui Montoya îi va plăcea la nebunie.

Ea zâmbi, iar atunci când ajunse la casa cu apartamente întrebă:

- Şi, cum te mai simţi?

- Bine. De ce?

Se gândi la imaginea în care el se decolora spre cenuşiu, aşa cum îl văzuse, în timp ce se îndepărta cu maşina, cu o zi în urmă.

- Verificam şi eu.

- Mă faci să mă simt bătrân.

- *Eşti* bătrân, tată.

- Puştoaică deşteaptă ce eşti tu, spuse el, dar în vocea sa se simţi umorul.

Ea aproape că spuse: „O aşchie din vechiul trunchi", dar se abţinu. Rick Bentz era un pic afectat atunci când i se amintea că nu era tatăl ei biologic.

- Uite ce e, trebuie să plec. Vorbim mai târziu, spuse ea, în schimb. Te iubesc!

- Şi eu.

începu să urce scările exterioare şi zări, la etajul al doilea, o fată minionă care se lupta cu ceea ce părea un sac cu gunoi.

Fetiţa brunetă, asiatică, privi în sus şi zâmbi.

- Tu trebuie să fii noua vecină.

- Da. De la etajul trei. Sunt Kristi Bentz.

- Mai Kwan. 202. Ea gesticulă larg spre uşa deschisă de la cel mai apropiat apartament care ocupa cel de-al doilea etaj. Eşti studentă? Hei, stai numai un pic, cât duc asta la gunoi.

Mişcându-se cu uşurinţă, trecu pe lângă Kristi şi se grăbi în jos pe scări, papucii ei lipăind cu zgomot în ploaie.

Kristi se întrebă dacă nu arăta un pic ţicnită cu sandalele ci şi cu rucsacul de pe care curgea apa. Şi, oricum, nu avea de gând să aştepte în frig şi ploaie. Ajungând la etajul

trei, auzi lipăitul papucilor lui Mai care urca grăbită treptele în urma ei. Kristi tocmai descuiase uşa şi intrase când Mai o strigă din întuneric.

- **Kristi, aşteaptă!**

Pentru ce? **se gândi Kristi, dar rămase de cealaltă parte a uşii, în timp ce mirosul ploii se răspândea în apartament. Mai apăru în acel moment şi nu aşteptă să fie invitată, ci intră, pur şi simplu, sandalele ei lăsând bălţi pe podeaua veche de lemn.**

- **Oh, uau! exclamă Mai, privind locuinţa cea nouă a lui Kristi. Părul ei, tăiat în şuviţe zburlite până la bărbie, strălucea în lumina lămpii. Arată nemaipomenit!**

Ea zâmbi, arătându-şi dinţii drepţi, înconjuraţi de luciul de buze strălucitor de culoarea coralului. Ochii ei negri, cu pleoapele fardate atent, cercetară spaţiul.

O bucătărie micuţă se afla în spatele unor uşi batante, într-un capăt al încăperii lungi, care era punctată cu lucarne prin care se vedea priveliştea de dincolo de zidurile campusului. Kristi împinsese un birou micuţ într-una dintre nişe, un scaun pentru citit, iar în alta un divan. Curăţase cât putuse de bine mobila şi întinsese câteva covoare pe podea. Una dintre lămpi, o imitaţie de Tiffany, era a ei. Pe cealaltă, o lampă modernă cu un abajur pătat, pentru că fusese ţinut prea aproape de bec, o găsise în apartament. Pereţii erau acoperiţi cu postere ale unor scriitori renumiţi şi cu poze ale familiei lui Kristi. Adusese lumânări şi le aşezase pe pervazuri şi pe măsuţele mâzgălite. Cu o oglindă pe care o cumpărase de la un magazin cu produse de mâna a doua şi cu câteva jihivece cu plante bine amplasate, locul arăta, atât cât era posibil, de un şic studenţesc.

- **Este grozav! Doamne, ai şi un şemineu. Ei bine, cred** că **toate apartamentele dinspre nord au unul. Mai se duse spre polița groasă, sculptată şi-şi trecu degetele peste lemnul învechit. îmi place să privesc focul. Şi tu eşti studentă aici? adăugă ea^**

- **Da. în anul trei. Specializare jurnalism, o lămuri Kristi.**

- **Am fost surprinsă când am auzit că apartamentul a fost închiriat. Mai încă se mai plimba prin locuinţă, uitându-se la pozele pe care Kristi le agăţase pe perete. Mijind ochii, se aplecă spre o poză înrămată. Ei, aceasta eşti tu şi acel poliţist faimos din New Orleans... stai un pic... Kristi Bentz, ca pe fiica lui...?**

- **Detectivului Rick Bentz, da, admise Kristi, un pic stânjenită pentru că Mai îl recunoscuse pe tatăl ei.**

Mai se apropie mai mult de fotografie, privind-o de parcă ar fi vrut să memoreze fiecare detaliu al imaginii cu Kristi şi tatăl ei într-o barcă. Fotografia fusese făcută acum cinci ani, dar era una dintre preferatele ei.

- **El a rezolvat câteva cazuri cu criminalii în serie din zonă, nu-i aşa? Unii erau din acel vechi ospiciu? Cum se numea? Ea pocni din degete şi înainte ca Kristi să poată**

răspunde, ea continuă: „A noastră Doamnă a Virtuţilor", acesta era. Oh, super. Rick Bentz... Eh... Este un fel de legendă vie.

Ei bine, asta era cam exagerat.

- El este, pur şi simplu, tatăl meu.

- Stai un pic... Şi tu... tu... Se întoarse din nou cu faţa spre Kristi şi o expresie de veneraţie îi apăru pe chip. Şi tu ai fost implicată, nu-i aşa? Aproape că ai fost victimă. Iisuse! Mă fascinează chestiile cu criminali în serie... vreau să spun că nu-i glorific sau ceva de genul acesta - sunt diabolici -, dar îi găsesc fascinanţi, tu nu?

- Nu. Kristi fu foarte fermă. Cu toate acestea, se gândea să scrie o carte despre o crimă adevărată. Ceea ce însemna că şi ea era interesată, mai mult decât trecător, de indivizii cu caractere deviante care deveneau tot mai numeroşi. Dar nu simţea nevoia să abordeze aceste subiecte cu o vecină pe care o cunoscuse cu nici cinci minute în urmă.

- Ai spus că eşti surprinsă că am închiriat acest apartament.

- Că l-a închiriat cineva.

Mai privi din nou la poza cu Kristi şi tatăl ei.

- Chiar aşa? De ce?

- Din cauza trecutului său.

- Ce trecut?

- Oh... ştii tu.

Cum Kristi nu răspunse, Mai adăugă:

- în legătură cu locatarul anterior.

- Va trebui să mă lămureşti.

- A fost Tara Atwater, adică aceeaşi Tara Atwater care a dispărut semestrul trecut, în primăvară.

- Poftim?

Lui Kristi aproape că îi stătu inima-n loc.

- Tara este cea de-a treia fată dispărută. Cea de-a doua, Monique, a stârnit interesul presei. Din luna mai. Dar era sfârşitul semestrului de primăvară, iar oamenii au presupus că a renunţat la şcoală. Povestea cam fusese uitată, până în această toamnă când Tara a părăsit şcoala înainte de terminarea semestrului de toamnă. Tu unde ai fost?

- în New Orleans, spuse Kristi, prefăcându-se că nu ştia nimic. Nu voia ca Mai să-şi dea seama cât de afectată era de lapt.

- Nu se poate să nu fi auzit despre studentele dispărute.

Fără să aştepte să fie invitată, Mai se lăsă cu zgomot pe scaunul mare, cu picioarele atârnându-i peste unul dintre braţe.

- A fost la toate ştirile... ei bine, cel puţin în ultimele zile. înainte de asta, autorităţile păreau să considere că fetele ar fi renunţat la şcoală şi ar fi fugit, sau ceva asemănător. Nimeni nu poate dovedi că ele au dispărut cu adevărat. Dar ceea ce este cu adevărat ciudat este faptul că familiilor nici măcar nu pare să le pese. Toată lumea presupune că au plecat, pur şi simplu, şi - ea pocni iar din degete - au dispărut în ceaţă.

***Nu toată lumea,* se gândi Kristi, amintindu-şi de neliniştea tatălui său.**

- La fiecare dispariţie, se face mare tam-tam. Apoi, povestea este scoasă de pe prima pagină şi toată lumea pare să o uite, până ce dispare următoarea fată.
Se încruntă.
- Şi una dintre ele a locuit aici.
Kristi se deplasă spre interiorul noului ei apartament, „afacerea" pe care o găsise pe Internet. Nici nu era de mirare că se încadrase în bugetul ei.
- Da. Tara. Din Georgia. Georgia de Sud, cred, da, dintr-un orăşel nesemnificativ. O piersică de Georgia, orice ar însemna asta. Nu ştiu prea multe despre ea. Nimeni nu ştia. Vreau să spun că am văzut-o de câteva ori, dar nu m-am mai gândit la ea. Apoi a dispărut; de fapt, nimeni nu a realizat, o vreme, că plecase.
- De aceea, nimeni nu a închiriat apartamentul?
- Doamna Calloway l-a pus pe Internet şi a înfipt în faţa casei panoul cu „De închiriat", apoi a dispărut Rylee Ames. Acum, fetele astea au ajuns iar la ştiri - nu-mi vine să cred că nu ştiai! -, dar deja cred că închinaseşi apartamentul.
Ea scoase o pană micuţă din braţul burduşit al scaunului şi o lăsă să plutească spre podea.
Lui Kristi i se ridică părul pe ceafă când se gândi la Tara Atwater. Oare chiar închiriase o locuinţă care fusese recent ocupată de o fată care dispăruse, care ar fi putut fi victima unei întâmplări violente? La naiba! Care erau şansele ca aşa ceva să se întâmple? Kristi studie apartamentul dintr-o nouă perspectivă. Apoi întrebă:
- Şi poliţia este sigură că ea a dispărut... că şi celelalte au dispărut? Că nu sunt doar nişte fugare?
- Doar nişte fugare, repetă Mai. De parcă asta ar fi de bine. Ea ridică din umăr. Nu ştiu ce crede poliţia. Nu cred că au pus totul cap la cap până de curând. Scoase un sunet disprețuitor. Ce spune asta despre cultura noastră, eh? *Doar* nişte fugare.
Kristi se gândi la yalele şi încuietorile din apartamentul ei care nu funcţionau.
- Despre Hiram, ce poţi să-mi spui?
- Nepotul lui Irene? Mai ridică din umeri. Cel mai mare tocilar. Se ocupă de tot felul de chestii tehnice.
- Ar trebui să-mi reparte închizătorile de la ferestre şi să-mi pună un alt zăvor.
- în ce secol? Este ca o fantomă, nu-l vezi niciodată.
- O fantomă pasionată de tehnică?
- Exact. Hei, eu împreună cu nişte prieteni vom merge la Watering Hole de Revelion. Dacă nu eşti ocupată, poţi veni cu noi, ştii tu, să ciocnim pentru anul cel nou. „Auld Lang Syne", pălării caraghioase, confetti, şampanie şi alte prostii. Costă foarte puţin. Doar cât să plătim trupa care cântă.
- Poate, spuse Kristi, purtându-se de parcă agenda ei nu era complet goală. Mai vedem.
Se auziră primele acorduri dintr-o piesă clasică pe care Kristi nu o putea identifica şi Mai băgă mâna în buzunar pentru a-şi scoate celularul. Privi spre ecran şi zâmbi larg.

- **Trebuie să fug, spuse ea repede, în timp ce se ridica în picioare. Mi-a părut bine să te cunosc.**
- **Şi mie.**
- **Pe bune. Sună-mă dacă ai chef să petreci şi să intri plină de energie în noul an.**

Ea apăsă o tastă a celularului, se îndreptă spre uşă şi o deschise cu mâna liberă.

- **Hei! Chiar mă întrebam când voi primi veşti de la tine. Un mesaj? Nu, nu l-am primit...**

Ea ieşi pe uşă prinsă în conversaţia cu persoana care o sunase.

Kristi închise uşa în urma ei, rămânând singură în apartament, pradă unui sentiment înfiorător.

- **Nu-l lăsa să te afecteze, îşi spuse ea.**

Clădirea avea o vechime de câteva secole, era posibil ca mulţi oameni să fi murit aici, să fi fost omorâţi aici. Ar fi putut avea loc tot felul de atrocităţi de-a lungul anilor. Dispariţia Tarei Atwater nu era neapărat o crimă. Privi camera confortabilă, dar nu-şi putu stăpâni un fior neaşteptat. Oare ce se întâmplase cu fata? Dispariţia ei chiar avea legătură cu a celorlalte? Ce se întâmplase cu ele? Oare toate avuseseră aceeaşi soartă oribilă, aşa cum părea să creadă tatăl ei?

Descoperă, Kristi. Aceasta este povestea pe care o căutai. Te afli în mijlocul ei, chiar în afurisitul de apartament din care a dispărut una dintre ele. Asta este!

îşi luă telefonul şi formă numărul lui Hiram. Exact ca şi la celelalte trei apeluri anterioare, a fost trimisă direct spre căsuţa vocală.

- **Minunat, mormăi Kristi, luându-şi geanta. Nu-l va mai aştepta pe tocilar. Cât de greu putea fi să instaleze o afurisită de vală? Va merge la magazin, va cumpăra obiectele care-i trebuiau şi le v& pune chiar ea. Se gândi să deducă cheltuielile din chiria pentru luna următoare, iar Hiram îi va putea da explicaţii chiar el bunicii sale.**

încuind uşa în urma ei, se îndreptă spre maşină. Nu o urmărea nimeni. Nicio siluetă întunecată nu pândea în întuneric. Nicio privire sinistră nu-i urmărea fiecare mişcare. Cel puţin niciuna pe care ea o putea distinge prin desişul gros, licărind în ploaie, care înconjura locul de parcare. Se urcă în Honda fără niciun incident, iar după ce porni farurile şi ştergătoarele, privi prin parbriz, nevăzând nimic ieşit din comun. Poate că Mai doar se juca cu ea, tachinând-o.

De ce? Mai devreme sau mai târziu va afla. Nu, Mai Kwan spunea adevărul aşa cum îl ştia şi ea.

- **Grozav, mormăi Kristi pentru sine în timp ce dădea cu spatele, apoi îndreptă maşina spre alee.**

Nu era nimeni, în afară de un bărbat care-şi plimba câinele pe lângă felinar şi un biciclist care pedala repede pentru a-şi menţine lumina de pe casca stabilă. Nu o pândea niciun criminal. Niciun psihopat nu se ascundea printre maşinile parcate pe stradă. Totul era liniştit. Totul era normal.

Dar în timp ce conducea, nu putea scăpa de sentimentul că ceva urma să meargă prost.

Deci ea se întorsese.

Ca un somon care se retrăsese într-un golf pentru a depune icre.

Kristi Bentz era din nou studentă la AII Saints.

într-o oarecare măsură, asta se potrivea, se gândi el, stând în locul său de urmărire din vârf. Printre crengile scheletice ale copacilor aflaţi lângă zidul gros al campusului, el îndreptă binoclul spre apartamentul din pod pe care îl închiriase ea.

Acolo unde locuise una dintre celelalte.

Era un semn de la Cel Atotputernic?

Sau de la Prinţul întunericului?

Rânji în timp ce o privea cum verifică încuietorile de la ferestre, cum discută vrute şi nevrute cu tipa asiatică, apoi cum coboară zburând pe treptele exterioare spre maşinuţa ei jalnică, oprită sub o lumină de siguranţă în cel mai apropiat loc de parcare. Desigur, n-o mai văzu cât timp ea coborî scările şi se afla după zid, dar el ştia ce face.

Sunetul ambalării motorului Hondei abia dacă răzbătea prin zgomotul ploii şi prin vârtejul traficului de pe străzile laterale, dar el îl auzi. Era atent la el. Pentru că era vorba de ea, de fiica risipitoare. Cât de perfect.

Gâtul i se uscă gândindu-se la ea: părul ei lung, negru, cu şuviţe roşcate, nasul obraznic, ochii verzi, inteligenţi şi o gură largă... Oh, ce putea face cu buzele acelea! Şi le imagină coborând pe trupul lui, îşi imagină limba ei trecând peste abdomenul lui plat, respiraţia ei fiind fierbinte şi nerăbdătoare în timp ce îi deschidea capsele blugilor.

El avu o erecţie şi simţi un uşor regret. Trebuia să-şi reprime această plăcere, cel puţin pentru moment. Era alta...

Se strecură prin întuneric şi intră în clădirea care semăna cu o fortăreaţă, aflată între zidurile campusului. Fără a aprinde vreo lumină, îşi croi drum spre scări şi coborî treptele încet, ca o pisică. Darul său era vederea care străpungea întunericul ceea ce alţii nu o puteau face. Se născuse cu această abilitate. Chiar şi în nopţile întunecate din Louisiana, când o ceaţă joasă se lipea de chiparoşi şi se scurgea încet peste braţul mlăştinos, el reuşea să vadă. Destul de bine pentru a urmări prada şi a vâna fără a folosi ochelari de noapte sau lanterna.

Darul acesta îi fusese de mare folos, se gândi el, în timp ce ieşea afară. Luă o gură din aerul proaspăt, cu iz de ploaie... şi chiar mai mult de atât. îşi imagină că simte mirosul sărat al pielii lui Kristi Bentz, dar ştia că aroma era o iluzie.

Prima dintre multele, îşi imagină el, în timp ce mergea fără zgomot şi cu uşurinţă prin noapte. Trupul său era într-o formă perfectă. Apt. Pregătit pentru sacrificiul suprem.

Ea nu va ceda uşor.

Dar va ceda.

Şi, la început, o va face de bunăvoie.

Va trebui doar ca el să planteze sămânţa care-i va stârni curiozitatea şi apoi nu se va mai putea opri.

3

- ***… Aici*** **Hiram Calloway, spuse o voce subţire, şuierătoare printre paraziţii unei conexiuni celulare de proastă calitate. Am primit mesajul tău în legătură cu încuietorile. M-am gândit să trec pe la apartamentul tău şi să văd dacă le pot repara.**
- **Prea târziu, spuse Kristi iritată. Abia astăzi, de Revelion, la ora două, el se hotărâse să o sune înapoi. Deja am instalat altele noi şi am pus şi noi încuietori la ferestre. Nu mai puteam aştepta. îţi voi trimite factura.**
- **Poftim? ţipă el, vocea sa nazală ridicându-se cu o notă. Nu poţi…**
- **Ba pot şi am făcut-o.**
- **Genul acesta de lucruri trebuie să fie aprobat. Este… este trecut în contractul de închiriere, paragraful şapte…**
- **Eu îţi spun că apartamentul nu oferea siguranţă şi cred că este ceva trecut în contractul de închiriere şi în legătură cu asta. Verifică. Nu ştiu la ce paragraf este, dar deja m-am ocupat de problemă.**
- **Dar…**
- **Trebuie să mă întorc la lucru, spuse ea, închizându-şi telefonul.**

îl vârî în buzunarul şorţului şi trecu pe lângă bucătarii în hainele lor unsuroase care trândăveau sub streaşina verandei din spate şi fumau. Uşa paravan se trânti închizându-se în urma ei, în timp ce ea-şi croi drum printr-un labirint de coridoare ale vilei din anii '30 care fusese transformată în restaurant cu ani în urmă. Istoria clădirii fusese descrisă în ziarul local cu zece ani în urmă şi se îngălbenea în rama care atârna între toaletele pe care scria Lorzi şi Doamne. De parcă vreunul dintre clienţi era de neam domnesc.

Legându-şi mai bine şorţul, Kristi trecu printre uşile batante ale bucătăriei în zona de servit masa şi se opri spumegând de furie din cauza lui Hiram. Cel puţin sunase, într-un final. Kristi începuse să creadă că administratorul-nepot era o născocire a imaginaţiei lui Irene.

Până acum fusese o dimineaţă şi un început de după-amiază pline, dar lucrurile se mai linişteau, slavă Domnului. O dureau picioarele, i se părea că hainele îi erau soioase din cauza grăsimii şi a fumului care plutea în aer şi i se prindea de păr. După câteva ore, în care muncise pe rupte în sectorul ei, se întrebă de ce nu ascultase sfatul tatălui ei şi nu încercase să găsească o altă slujbă la un birou, la o companie de asigurări. La urma urmei, doar nu se îmbogăţea primind bacşişuri. Oricum, doar amintirea orelor petrecute la telefon cu clienţii care se plângeau de Gulf Auto şi Life îi reaminti de ţelul ei, de visul ei de a scrie despre o crimă adevărată.

Stomacul ei chiorăi, atrăgându-i atenţia că nu mâncase nimic de când înghiţise pe fugă o brioşă în acea dimineaţă, devreme. Se gândise că la terminarea turei s-ar putea delecta

cu un Mercutio topit şi o bucată din plăcinta cu lămâie, Regele Lear.

Un An Nou fericit, **se gândi ea, cu sarcasm, în timp ce lua un vas cu cafea şi reumplea ceştile pe jumătate goale aflate pe mesele din sectorul ei.**

Un grup de femei intră şi toate se înghesuiră pe canapeaua uzată aflată într-un separeu din colţ.

Luând patru meniuri plastifiate, Kristi se apropie. Femeile abia o observară, fiind prinse de conversaţie, iar una dintre voci i se părea familiară. Lui Kristi nu-i venea să creadă, dar, în timp ce privea părul cârlionţat al uneia dintre ele, îşi dădu seama că era pe punctul de a o servi pe Lucreţia Stevens, excentrica ei colegă de cameră de pe vremea când era studentă şi locuia în căminele apropiate de Cramer Hali. Kristi se crispă în sinea ei. Ea şi Lucreţia nu se înţeleseseră niciodată şi erau la fel de diferite ca ziua şi noaptea. Kristi, pe vremea aceea, fusese o petrecăreaţă, iar Lucreţia o tocilară care, atunci când nu învăţa, petrecea ore în şir frunzărind revistele pentru mirese şi ronţăind pufuleţi. Nu avea deloc viaţă socială şi era evazivă când vorbea despre prietenul ei, care plecase la un alt colegiu. Kristi nu-l văzuse niciodată pe individ şi adesea se întrebase dacă nu cumva el exista doar în mintea Lucreţiei.

Ce semeni, aduni, **gândi ea, în timp ce punea meniurile în faţa femeilor şi le întrebă ce voiau de băut.**

- **Kristi? întrebă Lucreţia, înainte ca să poată răspunde cineva.**
- **Bună, Lucreţia. Doamne, urma să fie stânjenitor.**
- **Ce faci aici? Lucreţia făcuse ochii mari, probabi, din cauza lentilelor de contact, care, atunci când le purta în locul ochelarilor, o făceau mereu să arate ca o bufniţă.**
- **încerc să vă iau comanda, spuse Kristi zâmbind.**
- **Hei, toată lumea, aceasta este Kristi Bentz, fosta mea colegă de cameră pe când eram boboc, oh, Dumnezeule, în urmă cu un milion de ani.**

Râse, apoi arătă spre o femeie de vreo douăzeci şi cinci de ani, cu ochelari cu rame înguste şi cu părul şaten-închis, care-i cădea pe umeri.

- **Kristi, ea este Ariei.**
- **Bună, spuse Kristi, balansându-se de pe un picior pe celălalt.**
- **Oh, bună.**

Ariei dădu din cap, apoi privi dincolo de Kristi, spre uşă, ca şi cum ar fi căutat pe altcineva, cel puţin pe cineva mult mai interesant decât Kristi.

- **Ea este Grace, arătă Lucreţia spre prietena ei slabă, care purta aparat dentar şi avea un păr ţepos şi roşcat. Femeia nu putea avea mai mult de patruzeci şi cinci de kilograme. Iar aceasta este Trudie.**

Ultima fată, care stătea lângă Lucreţia, era mai durdulie, avea părul negru şi gros, strâns într-o coadă lungă, un ten neted, măsliniu, şi dinţi albi cu un pic de strungăreaţă. Toate trei reuşiră să zâmbească, în timp ce Lucreţia spuse, ca şi cum ar fi fost surprinsă:

- **Dumnezeule, Kristi, arăţi minunat!**
- **Mulţumesc.**
- **Bentz? repetă Trudie. Ia stai un pic. Nu am citit despre tine?**

începe, **gândi Kristi.**

- **Probabil, despre tatăl meu. Despre el se vorbeşte în presă.**
- **Stai un pic. Este poliţist, nu-i aşa? întrebă Ariei, înlorcându-şi capul şi uitându-se chiorâş la Kristi. Deodată, deveni interesată. Nu el a rezolvat acel caz de la „A noastră Doamnă a Virtuţilor" cu un an, sau aşa ceva, în urmă? Se înfioră. A fost atâât de ciudat.**

Amin, **gândi Kristi, nerăbdătoare să încheie conversaţia personală despre o perioadă pe care ar fi preferat să o uite.**

- **Nu ai fost şi tu implicată? Lucreţia era acum serioasă. Vreau să spun, nu am citit ceva cum că ai fost rănită? îşi încreţi fruntea, concentrându-se. Din articol reieşea că aproape luseseşi omorâtă.**

Ea dădu din cap, iar cârlionţii ei negri licăriră sub lumina lămpii de deasupra capului.

- **Ca înainte.**

Kristi nu voia să i se aducă aminte de situaţiile-limită prin care trecuse când se aflase în mâinile acelor perverşi psihopaţi. Deja de două ori, aproape că fusese omorâtă de un psihopat şi frânturile de amintiri despre aceste întâmplări erau suficiente pentru a-i face sângele să îngheţe în vene. Trebuia să îndrepte conversaţia spre alt subiect şi asta repede.

- **Lucrurile acelea s-au petrecut ceva timp în urmă. Am sărit peste asta. Deci, specialitatea de astăzi este fasolea roşie şi orezul, vreau să spun tocana Hamlet.**

Dar Lucreţia nu era gata să renunţe. Captase atenţia tuturor de la masa ei şi a zonei din jur şi nu avea de gând să se oprească.

- **Cred că am citit sau am auzit că ai *murit* şi că te-ai întors din morţi sau ceva de genul ăsta.**
- **Sau ceva de genul ăsta, spuse Kristi, în timp ce toate femeile de la masă, prietenele Lucreţiei, care fuseseră atât de incitate cu câteva minute mai devreme, tăcură.**

Acordurile unei vechi melodii a lui Elvis se auzeau peste zgomotul tacâmurilor, peste zumzetul conversaţiei şi peste şuieratul vechiului calorifer care se străduia să menţină căldura în restaurant. Ea ridică din umeri, acordând un „cui îi pasă" întâmplării din trecutul ei.

- **Kristi este obişnuită cu aşa ceva, spuse Lucreţia. Trăieşte viaţa.**

Ariei întrebă:

- **Cum este atunci când ai un tată faimos?**

Pixul rămase suspendat deasupra carneţelului. Kristi ignoră nodul din stomac.

- **Cvasifaimos. Nu este totuşi Brad Pitt sau Tom Cruise sau chiar...**
- **Nu vorbim despre starurile de cinema, o întrerupse Lucreţia. Doar despre celebrităţile locale.**

- **Celebrităţile locale ca Truman Capote şi Louis Armstrong? întrebă Kristi.**
- **Morţi, spuse Trudie.**
- **Tatăl meu este doar un poliţist.**

Lucreţia o privi de parcă tocmai afirmase că devenise adoratoarea diavolului.

- **Nu este „doar".**

Kristi se strădui să-şi păstreze calmul. Nu asta intenţionase să spună, dar Lucreţia avea mereu un fel anume de a-i întoarce cuvintele. Poate din cauză că părinţii ei, divorţaţi, abia dacă avuseseră timp să se ocupe de ea, fiind prinşi de propriile lor probleme. Sau poate că era cu totul altceva. Orice ar fi fost, era enervant şi mereu fusese aşa.

- **Ai dreptate, reuşi să spună Kristi. Este minunat, dar el ar fi primul care ţi-ar spune că şi-a făcut doar datoria.**
- **Cât de tare e asta? întrebă Trudie.**

Era timpul să pună capăt acestei chestiuni.

- **Deci, ceva de băut? întrebă Kristi. Cafea?**

Din fericire, Lucreţia şi prietenele ei ridicară meniurile şi-şi aleseră băuturile.

- **Două ceaiuri îndulcite, o cola dietetică şi o cafea. Am notat, spuse Kristi, grăbindu-se recunoscătoare spre bucătărie.**

Cine ar fi crezut că Lucreţia se va interesa de ea sau de lalăl ei? Kristi şi Lucreţia nu ţinuseră legătura de-a lungul anilor; de fapt, cât timp locuiseră împreună, abia dacă-şi vorbiseră. Nu avuseseră *nimic* în comun. Kristi se îndoia că sc schimbase ceva de-a lungul anilor.

- **Vechi prietene? întrebă Ezma, o chelneriţă cu pielea de culoarea cafelei moca şi cu nişte dinţi inadmisibil de albi, care umplea paharele de plastic cu gheaţă spartă de la o maşină de gheaţă care huruia lângă dispozitivul pentru sucuri. Ezma, care abia avea un metru cincizeci şi doi şi patruzeci şi trei de kilograme, era studentă cu jumătate de normă şi chelneriţă cu normă întreagă, soţie şi mamă a unui copil precoce în vârstă de doi ani.**
- **Cred că da.**

Kristi luă trei pahare şi turnă în două ceai rece, îndulcit, din carafă, apoi apăsă pe un buton al dozatorului de sucuri şi umplu ultimul pahar cu cola dietetică, ţinând apăsat butonul dozatorului o secundă prea mult. Sucul dădu pe dinafară. Luând un şervet dintr-un cârlig aflat în apropiere, ea şterse toată cola care se vărsase şi acoperi paharul.

- **Una dintre femei - ea arătă cu bărbia spre masa unde I -ucreţia părea că-şi adunase curtenii - a fost colega mea de cameră când m-am înscris prima dată la AII Saints, pe vremea când treceam în noul mileniu.**
- **Lasă-mă să ghicesc - Lucreţia Stevens, spuse Ezma, aruncând o privire spre masă.**
- **Cum ţi-ai dat seama?**
- **Cred că sunt atotştiutoare.**
- **Da, cum să nu. Kristi zâmbi uşor.**

- Şi... - ea ridică din umărul slăbuţ - am tras cu urechea.
- Aşa mai merge.

Ezma râse în timp ce apuca mânerul dozatorului unde se alia furtunul cu apă şi umplu paharele rămase.

- De fapt, am avut-o la unul dintre cursurile mele, cel de stilistică, cred că era.
- Este profesor?
- Asistent.

Kristi era uimită. Ştiuse dintotdeauna că Lucreţia era o studentă perpetuă, dar nu-şi imaginase niciodată că va rămâne la AII Saints pentru a preda.

- Şi cred că are o relaţie cu cineva din universitate. Un alt profesor.
- Pe bune?

Cam atât despre prietenul Lucreţiei, după care tânjise în anul în care o cunoscuse Kristi.

- Ei bine, trebuie să recunosc, dacă n-aş fi o femeie căsătorită, fericită, aş fi putut fi interesată. Unii dintre profesori sunt superbi!

Kristi îşi aminti de câţiva dintre profesorii ei din trecut. Ciudatul dr. Northrup, iritantul dr. Sutter şi arţăgosul, îngâmfatul dr. Zaroster. Toţi erau profesori universitari vechi, uşor excentrici, care sufereau de complexele superiorităţii. Cu siguranţă că nu „superbi". Nici măcar pe aproape. Cel puţin nu după gusturile lui Kristi.

- Glumeşti, nu-i aşa?
- Îhî. Îţi spun eu, personalul de la AII Saints este special. Cel puţin cei din departamentul de engleză. Este ca şi cum cel care a făcut recrutările a căutat prin fotografiile de la Hollywood.
- Acum ştiu că exagerezi.
- Ei bine, vei vedea şi tu în curând. Ezma adăugă câte o felie de lămâie în fiecare pahar. Cursurile încep săptămâna viitoare. Pun pariu că îmi vei da dreptate.

Kristi îşi umplu tava.

- Şi tu crezi că Lucreţia se întâlneşte cu una dintre superbităţile alea?
- Aşa se zvoneşte. Dar nu ştiu cu care. Când mă apropii, tace mâlc, ca şi cum s-ar ascunde.
- De ce?

Ezma dădu din cap.

- Nu ştiu. Poate că este căsătorit sau logodit, ori există vreo regulă în legătură cu fraternizarea personalului. Sau poate că este dr. Preston. Buzele ei se strânseră la colţuri. Predă stilistica şi are o reputaţie proastă.
- Cred că m-am înscris la cursul lui.
- Oh, da? Prietena mea, Dionne, a urmat cursul lui şi era înnebunită după el, dar când vine aici este, pur şi simplu, prost-crescut. Apoi Dionne a dispărut.
- Prietena ta este una dintre fetele dispărute? întrebă Kristi. Şi crezi că Preston ar putea fi implicat în asta?

Ezma era pe cale să nege. Dar se răzgândi, iar Kristi îşi putu da seama de asta după felul în care i se lăsă bărbia.

- **Nu cred, dar nu l-aş scăpa din ochi pe individul ăsta. Problema este că nimeni nu crede cu adevărat că lui Dionne i s-a întâmplat ceva rău. Se bănuieşte că a dispărut, pur şi simplu, probabil că a plecat în lume cu prietenul ei.**

Ezma dădu din cap.

- **Atunci de ce nu a mai primit nimeni veşti de la ea?**
- **Exact! Teoria comună este aceea că ea este cu Tyshawn şi că şi-au luat noi identităţi. Tyshawn Jones are şi el o reputaţie proastă. Se ocupa de droguri, a făcut închisoare pentru furt pe când era minor. Eu, una, nu am înţeles niciodată ce găsea la el. înainte de Tyshawn, se întâlnea cu un tip grozav, Elijah Richards. Era student în anul trei la facultate, plănuia să devină contabil, dar Dionne a început să se vadă cu Tyshawn şi asta a pus capăt relaţiei cu Elijah. Păcat.**
- **Şi cu Tyshawn ce mai e? Şi el lipseşte?**
- **Nimeni nu a menţionat asta niciodată?**

Kristi ocoli una dintre liniile pentru gătit şi aruncă o mână de cartofi tăiaţi în tigaie, iar uleiul încins sfârâi şi făcu bule. Deschise uşile batante cu spatele şi auzi vocea Lucreţiei pe deasupra sunetului unui fluier.

- **Vă spun eu, el este *uimitor*. Absolut şi incontestabil uimitor. Niciodată... nici măcar o dată nu am întâlnit pe cineva ca el.**

Kristi fu nevoită să se abţină să nu-şi dea ochii peste cap. Chiar şi ca proaspătă studentă, Lucreţia fusese o romantică incurabilă. Se pare că lucrurile nu se schimbaseră. Lucreţia era pe punctul de a mai adăuga ceva, dar entuziasmul ei încetă atunci când o zări pe Kristi. Aruncă spre celelalte femei o privire ca să tacă, pe care ele o înţeleseră, şi toate tăcură.

Kristi înţelese mesajul - Lucreţia nu voia ca fosta ei colegă de cameră să ştie ceva despre viaţa ei amoroasă. De parcă lui Kristi îi păsa.

în timp ce Kristi împărţea băuturile reci şi turna cafeaua, Lucreţia o privi pe vechea ei colegă de cameră.

- **Deci te-ai înscris la AII Saints?**
- **Îhi. Nu avea niciun motiv să mintă. Turnă cafeaua în ceaşcă.**
- **Nu ai terminat?**

Kristi nu avea de gând să muşte momeala.

- **Mi-au mai rămas câteva credite.**

Iisuse, de ce-i păsa Lucreţiei?

- **Credeam că ai o anumită pasiune pentru scris.**
- **Mmm. Frişcă? o întrebă ea pe femeia care comandase cafeaua, ignorând întrebările Lucreţiei.**
- **Aveţi lapte degresat?**
- **Desigur. O secundă.**
- **Acum predau, spuse Lucreţia mândră.**

- Este minunat, se forţă Kristi să spună în timp ce se îndepărta. Umplu din nou ceştile pe jumătate goale de la o masă din apropiere, apoi se grăbi înapoi spre bucătărie, unde turnă lapte degresat într-un mic recipient şi luă o farfurie cu pliculeţe de zahăr şi îndulcitori artificiali.

Temperându-şi iritaţia provocată de Lucreţia, se întoarse la masă.

- Poftim.

Aşeză recipientul şi farfuria pe masă, lângă femeia care bea cafea.

- V-aţi decis?

Zâmbind forţat, le luă comanda fără alte incidente şi scrise cu atenţie instrucţiunile pe o foaie de hârtie. Una dintre femei voia sos dietetic lângă salata Julius Cezar, alta insistase ca burgerul ei Regele Lear să nu aibă niciun fel de condimente, iar cea de-a treia voia un bol cu supă Cleopatra, de scoici, cu garnitură de fructe în loc de salată de varză murată. Lucreţia avea în ultima vreme alergii faţă de orice fel de fructe de mare, aşa că dorea să se asigure că salata cu ton Tybalt nu fusese atinsă de vreo scoică Ophelia sau de creveţii Scarus.

Cu mâinile vârâte adânc în buzunarele hainei de ploaie, Porţia Laurent mergea pe trotuarul care intersecta curtea interioară de la AII Saints. Era Revelionul, iar ea era în pauza de masă. Noaptea deja începea să se lase şi promisiunea unor chefuri pe cinste era evidentă printre grupurile de studenţi care râdeau şi vorbeau, grăbindu-se spre restaurantele şi barurile locale pentru a toasta în cinstea noului an.

Cel puţin patru studenţi nu vor fi printre petrecăreţi. Dionne Harmon, Monique DesCartes, Tara Atwater, iar acum şi Rylee Ames, care, după cum credea Porţia, avuseseră toate acelaşi sfârşit tragic. Ar putea fi vorba şi despre altele, se gândi ea, deşi niciuna nu era de la AII Saints.

Verificase. În trei ani, nicio altă studentă nu mai fusese dată dispărută.

- Fără cadavre nu putem vorbi de omucidere, insistase Vernon în cursul celei mai recente conversaţii, dar Porţia nu credea asta.

Adevărul era că nu exista nicio dovadă că fetelor li se întâmplase ceva rău. Pe de altă parte, Dionne era afro-americană, iar celelalte trei fete erau albe. Ucigaşii în serie nu încalcă, *de obicei,* linia rasială, dar nu se întâmpla mereu aşa.

Se gândi la Monique DesCartes, din Dakota de Sud. Când Monique avea paisprezece ani, tatăl ei a fost diagnosticat cu Alzheimer, iar Porţia ştia din experienţă cum poate o asemenea boală să distrugă o familie. Mama lui Monique fusese foarte supărată când ea aplicase pentru bursă şi plecase, lăsând-o să se descurce cu un soţ a cărui stare se deteriora cu rapiditate şi cu două fete mai mici, una dintre ele fiind încă la şcoala primară. Monique, eterna rebelă, fugise de acasă de două ori pe când era la liceu şi astfel, acum, era văzută ca o fată care renunţa uşor şi îşi lua tălpăşiţa. Se ştia că bea, că se droghează şi că se despărţise de prietenul ei cel mai

recent cu câteva săptămâni înainte să dispară. Prietenului, care era deja într-o relaţie intensă cu o nouă iubită, nu-i păsa nici cât negru sub unghie de ceea ce se întâmplase cu Monique.

Părea că nimănui nu-i pasă. Cu excepţia ei.

Trecu pe lângă bibliotecă unde trei etaje de luminiţe străluceau în noapte. Ploaia se mai potolise, dar aerul era greu şi umed, frunzele unor tufişuri încă mai picurau, în timp ce acestea fremătau în ploaie. Luminile exterioare care străluceau prin campus arătau ca nişte vechi lămpi cu gaz, un salut către epoca în care şcoala fusese fondată.

în timp ce se îndrepta spre Cramer Hali, unde locuise cu ani în urmă pe când era studentă în anul întâi, se gândi la fetele dispărute. Toate studiau literatura engleză. Toate participau atât la nişte cursuri principale, cât şi la un curs din noul şi controversatul plan de studii. Fiecare participase la cursurile: Scrierea unui roman, Shakespeare 201 şi Influenţa vampyrismului în cultura şi literatura modernă. Nu exista nicio dovadă că fetele se cunoşteau şi nu urmaseră cursurile în acelaşi semestru, dar se înscriseseră şi trecuseră prin fiecare dintre aceste cursuri. Poate că nu era nimic. Dar poate că era...

Se trezi exact în faţa căminului. Clădirea din cărămidă arăta aproape la fel, iar ea privi în sus, spre camera de la etajul doi care-i aparţinuse lui Rylee Ames. Rylee, ca şi celelalte fete, se înstrăinase de familia ei, dar afirmaţiile mamei ei nu păreau a fi adevărate.

Nadine Olsen îi spusese, cu accentul ei din vestul Texasului, doar că: „Ştii cum este cu unele fete, când dau de greu îşi iau tălpăşiţa spre Chicago şi rămân însărcinate".

Porţia nu găsise nicio dovadă cum că Rylee ar fi născut vreodată, dar se drogase - ecstasy, marijuana şi cocaină - şi fugise de acasă de câteva ori, în adolescenţă, în timp ce Nadine se străduia să-şi crească cei trei copii dintr-un salariu de muncitor într-o fabrică de conserve. Tatăl lui Rylee, primul dintre cei cinci soţi ai lui Nadine, spusese cu indiferenţă: „Mereu am ştiut că puştoaica va sfârşi rău. A moştenit asta de la mama ei."

Minunat, gândi Porţia cu tristeţe. Nimănui nu părea să-i pese ce s-a întâmplat cu Rylee Ames.

Cam aceeaşi apatie stăpânea şi celelalte victime.

- Nu sunt victime până ce nu dovedim că s-a săvârşit o crimă, insistase Del Vernon, dar Porţia ştia mai bine.

Aceste fete erau victime din ziua în care se născuseră. Asia aveau în comun. împreună cu faptul că se specializaseră mi engleză la colegiul AII Saints şi, astfel, urmaseră unele ilinlre cursurile impuse şi opţionale.

Coincidenţă?

Porţia se îndoia de asta.

Un vânt rece zgâlţâi crengile pinilor şi făcu muşchiul spaniol care atârna de stejari să danseze şi să se balanseze la lumina lămpilor, aidoma unor fantome.

Dacă Porţia ar fi fost o femeie superstiţioasă, poate că ar li simţit un fior în suflet la vederea pisicii negre care fugi de-a curmezişul drumului. Dar nu credea în fantome, demoni sau vampiri. Nu era prea sigură nici în ceea ce-l priveşte pe I »nmnezeu, deşi îşi făcea rugăciunea cu regularitate. Dar credea în existenţa răului. întunericul făcea să putrezească sufletul, locul unde răutatea şi cruzimea sălăşluiau sub o aparenţă umană.

Şi îi era îngrozitor de teamă că toate cele patru fete care dispăruseră de la AII Saints se întâlniseră cu un maniac ucigaş, unul dintre cei mai răi.

Spera din tot sufletul să se înşele.

Kristi nu mai putu să suporte. Şi ce dacă era Revelionul? Şi ce dacă toţi cunoscuţii ei petreceau? Desigur, şi ea primise invitaţii. Ieri, de la Mai, pe care nu avea de gând să o accepte, dar şi de la prieteni din New Orleans, prieteni cu care crescuse, prieteni cu care lucrase şi chiar de la Eve, sora ei de curând descoperită. Le refuzase pe toate. Voia să se stabilească aici, la Baton Rouge, iar când era vorba de femeia care-i era soră vitregă, era prea ciudat ca să se gândească la asta. Timp de aproape douăzeci şi şapte de ani crezuse că era singură la părinţi... şi, dintr-odată, Eve Renner se dovedi a fi rudă cu ea. Era prea bizar pentru a se gândi la asta şi totul ţinea de o perioadă pe care prefera să o dea uitării.

- Câte un pas, îşi spuse ea, în timp ce aprindea câteva lumânări şi-şi deschidea laptopul.

în afară de asta, avea o misiune de îndeplinit. Nu avea de gând să cureţe mesele de la Bard's Board la nesfârşit şi se întorsese la şcoală dintr-un anumit motiv - pentru a-şi perfecţiona meşteşugul.

Avusese ceva succes scriind pentru revista *Factual Crime* şi făcuse câteva articole pentru o revistă asemănătoare, online, dar ea voia să scrie o carte adevărată. Din moment ce tatăl ei refuzase să-i faciliteze accesul la vreunul dintre cazurile lui, va trebui să găsească singură unul.

Laptopul bâzâi prinzând viaţă şi, cu ceva dificultate, găsi o conexiune wireless pe care o putea folosi. Stând în micuţa nişă pentru scris din lucarnă, lângă ochiul de geam care dădea spre zidul ce înconjura campusul, Kristi începu să caute pe Internet informaţii despre Tara Atwater, fata care locuise chiar aici înainte de a dispărea. Kristi devenise specialistă în găsirea informaţiilor pe net, dar de data asta descoperi foarte puţine. Doar câteva articole în care era menţionată Tara Atwater. Nici în legătură cu celelalte fete nu erau mai multe date, decise ea, în timp ce citea articolele din versiunea Web a ziarului local. Dar părea a fi un subiect bun. Poate era cel pe care-l căuta. Poate că ajunsese că locuiască în acest apartament pentru că aceasta era adevărata crimă pe care trebuia să o cerceteze şi despre care să scrie o carte.

***Ceva* le făcuse pe studente să dispară.**

Fetele nu dispăreau fără un motiv. Nu patru de la acelaşi colegiu într-o perioadă de optsprezece luni. Nu patru care urmau aceleaşi cursuri.

Kristi salvă o pagină în timp ce auzi paşi pe scară. O secundă mai târziu soneria sună, iar ea roti scaunul, se ridică de la birou, traversă încăperea micuţă şi privi prin vizor. Văzu un bărbat neîngrijit, în jur de douăzeci de ani sau aproape douăzeci, stând sub singura lumină slabă montată pe palierul scărilor care intenţiona a fi veranda ei. Ud şi cu apa curgând de pe el, avea părul de un blond spălăcit lipit de cap. Căra o cutie de scule într-o mână şi avea o expresie de „enervat la culme" pe chip care intenţiona să sugereze autoritate.

Fără îndoială era absentul Hiram.

- **Cine este? strigă ea doar pentru a fi sigură.**
- **Administratorul. Hiram Calloway. Trebuie să verific încuietorile.**

Oh, acum avea nevoie să verifice încuietorile? Ce modalitate de a te ocupa de problemă, Hiram.

El arăta la fel de jalnic pe cât se aşteptase ea, cu barba lui subţire, cu anticul lui tricou de la vreun concert Metallica, cu pantaloni de camuflaj, murdari, şi cu o atitudine taciturnă de genul „întrebă-mă dacă-mi pasă".

întredeschise uşa, lăsând lanţul la locul lui.

- **Deja m-am ocupat de încuietori.**
- **Nu poţi face diverse chestii pe aici, ştii? Nu este apartamentul tău. Eu trebuie să repar lucrurile pe aici.**
- **Ei bine, nu am putut da de tine, aşa că m-am descurcat singură, spuse Kristi punând capăt discuţiei.**

El se încruntă. Buzele lui, pe jumătate ascunse de ceea ce ci spera ca într-o zi să fie o barbă, se curbară a nemulţumire deasupra dinţilor un pic strâmbi.

- **Atunci va trebui să-mi dai cheia. Vreau să spun, o copie. Bunica mea... doamna Calloway este proprietara acestui loc. Trebuie să aibă acces. Scrie în contractul de închiriere.**
- **Mă voi asigura că primeşte una.**
- **Asta va lua ceva timp. Oricum, îmi va da o copie. Trebuie să am o cheie de la fiecare apartament din această clădire. S-ar putea să fiu nevoit să intru în locuinţă, dacă se întâmplă ceva sau dacă-ţi pierzi cheia sau...**
- **Nu am de gând să-mi pierd cheia.**
- **Este pentru siguranţa ta.**
- **Dacă spui tu.**

Ea nu se baza pe asta.

- **lisuse, de ce eşti o... El înghiţi epitetul în ultima clipă. Temperamentul lui Kristi se aprinse.**
- **Te-am sunat şi ţi-a luat trei zile ca să-mi răspunzi. Toate încuietorile din apartament erau stricate sau slăbite şi am aflat că una dintre fetele care a dispărut din campus a locuit aici, aşa că m-am gândit să rezolv eu însămi problema.**

El rămase mască.

- **Nu ţi-a spus nimeni că ar fi cazul să te mai temperezi?**
- **Aşa cum ţi-au spus ţie? replică ea.**

El se înroşi, iar ea simţi un pic de regret. Puştiul, deşi era incompetent, părea că încearcă să-şi facă treaba. Deşi eşua, ea chiar nu voia să-l enerveze.

- **Nu trebuie să fii atât de rea, bolborosi el.**

Kristi oftă în sinea ei.

- în regulă, să o luăm de la început. Totul este în regulă aici, bine? Am reparat încuietorile. îi voi da bunicii tale, doamnei Calloway, o cheie şi ea va avea grijă să-ţi dea şi ţie una, deşi presupun că nu vei da buzna aici fără să mă anunţi... Cred că şi asta este trecut în contract.

Ea scoase lanţul din zăvor şi deschise uşa larg, apoi păşi pe veranda micuţă.

- Nu am vrut să o pornim cu stângul, Hiram. Sunt doar un pic nervoasă pentru că am aflat că una dintre fetele dispărute a locuit aici semestrul trecut. Bunica ta nu a menţionat asta şi este un pic ciudat.

El se uita la podeau de lemn de pe palier. Nu arăta a avea mai mult de şaptesprezece ani. Abia dacă era destul de bărbat, încât să ocupe postul de administrator.

- Deci, ai cunoscut-o? Pe Tara?
- Nu chiar. Am vorbit. Puţin.

El ridică ochii şi zări întrebările din privirea lui Kristi.

- Era drăguţă. Prietenoasă.

Nu era nevoie să spună „nu ca tine", dar acuzaţia nerostită se citea limpede în privirea întunecată. Trăsăturile lui deveniră rigide abia perceptibil, dar destul pentru ca Kristi să observe încleştarea maxilarului şi strânsoarea aproape involuntară a buzelor lui. în acel moment, Kristi ştiu că se lăsase păcălită de înfăţişarea lui tinerească. Ceva sinistru mocnea în ochii săi întunecaţi ca noaptea, ceva ce nu-i plăcu. Nu era deloc un băieţel, ci un bărbat în trupul unui băiat stângaci. Nu observase asta prin vizor sau prin crăpătura uşii când lanţul era pus, dar acum, stând faţă în faţă cu Hiram Calloway, ea îşi dădu seama că stătea lângă un bărbat complicat şi furios.

Ea-şi ridică bărbia.

- Deci, ce crezi că i s-a întâmplat?

El privi dincolo de balustradă, spre campus.

- Ei spun că a fugit.
- Dar nimeni nu ştie asta cu certitudine.
- A mai fugit şi înainte.
- Ţi-a vorbit despre asta?

El ezită, apoi scutură din cap.

- Nu. A ţinut-o pentru ea.
- Ai spus că era prietenoasă. Că aţi discutat.

Un zâmbet amuzat apăru pe buzele lui pe jumătate ascunse.

- Cine ştie ce i s-a întâmplat? într-o zi, era aici, în următoarea, a dispărut.
- Şi asta este tot ce ştii?
- Ştiu că babacul ei este într-o închisoare, pe undeva, şi că a păcălit-o pe bunica.

El îi întâlni privirea în mod intenţionat.

- îi era datoare cu chiria. Bunica spune că este o „ţicnită" şi o „escroacă ca şi tatăl ei". Bunica crede că a primit ce a meritat.
- A primit ce a meritat, repetă încet Kristi, neplăcându-i cum suna.

Din depărtare, râsete străpunseră noaptea.
Faptul că-şi auzi cuvintele repetate îl făcu pe Hiram să se încrunte.
- îi voi spune lui Irene că ai o cheie pentru ea.
Spunând asta plecă, târşâindu-şi picioarele pe trepte şi i ărându-şi sculele.
Kristi se întoarse în apartamentul ei, închise uşa şi puse lanţul. „Puştiul bun", nepotul lui Irene Calloway, o făcuse pe Kristi să se înfioare foarte tare.

4

1?oa

Zgomotul unui pistol străpunse noaptea întunecată. Mirosul corditei învălui mireasma ierbii ude, iar pocnetul oribil reverberă în capul lui Kristi.
îngrozită, privi cum Rick Bentz aluneca în jos, căzând, căzând, căzând... lângă zidul gros de piatră care înconjura colegiul AII Saints.
Curgea sânge. Sângele lui. Peste tot pe stradă. Pătând betonul. Stropind iarba. închegându-se în rigole. Scurgându-se din el.
- Tată! ţipă ea, cu vocea înăbuşită, cu picioarele ca de plumb, în timp ce încerca să fugă spre el. Tată, oh, Dumnezeule, oh, Dumnezeule...
Trăsnetul sfârâi pe cer, lovind un copac. Un sunet oribil de despicare se auzi sinistru în noapte în timp ce lemnul crăpă şi o creangă grea căzu cu un zgomot surd. Pământul se cutremură şi ea fu gata să cadă.
POC! POC! POC!
Alte împuşcături! Oamenii ţipau prin ploaia de gloanţe. Cineva urla jalnic, ca şi cum şi el sau ea fusese lovit.
Dar tatăl ei stătea întins, nemişcat, pielea lui devenind albă-neagră.
- Tată! ţipă ea din nou.
POC! POC! POC!
Kristi ţâşni dreaptă în scaun.
Oh, Dumnezeule, visa, coşmarul era atât de real şi îngrozitor. Inima-i bătea cu putere, frica şi adrenalina urlau prin venele ei, transpiraţia îi acoperea pielea.
Tresări cu putere, apoi se uită la ceas şi-şi dădu seama că auzea focul de artificii. Oamenii salutau venirea noului an. Râsete şi ţipete îndepărtate îi ajunseră la urechi. Clopotele bisericii din campus băteau, iar pe deasupra zarvei de afară, auzi urletul oribil, pe care ea îl atribuise cuiva care fusese rănit în timpul atacului.
- Doamne Dumnezeule! şopti ea. Inima încă îi bătea cu putere.
Un pic ameţită, se ridică din scaun. Citise despre un criminal în serie, iar descrierile pe care şi le imaginase încă-i mai zburau prin minte. îşi dădu părul din ochi şi apoi se duse la uşa apartamentului. Numai lumina de la biroul ei era aprinsă şi în afară de cercul luminos făcut de mica lampă, camera era învăluită în umbre. Se uită prin vizorul uşii, dar nu

văzu nimic. Doar palierul gol, acolo unde becul slab oferea o lumină albăstruie, difuză. Tânguirea încă se mai auzea. Lăsând lanțul pus, ea descuie ușa și o întredeschise puțin.

Imediat, o pisică neagră, slabă, sări într-o parte.

- Ptiu...!

Kristi privi cum creatura lihnită de foame fugi ca un vârtej sub pat, iar cuvertura de pe pat se ondulă la trecerea ei.

- Oh, zău așa, pisicuțo... pisicuțo... nu...

Kristi urmări animăluțul costeliv, apoi se lăsă în genunchi și se uită sub marginea cuverturii. Doi ochi galbeni, plini de frică, se uitau la ea. Cumva, afurisita de creatură se blocase între salteaua de deasupra și partea de jos a patului, într-un spațiu în care abia intra mâna lui Kristi.

- Haide, pisicuțo, chiar nu poți sta aici.

Încercă să ajungă în spațiul strâmt, dar pisica șuieră și se ghemui și mai adânc în crăpătură, cu trupul apăsat de perete.

- Vorbesc serios, ieși afară.

Din nou, ea-și arătă limba roz, răsucită, și niște colți foarte ascuțiți.

- Minunat. în regulă.

Kristi trase de partea de jos, iar animalul căzu în spațiul dintre saltea și perete. Când împinse patul la loc, se gândi că pisica va țâșni de acolo, dar se pare că micuța creatură găsise un loc unde să se ascundă. Nu putea alunga animalul și Kristi nu avea de gând să dea patul la o parte și să se strecoare în spațiul îngust unde se afla o felină îngrozită cu gheare ascuțite.

- Te rog, pisicuțo...

Kristi oftă. Nu-i trebuia așa ceva. Nu în seara asta. Pe lângă asta, era o afurisită de regulă în clauza cinci sute șaptezeci și șase sau ceva de genul acesta, care menționa că nu era permis să ții animale de companie în incintă. Era sigură că Hiram putea să o recite pe de rost.

- Haide..., spuse ea, încercând să înduplece felina speriată.

Nu avu noroc.

„Pisicuța" nu se mișca.

- în regulă... ce spui de asta?

Scotoci prin dulap și găsi o cutie cu ton pe care o deschise

.Privind peste umăr, se aşteptă să vadă un năsuc, nişte ochi curioşi sau cel puţin o labă neagră ieşind de sub cuvertură.

Se înşelase.

Puse câteva bucăţele de ton într-o farfurie micuţă şi umplu alta pe jumătate cu apă, apoi le aşeză destul de aproape de pat pentru a atrage pisica, dar destul de departe, încât Kristi să o poată prinde de ceafă şi să o dea afară. Dar trebuia să aibă răbdare.

Asta nu era una dintre calităţile ei.

Puse vasele pe podea şi se dădu înapoi. Apoi aşteptă, privind ceasul digital de la cuptorul cu microunde. Minutele treceau ca orele, iar de afară se auzeau o mulţime de zgomote: oameni ţipând, trompete sunând, artificii explodând, tropăit de paşi pe verandele de dedesubt. Râsete. Conversaţie.

în interior, pisica stătea liniştită. Probabil că era ameţită de atâta zgomot.

Perfect, se gândi Kristi, luptându-se cu o durere de cap. Era frântă de oboseală. Minutele treceau şi, într-un final, ea renunţă. Nu putea să aştepte toată noaptea.

- **Bine. Fie ca tine.**

Fiind deja îmbrăcată în pijama, închise uşa, o încuie, verifică de două ori încuietorile de la ferestre şi se strecură sub cuvertură. Patul scârţâi sub greutatea ei şi se gândi că mai mult ca sigur va auzi când pisica se va furişa afară de sub saltea, dar nu avea nicio şansă. Afară, zgomotele continuau. Muzica şi râsetele răzbăteau prin podea. Fără îndoială că era grupul lui Mai Kwan, care se întorsese de la Watering Hole, dar noul ei oaspete nici măcar nu-şi scoase nasul de sub pat.

Se pare că pisica neagră pe care ea deja se decisese să o numească Houdini va rămâne acolo peste noapte.

- **Este miezul nopţii. Haide, sărbătoreşte! insistă Olivia şi-i oferi lui Bentz o cupă cu şampanie fără alcool. Va fi un an mai bun.**

- **Oare aşa va fi?**

El se ridică de la biroul la care lucra din căsuţa lor din Cambrai. De când fuseseră reparate drumurile după distrugerile uraganului Katrina, el şi Olivia, împreună cu câinele ei murdar şi pasărea ei gălăgioasă, locuiau acolo. Şi Kristi, din când în când, rămăsese în dormitorul liber, de la etajul acestei căsuţe pe care Olivia o moştenise de la bunica ei. Totuşi, Kristi fusese mereu neliniştită în această cabană micuţă construită în partea mlăştinoasă a râului. De altfel, nu se simţise niciodată prea în largul ei împreună cu el şi noua sa soţie. Ani de zile fuseseră doar ei doi şi, deşi susţinuse că-i plăcea Olivia şi că o încânta ideea că el nu mai era singur, că, în sfârşit, nu se mai gândea la mama lui Kristi, că-şi trăia viaţa, dar o parte din ea încă nu accepta toate acestea. Nimic însă nu-i scăpase receptivei sale soţii, deşi Livvie nu vorbea niciodată despre asta. Deşteaptă femeie. Şi a naibii de frumoasă.

De când se mutaseră aici, amândoi fuseseră nevoiţi să facă naveta până în oraş, dar merita, decisese el, odată ce se obişnuise să locuiască alături de aligatori, egrete şi oposumi.

Distanţa faţă de oraş le oferea atât lui, cât şi Oliviei linişte sufletească, departe de haosul care se iscase în New Orleans.

Olivia încă mai avea magazinul ei, *Cel de-a Treilea Ochi,* chiar în Jackson Square, unde vindea turiştilor brelocuri, artefacte şi chestii New Age. Magazinul fusese cruţat de stricăciuni serioase, dar piaţa publică se schimbase, iar afacerea cu turişti se mişca greu. Cei care citeau în tarot şi statuile umane, chiar şi mulţi dintre muzicieni plecaseră din cauza consecinţelor furtunii, casele lor fiind distruse, şi lucrurile îşi reveneau greu.

- Nu fi atât de pesimist, Bentz, îl tachină ea, iar el luă băutura în silă şi atinse buza paharului de al ei. Un An Nou fericit!

Ochii ei, de culoarea whisky-ului vechi, străluciră, şi cârlionţi blonzi îi înconjurară chipul. Mai îmbătrânise un pic de când se căsătoriseră, dar liniile apărute în colţurile ochilor nu-i scădeau din frumuseţe; de fapt, ea insista că-i ofereau fermitate. Dar şi ea era tristă. Nu au putut avea un copil, iar acum, pe Bentz nu-l prea mai interesa. Kristi se apropia de treizeci de ani şi să o ia de la capăt părea a fi greu, poate chiar ceva îndrăzneţ. Iisuse, ar fi împlinit şaizeci de ani când puştiul ar fi terminat liceul. Aşa ceva nu părea corect.
Doar că Olivia voia un copil.
Şi ar fi fost o mamă a naibii de bună.
- Nu sunt pesimist, o corectă el, în timp ce Hairy S. intră alergând în încăpere şi se sui pe fotoliul lui Bentz, uitându-se la ei printre sprâncenele stufoase. Sunt realist.
- Şi genul de om care vede jumătatea goală a paharului. El luă o înghiţitură din sucul de fructe cu bule, care nu avea niciun gust, şi ţinu paharul în bătaia luminii.
- Ei bine, am dreptate. Este pe jumătate gol.
- Şi eşti foarte îngrijorat în privinţa lui Kristi.
- Nu credeam că se vede.
- Eşti o epavă de când a plecat.
Olivia i se aşeză în poală, îi înconjură umerii cu braţele şi-şi atinse fruntea de a lui.
- Va fi bine. Este fată mare.
- Care aproape că a fost omorâtă... au fost nevoiţi să-i pornească inima de două ori. Aproape că era moartă, din punct de vedere legal.
- Aproape, sublinie Olivia. A supravieţuit. Este puternică. El îşi întoarse capul şi inhală mirosul ei în timp ce Hairy scheuna de pe fotoliul din apropiere, ca şi cum ar fi vrut să li se alăture în scaunul mai mare.
- îmi fac griji că nu este destul de puternică.
- Eşti tatăl ei. Este destul de puternică.
El luă o înghiţitură din paharul ei, apoi învârti piciorul.
- Vrei să facem prostioare?
- Acum?
- Da. Tu faci pe detectivul cel mare, puternic şi eu voi fi...
- Ciudata care nu poate citi în mintea unui criminal?
- Voiam să spun o femeie slabă, fără apărare. El luă o altă înghiţitură şi aproape se înecă.

- **Să apuc eu ziua aia!**

Dar o sărută şi simţi căldura buzelor ei care se mulau pe ale lui intim, familiar. Ca nişte vechi iubiţi care încă mai simţeau focul pasiunii.

Celularul său vibră tare, tremurând pe birou.

- **La naiba! şopti Olivia.**

El ridică celularul şi privi ecranul.

- **Montoya, spuse el. Ce-i răi nu iau pauză.**
- **O să îmi iau revanşa când te întorci acasă, spuse ea în timp ce el zâmbi larg şi duse telefonul la ureche. Bentz.**
- **Un An Nou fericit! spuse Montoya.**
- **Şi ţie la fel.**

Părea că Montoya deja şofa, deplasându-se cu viteză pe străzile oraşului.

- **Avem un cadavru lângă apă. Se pare că o petrecere a luat-o razna. Nu este departe de cazinou. Ajung acolo în cincisprezece minute.**
- **Vin şi eu imediat, spuse Bentz şi simţi o împunsătură de regret când văzu dezamăgirea din ochii Oliviei. închise telefonul şi vru să-i explice, dar ea îi puse degetul pe buze.**
- **Te voi aştepta, spuse ea. Trezeşte-mă.**
- **Aşa am să fac.**

îşi găsi jacheta, cheile şi insigna, apoi, asigurându-se că Hairy S. rămâne înăuntru, ieşi afară şi merse spre camioneta lui, un Jeep antic pe care tot amenința că-l va schimba. Până acum nu-l lăsase sufletul şi nici nu avusese timp.

Urcându-se la volan, auzi scârţâitul familiar al scaunelor vechi, din piele, în timp ce punea SUV-ul în marşarier, dând cu spatele pe lângă sedanul Oliviei. Băgând Jeepul în viteza întâi, reuşi să găsească un pachet de gumă şi desfăcu o lamă cu aromă de fructe. îndreptă camioneta pe aleea lungă şi peste un pod micuţ. Băgând lama de gumă în gură, încetini când ajunse pe drumul cu două benzi care ducea spre oraş, apoi apăsă pe pedală. Olivia avea dreptate, presupuse el, nu prea fusese în apele lui. Era îngrijorat. Avea motivele lui şi toate erau centrate în jurul puştoaicei lui. Trunchiurile chiparoşilor, palmierilor pitici şi ale stejarilor se zăreau în lumina farurilor maşinii, în timp ce el se gândea la Kristi.

La fel de încăpăţânată şi de frumoasă ca şi Jennifer, mama ei, Kristi fusese descrisă ca „pacoste", „încăpăţânată", „mult prea independentă" şi „neastâmpărată" atât de către profesorii ei din L.A., unde locuiseră el şi Jennifer, cât şi aici în New Orleans. Cu siguranţă că-i scosese mulţi peri albi, dar el credea că asta vine odată cu rolul de părinte şi că se va termina atunci când ea va creşte şi se va stabili la casa ei. Doar că, până acum, asta nu se întâmplase.

Luă un viraj un pic prea repede şi cauciucurile lui patinară puţin. Un raton, speriat de maşină, fugi legănându-se spre arboretul care flanca şoseaua.

Kristi părea a fi departe de măritiş, ca întotdeauna, iar dacă se întâlnea cu cineva, îşi dădea silinţa să păstreze asta pentru ea. în liceu, ieşise cu Jay McKnight, chiar primise un

„inel al promisiunii" de la el, orice ar fi însemnat asta - un fel de dovadă înainte de logodnă.

Bentz pufni, ascultând, pe frecvenţa poliţiei, dispecerul care trimitea unităţi în diferite părţi ale oraşului. Kristi pretindea că „depăşise" momentul Jay şi se despărţise de el pe când studiase prima dată la AII Saints. Găsise un tip mai în vârstă la şcoală, un asistent pe nume Brian Thomas, care era o nulitate, un ratat, în opinia unanim recunoscută a lui Bentz. Ei bine, şi asta se terminase rău.

Ambalând motorul, acceleră pe autostrada cu trafic redus, majoritatea vehiculelor rulând cu zece mile peste limita legală spre Crescent City.

Acum, Jay McKnight terminase colegiul şi un masterat. Lucra pentru departamentul poliţiei din New Orleans, în laboratorul de criminalistică, şi Bentz i-ar fi spus fiicei sale că o desfide dacă l-ar mai considera pe Jay „plictisitor" sau „casnic". Una dintre întorsăturile destinului era că Jay va preda un curs seral la AII Saints. Poate Kristi se va întâlni cu el.

Şi poate că va putea fi convins să vadă ce mai face fiica lui Bentz...

Gemu în sinea lui. Nu-i plăcea să acţioneze pe la spatele lui Kristi, dar nu era mai presus de asta, nu dacă asta însemna siguranţa ei. Aproape că o pierduse de două ori în cei douăzeci şi şapte de ani ai ei; n-ar mai fi rezistat să treacă din nou prin aşa ceva. Până când cei de la poliţia din Baton Rouge vor afla ce se întâmplă cu studentele dispărute, Bentz avea de gând să o protejeze.

Ieşind încet de pe autostradă, se îndreptă spre malul apei.

în lumina lunii, părţile distruse ale oraşului arătau stranii şi rău prevestitoare - maşini abandonate, case dărâmate, străzi încă impracticabile... Această parte din New Orleans fusese cel mai greu lovită atunci când digurile cedaseră, şi Bentz se întreba dacă va mai putea fi vreodată refăcută. Chiar şi Montoya şi proaspăta lui soţie, Abby, fuseseră nevoiţi să-şi abandoneze proiectul de a-şi renova casa din oraş, două case alăturate pe care le transformaseră într-un singur cămin mare. Casa, care supravieţuise timp de două sute de ani, era în ultima fază de reconstrucţie când uraganul şi apele revărsate au măturat totul în cale, distrugând impozanta proprietate. Montoya, înfuriat la culme, făcea naveta la serviciu de la casa lui Abby, situată în afara oraşului.

Erau cu toţii obosiţi. Aveau nevoie de o pauză.

înaintă cu viteză spre locul faptei, unde se aflau deja pe poziţii două unităţi. Luminile străluceau în jurul unei zone înconjurate cu bandă galbenă din material plastic, iar ofiţerii îi ţineau pe curioşi la distanţă. Mustangul lui Montoya era parcat pe jumătate pe trotuar, iar el, îmbrăcat în jacheta lui favorită, din piele, stătea de vorbă cu ofiţerul care ajunsese primul la locul crimei.

Trupul zăcea cu faţa în jos pe trotuar. Stomacul lui Bentz se strânse şi simţi în gât un gust amar. Femeia era

caucaziană, cu puţin peste patruzeci de ani. Două răni provocate de împuşcături pătau rochia roşie, scurtă. Se vedeau urme de luptă, avea câteva unghii rupte la mâna dreaptă şi câteva zgârieturi pe faţă. Bentz o privi îndelung şi cu atenţie. Nu era una dintre femeile dispărute de la colegiul All Saints. Memorase chipurile lui Dionne Harmon, Tara Atwater, Monique DesCartes, iar acum şi al lui Rylee Ames. Chipurile lor îi bântuiau nopţile. Această femeie neidentificată nu era una dintre ele.

Pentru o clipă, răsuflă, dar se simţi uşurat şi constată apoi şi o împunsătură de vinovăţie. Această victimă era ruda cuiva şi oricine ar fi fost - mamă, tată, frate, soră sau iubit - va fi devastat şi îndurerat.

- ... cred că a fost un jaf care a luat-o razna. Nu are nici portofel, nici act de identitate asupra ei, spunea ofiţerul.

Jane Doe.

- A fost găsită de tipii aceia... El făcu semn cu bărbia spre cele patru persoane care se trezeau din beţie, doi bărbaţi şi două femei, care fuseseră separaţi de curioşii ce mişunau pe acolo. Sunt nişte petrecăreţi care erau în drum spre casă, venind de la Hootin' Owl, un bar de pe Decatur, spuse ofiţerul.

Bentz încuviinţă dând din cap. Cunoştea locul.

Ofiţerul continuă:

- Pretind că nu au auzit şi nu au văzut nimic, doar că aproape s-au împiedicat de trupul ei. Dar atunci erau destul de beţi.

Bentz privi spre cele două cupluri îmbrăcate în haine strălucitoare care deodată arătau cu desăvârşire treji.

- Vorbesc eu cu ei, spuse Montoya, îndreptându-se spre cele două cupluri, amândouă de afro-americani.

Fetele îşi frecau braţele ca şi cum ar fi îngheţat până la oase, cu ochii măriţi de frică. Partenerii lor erau amândoi cu buzele încleştate şi făceau pe durii. Fata cea mai subţire se uita la cadavru, cealaltă se uita în altă parte, iar cel mai înalt din grup îşi aprinse o ţigară pe care o împărţi cu partenera lui, cea slăbuţă.

Celularul lui Bentz sună, în timp ce camioneta laboratorului de criminalistică sosi, având-o la volan pe Bonita Washington. Ea reuşi să facă o parcare dublă lângă o maşină de teren. Inez Santiago, cărând o trusă cu ustensile, coborî pe o parte, în timp ce Washington opri motorul vehiculului mare.

Bentz privi în jos spre ecranul telefonului. Dispeceratul poliţiei. Fără îndoială, o altă crimă.

Rahat!

- Bentz, răspunse el, privind cum Bonita, furioasă şi încrezută, îi alunga pe ofiţeri şi pe curioşi departe de ceea ce ea considera a fi locul faptei „ei".

Era o femeie dârză, de culoare, cu o atitudine de genul „nu te pune cu mine" şi cu un IQ despre care se zvonea că atingea stratosfera. îşi iubea meseria, era bună în tot ce făcea şi nu accepta să fie criticată de nimeni. Santiago deja făcea poze fetei decedate. Stomacul lui Bentz se strânse din nou.

La telefon, dispecera îi dădu locaţia şi o scurtă trecere în revistă a ceea ce părea a fi o fugă de la locul accidentului, aproape de districtul comercial.

- **Ajung acolo cât de repede pot, imediat ce termin aici, spuse el închizând telefonul.**
- **Dă-te la o parte, ţipă Washington la unul dintre poliţiştii aliaţi lângă banda galbenă, făcându-i semn cu mâna să plece. Cine naiba a călcat pe aici? La dracu'... Bentz, dă-i pe oamenii aşlia mai în spate, vrei? Şi tu, spuse ea poliţistului fără uniformă, nu lăsa pe nimeni, adică nici măcar pe Iisus Hristos, să treacă de linia aia, ai înţeles?**
- **Da, doamnă.**
- **Bine. Atâta timp cât ne înţelegem e bine.**

Ea-i aruncă un zâmbet fără pic de căldură, se lăsă în jos şi începu să se ocupe de strânsul probelor, reziduuri ale împuşcăturilor, urme de paşi şi amprente, în timp ce camioneta medicului legist îşi făcea apariţia.

- **Nu-mi spune, zise Montoya, în timp ce telefonul lui începu să sune pe o melodie de salsa. La naiba! îşi verifică ceasul. Cincizeci şi trei de afurisite de minute au trecut din noul an şi deja avem două cadavre.**
- **Vor fi şi mai multe, prezise Bentz, după care se mai uită o dată la victimă.**

în urmă cu două ore, această femeie se pregătise pentru a sărbători noul an.

Acum nu va mai apuca o altă zi.

Celularul său sună din nou.

El îşi încleştă maxilarul.

Promitea a fi o noapte dată naibii.

Miezul nopţii.

Ora vrăjitoarelor.

O perioadă de timp în care ultima zi se sfârşea, următoarea începea, şi, în cazul lui, un nou an. Zâmbi pentru sine în timp ce mergea pe străzile oraşului spălate de ploaie, ascultând
sunetul pocnitorilor şi, presupuse el, al dopurilor de şampanie, toate înconjurându-l ca nişte rafale rapide de arme.
Nu că lui i-ar fi plăcut acest tip de armament.
Era prea impersonal.
Să fie atât de departe de victimă, în unele cazuri, chiar la sute de metri distanţă, diminua plăcerea, sentimentul intimităţii care apărea atunci când viaţa i se stingea în trup, lumina din ochii victimei dispărea încet, iar pulsul, care bătea frenetic, înfricoşat în gât, încetinea dispărând treptat. Era perfect.
îmbrăcat în negru, amestecându-se cu umbrele, el traversă campusul, adulmecă mireasma dulce a marijuanei aprinse şi privi doi tineri care se pipăiau neîndemânatici prin haine în timp ce se sărutau şi-şi continuau drumul spre cămin şi, pesemne, către un pat mic unde-şi vor petrece toată noaptea.
Simţi puţină gelozie.
Plăcerea cărnii.
Dar trebuia să aştepte.

Ştia asta.
În ciuda neastâmpărului său.
A nevoii sale.
În interiorul său pofta se dezlănţuise şi ştia că se va potoli doar prin luarea unei vieţi... şi nu a oricărei vieţi. Nu. Cei pe care-i sacrifica erau aleşi.
Durerea din pulsaţia sa refuza să dispară şi nervii îi erau întinşi la maximum. Electrizaţi. Nerăbdători.
Simţea mirosul poftei lor carnale. Dorinţa lor specială. Sângele care le clocotea în vene.
Îşi strânse pumnii şi-şi eliberă mintea de poftă, de dorinţă, de fierbinţeala care-i palpita în cap.
Nu acum.
Nu în această noapte.
Nu *ei.*
Aruncând o ultimă privire furioasă cuplului îmbrăţişat, care se împleticea, îşi înăbuşi cu putere dorinţele primare.
De a vâna.
De a ucide.

Nu merită,* îşi reaminti el. *Şi există un plan. Nu trebuie să te îndepărtezi de misiunea ta.

Păşind fără zgomot, îşi croi drum prin porţile campusului şi pe câteva străzi, mergând în zigzag printre alei, spre vechea clădire condamnată de multă vreme. Cândva fusese un mare hotel, apoi, încuiată şi acoperită cu scânduri, iar acum singurii locuitori erau păianjenii, şobolanii şi alte animale dăunătoare.

Merse până în spatele clădirii, unde cândva existase o intrare de serviciu pentru livrări. Se grăbi în jos pe scările nesigure şi, folosindu-şi cheia, descuie o uşă din spate, înăuntru, ignoră ţevile ruginite, care picurau, geamurile sparte şi scândurile putrezite care făceau parte dintr-o încercare anterioară de renovare. Înaintă pe culoarul familiar spre o altă uşă încuiată şi nişte scări în spirală care duceau jos. La baza scărilor, descuie ultima uşă şi intră într-o zonă care mirosea a clor. Încuind uşa în urma sa, aşteptă câteva secunde, se îndreptă spre un hol mic şi întunecat, apoi spre o zonă largă, apăsă pe un întrerupător, iar becurile slabe luminară o piscină de mărime olimpică, a cărei gresie bleu-verzuie licărea în lumina fantomatică.

Dezbrăcându-se fără să facă zgomot, îşi aruncă hainele într-un colţ şi, odată dezbrăcat complet, se îndreptă spre marginea piscinei şi se scufundă adânc în apa reconfortantă şi neîncălzită. Şocul îi încreţi pielea, dar el îşi întinse trupul şi începu să taie apa, respirând în mod natural, întorcând în colţul îndepărtat ca un înotător bine antrenat, apoi parcurse din nou aceeaşi lungime de bazin. Trupul său, oţelit de nenumărate ore de exerciţii fizice, tăia apa la fel de uşor cum tăia în carne un cuţit de vânătoare. Înota din ce în ce mai repede, mărea viteza, simţind cum inima îi bate puternic şi plămânii încep să i se încordeze. Cinci lungimi de bazin. Zece. Douăzeci.

Ieşi din apă doar atunci când simţi că-l loveşte primul val de epuizare, calmându-l, îndepărtând dorinţa de sânge din suflet, lira timp pentru asta mai târziu. Aerul rece alunecă pe pielea sa udă. Sfârcurile i se întăriră. Penisul i se zbârci. Dar el se bucură de frig, în timp ce-şi croia drum printr-un hol întunecat şi intra în altă încăpere unde erau ascunse trofeele sale.

în încăpere, se afla un birou gol, o masă scundă, neagră, şi câteva perne groase aşezate pe podeaua anostă din beton. Ecranul unui laptop adăuga o lumină slabă şi el se gândi să se conecteze. Comunica cu ei prin Internet, prin conexiuni piratate, wireless, care străbăteau oraşul. îl cunoşteau după câteva nume-paravan, însă el îşi spunea Vlad. Nu era o alegere deosebit de deşteaptă, dar se potrivea scopului său, hotărî el. Cum era citatul acela din Shakespeare? „Ce e într-un nume? Ceea ce noi numim trandafir, cu orice alt nume, ar mirosi la fel de dulce." Ei bine, Vlad mirosea dulce şi avea un gust şi mai bun, se gândi el. Deci, în acest scop, pentru misiunea lui, va fi cunoscut drept Vlad Ţepeş. Şi oare nu era? Oare nu le trăsese în ţeapă pe cele pe care le alesese?

Oh, ironie!

Aprinzând o lumânare, Vlad se aşeză cu picioarele încrucişate la masa scundă, japoneză, deschise un sertar şi scoase câteva fotografii făcute după legitimaţii de student. Le aşeză pe primele patru pe suprafaţa lucioasă a mesei. *Surori,* se gândi el, deşi nu aveau o legătură genetică.

Atinse fiecare poză cu buricul arătătorului, în ordinea în care le avusese.

Dionne, dulce şi suplă, pielea ei închisă la culoare era moale ca mătasea. Oh, fusese coaptă şi atât de fierbinte...atât de al naibii de fierbinte şi umedă... îşi strigase împotrivirea, dar trupul ei reacţionase, în timp ce o pregătea, iar acel corp perfect îl dorise. Gâtul i se strânse amintindu-şi cum o avusese, pe la spate, mâinile lui frământându-i abdomenul, făcând-o să aibă orgasm chiar înaintea lui.

înghiţi cu greu.

Şi Tara, cea slăbuţă, cu sânii ei superbi. Plină şi albă, cu sfârcuri de un roz palid, de mărimea monedelor de cincizeci de cenţi. Simţi cum membrul îi tresare la gândul acelor sâni glorioşi. îşi aminti cum îi supsese, se jucase cu ei, îi muşcase, îi zgâriase cu dinţii, în timp ce ea ţipa în timpul torturii fierbinţi... din nou sângele începu să-i cânte. Atinse poza Tarei, apoi se uită la fata următoare.

Monique. înaltă şi slabă, cu un trup atletic. Muşchi care se încordaseră spre el în timp ce el o sculpta cu palmele, degetele explorând părţile ei intime, despărţiturile ei dulci. îşi linse buzele, iar penisul lui intra în erecţie.

Se uită la fotografia următoare. Rylee. Micuţă. Speriată. Dar oh, atât de delicioasă. Părul ei blond îi atrăsese atenţia, iar când fusese complet dezbrăcată, pielea ei albă strălucise, venele vizibile sub piele, iar pulsul agitat, îngrozit, palpitase alât de perfect la baza gâtului ei.

Oh, Dumnezeule, cât de suculentă fusese… gustul ei… Iii întoarse poza cu faţa în jos. Spatele fotografiei fiind pătat cu sângele ei. Zâmbind cu o răutate care-i făcea plăcere, ridică fotografia la gură şi trecu uşor vârful limbii peste pata de un purpuriu-închis. Gustul ei îi umplu gura şi-l inspiră împreună cu euforia pe care i-o producea.

Acum era tare ca piatra. Pregătit. Să tragă în ţeapă.

Lingându-şi buzele, aşeză fotografia pe masă alături de cele alese de el, apoi le cercetă pe celelalte… erau sute vârâte în locul său secret.

Deja le scosese pe cele care credea că ar putea fi posibile candidate, fetele care-i plăceau. Dar îi lipseau câteva. Cele nou-venite. Studentele care se înscriseseră în semestrul al doilea. Nu avea încă pozele lor.

Dar le va avea.

Şi asta în curând.

Atunci se vor alătura celor pe care deja le identificase, cele care se vor alătura în curând surorilor lor.

Zâmbi, trecându-şi limba peste dinţi, savurând gustul bietei Rylee Ames, cea speriată ca naiba.

Deşi trebuia să facă rost de fotografia ei, Vlad se gândise la altă fată, la fata poliţistului, cea care închiriase apartamentul Tarei. Ca şi cum ar fi fost destinată să facă asta, se gândi el, invocând imaginea ei în minte.

O văzuse. O urmărise. O revendicase mental. Era o femeie superbă, cu destul caracter şi cu un trup perfect pentru nevoile lui, pentru sacrificiul lui. Când îi va veni timpul. Nu era programată să fie următoarea, dar timpul ei va veni destul de repede. El putea aştepta. Nu avea de ales. Tot ceea ce urma să se întâmple fusese deja decis.

Sângele îi curgea fierbinte prin vene, la gândul de a o avea şi se uită în jos, la pozele de pe masa din faţa lui.

Deşi nu ştia încă, Kristi Bentz se va alătura în curând surorilor ei…

5

ci despre asta vorbea toată lumea, se gândi Kristi în timp ce lua loc în clasa plină în prima zi a semestrului. Era luni, după Revelion, ora opt dimineaţa. Majoritatea studenţilor arătau ca şi cum abia se rostogoliseră din pat.

Scaunele scârţâiau pe podea, se auzeau paşi târşâiţi, vocile bâzâiau angrenate în conversaţii, iar pe fundal se auzeau acordurile moi ale muzicii renascentiste revărsându-se din difuzoarele montate sus pe pereţii încăperii mari, ca o aulă. Şiruri de scaune erau aşezate pe rânduri care coborau ca o pâlnie spre o scenă centrală, anostă, care conţinea o masă uzată, un podium şi un microfon. Un teanc de cărţi şi o agendă cu trei foi erau aşezate lângă un laptop, pe masă.

Un bărbat de aproape patruzeci de ani, probabil, dr. Victor Emmerson, stătea deja în spatele mesei, aplecat peste notiţele sale. Era îmbrăcat în blugi, cu o jachetă neîngrijită, neagră, din piele, pusă peste un tricou alb, iar o pereche de

ochelari de soare era strânsă şi agăţată de tricou la baza gâtului. Părul lui era zburlit, castaniu-închis, şi părea că nu mai fusese pieptănat de ieri. O barbă cam de trei zile îi umbrea maxilarul puternic. Arăta ca unul care făcea plimbări cu un Harley-Davidson. Totul la el sugera un „motociclist marfă, temperamental". Era mult diferit de profesorii încruntaţi pe care şi-i amintea din anii trecuţi.

Poate că acest curs va fi la fel de interesant pe cât auzise. Se înscrisese, fiindcă era obligatoriu pentru un student care voia să obţină o diplomă în limba engleză şi suna interesant.

Chiar şi mai mult acum când Emmerson îşi scărpina bărbia, în timp ce-şi citea notiţele, frunzărind paginile, încruntându-se la propriile mâzgăleli, ridicând privirea doar atunci când se deschidea uşa încăperii şi un alt student intra şi-şi căuta o bancă liberă.

Mai rămăseseră doar câteva locuri libere şi erau departe.

Acest curs despre Shakespeare era surprinzător de la modă, iar Kristi se gândi că fascinaţia faţă de curs avea mai mult de-a face cu profesorul incredibil de sexy decât cu Bardul şi operele sale. îşi puse laptopul pe bancă pentru a lua notiţe şi se uită la ceilalţi studenţi, câţiva dintre ei arătând familiar. Mai Kwan, vecina ei, stătea în faţă, cu câteva rânduri mai jos, iar două dintre fetele care fuseseră cu Lucreţia la restaurant stăteau ghemuite una-n alta, lângă ferestre. Dar surpriza neaşteptată a fost că, tocmai când urma să înceapă cursul, intră Hiram Calloway, aşa-zisul administrator al apartamentului lui Kristi. Ea se întoarse repede, sperând că el nu va observa că unul dintre puţinele locuri libere se afla lângă Kristi. Din fericire, el găsi o altă bancă, în spatele clasei.

Ce bine.

Uşa se închise, trântindu-se în urma lui Hiram, şi limmerson verifică ceasul de pe perete, apoi apăsă pe un buton din spatele podiumului, oprind muzica.

îndreptându-se de spate şi trecând cu privirea peste întreaga clasă, el spuse:

- în regulă, eu sunt profesor Emmerson, cursul este Shakespeare 201, iar dacă nu este cursul la care v-aţi înscris, plecaţi acum şi faceţi loc pentru cineva care a intenţionat să participe. Iar aceia dintre voi care au auzit că acesta este un curs uşor, la care să obţineţi nota maximă, sunt invitaţi să iasă.

Nimeni nu se mişcă. Clasă era tăcută. Nu se auzea decât ticăitul ceasului.

Un celular ciripi tare şi Emmerson se uită direct spre puştiul cu o şapcă de baseball care scotocea în buzunar.

- Acesta este un alt lucru. Fără telefoane în clasă, şi nu mă refer doar la sunat. Dacă simt că vreunul vibrează, sau că cineva se uită la al lui sau al ei pentru a citi un SMS, sau doar să verifice cât este ora, acela este istorie, primeşte automat un 4. Dacă nu vă plac regulile, atunci renunţaţi la curs şi duceţi-vă la administraţie. Nu-mi pasă. în această clasă,

nu există democraţie. Eu sunt regele, în regulă? Exact ca şi cei pe care-i vom studia, doar că sper să nu fiu la fel de preocupat de propriile interese. Cât timp vă aflaţi aici - ridică mâinile pentru a arăta întreaga clasă -, cu mine, îl vom studia pe bătrânul Willie aşa cum nu l-aţi mai studiat până acum. Nu-i vom citi piesele de teatru şi poemele. Le vom învăţa pe dinafară. Le vom citi aşa cum trebuie citite, aşa cum Shakespeare - sau, depinde de punctul vostru de vedere, oricine le-a scris - a intenţionat să fie citite. Pentru scopurile acestui curs, vom presupune că i-au aparţinut lui William Shakespeare. Dacă sunteţi unul dintre acei ciudaţi care cred că Francis Bacon le-a scris, deşi nu ar fi avut prea mult timp la dispoziţie, sau entuziaşti ai lui Edward de Vere, sau aceia care cred că a fost Christopher Marlowe, deşi se presupune că a murit în 1593, dar a luat pana în mâna sa moartă şi a scris sub numele de Shakespeare, sau oricine altcineva, din nou - arătă spre spatele clasei - acolo este uşa. Ştiu că există o mişcare care vrea să demonstreze că sărmanul, analfabetul William nu ar fi putut scrie ceva atât de sofisticat sau de inteligent despre clasa de sus, despre Italia şi despre tot putregaiul. Ştiu şi că unii academicieni cred că operele sale au fost, de fapt, scrise de un grup de persoane. Vom avea multe discuţii aprinse despre operele lui Shakespeare, nu mă înţelegeţi greşit, dar subiectul despre „le-a scris sau nu el" este tabu. Nu-mi pasă cine le-a scris, în regulă? Asta se face la un alt curs. Mă interesează doar ce credeţi voi despre operă.

Veni în faţa biroului şi-şi sprijini şoldurile de marginea lui.

- Presupun că aţi primit cu toţii o programă a acestui curs prin e-mail. Dacă nu, verificaţi din nou căsuţa de mesaje sau directorul pentru spam şi doar dacă nu aţi primit sunaţi la biroul meu şi vă voi trimite alta. Majoritatea temelor voastre vă vor parveni prin Internet şi de aceea aveţi cu toţii o adresă care se termină cu allsaints.edu. Dacă nu aveţi una sau credeţi (¡1 nu aveţi, verificaţi la registratură sau la înscriere. Nu este problema mea.

Pentru cei care şi-au verificat programa, veţi observa că vom începe cu *Macbeth*. De ce? Zâmbetul lui era oarecum răutăcios. Ce altă modalitate mai bună de-a începe anul există decât cu vrăjitori, profeţii, sânge, fantome, vinovăţie şi crimă?

Atrăsese atenţia tuturor acum şi o ştia. Privind studenţii captivaţi, privirea lui mutându-se de la un chip captivat la altul, el dădea încet din cap. Privirea lui o întâlni pe a lui kristi şi i-o susţinu pentru o clipă. Oare era imaginaţia ei sau el zăbovise un pic mai mult asupra ei decât asupra celorlalţi?

Nu se poate.

Era doar un truc al luminii.

Trebuia să fie.

Şi totuşi, zâmbetul lui se schimbase puţin înainte de a-şi muta privirea, ca şi cum ar fi ştiut un secret profund. Un secret intim.

Ce naiba era în neregulă cu ea? Doar pentru că el arăta bine ea se gândea la tot felul de chestii ridicole.

- **în afară de aceasta, spuse el cu vocea sa profundă, în această clasă, eu decid ce vom face. îmi place *Macbeth*. Deci…El bătu din palme şi jumătate din clasă tresări. Din nou zâmbetul atotştiutor. Să începem…**

- **Kristi!**

în timp ce trecea vioaie pe lângă treptele bibliotecii, îşi auzi numele, şi stomacul ei o luă la vale. Recunoscuse vocea, întorcându-se, Kristi o depistă pe vechea ei colegă de cameră care acum era asistentă, Lucreţia. Cu haina neagră umflată de vânt, ţinea umbrela strâns şi venea grăbită spre ea. Cerul ameninţa cu o ploaie torenţială, vântul se înteţea şi ultimul lucru pe care îl dorea Kristi să-l facă era să aibă o discuţie cu Lucreţia Stevens în mijlocul curţii interioare.

- **Hei, aşteaptă!**

Nu exista nicio scăpare.

Se opri, iar Lucreţia, respirând anevoios, aproape că alerga pentru a o prinde din urmă.

- **Trebuie să vorbesc cu tine, spuse ea fără niciun preambul.**

- **Pe bune?**

Lucreţia ignoră ironia lui Kristi.

- **Ai un minut?**

Alţi studenţi, înfruntând vântul, cu capetele plecate, se grăbeau de-a lungul aleilor de beton şi cărămidă care se intersectau pe peluza din mijlocul campusului. Unii erau pe biciclete, alţii mergeau pe jos, iar unul ţâşni pe lângă ea pe un skateboard.

- **Putem merge la asociaţia studenţilor să luăm o cafea sau ceai, orice.**

Părea serioasă. îngrijorată.

- **Am un curs la ora unsprezece, în cealaltă parte a campusului.**

Ea-şi privi ceasul. Zece treizeci şi şase. Nu avea prea mult timp.

- **Nu va dura mult, insistă Lucreţia, prinzând-o pe Kristi de braţ şi încercând să o îndrepte spre clădirea din cărămidă care adăpostea asociaţia studenţilor, o cafenea, şi pe cealaltă parte, biroul de înregistrare. Kristi îşi trase braţul, dar intră cu Lucreţia în restaurantul-cantină, unde se îndreptară spre tejgheaua cu cafea şi aşteptară în timp ce trei fete îşi comandau cafelele. Kristi se uită la o vitrină cu biscuiţi, brioşe şi covrigi, apoi comandă o cafea neagră, în timp ce Lucreţia ceru un latte cu caramel, cu multă spumă. Kristi încercă să nu observe minutele care treceau în timp ce-şi aşteptau băuturile, dar stătea ca pe ghimpi, la gândul că va întârzia la următorul curs, Influenţa vampyrismului asupra culturii moderne, predat de dr. Grotto.**

îndată ce fură servite, o urmă pe Lucreţia printre mesele dispersate în jurul cărora studenţii erau adunaţi, discutau, studiau sau ascultau la iPod-urile lor. Le văzu pe două dintre prietenele Lucreţiei, Grace şi Trudie, adâncite într-o conversaţie la o masă de lângă uşa din spate, dar Lucreţia, ca şi cum ar fi vrut să le evite, se îndreptă spre un separeu din

colţ care nu mai fusese curăţat de ceva vreme. Se aşează cu spatele la prietenele ei.

Kristi se aşează în partea ei din separeu şi îşi dădu seama c ă acum mai avea doar douăzeci de minute pentru a ajunge la curs. Era condamnată să întârzie.

- Mai bine ai spune repede. Nu am prea mult timp, o avertiză Kristi, în timp ce sufla peste ceaşca ei aburindă.

Lucreţia respiră, apoi privi peste umăr, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca cineva să le urmărească. Mulţumită că nu erau băgate în seamă sau că nu se auzea ce vorbeau, ea se aplecă peste masă şi şopti:

- Ai auzit că nişte studente - fete - au dispărut din campus.

Kristi se prefăcu interesată. încuviinţă dând din cap.

- Patru, corect?

- Da. Lucreţia îşi muşcă colţul buzei. Până acum sunt doar date dispărute...

- Dar... tu crezi... altceva?

Lucreţia nu se atinse de cafeaua ei, o lăsă pe masa ieftină, marca Formica, lângă nişte pachetele, folosite, de sos iute şi muştar pe care cineva nu se mai deranjase să le arunce.

- Ei bine, cred că se întâmplă ceva. Ceva ciudat. Coborî vocea şi mai mult. O cunoşteam pe Rylee.

- O cunoşteai? La trecut?

- Nu, spuse ea repede. Vreau să spun, o cunosc, dar nimeni, vreau să spun nimeni nu a mai văzut-o de dinainte de Crăciun. Cred că... oh, Dumnezeule, este atât de ciudat.

- Ce anume?

- Cred că făcea parte dintr-un cult.

- *Cult?*

Ea încuviinţă dând din cap, învârtind ceşcuţa şi privind cum spuma se topeşte uşor în cafeaua neatinsă.

- Vrei să spui un cult religios?

- Nu ştiu exact ce fel de cult... Circulă unele zvonuri în legătură cu tot felul de lucruri ciudate care se petrec. Cel mai important pare a fi interesul acordat vampirilor.

- Ca *Buffy, spaima vampirilor, Dracula* sau...?

- Vreau să spun în legătură cu vampirii adevăraţi.

Kristi se uită la ea.

- Liliecii Vampiri... sau genul Contelui Dracula? Oh, aşteaptă, pricep. Râzi de mine.

Dar Lucreţia vorbea serios.

- Nu este o glumă! Unii dintre puşti umblă cu colţi şi sticluţe cu sânge atârnate de gât şi sunt foarte pasionaţi, aproape obsedaţi, de cursul doctorului Grotto. Este ceva total deplasat.

- Dar nu cred cu adevărat că există vampiri care dorm în sicrie în timpul zilei şi aleargă de colo colo şi beau sânge de om noaptea. Din aceia care nu pot fi omorâţi decât cu ţăruşi de lemn sau cu gloanţe de argint şi nu se pot vedea în oglinzi.

- Nu mai fi aşa.

- Aşa cum? întrebă Kristi.

- Atât de... dură. Nu mai ştiu ce să cred.

Arătând aproape vinovată, Lucreţia începu să se joace cu un lanţ din aur ce-i atârna la gât. între degetele ei se legăna o cruciuliţă incrustată cu diamante.

- Deci, Rylee era băgată în chestia cu vampirii, spuse Kristi sceptică.

- Da. Oh, da... Cruciuliţa cu diamante scânteie sub luminile enorme, suspendate, din sala de mese.

- Ce anume face? Acest cult vampiric?

- Nu ştiu. Rylee era... secretoasă.

- Ce ştii despre ea?

- Ei bine, nu aş numi-o cea mai stabilă fată de pe planetă, recunoscu Lucreţia. A mai renunţat o dată la colegiu, parcă în semestrul din iarnă sau din primăvară, anul trecut.

îşi drese glasul. Privi în altă parte. Cruciuliţa ei licări.

- Şi... o îndemnă Kristi, simţind că era vorba de mai mult.

- Şi, ei bine... ea era... un fel de regină a dramei. Mă rog, nu doar un pic, aş spune eu. A încercat să se sinucidă, o dată.

- Să se sinucidă?

- Sstt!

Lucreţia începu să vorbească mai încet şi încetă să se mai joace cu lănţişorul.

- Ştiu, este un strigăt de ajutor şi nu sunt sigură că l-a primit vreodată. Mama ei şi-a făcut atâtea griji că Rylee va rămâne însărcinată, încât nu a observat niciodată cât de mult suferea ea.

- A ignorat tentativa ei de sinucidere? întrebă Kristi sceptică.

- După cum spunea Rylee, i-a făcut multe probleme mamei ci când era adolescentă - stătea afară până târziu, petrecea, anturaj rău, droguri, băieţi, tot ce vrei. Aşa că a lăsat-o în plata Domnului, întorcând spatele propriului ei copil. Ce spui de asta? rosti cu amărăciune Lucreţia ultima frază şi Kristi îşi reaminti de părinţii despărţiţi ai Lucreţiei. Cel puţini despărţiţi emoţional.

Lucreţia îşi drese glasul.

- Oricum, din ce am înţeles eu, mama ei crede că dispariţia lui Rylee este încă una dintre „acrobaţiile" ei, un mod de a atrage atenţia.

- Dar tu crezi că e vorba de acest... cult.

- Da.

- Şi că s-a încurcat cu ceva sau cineva diabolic din cadrul cultului.

Lucreţia înghiţi cu greu.

- Sper să mă înşel.

- Crezi că a dus toată chestia cu vampirii prea departe, chiar a crezut în asta şi a dat de necaz.

Era evident că Lucreţia întorcea chestiunea pe toate părţile în minte.

- Da... da... cred că este posibil.

Ceva lipsea din conversaţie, ceva ce Lucreţia nu spunea, ceva îngrijorător. Erau în mijlocul afurisitei cantine studenţeşti, înconjurate de puşti şi adulţi, care vorbeau,

râdeau, glumeau sau studiau, unii ascultau la iPod-uri, alţii mâncau sau beau cafea sau sorbeau din sucuri, iar ea şi Lucreţia vorbeau despre vampiri şi culte. îşi privi fosta colegă de cameră şi se întrebă ce se întâmplase cu ea în ultimii ani.

- **Dar tu ce zici, Lucreţia? întrebă ea, urmărind cea mai mică reacţie. Tu cum priveşti toată treaba asta cu vampirii?**

Lucreţia privi spre fereastră, la ziua mohorâtă de dincolo de ea.

- **Uneori, nu ştiu ce este cu adevărat real şi ce nu.**

Un fior de înţelegere coborî pe şira spinării lui Kristi.

- **Vorbeşti serios?**
- **Dacă cred în vampiri? Adică în prototipurile de la Hollywood? Nu.**

Lucreţia dădu gânditoare din cap. Ca şi cum se confrunta cu această idee pentru prima dată. Aproape inconştient, începu să rupă şerveţelul de hârtie.

- **Să scoatem Hollywoodul din ecuaţie, sugeră Kristi.**

Probabil, ar fi trebuit să lase baltă toată această conversaţie.
Era mult prea ciudată. Prea ireală. Dar nu se putea abţine. Curiozitatea ei fusese aţâţată odată cu misterul dispariţiei studentelor şi deja decisese să facă cercetări în direcţia asta; poate că Lucreţia o putea ajuta. Cu siguranţă, părea dornică să o facă.

Lucreţia se gândi bine, apoi spuse:

- **Din punct de vedere filosofic, cred că-ţi poţi crea propriul adevăr. Oamenii care au halucinaţii, fie din cauza drogurilor, j fie din cauza stării medicale, văd lucruri care sunt foarte reale pentru ei. Sunt adevărul lor, cadrul lor de referinţă, deşi poate nimeni altcineva nu-l mai împărtăşeşte. Bunica mea, înainte**

de a muri, vedea oameni care nu se aflau în încăpere şi era sigură că se aflase în locuri în care cu siguranţă putuse merge, pentru că zăcea pe un pat de spital dintr-un azil. Dar ea descria „excursiile" cu o claritate uimitoare, încât aproape că ne convinsese. Oare visa? Avea halucinaţii? Lucreţia ridică din umeri. Nu contează. Realitatea ei, *adevărul* ei era acela că fusese acolo.

- **Deci tu crezi că studenţii care fac parte din cult şi-au modificat realitatea. Cum? Probleme mintale? Droguri?**
- **Sau poate dorinţă.**

Kristi simţi un vânt rece trecându-i prin suflet.

- **Dorinţă?**

Oftând, Lucreţia îndepărtă din faţa ei bucăţelele de şerveţel, împreună cu pacheţelele unsuroase de condimente.

- **Vor să creadă că este adevărat. Ştii ce vreau să spun. Să-ţi doreşti ceva atât de mult în viaţă, încât aproape să-i poţi simţi gustul. Să-ţi doreşti ceva... *ceva* pentru care ai face orice să-l obţii.**

Ochii ei întunecaţi se aţintiră asupra lui Kristi şi o prinse de mână ţinând-o atât de strâns, încât i se albiră încheieturile degetelor.

- **Cu toţii dorim ceva.**

O clipă mai târziu, dădu drumul mâinii lui Kristi.

- **Dar această fantezie, în mod special... De ce ar dori (ineva să creadă că există vampiri? întrebă Kristi buimăcită, simţind că pulsul i se accelerase.**
- **Este pasionant. Sexy.**
- **Pe bune? Să bei sânge? Să trăieşti în întuneric? Să fii mort de secole? Asta este pasionant? Care om în toate minţile ar dori...**
- **Nu a spus nimeni că ar fi în toate minţile.**

Lucreţia o privi din nou fix, apoi luă o înghiţitură de cafea.

- **Cei care cred în asta au vieţile goale, sau plictisitoare, sau atât de ale naibii de groaznice, încât orice fel de magie, sau vrăjitorie, sau o existenţă alternativă este mult mai bună decât ceea ce trăiesc.**
- **Este o nebunie. Spui că există un întreg cult la care aderă oameni care cred în această creatură fantastică, a nopţii.**
- **Pentru tine este o nebunie, dar nu şi pentru ei. Oh, probabil că unii participă doar pentru senzaţiile provocate. E ca o ispită. Este ceva întunecat, sexual, uneori foarte romantic şi visceral. Pentru unii oameni nu este o fantezie. Pentru ei există cu adevărat.**
- **Au nevoie de ajutor, spuse Kristi.**

Când Lucreţia se uită la Kristi, ochii ei se întunecaseră din nou. Pentru că era îngrijorată? Sau era ea însăşi atrasă de vreo doctrină macabră? Cât de ciudat! Kristi şi Lucreţia nu fuseseră niciodată prietene. Atunci de ce vechea ei colegă de cameră o căuta? De ce purtau această discuţie? La o masă din apropiere, doi tipi puşi pe şotii traseră scaunele de la masă şi puseră jos o tavă plină cu crenvurşti şi cartofi prăjiţi. Glumeau şi discutau, trăgând de pliculeţele de muştar şi de ketchup. fotul era atât de normal.

Oare ea chiar avea o conversaţie despre vampiri cu Lucreţia?

- **Ce-mi poţi spune despre doctorul Grotto? întrebă Kristi, imaginându-şi-l pe bărbatul sardonic, înalt, cu un păr foarte negru şi o privire intensă. Crezi că promovează asta prin cursurile sale despre vampiri? El este liderul cultului?**
- **Poftim? Dumnezeule, nu!**

Ea-şi lăsă atât de repede ceaşca jos, încât o parte din spumă şi cafeaua de sub ea se vărsară peste margine.

- **Dar el predă cursul...**
- **Nu este despre cum *să fii* vampir, pentru numele lui Dumnezeu, ci despre influenţa vampirilor, a vârcolacilor, a celor care-şi schimbă forma, despre monştrii mitici. Din punct de vedere istoric, nu în zilele noastre. Este un intelectual, pentru numele lui Dumnezeu!**

- **Asta nu înseamnă că nu este băgat în toată această...**
- **Pierzi esenţialul. Nu este vorba despre Dominic.**

Lucreţia îşi scutură vehement capul şi chiar păli gândindu-se la asta.

- **Este un om minunat. Educat. Plin de viaţă. Uite ce e, asta a fost o greşeală.**

Palidă la faţă, ea se ridică în picioare, tremurând în timp ce-şi strângea lucrurile.

- **Am crezut că, deoarece ai trecut prin multe, deoarece tatăl tău este un detectiv atât de bun, m-ai putea ajuta, l-ai putea convinge pe tatăl tău să verifice ce s-a întâmplat cu Dionne, Monique, Tara şi Rylee, dar las-o baltă.**
- **Prietenele tale încă sunt date dispărute, sublinie Kristi, în timp ce se ridica de la masă, la rândul ei.**
- **Nu sunt prietenele mele, bine? Doar nişte fete pe care le cunoşteam. Făceau parte dintr-un grup, studiau împreună.**
- **Se cunoşteau între ele?**
- **Cred că din vedere. Nu sunt sigură. Aveau ca specializare engleza şi cred că toate erau genul de puştoaice chinuite, singuratice, care ar fi putut intra într-o încurcătură. Dar trebuia să ştiu că-mi vei răstălmăci cuvintele.**

îşi dădu ochii peste cap în timp ce arunca şervetul ud într-un coş de gunoi din apropiere.

- **Ai spus asta poliţiei?**
- **Nu... eu... eu sunt asistent universitar aici, şi nu am ncces la toate dosarele pentru că nu sunt încă profesor şi... la nniha, este complicat. Nu pot să încep să turui despre existenţa vreunui cult în campus, dar când m-am întâlnit cu tine şi... Am crezut că tatăl tău s-ar putea interesa de asta în linişte, Imă să mă bage pe mine la mijloc. înainte, nu eram convinsă** I a **era ceva în neregulă. Dionne şi Monique erau destul de nebunatice şi vorbeau mereu despre plecare cu autostopul,** dar **acum... Nu ştiu. Tara era nefericită, dar Rylee?**

îşi dădu părul la o parte din ochi, îi văzu pe băieţii aşezaţi la **masa din apropiere şi coborî tonul:**

- **Poate că-mi imaginez toate astea. Ştii tu, linia neclară dintre real şi fantezie. Nu ştiu de ce ţi-am spus toate astea.**

Nici Kristi nu ştia. Nu văzuse niciodată pe nimeni care să ircacă de la o răceală ca gheaţa la o ardoare atât de vie în râteva secunde. Evident că atinsese o anume sensibilitate atunci (ând îl adusese în discuţie pe profesorul Grotto, care se mlâmpla să fie profesorul următorului curs al lui Kristi, cel la eare deja întârziase, cel despre vampiri. Kristi decise ca, pentru moment, să păstreze această informaţie pentru ea. înghiţi restul de cafea şi aruncă paharul, în timp ce Lucreţia mai şterse încă
0 dată masa.

Kristi nu putu să nu observe inelul de pe mâna stângă a
1 .ucreţiei.

- **Eşti logoditã? întrebã ea şi-şi aminti de conversaţia pe c are o avusese Lucreţia despre tipul care era absolut *„uimitor”*. Oare se referise la Grotto?**

Lucreţia se opri din şters pentru o clipã, privi în jos, spre degetele sale, şi faţa ei palidã se înroşi instantaneu.

- **Oh... nu..., se bâlbâi ea. Este... este doar... nimic.**

Puse repede şerveţelele peste vechile pacheţele de sos şi aruncã toatã mizeria în coşul de gunoi. Apoi adãugã repede:

- **Şi nu este un „inel de promisiune" sau cum îi spuneai lu pe când erai în primul an de facultate. Un zâmbet slab îi apãru pe buze. îţi aminteşti?**
- **Da.**

Lucreţia îşi ştergea mâinile cu un şerveţel nou.

- **Nu-i aşa cã-i amuzant? Tipul cãruia i-ai dat papucii atunci când ai venit prima datã aici face acum parte din personalul colegiului. Asta, da, farsã a destinului.**

Kristi o privea fix, încercând sã înţeleagã comentariul Lucreţiei.

- **Te referi la Jay?**
- **Da, Jay McKnight.**

Stomacul i se strânse. Orice ar fi fost între ea şi Jay se terminase de mult, dar asta nu însemna cã ea voia sã dea peste el. Nu, Lucreţia avea o informaţie greşitã.

- **El lucreazã pentru poliţia din New Orleans, o contrazise Kristi, apoi avu o senzaţie neplãcutã când vãzu o sclipire de triumf în ochii Lucreţiei.**
- **Dar predã un curs aici. Cred cã un curs seral. Ţine locul unui profesor care avea probleme de familie şi a trebuit sã plece sau ceva de genul acesta.**
- **Pe bune?**

Lui Kristi nu-i venea sã creadã, dar nu avea de gând sã se certe. Lucreţia se înşela, pur şi simplu, sau râdea de ea doar pentru a o zgândãri.

Nu avea de gând sã-i facã jocul pânã ce nu-l vedea pe Jay McKnight cu ochii ei. Apoi un alt presentiment rãu o lovi.

- **Ce curs?**
- **Nu ştiu... ceva despre criminalisticã, cred.**

Stomacul lui Kristi se strânse.

- **Introducere în medicinã legalã?**
- **S-ar putea. Cum spuneam, nu sunt sigurã.**

Oh, Doamne, te rog, nu. **Nu şi-l putea imagina pe Jay ca fiind instructorul ei - asta ar fi fost prea mult. îi strãfulgerã prin minte despãrţirea durã de el şi se crispã. Deşi trecuserã aproape zece ani, nu voia sã creadã cã exista vreo şansã sã se întâlneascã cu Jay în campus. Sau cã el va fi profesorul ei. Asta ar fi pentru ea o tortură.**

- **Ne mai vedem.**

Lucreţia se îndrepta deja spre uşã când Kristi observã ceasul cel mare montat pe peretele din spatele clãdirii, deasupra uşilor birourilor administraţiei.

Vãzu cât era ora.

Era unsprezece fãrã trei minute.

Nu avea nicio şansă să ajungă în cealaltă parte a campusului. Fără îndoială că va întârzia. Dar poate că meritase. Temerile Lucreţiei, teoriile ei despre existenţa unui cult în campus erau cu siguranţă interesante. Merita să fie verificate. Dar chiar aşa… vampiri?

- **Nu mă face să râd, şopti ea pentru sine, apoi se enervă din cauza frisonului involuntar care-i coborî pe şira spinării.**

6

UL%ile duble de la asociaţia studenţilor se închiseră zăngănind în urma Lucreţiei, apoi se deschiseră din nou, în li mp ce un val de studenţi, care vorbeau şi râdeau, udaţi de ploaie, îşi croia drum înăuntru şi se îndrepta spre tejghea pentru a comanda.

Fără să mai piardă timpul, Kristi îşi luă laptopul şi geanta, apoi ieşi grăbită afară şi coborî treptele, în timp ce clopotele din turnul bisericii începură să sune ora exactă.

- **Minunat, mormăi ea, văzând cât de puţini oameni se mai grăbeau prin curtea interioară.**

Pentru că toată lumea este deja la curs.

Chiar şi Lucreţia, care plecase doar cu câteva minute înaintea lui Kristi, nu se vedea pe nicăieri, ca şi cum ar fi dispărut în ziua mohorâtă.

***Nu aşa se începe semestrul,* îşi spuse ea pe când aproape că alerga pe o alee de cărămidă care ducea spre ieşirea din curtea interioară şi trecea pe lângă capelă, ocolea Casa Wagner, vila veche de două sute de ani în care familia Wagner, care donase terenul pentru colegiu, locuise cândva. Acum era muzeu şi se zvonea că era bântuit. Era o clădire înaltă cu trei etaje, cu ferestre cu cercevele, garguie pe streaşină şi lucarne care ieşeau din acoperişul abrupt, în două pante.**

Picături de ploaie începură să cadă în timp ce Kristi trecu pe lângă gardul din fier forjat care separa faţada vilei de marginea campusului, apoi pe lângă o clădire în care se ţineau cursurile de ştiinţe. Dădu colţul şi aproape că se izbi de un bărbat înalt, îmbrăcat tot în negru, care stătea cu spatele la ea. El îşi duse mâna la frunte, ca şi cum şi-ar fi protejat ochii de ploaie. Era foarte adâncit în discuţie cu cineva pe care Kristi nu-l putea zări. Când se apropie de ei, văzu cu coada ochiului gulerul lui alb, de cleric şi trăsăturile grave, severe. Vorbea cu o femeie minionă, îmbrăcată cu o haină prea mare. Faţa ei era ridicată spre el, şi coborî tonul când Kristi trecu pe lângă ei, dar ea o recunoscu pe prietena Lucreţiei, Ariei. Avea părul strâns în coadă, ţinea în braţe o pungă cu cărţi, ochelarii ei erau uzi din pricina ploii, dar chiar şi aşa, arăta de parcă era pe cale să izbucnească în plâns.

- **Eu… eu credeam că ar trebui să ştii, Părinte Tony, spuse Ariei, trăgându-şi gluga jachetei pe cap.**

***Părinte Tony.* Părintele despre care Irene Calloway se plânsese că era prea modern. Kristi îi văzuse numele în**

catalogul şcolii, unde era trecut ca Părintele Anthony Mediera. în broşura cu informaţii despre AII Saints, preotul zâmbea, părea calm, purta sutană şi privea spre aparatul de fotografiat cu ochi mari. Acum, acei ochi albaştri erau întunecaţi şi precauţi, maxilarul încordat, buzele sale păreau şi mai subţiri din cauza furiei reprimate.

- Nu-ţi face griji, spuse el cu uşor accent italian, vorbind mai încet atunci când trecu Kristi. Mă voi ocupa eu de asta. Promit.

Zâmbetul lui Ariei era plin de adoraţie, până ce o zări pe Kristi. Expresia se schimbă brusc şi plecă grăbită, ca şi cum ar fi sperat să nu fie recunoscută, deşi era evident că ea o recunoscuse pe Kristi.

Ceea ce era bine.

Kristi era în întârziere. Orice i-ar fi mărturisit Ariei Părintelui Tony nu avea nimic de-a face cu ea.

Merse în zigzag prin spatele centrului religios şi, în sfârşit, cu aproape zece minute întârziere, ajunse la Adam's Hali, unde urcă treptele exterioare câte două o dată. Ajunsă în interiorul vechii clădiri, se grăbi spre etajul doi, şi constată că uşile de la sala de clasă erau deja închise^

***La naiba,* gândi ea, deschizând uşa. în încăpere, era o linişte atât de adâncă, că oricine era înăuntru putea auzi cum cade un ac, darămite intrarea ei îndrăzneaţă.**

Ferestrele erau acoperite cu o catifea groasă, închisă la culoare, camera rectangulară fiind luminată de lumânări false. Un **bărbat înalt stătea pe podium. Inima aproape i se opri** când **el îşi aţinti ochii negri asupra ei, apoi îi îndreptă spre ceasul de deasupra uşii.**

Găsi unul dintre puţinele locuri libere, încercând să se asigure că el nu o privise cu acei ochi ca tăciunii, întunecaţi, tlar amenin[ând să devină roşii, strălucind. Era doar o chestiune legată de lumini şi de imaginaţia sa vie. Asta pentru că sala liisese transformată într-un fel de criptă, iar imaginea, care se vedea în spatele lui, pe tablă, venind de la un proiector conectat la un computer, îl reprezenta pe Bela Lugosi costumat în Dracula, cu cămaşă albă şi pelerină.

Fotografia lui Bela dispăru, fu schimbată de o altă imagine creatură oribilă, care şuiera, cu nişte dinţi foarte ascuţiţi şi i u sânge curgându-i pe buze.

- Vampirii apar sub diferite forme şi mărimi şi au diferite puteri, spuse dr. Grotto, privind următoarea imagine: o copertă dintr-o carte veche de benzi desenate înfăţişând un vampir stând la pândă, gata să se arunce asupra unei blonde sumar îmbrăcate care fugea şi care avea o siluetă ce ar fi făcut-o invidioasă şi pe Bărbie.

Kristi încercă să se facă mică printre ceilalţi studenţi, dar nu avu noroc. Dr. Grotto părea să o urmărească cu privirea, meruntându-se în timp ce ea-şi deschidea caietul şi laptopul. În cele din urmă, el îşi drese glasul şi privi în jos spre notiţele sale.

- Vom începe semestrul cu *Dracula,* opera lui Bram Stoker. Unde şi-a găsit el sursa de inspiraţie? În crudul Vlad

Ţepeş, aşa cum crede majoritatea oamenilor? în România? Ungaria? Transilvania? întrebă el, apoi rămase o vreme tăcut pentru a spori efectul. Sau poate în alţi monştri din istorie, cum ar fi Elizabeth Bathory, contesa care a torturat servitoarele, apoi a făcut baie în sângele lor pentru a-şi proteja frumuseţea în declin? Mit? Legendă? Sau adevăr?

Grotto continuă să prezinte cursul. Kristi lua notiţe, dar era mai interesată de bărbat decât de prelegerea lui. Se deplasa ca o felină de la un capăt la celălalt al încăperii, captivând studenţii, vrând parcă să-i hipnotizeze. înalt şi suplu, personifica subiectul cursului său.

Imaginile continuau să se schimbe în spatele lui, de la banale la crude. în timp ce rula un fragment din serialul *Buffy, spaima vampirilor,* Grotto apăsă un buton de pe biroul său. Luminile de deasupra se aprinseră şi draperiile se dădură la o parte. Buffy şi echipa ei dispărură, iar încăperea se transformă într-o sală de clasă normală.

- **Destul cu teatrul, spuse Grotto şi clasa gemu. Ştiu, tuturor ne place un spectacol, dar acesta este un curs universitar acreditat, aşa că sper că aţi primit cu toţii o programă pe e-mail şi ştiţi că va trebui să citiţi *Dracula* de Bram Stoker, până la sfârşitul săptămânii. Dacă nu aţi primit, ne vedem după curs. Deci, să începem discuţia. Ce ştiţi despre vampiri? Sunt reali? Umani? Chiar se delectează cu sânge uman? Se transformă într-o varietate de creaturi? Dorm în sicrie? Astăzi vom discuta despre ceea ce ştiţi despre vampiri sau credeţi că ştiţi.**

Zâmbi, arătându-şi colţii falşi, strălucitori, apoi îi scoase şi îi puse pe birou.

- **Am spus că am terminat cu teatrul, nu-i aşa?**

Din acea clipă, dr, Grotto captă atenţia tuturor pentru tot restul prelegerii. Clasa era animată de întrebările lui Grotto, răspunzând la câteva, şi era evident de ce cursul era unul dintre cele mai populare din colegiu.

Dominic Grotto se putea transforma la fel de uşor ca şi creaturile mitice pe care le studia. întunecat şi gânditor, devenea în clipa următoare animat şi spiritual. Avea o atitudine degajată şi folosea partea din faţă a clasei ca pe o scenă personală, mergând dintr-o parte în alta, scriind pe tablă, provocând studenţii să spună ce le trecea prin minte.

Kristi recunoscu câţiva studenţi din clasă, câţiva puşti care fuseseră împreună cu ea la cursul despre Shakespeare al profesorului Emmerson, inclusiv Hiram Calloway - nu putea scăpa nicicum de ciudatul ăla? Din nou o văzu pe prietena Lucreţiei, cea cu părul ţepos, Trudie, şi pe Mai Kwan, fata care locuia cu un etaj mai jos.

***Ce mică e lumea,* îşi spuse Kristi, apoi se corectă, *ce mic i' campusul.* Cu mai puţin de trei mii de studenţi aflaţi în toată şcoala, nu era chiar atât de surprinzător că întâlnea chipuri familiare la cursuri.**

Peste câteva secunde uşa se deschise din nou, iar profesorul privi cum Ariei se strecoară în sală, aşezându-se pe primul loc pe care-l găsi, lângă uşă. Arăta ca şi cum nu şi-ar fi

dorit altceva decât să se facă mică, mică în scaun. Kristi o compătimi. Ariei îi surprinse privirea, dar îşi întoarse alenţia spre caiet, deschizându-l în timp ce profesorul continua să vorbească.

O fată ciudată, se gândi Kristi, punându-şi întrebări despre prietena Lucreţiei, sfioasă ca un şoricel. Ariei părea a fi timidă, chiar neajutorată, proverbiala „fată nedansată" care încearcă să se piardă printre ceilalţi. Kristi o privi din nou, dar Ariei îşi ridicase cartea pentru a-şi ascunde mare parte din faţă.

Oare încă plângea?

De ce? îi era dor de casă? Era vorba de altceva?

Orice ar fi fost, Părintele Tony îi promisese că se va ocupa de asta, deci Kristi îşi concentră atenţia spre partea din laţă a încăperii.

II asculta absorbită pe dr. Grotto, studiind în acelaşi timp înfăţişarea bărbatului. Era înalt, cu sprâncene stufoase şi expresive, cu un maxilar puternic şi cu un nas care arăta de parcă fusese rupt de câteva ori pe parcursul vieţii. Ochii lui nu erau nici roşii, nici negri, ci căprui-închis, avea buzele subţiri şi trupul suplu, ca şi cum ar fi tras de fiare. Avea un gen de aroganţă, dar şi o amabilitate, iar cuvintele Lucreţiei îi sunară aspre în minte. ***Este un om minunat. Educat. Plin de viaţă.***

în opoziţie cu un mort? Nu... adică ***animat,*** se corectă Kristi. Toată discuţia asta despre vampiri începea să o afecteze. Lucreţia se cam grăbise să-l apere pe dr. Dominic Grotto, în ciuda suspiciunilor ei. Se purta de parcă bărbatul era aproape un zeu, pentru numele lui Dumnezeu, şi mai era şi chestiunea cu inelul.

Kristi privi mâinile profesorului. Erau mari. Arătau puternice. Venele i se conturau atunci când scria pe tablă. Nu purta verighetă. Nu se vedea vreo urmă de bronz sau vreo adâncitură în piele care să sugereze că a scos-o de curând. Ce spusese Ezma? Că se zvonea că Lucreţia ar fi avut o relaţie cu unul dintre profesori? Că era un mare secret? Hmmm.

îl studie pe Grotto şi încercă să şi-l imagineze împreună cu Lucreţia. Nu se potriveau. Grotto era destul de deştept, asta era evident, dar emana o sexualitate înnăscută aşa cum era îmbrăcat cu blugi decoloraţi şi cu pulover negru, lejer. Lucreţia era intelectuala intelectualelor. Nu că ar fi fost neatrăgătoare, doar cu un pas în urma opiniei generale, aproape îngâmfată în aşa-zisa ei intelectualitate, dar, cine ştie, poate că tocmai acel aer de superioritate îl făcuse să se simtă atras de ea.

Se întâmplau şi lucruri mai ciudate.

Krisiti se lăsă pe spate în bancă şi-l cercetă amănunţit pe noul profesor.

Aşa cum o avertizase Ezma, Grotto era cu siguranţă „superb". Oare avea legătură cu studentele dispărute? Oare el inspirase noul cult cu vampiri care o atrăsese pe Rylee?

Când Kristi şofase prima dată spre Baton Rouge, avertismentele tatălui ei îi intraseră pe o ureche şi îi ieşiseră pe cealaltă, dar acum că se afla aici, în campusul de la AII

Saints, începea să se întrebe dacă nu cumva temerile lui Rick Bentz erau întemeiate. Dispăruseră patru fete. Poate erau moarte. Toate urmaseră cursul despre vampiri al lui Grotto.

Coincidenţă?

Kristi nu credea asta.

De fapt, avea de gând să afle. Va începe prin a telefona f amiliilor, prietenilor şi vecinilor fetelor chiar astăzi, în pauzele dintre cursuri, dacă era nevoie. Ceva li se întâmplase studentelor dispărute. Ceva rău.

Kristi era foarte hotărâtă să descopere ce anume.

Jay ieşi de la duş şi se şterse cu prosopul. Petrecuse un weekend în care scosese lambriuri şi reparase tencuiala smulsă de sub faţada din lemn. II dureau muşchii din cauza orelor în care dăduse cu dalta şi ciocanul, dar casa începea să arate bine. Renovarea era pe terminate. Mai avea doar un pic de linoleum de scos şi apoi va fi gata să o refacă. îşi puse nişte boxeri, o pereche de pantaloni kaki, un pulover din bumbac, apoi îşi trase o pereche de şosete în picioare şi pantofii, în timp ce-şi verifica ceasul. Era mai puţin de o oră până la primul curs. Cu Kristi Bentz. Nu primise nicio notificare cum că vreo persoană, inclusiv Kristi, renunţase la curs, aşa că se aştepta să o vadă.

Pregăteşte-te, **gândi el, apoi se mustră pentru că se comporta atât de copilăreşte. Erau amândoi adulţi acum. Şi ce dacă se întâlniseră pe când erau adolescenţi? Timpul se scursese şi alte relaţii apăruseră şi se încheiaseră.**

Telefonul sună şi el recunoscu numărul lui Gayle. Ce naiba voia şi de ce acum, când tocmai se pregătea să-i facă faţă lui Kristi? Chiar trebuia să vorbească cu ea? Fu cât pe-aci să nu răspundă. Dar gândul că ea ar putea avea probleme, că s-ar putea să aibă nevoie de el, îl făcu să răspundă. Bunul Jay, cel de încredere.

- Bună, spuse el, fără niciun preambul.

Amândoi ştiau despre identificarea apelantului.

- Bună, Jay, ce mai faci? întrebă ea pe acel ton afectat, moale, dulce pe care, cândva, îl găsise intrigant.

Ea era designer de interioare, căreia îi plăceau antichităţile şi arhitectura din New Orleans. Crescuse în Atlanta, fiind singura fiică a unui judecător şi soţiei lui. Jay o găsise cultă, deşteaptă, frumoasă şi amuzantă. Până ce relaţia lor devenise serioasă. Atunci făcuse cunoştinţă cu voinţa ei puternică, intransigentă şi atenţia ei aproape obsesivă la detalii. Oare de câte ori insistase ea că nu se potriveşte cravata lui cu cămaşa şi costumul, sau că pantofii lui erau demodaţi, sau că blugii lui erau „mult prea roşi chiar şi pentru a fi consideraţi la modă, scumpule"? Şi temperamentul ei îşi făcuse simţit prezenţa. Ce spunea asta despre personalitatea lui? Cum că mereu alegea femei încăpăţânate, deştepte, impertinente, care putea exploda în orice minut. Preţ de-o clipă, se gândi la Kristi Bentz. Că tot venise vorba despre temperament! Al lui Kristi era practic legendar. Jay se gândi că alegerile sale în ceea ce priveşte femeile erau un mare defect al său.

- **Sunt bine, Gayle, spuse el, dându-şi seama că ea aştepta un răspuns. în această seara nu avea timp de subtilităţi. Tu ce mai faci?**
- **Sunt bine, cred.**
- **Bine, bine.**

îşi luă cheile şi portofelul, asigurându-se că avea tot ce-i trebuia. Cercetă cu privirea interiorul casei pentru a fi sigur că totul era în regulă.

- **Dar trebuie să fiu sinceră. Uneori, mă simt singură. Uneori, îmi lipseşti, spuse Gayle, făcându-l să fie atent la conversaţia telefonică.**

Stomacul i se strânse.

- **Credeam că te întâlneşti cu cineva - un avocat, nu-i aşa? Manny sau Michael sau ceva de genul ăsta?**

Ea ezită, apoi spuse:

- **Martin. Dar nu este la fel.**
- **Nimic nu este la fel. Mereu este diferit, uneori mai bine, alteori, mai rău.**

De ce naiba purta măcar această conversaţie?

Ca şi cum şi-ar fi dat seama că împinsese lucrurile prea departe, ea spuse:

- **Ştiu că este seara în care ai primul curs şi voiam să-ţi urez baftă.**

Cum să nu!

- **Mulţumesc.**
- **Te vei descurca minunat!**

Femeia ştia cum să-i perie ego-ul.

- **Sper.**
- **Crede-mă, puştii aceia vor fi încântaţi de toate chestiile alea înfiorătoare despre medicina legală.**
- **Da?**

El îşi verifică ceasul. Era timpul să plece. Unde naiba era lesa? Nu voia să-l ia pe Bruno nicăieri fără ea. Oh, poate că era în camion!

- **Oh, da, scumpule. Te-am auzit vorbind. Ştii ceva, mă întrebam...**

Şi iată că apărea şi adevăratul motiv pentru care sunase.

- **Ştiu că-ţi petreci majoritatea weekendurilor în casa verişoarelor tale, dar când te întorci, sună-mă. Mi-ar plăcea să ieşim la un pahar de vin sau la cină... Ştii tu, fără nicio obligaţie.**

El nu prea credea partea cu fără nicio obligaţie.

- **Mă îndoiesc că am timp înainte de terminarea semestrului, spuse el. Sunt destul de ocupat.**
- **Ştiu, Jay. Mereu eşti. Aşa-mi place.**

Din nou, spunea poveşti. îi plăcea bărbatul pe care-l putea dirija. Cu asta începuseră şi se încheiaseră majoritatea problemelor dintre ei.

- **Uite ce e, Gayle, trebuie să fug. Ai grijă de tine.**
- **Şi tu, şopti ea, în timp ce el închidea şi fluiera după câine.**

Nu avea de gând să cadă în capcană şi să se întâlnească din nou cu Gayle. Niciodată. îşi învăţase lecţia şi avea cicatricea de deasupra sprâncenei pentru a dovedi asta.

Verifică de două ori încuietoarea de la uşa din spate, apoi îşi strânse notiţele şi le vârî în servieta uzată. Avea şi nişte mostre în servietă. Exemple de dovezi pe care le va arăta cursanţilor. Ştiinţa medicinii legale devenise importantă de când serialele gen *CSI* înregistrau o mare audienţă, iar Jay se gândi că o parte a muncii sale era să arate diferenţele dintre ficţiune şi fapte, dintre desfăşurarea unei drame în patruzeci de minute şi munca de teren şi cea din laborator care necesita ore şi ore din viaţa reală. Chiar şi serialele, care aveau ca subiect activitatea dintr-un tribunal, erau oarecum eronate din cauză că munca de zile, săptămâni, luni şi chiar ani a detectivilor era redată în mai puţin de o oră. Deşi detectivii şi criminaliştii şi chiar şi anunţurile îi reaminteau privitorului timpul care trecuse, cazul era mereu rezolvat într-o oră, inclusiv spaţiul pentru reclame. Şi asta pentru că spectatorul, neputându-şi concentra atenţia decât pe termen scurt, se aştepta la un deznodământ rapid.

Dacă ar şti adevărul despre toate acele laboratoare ultramoderne prezente în seriale, care puteau lua mostre ADN aproape instant! Extragerea fluidului din corp, punerea unei mostre din fluid într-o eprubetă, atingerea unui întrerupător şi rotirea unei centrifuge şi iată - rezultatele ADN. în realitate, dura săptămâni şi luni pentru a fi procesat şi mai era şi problema dovezilor distruse de uragan. Nu doar probele care ar fi putut condamna un criminal, ci şi cele care ar fi putut exonera un bărbat vinovat. Sau o femeie. îi venea rău gândindu-se la asta.

încuie uşa din faţă în urma sa, fluieră după câine, apoi, cu Bruno la picioare, se îndreptă repede spre camionetă. Ploaia care udase toată ziua această parte a Louisianei se oprise, lăsând pământul îmbibat cu apă şi aerul încărcat de o ceaţă groasă care părea că se ridică până la crengile scheletice, ca nişte oase albe, ale chiparoşilor.

Era o noapte perfectă pentru a discuta despre crime.

Ridicându-se uşor, Vlad rămase în picioare pe marginea piscinei, în timp ce apa rece i se scurgea pe piele. Lampa de sub suprafaţa apei şi ecranul micului său computer erau singurele surse de lumină în acest loc special al său. îi plăcea sărutarea aerului rece pe pielea udă, dar avea puţin timp să se bucure de ea.

Erau atâtea de făcut.

Una dintre probleme îl sâcâia. încercase să o ignore, petrecuse luni de zile spunându-şi că nu va avea consecinţe, dar cu fiecare zi care trecea se simţea din ce în ce mai iritat, mai constrâns să-şi corecteze greşeala sa stupidă.

Sperase că ultima fată îl va calma, dar nu se întâmplase aşa. Nu complet. Deşi resemnarea şi moartea lui Rylee îi creaseră senzaţii tari, faptul că greşise îl rodea, îi distrăgea atenţia. Chiar şi acum, descoperi că-şi roade unghiile şi le scuipă în piscină, apoi se forţă să renunţe la acest obicei dezgustător pe care-l avea din copilărie, când era sigur că latăl

lui se va întoarce, va descoperi că intrase în bucluc şi-l va încuia în vechiul şopron.

Stomacul i se convulsionă, aşa că îndepărtă toate amintirile din copilărie. Doar bătrânul primise ce meritase, nu-i aşa?

Vlad zâmbi amintindu-şi lama furcii însângerate în accidentul de la fermă al tatălui său. Petrecuse ore în şir relatând oroarea de a-l găsi pe tatăl său pe podeaua hambarului, cum căzuse bătrânul de pe claia de fân pe un balot unde lusese lăsată furca. Vlad recunoscuse că lăsase unealta acolo unde nu trebuia. Şi că, dacă furca nu ar fi atins artera femurală, poate că tatăl lui ar fi supravieţuit. în schimb, bătrânul zăcea întins pe furcă precum o broască ţestoasă pe spate, cu bazinul sfărâmat. Ţipetele lui nu fuseseră auzite până ce Vlad nu se întorsese de la casa vecinilor şi-l găsise pe bărbatul care-i lusese tată într-o baltă de sânge coagulat.

Ce ghinion că se întâmplase în weekendul în care mama sa plecase să-şi viziteze sora!

Dar moartea bătrânului nu putea ajuta în situaţia actuală.

Vlad se mândrea cu perfecţiunea lui, iar faptul că făcuse o greşeală îl deranja.

Se îndreptă spre colţul îndepărtat al piscinei unde se aflau câteva vestiare de metal. Unele erau goale, dar pe cele pe care le rezervase pentru a-şi păstra comorile le încuiase. Cu dexteritate, în semiîntuneric, simţind mirosul clorului, formă cifrul lacătului şi deschise uşa ruginită.

înăuntru se aflau câteva rânduri de cârlige negre. Trei, pe rândul de sus, pe care le păstra pentru elită, pentru cei pe care-i considera ca fiind de sânge regal, fuseseră marcate cu numele posesorului şi aveau un lănţişor din aur de care se balansa o sticluţă. Cu atenţie, el scoase unul dintre lănţişoarele din aur şi-l ţinu în lumină ca să poată vedea roşul-aprins din bucăţica de sticlă... ca un vin scump, se gândi el. Cu grijă, desfăcu sticluţa şi o ţinu sub nas. Inhală mirosul dulce, de aramă al sângelui lui Monique. închizând ochii, îşi aminti cum se zbătuse ea. O atletă înnăscută, se luptase cu efectele drogurilor, iar în timp ce el o lega, mersese atât de departe, încât îl scuipase în faţă.

El râsese şi atunci văzuse frica din privirea ei. Nu era vorba că el o putea domina fizic, ci faptul că lui îi plăcea lupta care se dădea în ea şi o speria de moarte.

Văzuse asta în pupilele ei dilatate, o simţise în pieptul ei care se ridica şi se lăsa în timp ce el o ţinea la pământ aşteptând ca băutura pe care i-o dăduse să-şi facă complet efectul. Fusese martor la lupta ei de pe scenă, înainte să-i cedeze. Suspectase că va fi dificilă, o luptătoare. Iar ea nu-l dezamăgise.

Nu renunţase uşor la viaţa ei.

Gândindu-se la Monique, îşi linse buzele. Plăcerea fusese desăvârşită atunci când îi lăsase sângele să se scurgă, când privise cum respiraţia ei devenea superficială şi slabă, când văzuse cum pielea ei se albeşte, când simţise cum pulsul

ei încetinește și cum totul se oprește în cele din urmă, apoi privise fix în ochii ei deschiși, morți...

Tremură, retrăind momentul. Dar nu va fi de ajuns. Amintirile se estompau mult prea repede.

Din fericire, setea de sânge va fi potolită.

Astupă sticluța și o privi cum se balansează și strălucește preț de-o clipă, înainte de a o pune la loc în vestiar.

Cârligele goale își băteau joc de el, mai ales cel marcat pentru Tara Atwater. O furie veche îl străbătu când se gândi cât de puțin încercase târfa aia să-] înfrunte, cum ascunsese comoara care-i era destinată. Oricât o îndemnase sau o forțase nu o putuse face să-și dea drumul la limbă și murise repede, aproape voit, după o luptă scurtă.

Reușise să zâmbească foarte slab, privind cum sângele se scurgea din ea, și-și eliberă sufletul, ca și cum ea ar fi câștigat lupta dintre ei.

El strânse din dinți gândindu-se la imperfecțiune.

Sticluța era pe undeva pe acolo. Trebuia doar să o găsească.

Desigur, încercase, însă fără sorți de izbândă.

Dar nu va renunța.

închise trântind ușa vestiarului. *Bum!* Sunetul ricoșă în pereți și el se repezi, gol încă, în încăperea cavernoasă cu piscină și pavilion pe care-l folosea drept birou. Apa se reflecta pe pereți și pe tavan în nuanțe schimbătoare de albastru, computerul bâzâia ușor.

Sticluța era cel mai probabil în apartamentul Tarei, ascunsă pe undeva. Până acum, fusese precaut și stătuse departe de apartamentul gol a cărui proprietăreasă era bătrâna aia enervantă. Dar acum avea mai multe motive pentru a se iuloarce. Nu doar pentru că era sigur că sticluța prețioasă cu sângele Tarei era ascunsă undeva înăuntru, ci și pentru că Kristi Bentz ocupa același apartament.

Ceea ce era perfect.

7

așa că cel mai bun curs a fost cel al lui Grotto? spuse Mai cu entuziasm, în timp ce Kristi urca scările spre apartamentul ei.

Cărând un coș cu rufe plin, Mai se întâlni cu ea pe palierul etajului doi. Părea că ar fi așteptat-o și ar fi tras cu ochiul printre storurile de la sufrageria ei.

- **Te-am văzut când ai intrat în clasă un pic mai târziu.**
- **Toată lumea m-a văzut, spuse Kristi, gemând încet.**

Vrusese să vorbească cu profesorul despre vampiri, după terminarea cursului, dar eforturile ei eșuaseră. însă era hotărâtă să se întâlnească cu el și să afle ce știa despre unele culte din eampus.

- **Totul a fost super, nu-i așa? Clasa întunecată, draperiile trase și lumina lumânărilor false. Toate acele imagini cu vampiri. Unele dintre ele erau atât de**

înfricoşătoare, încât mi s-a făcut pielea ca de găină, iar celelalte erau atât de banale. Vreau să spun, Bela Lugosi? Pe bune? Dar trebuie să recunosc, că aproape o luasem razna când Grotto şi-a scos colţii falşi.

- Nu crezi că a fost un pic prea mult? spuse Kristi continuând să urce spre etajul trei.

Nu avea prea mult timp. Preluase o parte din tura Ezmei de la Bard's Board, de la douăsprezece jumătate la şase, iar acum îi mai rămăseseră mai puţin de patruzeci şi cinci de minute ca să ajungă la cursul care se ţinea seara.

- Cred că a fost plin de imaginaţie şi interesant, şi mult mai super decât un profesor bătrân şi învechit, cu o jachetă de stofă cu petice din piele în coate, care ar fi stat sus pe podium ţinând prelegeri, în timp ce noi, extrem de plictisiţi, am fi răsfoit paginile unei cărţi apărute prin anii '80.

- De parcă s-ar întâmpla una ca asta.

- Hei, eu doar admiram faptul că tipul aduce ceva viaţă sau, ei bine, poate moarte în sala de curs! Animată, Mai îşi luă coşul şi o urmă pe Kristi sus. Când Kristi intră în apartament, Mai pătrunse pe urmele ei şi intră pe uşă. îşi puse coşul pe o masă de lângă nişa bucătăriei, ca şi cum ea şi Kristi a fi prietene bune acum.

Houdini, care ieşise din ascunzătoarea sa preferată, când simţise că Kristi nu-l bagă în seamă, sări de pe pervaz pe pat, apoi se strecură repede în micul spaţiu pe care-l făcuse culcuşul său.

- Prietenos, observă Mai sec. Ce e cu pisica? Credeam că animalele de companie sunt interzise în apartament.

- Nu este animalul meu de companie. Doar o pisică vagabondă de care se pare că nu pot scăpa.

Mai privi spre zona uşilor duble care ascundeau bucătăria. Acolo, pe un preş, se afla un mic vas cu mâncare şi apă, pe care Kristi îl cumpărase de la o băcănie când fusese să cumpere cafea, lapte, unt de arahide, pâine şi o jumătate de duzină de cutii cu mâncare pentru pisici.

- îl hrăneşti. Doamna Calloway o va lua razna.

- Atunci poate să vină să-l prindă ea. Nici măcar nu am o litieră.

Mai îşi încreţi năsucul cârn.

- Atunci... cum... unde?

- Este dresat să facă la toaletă.

7 Poftim?

îşi întoarse capul spre uşa care dădea spre baia de mărimea urmi dulap. După o clipă, în timp ce Kristi îşi scotea haina, Mai surprinse zâmbetul ei slab.

- Oh, glumeşti.

- Las fereastra crăpată un pic, iar el se strecoară pe acolo, a I ară pe acoperiş. Este uimitor cât de mici sunt spaţiile prin i are poate trece, dar, până acum, nu au fost accidente.

- Nu te străduieşti prea tare să scapi de el, observă Mai, iar Kristi ridică din umeri. Deci îşi face nevoile pe acoperiş?

- **Probabil coboară pe magnolie.**
- **Nu voi spune... dar, dacă doamna Calloway îl vede, vei plăti cu vârf şi îndesat.**

Ochii migdalaţi ai lui Mai cercetară încăperea, aşa cum o lăcuse şi ultima dată când venise în vizită. Părea să caute ceva anume sau încerca să memoreze fiecare ungher şi crăpătură din spaţiul intim al lui Kristi.

- **Dacă-l vede pe Houdini, voi rezolva asta atunci, spuse Kristi.**
- **Houdini? repetă Mai. I-ai dat şi nume?**
- **Trebuie să aibă un nume.**
- **Eşti sigură că este un el?**
- **Nu m-am apropiat atât de mult.**

Mai se uită la ea ca şi cum şi-ar fi pierdut minţile. Se duse la masa folosită de Kristi drept birou, pe care îşi lăsase notiţele referitoare la fetele dispărute.

Deodată, Kristi se simţi stingherită de ochii cercetători ai lui Mai.

- **Eşti aici de anul trecut, nu-i aşa? întrebă Kristi pentru a-i distrage atenţia.**
- **ihâm.**
- **Deci cunoşti câteva persoane.**
- **Cred că am şi eu partea mea.**
- **Ai auzit ceva despre un cult, poate în campus? Unul care crede în vampiri?**
- **Glumeşti, nu-i aşa?**

Degetele lui Mai atinseră spatele scaunului lui Kristi. Trecu o clipă, iar Kristi avu impresia că ea-şi oferea un timp de gândire.

Kristi insistă.

- **Este posibil ca fetele care au dispărut să fi fost implicate într-un fel de societate secretă?**
- **Asta este cam exagerat, spuse Mai.**
- **Este?**
- **Ştii ceva? întrebă Mai.**
- ***Tu* ştii ceva, ghici Kristi. Spune-mi.**

Mai se uită la fotografiile fetelor dispărute aşezate cu faţa-n sus pe biroul improvizat al lui Kristi şi-şi muşcă buza. Dând din cap, luă poza lui Rylee Ames.

- **Nu vreau să par nebună.**
- **Vreau doar să ştiu.**

Ea lăsă poza jos.

- **Mereu a existat un interes pentru vampiri, ştii tu! Vreau să spun, dacă vei căuta pe Internet, vei găsi tot felul de grupuri şi grupuleţe de indivizi care dau de înţeles că sunt într-adevăr vampiri. Este un soi de cult nonconformist. Unii aderă la el probabil pentru senzaţii ieftine, dar alţii se conformează ritualurilor, dorm în coşciuge şi beau sânge, chiar sânge de om, cred.**
- **Şi există un grup aici în campus. Oameni care cred în asta, adăugă Kristi.**

Mai ridică din umăr.

- **Am auzit nişte zvonuri, desigur.**
- **Crezi că Grotto este implicat?**

Mai îşi feri privirea.

- **Grotto? Pare cam cusut cu aţă albă. Vreau să spun, dacă totul este secret, de ce s-ar făli cu asta? Ştii tu, să atragă atenţia asupra lui? Cursul său, probabil, doar adaugă un plus interesului stârnit, atrage. Ştii ce cred eu? Cel puţin unii dintre studenţii care participă la acest curs fac parte din grup. Dar nu aş numi asta un cult doar pentru că nişte puşti sunt interesaţi de vampiri şi se adună în grupuri.**
- **Poate că este vorba de extremişti, spuse Kristi, o facţiune care duce lucrurile mai departe. Poate că asta este partea cultului.**
- **Dacă există unul. Oamenii au tendinţa de a eticheta lucrurile pe care nu le înţeleg. Privi din nou la pozele de pe birou. Ce faci cu astea?**
- **Nu ştiu încă. Mă gândeam să fac unele verificări, spuse K rişti.**

Asta era destul de adevărat. Deja stătuse de vorbă cu doi membri ai familiilor fetelor dispărute. Nu spusese nimănui că se gândea să scrie o carte despre ele, pentru că adevărul era < a, dacă se dovedea că fetele doar fugiseră în lume, ea nu ivea niciun subiect. Până când nu va fi vorba de o crimă, nu puica să înceapă să scrie o carte despre o crimă adevărată.

Desigur, nu vorbise despre asta cu Elijah Richards, care era, potrivit declaraţiilor, fostul prieten al lui Dionne, şi care era sigur că-şi va vedea numele tipărit, ca şi cum ar fi fost un mare erou urban. Mai toată conversaţia se învârtise în jurul lui Hlijah, care abia se putea concentra asupra fetei pe care se presupune că a iubit-o. Poate că exista un motiv pentru care Dionne l-a părăsit pentru Tyshawn Jones, chiar dacă acesta avea tendinţe criminale.

Kristi îşi muşcă buza, gândindu-se la ceilalţi membri ai familiilor pe care-i contactase - mama Tarei Atwater, care lusese ceva de pomină. Angie Atwater sporovăise mai tot timpul despre cum „fiica ei, bună de nimic" călca pe urmele tatălui său şi se îndrepta direct spre penitenciarul din statul (¡corgia. Biata Tara.

Cu fiecare conversaţie, Kristi era tot mai convinsă că li se întâmplase ceva groaznic, diabolic, celor patru fete care dispăruseră. Exista o şansă ca, prin săpăturile făcute de ea, să găsească o legătură între ele, un motiv pentru care dispăruseră şi să predea poliţiei orice ar fi descoperit. Poate că ei vor avea noroc şi le vor găsi pe studente în viaţă. Cel puţin ar fi putut preveni dispariţia altor fete.

- **Ai cunoscut-o personal pe vreuna dintre fetele dispărute? o întrebă Kristi pe Mai.**
- **Nu, spuse Mai repede. Nu prea am stat de vorbă cu Tara.**

Zăbovi deasupra biroului. Părea intrigată... conectată. Vru
să spună ceva, dar se răzgândi.

Deodată, Kristi îşi dădu seama cât era ceasul.

- **Uite ce e, trebuie să fug. Am un curs în seara asta în... - privi spre ceasul atârnat deasupra şemineului - cincisprezece minute!**

Mai îşi luă rufele. îşi mută privirea de la biroul lui Kristi şi reuşi să scape de paloarea care-o cuprinsese.

- **Da, trebuie să duc astea - ea ridică coşul cu rufe murdare - sau se va face miezul nopţii până ce voi termina. Spălătoria de aici... Se înfioră. Este absolut îngrozitoare. Nu cred că a mai curăţat cineva subsolul de la Războiul Civil încoace. Scuze, de la Războiul Agresiunii Nordice, aşa cum îl numesc unii localnici de aici. Sunt tone de păianjeni acolo jos, iar unii s-ar putea să fie veninoşi şi probabil că sunt şobolani şi şerpi pe acolo... Am amânat spălarea lucrurilor până în ultimul minut.**

Kristi nu o contrazise. Spălătoria de la subsol era întunecată şi murdară. Tavanul era jos, prin crăpăturile pereţilor de beton se prelingea umezeala, grinzile expuse erau pline de pânze de păianjen. Mirosul de mucegai şi de pământ umed era atotprezent, chiar şi atunci când Kristi adăuga balsam în apa de spălat.

- **Mie-mi dă fiori, spuse Mai. Oricum, voiam doar să-ţi spun că ai ratat o petrecere pe cinste.**
- **Data viitoare.**
- **Vrei să spui anul viitor? întrebă Mai. Privirea ei alunecă încă o dată prin încăpere, spre biroul pe care erau împrăştiate pozele fetelor dispărute. Probabil că nu voi mai da o altă petrecere până de Revelion. Dacă va fi şi atunci. Petrecerea în sine a fost distractivă, dar mizeria de a doua zi... mai bine lipsă!**

Mai se îndreptă spre uşă şi, ţinând coşul sprijinit de şold, îi făcu semn cu mâna şi-i spuse la revedere înainte de a pleca.

Kristi se duse direct în baie, făcu un duş de două minute pentru a scăpa de mirosul de grăsime, ceapă şi peşte care încă mai persista din pricina orelor pe care le petrecuse în restaurant. După ce se şterse, îşi strânse părul ud în coadă. îşi puse un sutien curat, chiloţei, blugi şi un tricou, apoi îşi dădu cu puţin luciu de buze fără să se mai uite în oglindă. La uşa de la intrare se încălţă cu ghetele, luă un hanorac din cuier şi-l trase peste cap. îşi ridică din nou rucsacul şi ieşi pe uşă la doar câteva minute după Mai.

Ce bine ar fi fost dacă şi-ar fi adus bicicleta de acasă, cea cu cincisprezece viteze pe care o cumpărase după ce-şi pierduse bicicleta ei de curse în timpul uraganului, se gândi ea în timp ce tropăia în jos pe scări. O tăie pe o alee din spate şi alergă în cealaltă parte a străzii care separa clădirea de campus. Odată ce trecu de poarta masivă, se îndreptă spre Knauss 1 lall, folosit în primul rând pentru studii biologice, dar care acum adăpostea noul departament de criminalistică.

Se rugă în gând ca Jay McKnight să nu fie profesorul ei. Cu siguranţă că i-ar fi spus cineva, nu-i aşa, dacă s-ar fi făcut o schimbare a profesorilor?

Nicio şansă. Te-ai înscris la un curs; computerul de la înscrieri decide unde vei ajunge.

- **Nu Jay, spuse ea cu voce tare, apoi se simţi prostește, ca şi cum ar fi avut paisprezece şi nu douăzeci şi şapte de ani. *Revino-ţi, Kristi. Poţi face faţă. Indiferent ce va fi.***
- **Ştii că Baton Rouge nu intră în jurisdicţia ta, spuse Olivia în timp ce intra în camera de oaspeţi de la cel de-al doilea etaj al casei.**

Bentz îşi pusese laptopul pe un suport pentru televizor din camera pe care Kristi o ocupase când locuise acolo. Biroul improvizat nu era cine ştie ce, dar el îşi rezolva majoritatea treburilor la secţie. Acum era aplecat asupra micului computer.

Aruncând o privire peste umăr, o zări pe soţia sa sprijinindu-se de tocul uşii, ţinând o ceaşcă cu ceai între palme. Deşi pe buzele ei apăruse un zâmbet, ea-l privea cu ochi serioşi care păreau să vadă dincolo de faţadă, direct în sufletul lui.

- **De unde ştii ce cercetez?**
- **Sunt mediu, îţi mai aminteşti?**

Asta-şi amintea. Când o întâlnise prima dată, crezuse că era dusă cu pluta. Ea venise la secţia de poliţie, vorbind întruna că văzuse cum erau comise nişte crime, iar el nu o luase în seamă. La început. Nu voia să creadă că această femeie cu părul blond şi cu ochii aurii putea pătrunde în mintea unui criminal cu sânge rece. Dar ea-i dovedise că se înşela. încă se mai înfiora când se gândea la ce trăise ea în timp ce fusese martora celor mai macabre şi brutale crime.

- **Ai fost mediu doar la un caz, îi reaminti el. De atunci nu ai mai fost deloc de folos.**
- **Oooh, lovitură sub centură, Bentz, spuse ea, dar chicoti înfundat. Deci, în regulă, mint când spun că-ţi pot citi gândurile, dar te cunosc, detective, şi ştiu cum gândeşti.**

Ea intră în cameră şi-şi sprijini fundul mic şi ferm de braţul unui scaun tapiţat, care era împins într-un colţ, lângă un pat acoperit cu o cuvertură în nuanţe albăstrii.

- **Eşti îngrijorat pentru Kristi.**
- **Nu trebuie să ai percepţii extrasenzoriale pentru a şti asta.**
- **Dar asta din pricina fetelor dispărute, şi de aici avertismentul meu cum că Baton Rouge nu se află în jurisdicţia ta.**
- **Ştiu. Dar cui îi pasă de nişte linii pe hartă atunci când dispar fete?**
- **Oh, da, ca şi cum tu ai fi încântat dacă ar apărea cineva din altă jurisdicţie şi ar începe să-şi vâre nasul în cazurile tale. Recunoaşte, Bentz, nu ţi-a plăcut atunci când au apărut cei de la FBI şi nici măcar nu-ţi place să împărţi cazurile cu unii dintre propriii tăi oameni. Nu mai ţin minte de câte ori te-ai plâns de Brinkman.**
- **Este o năpastă.**

- Hmm... Nu te voi contrazice, spuse ea, scufundând pliculeţul de ceai în apa fierbinte.

El simţi parfumul de iasomie în timp ce privea imaginile de pe monitor - imagini ale celor patru fete date dispărute.

- S-ar putea ca Brinkman să demisioneze.
- Adevărat?
- Din cauza taifunului.
- Au trecut aproape doi ani.
- Locuia în Lower Ninth Ward, avea şi câteva case închiriate acolo. S-au dus toate. Părinţii lui au locuit într-una dintre ele. Ei au scăpat, spuse el, fără a mai adăuga că pisicile lor nu mai apucaseră.

Se ascunseseră în timpul taifunului, şi salvatorii nu le putuseră găsi. Câteva săptămâni mai târziu, când apele se retrăseseră, Brinkman se întorsese la casa familiei sale şi o găsise marcată cu un X de către salvatori. Cealaltă notă spunea doar: „Două pisici moarte înăuntru". Brinkman fusese nevoit să rezolve cu trupurile animalelor şi-şi informase mama. De atunci, părinţii lui se mutaseră şi acum locuiau în Austin, iar el se gândea să plece din Dodge.

- Păcat.
- Da. Aşa că nu voi lăsa ca nişte linii trase de guvern să mă oprească să cercetez dispariţiile în timpul meu liber. Am sunat la poliţia din Baton Rouge.
- Pentru că nu ai prea multe de făcut.

Ea ridică pliculeţul de ceai din ceaşcă şi-l aruncă într-un coş de gunoi din apropiere.

- Am spus că fac asta în timpul meu liber.
- Timp pe care l-ai putea petrece cu familia ta.
- Kristi este familia mea.
- Mă refeream la mine, spuse ea.

El zâmbi.

- Ştiu.

Sorbind din ceai, ea spuse:

- îmi pot pune cel mai sexy neglijeu şi am putea... vocea ei se stinse uşor.

El ridică din sprânceană.

- Eşti interesat?

împingându-şi scaunul departe de suportul TV, Bentz mârâi:

- întotdeauna. Dar nu ai nevoie de neglijeu.
- Nu?

Ea se uită în sus la el, pe deasupra ceştii.

- Pierdere de timp.

El îi luă ceaşca din mână şi o aşeză pe pervazul ferestrei.

- Aşa că, spune-mi, doamnă Bentz, această tentativă de seducere înseamnă că eşti foarte înfierbântată din cauza mea, încât nu mai poţi gândi corect sau că este perioada adecvată a lunii pentru a rămâne însărcinată?
- Poate că un pic din amândouă, recunoscu ea şi asta fu pentru el ca un duş rece.
- Ţi-am spus... nu cred că mai vreau copii.
- Iar eu ţi-am spus că am nevoie de un copil.

El îşi sprijini capul de capul ei şi îi văzu disperarea din privire. I-ar fi dat orice. Mai puţin asta...

- Să fii copil de poliţist nu este uşor.

- Nici să fii soţie de poliţist nu este uşor. Dar merită. Te rog, Rick, hai să nu ne facem griji în legătură cu asta, bine? Dacă se întâmplă, se întâmplă, dacă nu, atunci vom vedea.

- Asta însemnând ce?

- înseamnă să nu ne facem griji pentru asta acum.

O trase spre el, simţindu-i trupul cald mulându-se pe al său. Din câte ştia el, nu fusese niciodată tatăl unui copil. Nu biologic. Mama lui Kristi, Jennifer, îl înşelase pur şi simplu. Şi rămăsese însărcinată. Ăsta ar fi putut fi sfârşitul relaţiei, atunci când Jennifer recunoscuse, pe când era însărcinată în luna a opta, că bebeluşul pe care-l purta în pântec nu era al lui. Dar Bentz se uitase doar o dată la Kristi, la câteva secunde după ce se născuse, şi o recunoscuse ca fiind a lui. Chiar şi acum, douăzeci şi şapte de ani mai târziu, îşi amintea momentul când ea venise pe lume, clipa care-i schimbase pentru totdeauna viaţa.

în toţi anii ce trecuseră de atunci, nici Jennifer, nici altă femeie nu rămăsese însărcinată cu el, fie datorită norocului, fie datorită unor metode contraceptive incredibil de bune. El nu-şi făcuse niciodată teste, nu-l prea îngrijorase acest aspect. Nu simţise niciodată nevoia de a mai avea alt copil, dar acum Livvie îşi dorea un copil, iar el se confrunta cu marea problemă a celor cincizeci de ani ai săi. Dacă rămânea însărcinată acum, Bentz ar fi avut şaptezeci de ani când puştiul ar fi terminat liceul. Asta dacă până atunci nu era ucis la datorie.

Oare era drept faţă de copil?

Soţia lui se ridică pe vârfuri şi-l sărută. Ea avea gust de iasomie, şi disperare, şi, la naiba, el îi cedă. La fel ca întotdeauna.

Kristi traversă campusul.

Aerul era vâscos. Greu. O ceaţă se înălţa din pământul reavăn. Nu era singură. Mai erau şi alţi studenţi care mergeau într-o parte şi alta, traversând curtea interioară. Treceau pe lângă ea pe biciclete, skateboarduri sau pe jos; grupuri de puşti care stăteau de vorbă, studenţi singuratici care mergeau repede spre diferitele clădiri din cărămidă care alcătuiau colegiul AII Saints.

Era ciudat să revină aici.

Majoritatea studenţilor erau mai tineri decât ea cu aproape zece ani. Mai erau şi cei care absolviseră, desigur, într-un număr mult mai mic, şi câţiva adulţi care se reîntorseseră la şcoală la mijlocul vieţii sau chiar mai târziu. Deşi campusul cu clădirile sale acoperite cu plante agăţătoare, vechi de peste o sută de ani, cu terenurile sale îngrijite cu pricepere, părea a fi complet schimbat, sentimentul de a se afla la AII Saints era destul de diferit decât cel din primul an.

în dreptul bibliotecii, ea coti departe de inima şcolii, pentru că Knauss Hali se afla la marginea campusului, nu departe de vilele mari, vechi, care fuseseră transformate în

sedii pentru comunităţile de fete sau băieţi. Grăbindu-se în timp ce noaptea se lăsa, ea privi în jos spre strada îngustă, flancată de copaci şi de clădiri ce aduceau cu nişte conace. Privirea ei ateriză asupra unei vile cu coloane albe, în genul celor de pe plantaţii, sediul celor de la Delta Gamma, o comunitate de fete unde se înscrisese şi ea la insistenţele tatălui ei, cu mulţi ani în urmă, dar toată chestia aia grecească nu funcţionase pentru ea. Nu mai ştia nimic despre niciuna dintre surorile ei de pe atunci, clar nici nu-i păsa. Nu se simţise o „DG" cât timp fusese aici. Rick Bentz nu insistase doar să se înscrie în ceea ce ea va numi mai târziu „comunitatea de surori", dar chiar pusese în aplicare legea şi o forţase să urmeze cursurile de tae kwon do şi o învăţase totul despre folosirea şi siguranţa armelor de ioc. Deşi chestia cu surorile nu ţinuse, ea primise centura neagră în artele marţiale. Se descurca bine cu armele şi era un trăgător destul de bun.

Ea observă o maşină care mergea încet pe stradă, aproape (ârându-se, ca şi cum şoferul căuta ceva sau pe cineva. I se ridică părul pe ceafă. Mîji ochii, dar nu putu desluşi chipul şoferului.

Probabil, nu era nimic deosebit. Poate că se pierduse sau căuta o adresă, decise ea, deşi toată vorbăria despre fetele dispărute şi despre o posibilă crimă o făcuseră să fie un pic cam suspicioasă.

Poate că o parte din paranoia tatălui tău te afectează, până la urmă, şi pe tine!

Lumina farurilor maşinii ajunse la Kristi şi vehiculul încetini şi mai mult, cu roţile scrâşnind. Ceaţa joasă ce învăluia maşina o împiedica să vadă cine se afla la volan. Şoferul era bărbat? Femeie? Era cineva pe locul pasagerului?

Clopotele bisericii începură să sune, atrăgându-i atenţia cât era ceasul.

- La naiba, şopti ea. *Am întârziat din nou!*

O luă la fugă, lăsând în urmă maşina care se mişca încet şi pe misteriosul şofer. Alergând cu uşurinţă de-a lungul aleii, o luă prin iarbă şi printre copacii care delimitau clădirea din cărămidă şi piatră ce găzduia laboratoarele de ştiinţă.

Auzi cum maşina prinde viteză, apoi încetineşte din nou. Kristi privi peste umăr, fără a putea vedea cine era în maşina întunecată. Îşi dori să fi fost destul de aproape pentru a lua numărul de înmatriculare. Văzu doar că era o berlină, arătând ca o maşină de familie, probabil, un Chevrolet, dar nu putea fi sigură.

Şi ce? O maşină merge încet. Mare scofală. Ce contează dacă este Ford, Chevrolet sau un afurisit de Lamborghini? Revino-ţi!

Avea o problemă mai presantă: exista posibilitatea ca iubitul ei din liceu, căruia îi dăduse papucii atât de dur, să fie profesorul ei.

Gemând în sinea ei, Kristi se grăbi în sus pe scările holului acoperit cu plante căţărătoare şi deschise o uşă grea de sticlă.

Un alt student intră înaintea ei, iar ea-l recunoscu pe Hiram Calloway, când acesta trecu pe lângă ea. Aproape că mormăi ceva, pentru că avea impresia că tipul o urmărește. Când avusese nevoie de ajutor în apartament, nu putuse da de el nici dacă-l speriase că era în joc viața ei. Dar acum, că începuseră cursurile, el era peste tot prin campus. Avea un presentiment urât cum că și el se înscrisese la cursul profesoarei Monroe, de luni seara... Iisuse, tipii nu-și făceau orarul în așa fel, încât luni seara să poată sta acasă să se uite la fotbal?

II lăsă să intre primul în clasă pentru a putea evita să se așeze lângă el.

în timp ce ușa se închidea în urma ei, Kristi se îndreptă spre scară. Aroma de pin a unui produs de curățat nu reușea să ascundă mirosul de aldehidă formică ce împânzea holurile. Multe dintre plăcile de gresie ale podelei erau crăpate, iar pereții de un verde-deschis deveniseră întunecoși odată cu ireccrea timpului. Și scările erau tocite, balustrada fiind netezită de miile de mâini.

Scările dădeau spre un palier larg. Câteva holuri porneau din coridorul principal, făcând ca zona să semene mai degrabă c u o vizuină de iepuri decât cu o clădire cu laboratoare de șliință.

Urmă semnele și dădu colțul spre un coridor lung. La rclălalt capăt al holului era deschisă o ușă și câțiva studenți, inclusiv Hiram Calloway, intrară într-o clasă mare.

încrucișându-și degetele, ca pentru a alunga posibilitatea de a-l vedea din nou pe Jay, Kristi trecu pragul încăperii împreună cu ultimii întârziați.

Când ajunse înăuntru, cele mai rele temeri ale ei se adeveriră.

Sub lumina fluorescentă stătea Jay McKnight, în fața încăperii fără ferestre. Câteva planșe înfățișând corpul uman în mărime naturală erau atârnate pe o tablă din spatele lui.

Lui Kristi i se opri inima-n loc. Ceea ce începuse ca o zi proastă tocmai se înrăutățea. Ea-i surprinse privirea. El nu /âmbi, dar nici nu întoarse capul. Cea mai rea parte era că soarta fusese blândă cu el, nu lăsase urme ale trecerii anilor. Având un metru optzeci și opt, era înalt, bine făcut, cu un maxilar puternic, proaspăt bărbierit și cu buze subțiri ca niște lame. Părul șaten-deschis era mai lung decât și-l amintea ea și era nepieptănat, fie pentru că nu-i păsa, fie pentru că voia să pară la modă. Ochii săi de un căprui-auriu îi întâlniră pe ai ei, iar ea crezu că observă o mică strângere la colțuri. O nouă cicatrice micuță îi despica partea de sus a unei sprâncene, dar, în afară de această mică imperfecțiune, nu arăta rău deloc. De fapt, se mai împlinise un pic, umbra bărbii lui era parcă un pic mai întunecată decât fusese cândva și avea o nouă siguranță de sine care-i sporea farmecul.

Nu că ei i-ar fi păsat.

îi trecuse. Și așa era de mult, mult timp.

Ea se aşeză pe unul dintre puţinele scaune rămase libere şi nu-şi dădu seama imediat că ocupase un loc exact în faţa lui Hiram Calloway.

Din ce în ce mai bine, se gândi ea fără pic de umor, apoi îşi reaminti că nu era cine ştie ce. Era la colegiu, nu în clasa a patra. Şi fiecare se putea aşeza unde voia.

Este doar pentru zece săptămâni, pentru numele lui Dumnezeu. Treizeci şi ceva de ore. Vei supravieţui!

Dar în această seară, uitându-se la Jay McKnight, primul bărbat pe care-l iubise, nu era atât de sigură de asta.

8

y nu avea de gând să o lase să-i distragă atenţia. Desigur că o observase pe Kristi din secunda în care păşise în sală. Cum ar fi putut să nu o observe? Şi fusese pregătit după ce-i văzuse numele pe lista clasei.

Era mai înaltă decât îşi amintea el, probabil pentru că picioarele lungi erau subliniate de blugii mulaţi şi ghetele cu tocuri de cel puţin cinci centimetri. Avea o constituţie atletică - umeri conturaţi de anii de înot, abdomen plat, sâni mici, dar fermi, şolduri subţiri.

Chiar şi îmbrăcată cu blugi vechi şi hanorac, putea face să se întoarcă unele capete după ea. Nu pentru că avea o frumuseţe de fotomodel, ci pentru că era un pic mai mult decât drăguţă şi emana o siguranţă de sine care era naturală, degajată şi irezistibilă.

Când ea se îndreptă spre spatele încăperii, îl privi, dar cumva el reuşi să rămână calm, fără ca măcar să o bage în seamă, în timp ce tinerii care voiau să devină specialişti în medicină legală îşi ocupau locurile. Jay era sigur că aceşti studenţi îşi închipuiau că munca lui este asemănătoare cu a celor din *CSI,* fascinantă şi exactă, totul petrecându-se în oraşe precum Las Vegas, New York şi Miami, iar ofiţerii de poliţie erau sexy şi deştepţi, îmbrăcaţi elegant sau neconvenţional, în timp ce tehnicienii apăreau prompt la locul faptei, zădărnicind planurile escrocilor şireţi. Probabil că-şi imaginau că investigatorii găseau întotdeauna făptaşul şi-l trimiteau la închisoare pe viaţă. Jay se gândi că misiunea lui nu era să dezaprobe imaginile de la televizor, ci să le ofere tuturor o doză rece de realitate.

- Unii dintre voi probabil că se întreabă cine sunt, începu el, înconjurând biroul şi sprijinindu-şi şoldurile de marginea lui, în timp ce ultimul dintre întârziaţi îşi ocupa locul.

Clasa văzuse şi zile mai bune. Podelele tocite, băncile zgâriate şi luminile fluorescente care pâlpâiau sugerau că ultima renovare se făcuse în timpul administraţiei Eisenhower.

- Eu sunt Jay McKnight şi lucrez pentru Departamentul de Poliţie din New Orleans. Am două diplome, una în criminalistică şi cealaltă în medicina clinică de laborator, apoi un masterat în medicina legală, la Universitatea din Alabama. Lucrez la Laboratorul criminalistic din New Orleans, care, aşa cum probabil aţi ghicit, după

Katrina, este un dezastru. în timpul furtunii, ne-am pierdut laboratorul şi echipamentul care valora mai mult de cinci milioane de dolari. Probele au fost distruse şi nu vor fi recuperate niciodată. A trebuit să improvizăm un laborator în spaţiile oferite de şerif sau de unele agenţii private, ceea ce a încetinit lucrurile incredibil de mult. Am pierdut şi tehnicieni, care s-au săturat să locuiască în rulotele FEMA, să lucreze în rulotele FEMA şi să colecteze probe în rulotele FEMA.

Le captase atenţia. Ochii lor, acum serioşi, erau aţintiţi asupra lui şi nimeni nu vorbea, nici măcar nu mesteca gumă.

- **Dar lucrurile încep să se îmbunătăţească. încet. Nu avem ofiţerii şi laboratoarele pe care le vedeţi în serialele TV, cum este *CSI*, dar avem propriul nostru sediu acum, în cadrul Universităţii din New Orleans, în campusul din faţa lacului.**

Se uită la Kristi. Ea, ca şi ceilalţi, îl privea serioasă. Dacă simţea vreo altă emoţie decât stima unei studente faţă de profesorul său, reuşea să o ascundă.

Bine.

- **Ştiu că majoritatea aţi crezut că acest curs va fi predat de doctorul Monroe, dar din cauza unei boli apărute în familia sa, ea a fost nevoită să-şi ia o perioadă de concediu aşa că v-aţi pricopsit cu mine. Deci, pentru următoarele nouă săptămâni vom discuta despre criminalistică în cursuri grupate pe trei segmente. Vom atinge subiectele majore şi nu spun că vă voi ţine prelegeri, ci voi conduce discuţiile pe teme de medicină legală şi probe. În timpul ultimei ore şi jumătate, vom face un test pe care-l voi considera potrivit şi apoi vor urma întrebări şi răspunsuri. Vom discuta despre scene ale crimei şi despre modalităţile de a le proteja, cum să strângem probe şi ce facem cu acele probe când le colectăm. Vom acoperi tot; de la modele de producere a sângerării, în funcţie de diferite arme, până la noţiuni de entomologie şi biologie legate de medicina legală, atât la plante, cât şi la animale. Vom discuta despre cauza morţii şi despre autopsii.**

Un băiat, cu cioc şi câţiva cercei, ridică mâna.

- **Există vreo posibilitate să asistăm la o autopsie?**

Vorbele lui stârniră câteva şoapte, unele entuziasmate, alte dezgustate.

- **Mă tem că nu în acest semestru, spuse Jay.**
- **Dar cât de super ar fi! continuă Bărbuţă.**
- **Nu ştiu. Cât de super ar fi? întrebă Jay clasa. Unii dintre puşti chiuiră, în timp ce alţii gemură. Cum spuneam, nu este trecut în programă, iar voi alcătuiţi un grup destul de mare. Există reguli în legătură cu astfel de lucruri, probleme de contaminare, chestiuni de sincronizare şi oricât de super credeţi că ar fi să vedeţi aşa ceva, medicul legist este o persoană foarte ocupată, aşa cum sunt toţi cei care lucrează la astfel de investigaţii. însă, pentru a face lucrurile mai interesante, în fiecare săptămână voi discuta un caz anume pe care departamentul l-a rezolvat, apoi vă voi arăta probele care au fost strânse şi vom vedea ce-mi puteţi spune despre crimă.**

După aceea, vom compara părerile voastre cu ceea ce a descoperit, de fapt, poliţia.

Se bucura în continuare de atenţia lor. Toată lumea părea încântată. Cel puţin pentru moment. O privi din nou pe Kristi în ochi, aşa cum făcea şi cu ceilalţi studenţi, continuându-şi între timp prelegerea. Pentru el era uşor, fiindcă îşi iubea meseria. Examinarea probei şi conectarea ei la crimă şi la suspect erau fascinante, dar şi frustrante. Vorbea animat, deşi era dificil să nu observe că ea, Kristi, avea aceeaşi strălucire care-l atrăsese cu ani în urmă la ea. Ea era încă la liceu, iar el începuse să urmeze nişte cursuri la colegiu, lucrând în acelaşi timp cu tatăl său. Pe atunci, Jay o găsise deşteaptă, exuberantă, încăpăţânată şi tenace, uneori chiar temerară, dar niciodată plictisitoare. Atletică şi curajoasă, aproape nechibzuită, Kristi emana o energie nativă care lipsise majorităţii femeilor cu eare se întâlnise, inclusiv, Gayle Hali.

Acum, stând în spatele clasei, nefardată, privindu-l cu ochii **ei mari şi verzi, cu părul închis la culoare, ca arama, şi nins la spate şi dând la iveală un maxilar fără defecte, un nas drept şi nişte pometi înalţi, Kristi îl privea atent. Stătea cu spatele rezemat de scaun, cu braţele încrucişate la piept, aproape într-un mod insolent, ca şi cum l-ar fi provocat să o înveţe orice din ce nu ştia ea.**

Sau poate-şi imagina el.

El îi susţinu foarte puţin privirea înainte de a se întoarce spre cealaltă parte a încăperii pentru a se concentra asupra unui băiat înalt, cu ochelari cu lentile groase şi cu o barbă neagră, sfrijită, care nu-i acoperea acneea.

- Vă voi trimite fiecăruia câte o programă prin e-mail, iar la sediu voi fi vineri după-amiaza, de la patru la şase. Ştiu, este o pierdere de timp pentru cei care vor să plece în weekend, dar atât a putut face departamentul, având în vedere că trebuia să lixeze consultaţiile în funcţie de agenda mea. îmi puteţi trimite e mail oricând; adresa mea de e-mail este trecută în programă. Deci, să începem cu câteva noţiuni de anatomie. în această seară, vom discuta despre cum poate fi omorâtă o persoană şi ce ar putea dezvălui corpul uman în timpul autopsiei. După pauză, vom discuta despre scena crimei şi strângerea probelor. Asta ar putea părea un pic anapoda, dar m-am gândit că pentru primul nostru „caz" vom începe de la cadavru înapoi la scena crimei. Săptămâna viitoare, vom lua un alt caz şi vom proceda exact invers, ceea ce, desigur, este procedura normală, deşi nu întotdeauna. îmi poate spune cineva de ce?

Un braţ se ridică şi flutură frenetic, ca şi cum fata abia se putea abţine. Părea a avea mai puţin de un metru cincizeci şi doi şi nu mai mult de patruzeci şi cinci de kilograme. Părul ei blond-deschis se agita în timp ce încerca să-i atragă atenţia.

El dădu din cap spre ea.

- **Da?**
- **Uneori, probele găsite la faţa locului nu au nicio noimă, pentru că trupul s-ar putea să fi fost mutat. în acest caz, vom avea terenul unde a fost aruncat, dar şe pot lua probe din locul unde a avut loc atacul sau crima.**

- **Aşa este, spuse Jay, dând din cap spre fata care zâmbea prostește şi radia pentru că avusese dreptate. Acum să aruncăm o privire pe astea...**

Jay sări de pe podium şi se îndreptă spre planşele cu corpul uman care atârnau de perete. Una reda scheletul, alta musculatura, alta organele şi cea de-a patra era o schiță mărită a corpului uman cu semne şi adnotări de la un caz real, adăugate de un medic legist. El spuse clasei că această crimă se întâmplase cu zece ani în urmă. Criminalul care-şi spunea Părintele John, îşi pândea victimele pe străzile din New Orleans. Semnul de la gâtul victimelor, aşa cum indicau notițele medicului legist, era specific Părintelui John sau Criminalului cu Mătănii, cum i se mai spusese, care strangulase fiecare victimă cu şiragul de mătănii pe care-i crease special pentru acest scop.

Părintele John fusese un criminal în serie, cu o minte bolnavă, o persoană pe care puştii ar putea-o găsi macabră şi fascinantă.

Jay nu avea doar o copie a schiței de la autopsie, ci şi (olografii ale victimelor, pe care le va arăta mai târziu studenților, după care le va vorbi despre faptul că medicina legală fusese de mare ajutor şi pusese poliția pe urmele criminalului. Acest caz, se gândi el, i-ar interesa pe cursanți, pentru că acest criminal nu era străin de campusul de la AII Saints. Desigur, Kristi Bentz ar putea găsi asta mult prea personal, pentru că tatăl ei ajutase la prinderea criminalului. Observă că acum ea stătea dreaptă în scaun.

- **Să începem să studiem crima, abordând procedurile în sens invers. Avem o fotografie a victimei şi notițele medicului legist care a examinat-o.**

El se întinse după un teanc de hârtii şi începu să le împartă.

- **Vom privi cadavrul aşa cum a făcut-o medicul legist. Începeți de la pagina unu, este o versiune mai concisă a notițelor medicului legist...**

***În noaptea asta,* îşi spuse Vlad, stând pe stinghia de la etajul al treilea. Noaptea aceasta ar fi perfectă pentru noua sa răpire. Privi în sus, spre cele mai înalte vârfuri ale copacilor, zări conturul perfect al lunii, abia vizibil printre norii care se mişcau încet.**

Dar, desigur, trebuia să aplice procedeul întocmai. Nu putea lua, pur şi simplu, victima pe când se îndrepta spre casă, spre bibliotecă sau spre slujbă. Nu îi era permis să se ascundă pe bancheta din spate a maşinii victimelor noaptea, nici să le urmărească în timp ce-şi vedeau nestingherite de ireburile lor. Nu... el trebuia să aştepte, să joace jocul, să se asigure că totul decurgea la fel de meticulos ca şi planul. în noaptea asta, s-ar putea să ia o viață, dar nu va fi una de elită, una dintre cele „alese". Acelea fuseseră cercetate atent, le considera „regale". Erau privilegiate şi educate la colegiu. Cu ele trebuia să fie atent. Erau supravegheate. Dar celelalte... Pe acelea le putea ataca după bunul plac; deşi, ca întotdeauna, trebuia să fie atent. Mereu atent.

Auzi sunetul armonios al clopotelor de la capelă şi pulsul i se acceleră. Era timpul.

Ding-dang, ding-dang...

în timp ce clopotele anunţau ora, simţi un val de excitare. Studenţii începeau să iasă din clădiri, deplasându-se încoace şi-ncolo, discutând, râzând, mergând grăbiţi prin noapte, fără a-şi da seama că el privea, că de aici, din ascunzătoarea sa, el putea, dacă ar fi vrut, să-i nimerească unul câte unul cu o puşcă sau cu un arc cu săgeţi, sau chiar cu o rachetă-pivot, o armă pe care o folosise în copilărie, ţintind păsările şi veveriţele, chiar şi liliecii, noaptea. Vederea şi auzul său erau ascuţite, şi chiar simţul mirosului, aşa că îşi putea ucide cu uşurinţă prada aleasă, nu avea nevoie de nicio armă.

Dar nu aşa trebuia să se întâmple.

Asta ar însemna să încalce regulile.

în această noapte se putea ca AII Saints să nu fie terenul său de vânătoare.

Stomacul i se strânse atunci când văzu câteva studente, fete pe care le zărise în campus, ale căror poze le avea puse bine. Pe câteva le ştia după nume, şi zâmbi atunci când îşi dădu seama că una dintre ele va fi următoare aleasă. îşi frecă buricele degetelor şi-şi imagină drumurile lor neştiute spre el, pe care le creau chiar ele, pentru că ele erau catalizatorul propriului lor deces... stăpâne ale propriilor destine, profeţi ai propriilor morţi.

***În curând,* gândi el când o umbră trecu peste lună şi aerul se schimbă uşor. Mai întâi, simţi mirosul ei, apoi, întorcându-se, o văzu pe ea, pe Kristi Bentz, mergând grăbită, picioarele ei lungi parcurgând repede aleea de beton care ducea spre Knauss Hali. Urmărea pe cineva... nu, fugea după un bărbat care se îndrepta spre o parcare de la marginea campusului.**

Chiar şi de la această distanţă, îl recunoscu.

Era noul profesor.

Desigur. Buzele sale se arcuiră în timp ce-l privea pe Jay McKnight, cea mai nouă achiziţie a personalului de la AII Saints.

Fata poliţistului îi făcu semn cu mâna şi, cu părul fluturându-i pe spate, îl prinse din urmă pe McKnight.

Ascuns în umbra turnului, simţi cum sângele începea să-i fiarbă. Din cauza pasiunii? A dorinţei? A furiei? Noaptea i se prelingea prin piele şi-i intra în oase, iar pulsul o lua razna. Inima îi bătea acum cu putere, muşchii îi erau încordaţi, nervii întinşi ca nişte benzi de cauciuc. îşi imagină cum ar fi să o atingă... să o simtă răspunzându-i, să-i desfacă uşor fiecare copcă a hainelor până ce va rămâne goală în faţa lui. Cu ochii minţii îi văzu membrele lungi, musculoase şi feminine... picioarele suple care s-ar fi încolăcit în jurul lui în timp ce el s-ar fi aplecat înainte, iar dinţii şi limba lui ar fi alunecat pe sânii ei, muşcându-i.

Muşchii i se încordară şi avu o erecţie tare ca piatra.

Nu! Nu-şi putea permite să se lase cuprins de fantezie. Nu încă. Trebuia să se păstreze. închise uşor fereastra. încet,

păşind fără zgomot, se îndepărtă de ochiurile de geam, spre scări, iar în timp ce cobora treptele foarte tocite, îşi temperă pofta.

Nu putea fi grăbit.

Nu putea ceda hotărârilor luate pe fugă.

Trebuia să-şi urmeze planul.

Cu meticulozitate.

Sau totul se va duce de râpă.

- Jay! Profesor McKnight! Hei, aşteaptă!

Kristi mergea cât de repede putea, încercând să-l prindă din urmă. Plecase imediat după curs şi se îndrepta spre casă, apoi hotărî că ei doi trebuiau să clarifice situaţia, aşa că se întoarse şi-l văzu ieşind pe uşa din spate. Când fu destul de aproape pentru a-I striga, el ajunsese la locul de parcare destinat personalului. în lumina fluidă a unei lămpi de securitate, îşi punea cărţile şi servieta în spatele unei camionete vechi.

El privi peste umăr şi maxilarul i se lăsă într-o parte.

- Kristi Bentz.

- Bună.

Ea se opri la trei metri distanţă de el.

- Eu, hm, am fost surprinsă că ai preluat cursurile profesoarei Monroe.

- Pun pariu.

Ea lăsă capul în jos, simţind cum roşeşte.

- Este ciudat. Uite ce e, ştiu că noi... eu... nu am lăsat o situaţie prea bună între noi şi m-am gândit...

- Poveste veche, Kris.

Uitase că-i spunea aşa. Fusese singurul din viaţa ei care-i prescurtase numele.

- în regulă, încuviinţă ea dând din cap. Dar cine ar fi putut bănui că ne vom reîntâlni la acelaşi curs, sau că tu-mi vei fi profesor, sau... ia stai un pic, spuse ea înţelegând între timp adevărul. Ştiai. Trebuie să fi ştiut.

- Da, de câteva zile.

El dădu din cap şi deschise portiera un pic mai mult.

Din cabina întunecată se auzi un „ham" pătrunzător şi un câine enorm, musculos, sări jos. La luminile stradale, musculatura animalului se ondula sub o blană lucioasă ca arama.

Kristi se dădu un pas în spate.

- Acesta este Bruno, spuse el.

- Este gigantic!

- Neee, este mititel. Aplecându-se, el mângâie capul mare al lui Bruno. Blând ca un mieluşel, asta dacă nu-l enervezi.

- Nu am de gând să fac asta.

Jay zâmbi şi scărpină urechile pleoştite şi mari ale câinelui.

- Grăbeşte-te, îi spuse el lui Bruno. Vezi-ţi de treburile tale.

Jay arătă spre marginea parcării, unde nişte tufişuri delimitau rondurile cu flori, separând campusul de parcare.

Bruno ascultă, apoi mirosi pământul umed şi ridică piciorul lângă un tufiş uitându-se la Jay cu ochi amenin ţători.

- Bun băiat, spuse Jay când câinele termină să se uşureze şi începu să amuşine pământul. Mai târziu. Haide, îmbarcarea. Bruno se uită la Kristi, apoi sări pe locul pasagerului.

- Deci... de ce predai aici? întrebă ea.

- O schimbare de peisaj. Situaţia este cam dură în Departamentul de Poliţie, nu mergea bine nici înainte de Katrina, dar pun pariu că ştii asta.

Ea încuviinţă dând din cap, gândindu-se la tatăl ei şi la orele nesfârşite de muncă, la frustrarea şi la dezamăgirea lui. II auzise vorbind despre pensionare, deşi mai avea ani buni |)ână atunci. Era ciudat, pentru că Rick Bentz se născuse pentru a fi poliţist. Era plin de viaţă atunci când se afla la datorie. I)cdicaţia şi faptul că punea munca înainte de toate îl costaseră slujba din LA şi mariajul cu mama ei. în cele din urmă, se lemea ea, îl va costa viaţa. în ultima vreme, după cumplitul uragan şi după consecinţele furtunii, el muncea prea mult, era prea stresat.

- Deci, oportunitatea a bătut la uşă şi am răspuns.

- Iar acum sunt în clasa ta.

- Aşa se pare, spuse el tărăgănat şi pentru prima dată ea va/u dincolo de frustrarea lui un pic din amuzamentul situaţiei.

Oh, minunat. Exact de ce avea ea nevoie.

- Ei bine, voiam doar să fiu sigură că nu există icscntimente.

El ridică din umăr.

- Nu există sentimente, punct.

Asta duru un pic, dar ea o lăsă baltă.

-Atunci putem merge mai departe. Eu voi fi doar o siudentă, iar tu profesorul.

- Aşa este.

- Bine.

Simţea o uşoară neplăcere din cauza conversaţiei; exista un milion de lucruri despre care ar fi trebuit să discute împreună, dar de ce să scoată la suprafaţă toate sentimentele vechi şi dureroase? Dacă era să creadă ce spunea el, atunci nu exista nicio problemă.

- Pot să te duc undeva? întrebă el.

- Oh... ah, nu... voi traversa campusul.

Ea făcu semn cu degetul în direcţia opusă.

- Este târziu, spuse el.

- Sunt bine. Pe bune.

- Au dispărut nişte fete.

- Da, ştiu, dar pot să am grijă de mine. Mă pricep la arte marţiale, îţi mai aminteşti?

Zâmbetul i se lăţi pe toată faţa.

- Oh, da, spuse el.

O amintire străfulgeră prin mintea ei. Era o noapte care nu semăna cu aceasta. Ea şi Jay erau singuri în apartamentul tatălui ei, iar ea făcuse greşeala de a-i spune că datorită

deprinderilor învăţate la artele marţiale, putea doborî orice bărbat care încerca să o deranjeze. II asigurase de asta, apoi spusese: „Pot să am grijă de mine".

Un zâmbet care parcă spunea: „nu veni la mine cu porcării din astea feministe", apăruse pe chipul lui.

- Da, cum să nu.
- Pot.

Ea susţinuse că putea face faţă oricui s-ar fi apropiat de ea. El nu crezuse în lăudăroşenia ei şi discuţia se transformase într-o provocare. Apoi, înainte ca termenii să fie stabiliţi, o prinsese, o luase pe sus şi o pusese la podea, folosind o tehnică pe care o învăţase la liceu, pe când era luptător. în câteva secunde o ţintuise la pământ.

îşi aminti cum stătea întinsă pe covorul din sufragerie, privindu-i chipul triumfător, respirând greu, atât de furioasă, încât voia să-l scuipe. Nas în nas, cu inimile bătând cu putere, stăteau întinşi, blocaţi între fotoliul tatălui ei şi televizor, fiecare aşteptând ca să se mişte celălalt. Muşchii erau încordaţi, pregătiţi. El ştia că, dacă şi-ar fi mutat numai un pic centrul de greutate, ea ar fi putut să se răsucească; ea aştepta doar o oportunitate.

- Renunţi? întrebase el.
- Nu.
- Eşti sigură?
- Sunt sigură.
- Te-am ţintuit la pământ.
- Pentru moment.

El rânjise, tachinând-o.

- Probabil că sunt greu.

Ea privise în sus spre el şi încercase în van să-şi ignore inima care bătea cu putere. Adevărul era că o strivea, dar era vorba de mult mai mult de-atât. Ea trebuia să se lupte cu dorinţa de a-i privi buzele, atât de aproape de ale ei. Sângele 11 pompa cu putere prin vene şi se întrebase cum ar fi fost dacă ar fi făcut dragoste cu el. Chiar atunci. Chiar acolo. Aşa mm erau, transpiraţi şi respirând greu din cauza luptei. Văzuse (iim ochii lui se întunecă, cum pupilele lui se dilată, în timp ic, probabil, propriile lui gânduri le reflectau pe ale ei.

- Haide, Kris, am câştigat, spusese el, cu o voce joasă.
- Temporar...

Ea-şi linsese buzele şi-l auzise gemând. Simţise întăritura ilmire picioarele lui. El îşi pierduse controlul şi o sărutase. Cu pulcre. Cu o dorinţă fierbinte care trecea din venele lui în ale ei.

Şi atunci ea îl muşcase până la sânge.

El îşi înghiţise durerea, schimbându-şi puţin centrul de C.reutate. El înjurase încet, dar periculos, în timp ce ea începuse sa se agite pentru a se elibera, luptându-se ca să-şi facă destul loc pentru a se răsuci şi a-l lovi aşa cum învăţase la ultimul ci curs. Dar se oprise ca împietrită când auzise paşi pe scările din exteriorul apartamentului.

- Dă-te jos! îi ordonase ea.

- **Poftim?**

Cheile zdrăngăniseră de cealaltă parte a uşii.

- **Este tata! Dă-te jos!**

Cu o mişcare fluidă, Jay se rostogolise de pe ea şi sărise în picioare. înainte ca ea să-i spună ce să facă, el sări peste canapea, aterizase în hol şi se strecurase în baie, în timp ce Kristi îşi aranja repede hainele şi se arunca în fotoliul tatălui ci, apăsând pe telecomandă exact atunci când uşa se deschisese şi tatăl ei îşi făcuse apariţia.

- **Kristi? spusese Rick Bentz. Oh...**

Lăsându-şi cheile, portofelul şi insigna pe masa din hol, cl privi la televizorul care tremura pe un canal sportiv. Ca şi cum ea ar fi fost vreodată interesată de-un meci de golf. La naiba!

Bună, spusese ea veselă, întâmpinându-l cu mai mult entuziasm decât o făcuse vreodată.Ştia că avea faţa roşie, părul transpirat, şi că pe chipul ei se putea citi vinovăţia, dar se prefăcuse că totul era normal şi că tatăl ei, un detectiv care-şi petrecea viaţa bănuind şi care era expert în recunoaşterea minciunii, nu observase nimic neobişnuit.

- **Ce se întâmplă? întrebase el dezinvolt.**

Atunci se auzise cum Jay trage apa la baie, apoi apa care curgea în chiuvetă, după care el ieşise din baie. Era roşu la faţă şi pe buza lui se vedea un pic de sânge închis la culoare, acolo unde-l muşcase ea. Kristi îşi dorise atunci să treacă prin podea şi să dispară.

- **Bună, detective, spusese Jay şi se întinsese să-şi ia jacheta care atârna peste marginea canapelei. Trebuie să fug. Munca.**

- **Ce idee bună, remarcase Rick Bentz, privindu-l pe Jay cu ochii mijiţi. Ştii că în casa mea există o regulă. Una pe care fata mea pare să o fi uitat, aşa că ţi-o spun ţie. Este demodată, ştiu, dar dură şi rapidă. Fără băieţi pe aici, când eu nu sunt acasă.**

Se uitase la Jay, apoi la Kristi.

- **îmi cer scuze. Eu doar am adus-o acasă.**
- **Şi ai ajuns să ai buza crăpată?**
- **Da, Kristi vă poate explica, spusese Jay, aruncându-i o privire. Noapte bună, Kristi. Detective Bentz.**

Apoi plecase lăsând-o pe ea să se descurce cu tatăl ei şi cu „discuţia" în timpul căreia tatăl ei o întrebase dacă era necesar să facă o programare la doctor, dacă trebuia să înceapă să ia pastile sau dacă ar trebui să-i cumpere prezervative. Ea îi explicase despre partida de lupte, despre faptul că-l muşcase pentru a prelua controlul, iar tatăl ei explodase, spunându-i că întindea prea mult coarda, că băieţii nu au niciun control, că ea căuta necazurile cu lumânarea.

- **Bine că faci din ţânţar armăsar, tată, declarase ea furioasă. Nu că ar fi treaba ta, dar află că sunt bine. încă nu am nevoie de pastile sau de orice altceva, iar când voi avea, crede-mă, mă voi ocupa singură de asta. Eu însămi.**

Şi aşa şi făcuse. Şase luni mai târziu.

Şi acum se afla aici, în întunericul nopţii, refuzând un drum cu maşina propus de Jay McKnight, băiatul căruia îi dăruise virginitatea ei, apoi îi dăduse papucii. Băiatul care acum era bărbat şi profesorul ei la universitate.

- Ne vedem săptămâna viitoare, spuse ea şi se îndepărtă de camionetă.

- M-aş simţi mai bine dacă m-ai lăsa să te duc cu maşina.

Negând din cap, ea zâmbi uşor.

- Pot să am grijă de mine, zise ea, repetând, ca un ecou, fraza pe care o spusese cu mult timp în urmă, apoi se întoarse pe tocurile ghetelor şi se îndreptă spre Greek Row şi Casa Wagner.

- Sună-mă pe celular dacă ai nevoie de ceva, strigă Jay în urma ei, spunându-i numărul.

Kristi ridică mâna, dar nu se întoarse continuându-şi drumul spre bibliotecă. De acolo, trecu prin poarta din apropierea clădirii în care se afla apartamentul ei, conştientă că memorase numărul lui de telefon, deşi ştia că nu era cea mai bună decizie. Nu avea nevoie de Jay în viaţa ei.

Nu privi în urmă, dar auzi un motor de camionetă tuşind, apoi pornind. Bine. Rezolvase situaţia cu Jay.

O secundă mai târziu, auzi cum camioneta iese din parcare, iar ea-şi văzu de drum, grăbindu-se de-a lungul campusului întunecat, simţind cum vântul îi ciufuleşte părul.

Mai erau câţiva studenţi pe afară, dar nu prea mulţi, iar umbrele dintre lămpile de pază erau dese şi întunecate, părând a se deforma odată cu zgomotul făcut de crengi şi cu schimbarea vântului. Ploaia se oprise la un moment dat în ultimele trei ore, dar mirosul pământului reavăn plutea greu în aer. Iarba era acoperită cu picături de apă care licăreau în lumina lunii.

Kristi se îndreptă spre cealaltă parte a campusului, spre poarta de lângă clădirea cu apartamente. Trecu pe lângă Casa Wagner şi văzu o mişcare... ceva ieşit din comun. Semne de avertizare i se aprinseră în minte şi ea-şi deschise clapa de la geantă, strecurându-şi mâna în buzunarul unde ţinea spray-ul cu piper.

Nu fi prostuţă*, îşi spuse ea, *probabil că este doar un câine.

Dar era nervoasă, iar transpiraţia i se aduna la baza coloanei vertebrale. Nu era vorba de ceea ce putea vedea, ci mai degrabă de ceea ce nu putea vedea. Se mişcă repede, în alertă, strângând cu putere tubul de spray cu piper. Detesta situaţiile în care se simţea neajutorată. Muncise mult, învăţând să observe, să fie atentă la împrejurimi, să aibă încredere în instinctele ei, şi fusese antrenată să se apere singură, să nu fie nevoită să se bazeze pe nimeni, ci doar pe ea.

Dar nu exista niciun motiv pentru a face pe temerara.

Se gândi la senzaţia ciudată pe care o avusese atunci când maşina închisă la culoare rulase pe stradă înainte de curs şi senzaţia care revenea tot mai des cum că o observa cineva, o urmărea din umbră.

Era, desigur, rezultatul cercetărilor ei în legătură cu fetele dispărute. Conversaţiile dezagreabile pe care le avusese cu familiile lor - cu oamenii cărora chiar nu le păsa de ele - începeau să-i afecteze psihicul.

Studie desişul întunecos când dădu colţul şi traversă curtea interioară. O persoană cu un hanorac cu glugă, închis la culoare, se îndrepta în direcţia ei. Kristi simţi adrenalina, muşchii i se încordară brusc, simţurile i se ascuţiră atunci când silueta se apropie.

Apoi îşi dădu seama că persoana care se apropia era o femeie. O femeie plăpândă. Kristi respiră uşurată când trecură una pe lângă cealaltă. Surprinse puţin din chipul aflat sub gluga închisă la culoare şi o recunoscu pe Ariei, care, atunci când o văzu pe Kristi, se dădu cu un pas mai încolo.

Kristi era pe punctul de a spune ceva când Ariei se uită direct la ea şi, în acel moment, sângele dispăru de pe faţa fetei, tenul ei deveni cenuşiu, iar ochii ei căpătară nuanţe de gri. Era oare un joc al luminii? Strălucirea argintie a unui nor care acoperea luna? Sclipirea incandescentă a luminii de siguranţă care pâlpâia în ceaţă?

- Ariei? spuse ea, întorcându-se, dar fata o pornise pe o cărare de cărămidă de lângă Commons şi dispăruse în întuneric.

Însă culoarea care-i dispăruse din obraji... care semăna atât de mult cu viziunea în care îi apărea tatăl ei... Inima lui Kristi bătea cu putere.

Simţise, cu o certitudine rece, că Ariei era condamnată.

9

^rdiotule, îşi spuse Jay în şoaptă.

îi venea să-şi dea singur palme, în timp ce conducea pe străzile goale care înconjurau campusul. Bruno lătră încet, stând cu nasul în deschizătura de la geamul pasagerului, îmbătându-se cu mirosul nopţii.

Jay deschise radioul, sperând ca melodiile cântate de cei de la Dixie Chicks să şteargă orice gând legat de Kristi. în schimb, cântecul despre reglarea conturilor cu o fostă iubită îl făcu să strângă şi mai tare de volan.

- Nenorocitule.

îşi păstrase calmul în timpul cursului şi după aceea, atunci când îl urmărise pentru a lămuri lucrurile, dar simţea că eşuase. (u toată încăpăţânarea şi îndrăzneala ei, el o găsea al naibii dc fascinantă.

Era ca o boală.

Ca o dorinţă de moarte a sufletului său.

- Prostule, prostule, prostule, mormăi el şi mută pe un post de radio local unde dr. Sam, un psiholog, împărţea sfaturi celor părăsiţi în dragoste sau confuzi, în cadrul unui program special, prelungit. Se gândi că, probabil, erau mulţi ţăcăniţi pe timpul iernii. închise radioul şi dădu drumul ştergătoarelor pentru a îndepărta burniţa. Nu ploua, dar ceaţa era densă şi se întrebă dacă nu ar fi trebuit să insiste să o conducă pe Kristi acasă.

Cum? Să o reţin cu forţa? Tu ai întrebat. Ea a refuzat. Nn voia să meargă cu tine cu maşina. Sfârşitul poveştii.

- **De n-ar dispărea şi ea, spuse el, privind prin parbriz şi oprindu-se la lumina galbenă a unui semafor.**

Doi tineri trecură repede de-a lungul şoselei pe skateborduri, roţile lor hârşâind pe caldarâm. Râzând, unul dintre ei apăsa pe tastele unui telefon în timp ce mergea, apoi se întoarseră spre un magazin cu obiecte utilitare, luminat cu neon, dar cu bare la ferestre. Câteva maşini traversară intersecţia înainte ca semaforul să se schimbe din nou, strălucind verde prin ceaţă.

Jay porni maşina, dar frână brusc când o pisică sări de-a lungul străzii.

- **La naiba!**

Bruno, uitându-se după mâţa care luase viteză, începu să latre şi să zgârie înnebunit bordul.

- **Opreşte-te! îi ordonă Jay câinelui pe când trecea încet de intersecţie.**

Bruno se întoarse. Stând cu labele pe spătarul scaunului pentru pasager, privea pe geam la duşmanul său. încă mai mârâia şi scheuna.

- **Uit-o, îl sfătui Jay, mărind viteza la patruzeci şi opt de kilometri pe oră. A dispărut.**

Copoiul nu voia să renunţe, dar la un ultim: „Las-o baltă" spus de Jay, mai lătră o dată şi se ghemui din nou în scaun.

- **Bun băiat, zise Jay, apoi văzând ceva în lumina farurilor, apăsă din nou pe frână. Iisuse!**

Camioneta lui patină, caroseria tremură, roţile scârţâiră. Bruno aproape că fusese aruncat în bord, iar botul camionetei trecu cu puţin pe lângă bărbatul îmbrăcat în negru care sărise într-o parte şi aruncase o privire rapidă spre camionetă. Purta un guler clerical, alb, iar ochelarii lui aburiţi reflectau lumina farurilor. Faţa sa palidă era schimonosită de nelinişte, ca şi cum s-ar fi temut pentru viaţa lui. Continuă să fugă, cu sutana fluturând în urma sa.

- **Eşti nebun? urlă Jay, furios.**

Inima îi bătea ca o tobă. Aproape că-l lovise pe tip! Dar preotul nici măcar nu încetinise. Pe jumătate alergând, el dispăru într-un parc aflat într-o latură a campusului.

- **Tipul e dus cu pluta, mormăi Jay furios, numărând în gând până la zece, în timp ce lua piciorul de pe frână şi pornea din nou prin noapte. Ce naiba face traversând strada prin întuneric? Imbecilul! Ce nu e în regulă cu trecerea de pietoni?**

Ce naiba se întâmpla...? Preotul arăta de parcă întâlnise o fantomă şi lăsa impresia că încearcă să se strecoare prin întuneric fără a fi văzut.

Jay respiră lung, dar tot era tensionat. îşi simţea muşchii încordaţi, nervii întinşi la maximum, iar degetele îi erau încleştate pe volan. în decurs de trei minute, aproape că lovise o pisică şi un om.

Preotul i se părea cunoscut. Da, era întuneric, dar era ceva la el care-l făcea pe Jay să creadă că-l mai văzuse aici, la Baton Rouge. Dar nu pentru că Jay s-ar fi dus duminica la slujba de dimineaţă. Nu... trebuie să-l fi văzut în campus sau la vreun eveniment de la AII Saints.

Respirând sacadat, Jay dădu din cap. Apăsă din nou cu precauţie pe pedala de acceleraţie şi privi drumul îngust.

- A treia oară este cu noroc, spuse el, întrebându-se dacă nu cumva se blestema singur.

Câteva maşini trecură pe lângă el, dar niciuna nu venea în urma sa când coti pe strada şerpuită care dădea spre casa vcrişoarelor lui.

Privi în oglinda retrovizoare, deşi nu ştia de ce o face. Nu-l urmărea nimeni.

- Mai bine ai fi atent la drum, McKnight.

încă mai încerca să-l identifice pe preot. Nu era Părintele Anthony Mediera, preotul care, în toate felurile, se afla la conducerea colegiului, ci altcineva pe care-l întâlnise în campus. Cine? Când?

Intră pe aleea căsuţei mătuşii Colleen, întrebându-se de ce naiba fugea preotul.

Mathias Glanzer!

EI era. Părintele Mathias, Jay era sigur de asta şi, da, avea legătură cumva cu colegiul. *Aha,* se gândi Jay. *Care-i treaba?*

Jay parcă, băgă cheile în buzunar şi duse servieta şi laptopul în casă. Cu Bruno alături, intră în bucătărie, unde ignoră cu brio placa din ghips etalată şi lipsa hiaturilor. în timp ce Bruno lipăia din vasul lui cu apă, Jay scoase o bere din frigider şi se îndreptă printr-un hol mic, spre biroul său roz. Bruno, cu apa picurându-i de pe bot, se ţinu după el.

- Trebuie neapărat să zugrăvesc aici, spuse Jay, în timp ce câinele se ghemuia în colţul încăperii unde cândva fusese aşezat patul dublu al lui Janice - sau al lui Leah? -, sub un maldăr de postere şi coperte de albume cu starurile rock preferate ale surorilor.

David Bowie, Bruce Springsteen, Rick Springfield şi Michael Jackson îi veniră în minte.

Se aşeză la biroul improvizat, apoi îşi deschise laptopul, aşteptând să se conecteze la Internet. Intră pe pagina Colegiului AII Saints şi căută în lista profesorilor până ce găsi o poză a Părintelui Mathias Glanzer, şeful departamentului de teatru.

Desfăcând capacul berii luă o înghiţitură mare. în fotografie, Părintele Mathias arăta aproape fericit, avea o expresie caldă şi binevoitoare, liniştită. Era aşezat şi purta un stihar alb cu un patrafir lucrat în relief cu fir de aur. îşi ţinea mâinile împreunate, iar ochii săi albaştri, din spatele ochelarilor fără ramă, priveau direct spre obiectivul aparatului de fotografiat. Avea bărbia ascuţită, buza de jos era un pic mai subţire decât cea de sus, iar nasul mic. întreaga fotografie

sugera privitorului cum că priveşte un om credincios, stăpân pe sine şi calm.

Era cam departe de imaginea pe care Jay o văzuse mai devreme, când preotul părea a fi tulburat - sau ascunzându-se -, ca şi cum era urmărit de un demon venit direct din iad.

De ce?

Jay dădu din cap. Avusese o zi lungă şi trebuia să se trezească dis-de-dimineaţă pentru a se duce cu maşina la New Orleans. Alungând din minte toate gândurile despre omul Bisericii, găsi adresele de e-mail ale studenţilor săi de la curs şi ataşă programa. Văzu din nou numele lui Kristi Bentz şi se încruntă.

Ce ghinion.

Se strâmbă. Poate Gayle avusese dreptate când îl acuzase că nu trecuse niciodată peste relaţia cu iubita sa din liceu. Pe atunci păruse ridicol, era doar vorbărie de femeie geloasă.

Dar...

După ce o revăzuse pe Kristi, îşi dăduse seama că încă o mai avea în sânge. Nu că ar fi vrut să se împace cu ea. Nicio şansă. Dar nu putea nega că exista ceva în legătură cu ea care-l făcea să aibă gânduri stupide şi să-şi amintească momente din trecut cu o claritate uimitoare, lucruri pe care le considerase de mult uitate.

Expiră cu greutate.

Cel mai deştept lucru - singurul lucru - pe care-l putea lace era să o lase în pace pe cât era posibil.

Nu era destul de rău că ea credea că poate prezice moartea tatălui ei? Acum trebuia să suporte această responsabilitate şi pentru alţi oameni?

Kristi descuie uşa apartamentului şi intră înăuntru. în camerele care fuseseră ocupate de Tara Atwater, una dintre studentele dispărute.

Treci peste asta. Apartamentul nu are nimic de-a face cu dispariţia Tarei. A dispărut din campus şi asta nu te-a împiedicat să te înscrii la cursuri. Nu ai fi luat oricum acest apartament, chiar dacă ai fi ştiut?

- Nici dacă mă ruga cineva, murmură ea, fără a se putea abţine să nu se înfioare.

Verifică de două ori încuietoarea, în timp ce Houdini, care probabil că aşteptase pe acoperiş, sări prin fereastra parţial dcschisă, se urcă pe rafturile din bucătărie şi dispăru.

- Mama mea vitregă ar face atac de cord dacă te-ar vedea vreodată pe dulapuri, spuse Kristi.

Pisica se uita pe furiş la ea. Houdini nu o lăsa încă să se apropie, dar părea că începe să vrea să interacţioneze.

Ea umplu castronul pisicii, îşi făcu o pungă cu floricele la cuptorul cu microunde şi-şi petrecu următoarea oră şi jumătate aranjându-şi biroul, nu doar pentru temele de la scoală, dar şi pentru a organiza notiţele despre cartea pe care spera că o va scrie, cartea despre fetele dispărute, dacă se va dovedi că toate avuseseră un sfârşit tragic.

Privi în jur, la micul spaţiu unde locuise Tara Atwater. ()are Tara, ca şi Kristi, dormise în patul pliant? Oare simţise şi ea că micul dulap mirosea a naftalină? Oare se plânsese despre lipsa presiunii la apă? Oare-şi făcuse floricele aici, lolosise cuptorul cu microunde şi experimentase senzaţia stranie cum că o urmăreşte cineva?

Kristi îşi conecta imprimanta la laptop, apoi intră pe Internet şi începu să copieze şi să scoată la imprimantă orice articol pe care-l găsea despre fetele dispărute. Le găsi în paginile de pe MySpace şi căută un indiciu despre faptul că ele ar fi făcut parte dintr-un cult sau ar fi fost interesate de vampiri. Se gândi că existau unele precizări voalate în colanele lor, despre ceea ce le plăcea şi ceea nu le plăcea, şi hotărî să le verifice altă dată. în această seară, va culege informaţii; mai târziu le va sorta şi analiza.

Abia atingându-se de floricele, ea căută date despre culturi, vampiri şi conectă informaţiile cu colegiul AII Saints. Descoperi că există un număr surprinzător de mare de grupuri preocupate de vampiri, vârcolaci, chestii paranormale. Unele site-uri şi pagini pentru conversaţii erau evident doar pentru cei care aveau un interes trecător, dar altele erau mult mai des accesate, ca şi cum cei care creaseră paginile chiar credeau că demonii se află printre cei vii.

- **înfricoşător, spuse ea pisicii care se îndrepta tiptil spre mâncare. Ea fugi repede când îi auzi vocea. Cu siguranţă, înfricoşător.**

Iar Lucreţia ştia mai multe despre toate acestea decât spunea.

- **Cred că mai bine ne-am face o provizie de usturoi, cruci şi gloanţe de argint, spuse ea... sau, aşteaptă, gloanţele nu sunt pentru vârcolaci?**

Houdini înlemni, dând din coadă. Apoi alergă de-a lungul podelei, până la tejghea şi ieşi pe fereastră.

- **Am spus ceva? mormăi Kristi îndreptându-se spre dulap şi întinzându-se.**

Privi afară în noapte, pe deasupra zidului care înconjura campusul, spre clădirile de pe partea cealaltă. Se vedeau câteva stele printre norii nestatornici şi luminile oraşului. Din nou, avu senzaţia deranjantă că era privită cu atenţie, că nişte ochi nevăzuţi o observau. Calculau. Ea coborî jaluzelele, lăsând doar un pic de spaţiu ca pisica să poată intra dacă dorea.

întorcându-se la computer, se întrebă dacă Tara Atwater irăise acea senzaţie ciudată că o supraveghea cineva la adăpostul întunericului.

Sosise timpul.

Trebuia să scape de cadavre.

în timp ce Kristi Bentz trase jaluzelele, Vlad se uită la ceas. Era trecut de ora unu dimineaţa. Sincronizare perfectă. O urmărea de aproape două ore, dorindu-şi ca ea să fie următoarea. Surprinsese porţiuni din sânii ei când îşi scosese hanoracul şi-şi desfăcuse sutienul. Oglinda aflată deasupra şemineului era aşezată astfel, încât, dacă uşa de la baie era

întredeschisă, el putea vedea duşul, chiuveta şi chiar puţin din (oaletă.

O observase pe Tara chiar din acest loc, atunci când ea-şi petrecea mult timp fardându-se cu migală sau ridicându-şi capul atunci când îşi punea cerceii. îşi ţinuse respiraţia când o privise ridicându-şi braţele. Ea nu era conştientă că-şi mişca şi sânii, oferindu-i o priveliştemai bună asupra acelor rotunjimi minunate, sexy, şi a sticluţei cu sângele ei, atârnată de un lanţ care-i înconjura gâtul, şi cuibărită în decolteu. Unde naiba o ascunsese?

Nu o vei găsi niciodată, şi-o imagină el bătându-şi joc de el de cealaltă parte a ţăruşului. Râsul ei ca un sunet de clopoţel îi alunecă prin minte, iar el îşi încleştă pumnii.

- O voi găsi, murmură el, apoi îşi dădu seama că vorbea cu o fantomă, o născocire a imaginaţiei sale.

Exact ca mama lui.

încleştându-şi maxilarul, Vlad reveni la realitate. Nu putea rămâne aici la nesfârşit amintindu-şi de Tara. Nu avea nici timp să viseze, imaginându-şi cum ar fi să o privească pe Kristi, în timp ce făcea duş şi se usca cu prosopul, cu părul ud atârnând pe pielea albă. Strânse din dinţi şi îndepărtă dorinţa care-i şerpuise mereu prin vene. Ştia că pofta carnală era doar o parte a vieţii sale, iar fetele pe care le sacrifica cu atâta afecţiune erau doar mijloace de a-şi atinge ţinta.

Fără a mai pierde nicio clipă, el se grăbi în jos pe scări şi ieşi pe uşa din spate. Păşind fără zgomot, îşi croi drumul printre alei şi străzi, alegând mereu un alt drum, nepermiţându-şi niciodată luxul sau să cadă în capcana de-a folosi acelaşi drum, sau să o ia prin locuri pe unde putea fi văzut des.

Fără zgomot, descuie uşa spaţiului său privat şi intră. Era neliniştit şi ştia că apa rece a piscinei îl va calma, dar nu avea timp pentru asta. Pierduse prea multă vreme la fereastră, urmărind-o pe Kristi Bentz, încercând să-şi dea seama ce făcea ea atâta timp la birou. Stătuse ore în şir pe Internet şi el se îndoia că fata studia pentru vreunul dintre cursuri.

Deja îmbrăcat în negru, petrecu câteva minute aplicându-şi vopsea neagră pe faţă, apoi îşi puse o perucă de un şaten- deschis, şi îşi acoperi chipul cu o şosetă de nailon... pentru orice eventualitate. Avea calapodul de la pantofi înălţat, aşa că părea mai înalt decât era în realitate... nimeni nu-l va recunoaşte şi apoi fusese atent când avusese de-a face cu femeile, aşa că nimeni nu le putea asocia cu el.

Trecu repede pe lângă piscina care licărea şi merse mai departe spre locul aflat sub vechea bucătărie a hotelului. Descuie o uşă grea şi o deschise cu grijă, simţind respiraţia rece a iernii pe piele, sărutul lui Jack Frost. Aprinse lumina. Singurul bec lumină interiorul frigiderului cu o lumină orbitoare care se reflecta în benzile subţiri de cristale de gheaţă ce căptuşeau camera frigorifică şi străluceau, aproape dând viaţă ochilor deschişi şi morţi ai celor patru femei atârnate de cârligele pentru carne, cu pielea îngheţată şi palidă ca zăpada, cu muşchii feţei încremeniţi într-o expresie

de pură oroare. Nu-i convenea că trebuia să le dea drumul, îi plăcea să le viziteze după o partidă lungă de înot. Merse printre trupurile lor reci, simţind aerul îngheţat pe propria piele dezgolită. Se frecă de ele, simţind excitaţia. Sângele fierbinte aproape că-i clocotea în vene, aerul arctic pe pielea lui şi muşchii lor tari, netezi, îngheţaţi erau începutul a ceea ce va veni.

Lingându-şi buzele crăpate, el se aplecă înainte şi-şi trecu limba peste sânul lui Dionne, mai întunecat decât al celorlalte, cu sfârcul tensionat într-o moarte de gheaţă.

- îmi vei lipsi, spuse el surd, înainte de a-l suge un pic. Simţi cum erecţia lui creşte în timp ce se freca de picioarele ei care atârnau. O cuprinse cu mâna de fese şi-şi aminti plăcerea fierbinte care-l străbătuse atunci când intrase în ea. Poate în altă viaţă, scumpo, îi făgădui el, îndreptându-şi atenţia spre Rylee...perfecta, irascibila Rylee.

Nu petrecuse destul timp cu ea. Trupul ei perfect, îngheţat, ¡1 chema şi se gândi să o păstreze, să se joace cu trupul ei golit de sânge, dar ştia că este mai bine să o ducă şi pe ea departe.

îi sărută buzele îngheţate şi schimonosite şi se uită fix în ochii ei deschişi. Apoi zâmbi când îi văzu gâtul, atât de perfect, arcuit pe spate. Şuviţele de păr îngheţate erau date la o parte, dezvăluind cele două găuri perfecte de la baza gâtului, iar el îşi imagină gustul sângelui ei. Sărat. Cald. Satisfăcător.

Da, îi va fi greu să se despartă de ea.

Dar vor mai exista şi altele... atât de multe.

Zâmbi în întuneric, în timp ce feţele lor îi apăreau în minte.

Kristi nu putea să doarmă. Ceasul de lângă tăblia patului ii arăta că era aproape unu dimineaţa. Evenimentele din zilele anterioare i se învălmăşeau în minte. Iar şi iar, imaginile fetelor dispărute se roteau şi ea-şi aminti telefoanele pe care le dăduse între cursuri şi muncă şi puţinele întâlniri faţă în faţă cu studenţii care le cunoşteau.

„Am ştiut mereu că nu o va sfârşi bine... sânge stricat ca şi al tatălui ei."

Acestea erau cuvintele mamei Tarei şi, mai ales, din pricina lor nu putea să adoarmă.

„El este la puşcărie, ştii tu! Jaf armat..., nu că ar fi treaba ia. Ce cred eu? Că a plecat cu vreun tip şi într-un fel sau altul cu voi sfârşi prin a plăti împrumuturile pe care le-a făcut pentru a merge la şcoală. Aşteaptă şi ai să vezi. Iar eu... cu alţi doi copii de întreţinut..."

Dar nici mama lui Monique nu fusese mai brează, aparent enervată pentru că fata ei plecase la şcoală şi o lăsase să se descurce cu un soţ care suferea de maladia Alzheimer.

„Nu s-a descurcat cu asta... nu că s-ar fi descurcat cu ceva. Fata aia!" pufnise mama lui Monique de undeva din Dakota de Sud.

Fratele lui Dionne credea că ea era o „târfă de doi bani", în timp ce ultimul ei prieten, Tyshawn Jones, era dispărut în misiune sau cel puţin aşa părea. Colegii de muncă ai lui

Dionne, de la pizzerie, susţinuseră că nu apucaseră să o cunoască şi că era o persoană care avea viaţa ei particulară.

Mama lui Rylee era un coşmar, sugerând că fiica ei va avea „probleme", de parcă acestea ar fi fost cel mai rău lucru care se putea întâmpla.

Kristi dădu la o parte cuverturile, deranjându-l pe Houdini, care se aventurase aproape de pat în timp ce ea dormea.

- Scuze, spuse ea, iar pisica se năpusti spre ascunzătoarea ei.

Merse desculţă până în zona unde se afla bucătăria, deschise robinetul şi ţinându-şi părul departe de faţă, bău o înghiţitură lungă din apa de la robinet.

Oare de câte ori făcuse Tara asta ?

Kristi închise robinetul şi-şi şterse buzele, folosindu-se de umărul tricoului lălâi pe care-l folosea drept pijama. îşi sprijini şoldurile de blatul dulapului şi privi spre camera unde ea şi fantoma Tarei Atwater locuiau. Scaunul de birou, pe care-l găsise atunci, fusese, probabil, folosit de Tara atunci când se pregătea pentru aceleaşi cursuri pe care le urma acum Kristi.

Ascultă un timp ticăitul ceasului, bâzâitul frigiderului şi ritmul propriei inimi. Parcă ar fi urmărit viaţa Tarei, călcându-i pe urme, devenind fata care plecase într-o zi de la curs şi nu mai apăruse niciodată.

Nu avea niciun sens.

Tara nu avea maşină, dar avea carte de credit, un computer pentru a se conecta la Internet, o pagină personală şi un celular. Niciunul nu mai fusese folosit de atunci. Ultima persoană pe care o văzuse Tara fusese şefa departamentului de engleză, dr. Natalie, „Fără Comentarii", Croft. Până acum Kristi nu reuşise să ajungă la ea.

Gândurile i se îndreptară spre Rylee. Ultima persoană cu care se întâlnise fusese Lucreţia Stevens, ceea ce fosta colegă de cameră a lui Kristi uitase să menţioneze.

- Din ce în ce mai curios, îi spuse ea lui Houdini, care se furişase în colţul cel mai îndepărtat al camerei, cu ochii luminoşi concentraţi asupra lui Kristi.

închizând ochii şi rotindu-şi gâtul, Kristi trase de cinci ori, adânc, aer în piept; apoi, ştiind că n-ar mai fi putut să adoarmă, îşi trase scaunul de birou, se aşeză, deschise computerul şi, ignorând graficele la care lucra, se conectă la Internet. Găsi câteva site-uri despre vampiri şi intră în vorbă cu câţiva puşti.

Poate că în seara asta va avea noroc discutând cu persoane care aveau nume de genul ILUVBLUD, FANGS077, VAMPGRL sau ceva de genul acesta. Nu obţinu prea multe informaţii despre vreun cult, nimeni nu recunoştea că ar fi cunoscut-o pe vreuna dintre fetele dispărute. Ori ştiau ceva şi ţineau secret, ori nu recunoşteau numele reale ale studentelor, diferite de numele lor de pe net, ori nu aveau nici cea mai mică idee. Kristi parie pe ultima variantă, dar continuă să discute, verificând şi paginile personale ale fetelor dispărute,

revizuind „grupurile" lor şi imaginile, încercând să găsească un indiciu care-i scăpase înainte.

Cu siguranţă, va descoperi ceva.

Oamenii nu dispăreau, pur şi simplu, de pe faţa pământului.

Chiar dacă credeau cu adevărat în vampiri.

Nu-i aşa?

Fluviul Mississippi curgea greoi şi întunecat, pe când el stătea pe digul din aval de New Orleans. Fantomatic, muşchiul spaniol atârna de pe crengile stejarilor plantaţi pe malurile fluviului.

Vlad trase adânc aer în piept. Simţi mirosul de pământ umed amestecat cu cel pătrunzător al apei.

Era singur pe acest braţ îndepărtat al apei, şi totuşi se simţea mult prea expus. Dacă trupurile ar fi plutit la suprafaţă, ar fi fost descoperite. Lucrurile ar fi putut deveni periculoase, iar el mai avea încă atât de multe de făcut.

Pentru ea.

Mereu pentru ea.

închise ochii şi se gândi la ea.

Atât de perfectă.

Atât de frumoasă.

O femeie care, mai mult decât altele, îi înfierbânta sângele. Abia aştepta să o vadă din nou... să o privească de la distanţă, să simtă cum se întăreşte gândindu-se la trupul ei cald şi la sânge... mereu sângele.

îşi trecu limba peste dinţi a anticipare. Un val de excitare i se propagă prin vene şi nevoia îi alergă spre suflet.

Locul nu era potrivit pentru a le arunca acolo. Plecă repede de pe movilă, prin iarba înaltă, şi se îndreptă spre camioneta parcată printre copaci. Se sui la volan şi întoarse, conduse pe poteca lungă şi apoi pe un drum dosnic care o intersecta prin braţul secat al râului.

Aici era linişte, se auzea doar ţârâitul greierilor şi orăcăitul broaştelor. Din când în când, se auzea alunecarea silenţioasă a unui aligator prin apă.

Parcă lângă cabana distrusă, merse în spatele camionetei şi-şi trase cizmele înalte până la şold. îşi puse o cască de miner pe cap, apoi aprinse lanterna. în raza strălucitoare, lucră repede, punându-şi o pereche de mănuşi, apoi scoţând fiecare cadavru din spatele camionetei. înfăşurate în prelată, îngreunate cu cărămizi legate de bust, începuseră să se dezgheţe, dar fiecare dintre ele cântărea o tonă, iar el le căra pe umăr, ca un pompier, pe o potecă îngustă, spre marginea apei. O desfăcu pe prima şi se uită în jos, doar o secundă, la chipul şi la gâtul ei, la trupul rece. în strălucirea orbitoare a lanternei, Dionne privea fără ţintă în sus, spre el. Pielea ei neagră căpătase o nuanţă albăstruie, iar cristalele din părul ei începeau să se topească.

Nu intenţionase să le lase pe toate într-un singur loc. Asta ar uşura lucrurile pentru oricine ar fi descoperit cadavrele, dar nu mai avea timp. Aşteptase prea mult,

amânând această parte a misiunii. Ar fi vrut să le ţină lângă el pentru totdeauna, dar, desigur, nu o putea face.

- Odihneşte-te în pace, spuse el, şi împinse trupul neted al lui Dionne în apă.

După ce trupul se cufundă, fiind sigur că greutăţile îl vor târî până jos, se întoarse spre camionetă.

Apoi trase de prelata înfăşurată în jurul Tarei. Cea de-a treia. O urmărise din ascunzătoarea sa în timp ce se plimba goală prin apartamentul ei, acelaşi studio de la etajul superior pe care-l ocupa acum Kristi Bentz. *Cât de potrivit,* se gândi el, târând trupul îngheţat al Tarei spre un alt loc, un pic mai departe, în josul apei. Desfăcu prelata şi o privi. Pielea ei era palidă, deşi bronzul din vară era încă vizibil. Sânii ei mari, cu sfârcurile incredibile, parcă îl implorau să-i sărute, să-i lingă pentru ultima oară. Dar el rezistă tentaţiei şi împinse trupul în apă.

Mai făcu încă două drumuri. Mai întâi, o luă pe Monique. înaltă şi statuară pe când era în viaţă, o adevărată atletă, acum era grea şi ţeapănă, inflexibilă. Desfăcu prelata cu degetele înmănuşate şi observă că, deşi era moartă, muşchii ei erau bine conturaţi. Părul lung, roşcat, îi cădea ţeapăn peste umeri, imitat de cârlionţii îngheţaţi, aflaţi între picioarele lungi, incredibile. Stomacul i se strânse, o mai privi o dată, apoi rostogoli trupul în apă.

în sfârşit, cără ultima şi cea mai mică prelată departe de locul unde parcase. Dezlegă legăturile, lăsă plasticul să cadă liber, apoi se uită lung şi intens la Rylee, la aspectul ei frumos de majoretă, la ochii albaştri care nu mai puteau vedea. Chiar şi în lumina orbitoare a lanternei, era încă frumoasă. Avea curbe perfecte, talia micuţă, sânii rotunzi cu sfârcuri de un roz palid. Un tatuaj cu un fluture era îngheţat pe interiorul uneia dintre coapse şi el îşi aminti cum linsese acea decoraţie de gheaţă.

Da, îi va lipsi şi era iritat că nu avusese mai mult timp să o vadă, să o atingă, să-i simtă pielea netedă, îngheţată, frecându-se de a sa.

Vor mai fi şi altele... renunţă la ea. Fă loc pentru următoarele.

Pulsul lui deveni mai rapid. Avea o săptămână de aşteptare şi apoi... oh, şi apoi...

împinse trupul în apa întunecată a mlaştinii. în raza lanternei, o văzu uitându-se în sus, la el, legănată de apa ce aluneca pe chipul ei palid.

Sângele ei, se gândi el, fusese pur.

Perfect.

încet, ea se făcu nevăzută.

10

/4riel îngenunche în capelă.

Genunchii o dureau, iar umerii îi erau încordaţi. îşi plecase capul şi cerea îndrumare. Din nou. Aşa cum o făcuse în fiecare dimineaţă a acestei săptămâni.

Nutrise mereu o credinţă puternică, sperând că aceasta o va ajuta să treacă prin perioadele grele din viaţa ei: moartea fratelui ei mai mare, Lance; divorţul părinţilor ei; relaţia cu tatăl vitreg şi lungul şir de băieţi care o părăsiseră de când avea paisprezece ani, băieţi cărora le oferise inima ei, şi chiar mult mai mult.

Nimeni nu rămăsese.

Chiar şi mama ei, după divorţ, slăbise enorm, începuse să-şi vopsească părul şi se întâlnea cu bărbaţi care, ca şi ea, încercau să arate mai tineri şi mai supli decât erau în realitate, în cele din urmă, Claudia O'Toole se recăsătorise. Tom Browning, un camionagiu de cursă lungă, era destul de simpatic, dar distrusese visul lui Ariei că părinţii ei se vor împăca.

Aşa că se îndepărtase de familia ei şi se îndreptase spre credinţă... până la facultate.

- Iartă-mă, Doamne!

Stând în genunchi, ea privi în sus, spre crucifixul în mărime naturală care atârna între două ferestre înalte cu vitralii. Statuia lui Iisus, cu coroana de spini, cu capul, mâinile şi coastele sângerânde, cu braţele larg deschise, se uita cu bunăvoinţă în jos, spre ea.

Eu sunt lumina...

Putea auzi cuvintele pe care Mântuitorul le spusese celor care crezuseră în El.

- Bunule Dumnezeu.

închise ochii ca să nu plângă. Hristos era atât de aproape, atât de grijuliu. Oare chiar era atât de singură? De ce se simţea abandonată?

- Fii alături de mine, întonă ea. Te rog, Tată.

Niciodată nu mai fusese atât de confuză în legătură cu credinţa ei. Niciodată nu pusese la îndoială dogmele bisericeşti, niciodată nu fusese atât de tentată...

Făcu semnul crucii cu dexteritate, aşa cum o făcuse de mii de ori în viaţa ei.

Nu mai fusese niciodată departe de casă... cel puţin nu pentru o perioadă lungă de timp. Desigur, petrecuse cu tatăl ei fiecare weekend pentru o perioadă de timp, apoi din ce în ce mai rar. Şi, da, mai fusese şi perioada în care fugise cu Cari Sievers, când aflase că era însărcinată... nici măcar acel bebeluş preţios nu supravieţuise. Ariei, incapabilă să fie mamă, pierduse sarcina în luna a treia.

îşi muşcă buza de jos şi simţi cum umerii îi tremurau. îşi dorise acel copil, acea micuţă viaţă care ar fi iubit-o, dar chiar şi copilul - o fetiţă, după cum simţise ea, şi pe care o numise Brandy - o părăsise.

O dureau genunchii. înghiţi cu greu, simţi gustul lacrimilor sărate în gât şi se gândi la grupul a cărui membră devenise, la cei care o primiseră cu braţele deschise.

Nu i se puseseră întrebări.

Nu fusese judecată.

Iar conducătorul lor... Ea privi în sus, spre crucifix şi simţi că Hristos putea vedea în sufletul ei, putea observa că începuse să se clatine credinţa ei.

îl iubea pe Dumnezeu. Chiar îl iubea.

Dar avea nevoie de prieteni. De o familie aici, pe pământ.

Propriilor ei părinţi nu le păsa.

Fetele din comunităţile de surori erau nişte snoabe superficiale, egoiste.

Dar noii ei prieteni...

Se închină şi se ridică în picioare. întorcându-se, îl văzu pe Părintele Tony stând la balcon şi privind spre ea. îmbrăcat în negru, cu gulerul clerical în contrast cu cămaşa şi pantalonii negri, era un bărbat înalt şi chipeş. Prea chipeş pentru un preot. Ea-şi întoarse privirea, trăgându-şi nasul şi fiind conştientă că era urmărită. îşi şterse lacrimile, dar îi auzi paşii pe scară şi ştiu cu nu putea ieşi pe uşile sculptate ale capelei fără a da ochii cu el, fără a vorbi cu el. Poate chiar va fi convinsă să i se confeseze.

Mai spuse o rugăciune şi se grăbi printre rândurile de bănci. Aproape că ajunsese la uşa din faţă când el dădu colţul scărilor şi coborî şi ultimele trepte spre vestibul, iar micile făclii ale lumânărilor aprinse pâlpâiră la trecerea lui.

- **Ariei, şopti el, cu un uşor accent italian.**

Părul lui negru scânteia în lumina lumânărilor, expresia chipului său cu trăsături regulate, atrăgătoare era gravă şi îngrijorată.

- **Eşti tulburată, spuse el domol. îi atinse cu blândeţe mâna cu degetele sale calde.**
- **D... da, părinte.**

Ea încuviinţă dând din cap, fără a putea să-şi reţină lacrimile care începură să-i curgă pe obraji.

- **Atât de multă lume este tulburată. Ştii că nu eşti singură. Trebuie să ai încredere în Tatăl Nostru.**

Sprâncenele lui negre se împreunară, iar ochii de un albastru eteric îi scrutară pe ai ei. Ea observă încordarea din colţurile gurii şi nasul care, în mod evident, fusese spart.

- **Vorbeşte cu mine, copilă, îi sugeră el, domol, aproape seducător.**

Ariei înghiţi cu greu. Să aibă încredere în el? Frământările ei erau atât de personale, dilema ei nu putea fi înţeleasă de niciun muritor... şi totuşi era tentată. Privind în ochii care sigur puteau citi ce se întâmplă în sufletul ei, ea se întrebă cât de mult mai putea îndura şi cât mai putea dura minciuna ei.

Kristi dădu pe gât ultima înghiţitură de cafea şi lăsă ceaşca în chiuvetă, apoi se asigură că fereastra era întredeschisă pentru ca Houdini să intre şi să plece când dorea. Lumina soarelui pătrundea în apartamentul ei. Era prima zi fără nori de când se mutase aici. Iar cerul senin îi ridica moralul - o bine-venită schimbare după ce se cufundase în informaţii despre culte, vampiri şi fete dispărute, după ce făcuse cercetări, grafice, după ce stătuse ore întregi pe Internet căutând articole din ziare şi pagini personale. începea

să le înţeleagă pe fetele dispărute, să priceapă ce viaţă duceau în sânul unor familii destrămate.

Oare nimănui nu-i păsa?

Kristi îl abordase pe decan şi primise un „nu este treaba la" foarte rece, indicând faptul că şcoala îşi acoperea spatele, lemându-se de o publicitate negativă.

Frustrată, cu nervii întinşi la maximum şi dormind doar câteva ore pe noapte, Kristi abia dacă avea timp să respire. Lucra câteva ore pe zi la arhiva colegiului pentru a avea acces la dosarele cu adresele şi familiile fetelor dispărute, încercând să înţeleagă în ce fel de cercuri se învârteau şi trecutul lor. Apoi, mai era şi munca de la restaurant, urmată de o mulţime de cursuri şi teme de pregătit.

Iar fetele dispărute erau mereu prezente în gândurile ei.

Erau în mintea ei în timpul cursurilor, sau când mergea prin campus, sau când muncea. începuse să facă câteva anchete sociale, să se întâlnească cu prietenele fetelor, dar erau puţine şi extrem de secretoase. Dintre fetele pe care încercase să le chestioneze, niciuna nu avea vreo idee despre un grup special căruia să-i fi aparţinut vreuna dintre studente, însă ea simţea că toate îi ascundeau ceva.

Dar a naibii să fie ea dacă nu va descoperi acel ceva.

Chiar dacă va trebui să ceară ajutorul cuiva din personal. Dezbătea încă această idee, dar era sătulă să se tot lovească de un zid de piatră.

Astăzi, la lumina soarelui, se simţea optimistă. De mai bine de o săptămână, zilele înnorate îi intraseră în oase, noaptea foarte întunecoasă o făcea să se ghemuiască în faţa focului şi să verifice de două şi de trei ori încuietorile de la uşi.

Nu avusese niciodată probleme serioase legate de frică, nici după ce murise mama ei, nici măcar după atentatele la viaţa ei. Era ciudat, se gândi, că nu era genul care să aibă atacuri de panică, având în vedere prin ce trecuse. Dar, în ultimul timp, în mijlocul iernii, în acest apartament de unde dispăruse o femeie, în campusul unde avea doar câţiva prieteni, lucrurile se schimbaseră. Uneori, se simţea la fel de paranoică precum tatăl ei, poliţistul, care, deşi rămăsese în New Orleans, părea să-i sufle în ceafă.

Dar nu şi astăzi, când soarele de ianuarie alunga norii.

Luându-şi rucsacul cu laptopul, ieşi din apartament.

Era joia celei de-a doua săptămâni a lunii şi ea deja era prinsă de tentaculele câtorva dileme. Prima era problema cu Jay şi cu sentimentele contradictorii pe care le avea pentru el. în timpul celui de-al doilea curs, el îşi văzuse de treabă, privirea lui nu se întâlnise cu a ei mai mult de-o clipă, în timp ce el reconstituia probele scenei unei crime care avea legătură cu Părintele John. Jay fusese extrem de rece la analiza diferitelor dovezi pe care le găsise poliţia. în timpul pauzei, fusese asaltat de studenţii interesaţi şi tot aşa se întâmplase şi după terminarea cursului. Nu păruse să fi observat plecarea ei.

Şi ce dacă? Mare scofală. E mai bine aşa, încercă ea să se convingă. *Este profesorul tău. Subiect încheiat.*

Dar faptul că el o ignorase complet o deranja mai mult decât voia să recunoască. Şi totuşi, fie că-i plăcea, fie nu, trebuia să-l abordeze pe Jay, să vorbească cu el, să-i capteze atenţia, sperând să primească ajutorul lui.

- Va fi foarte amuzant, îşi spuse ea.

Cealaltă dilemă era mult mai dificil de rezolvat, se gândi ea, în timp ce-şi lua jacheta şi o punea pe ea. în ultimele zece zile, din când în când, Kristi o văzuse pe Ariei O'Toole, prietena Lucreţiei. O dată la librărie, altă dată la asociaţia studenţilor, a treia oară lângă Casa Wagner, şi de fiecare dată observase că fata era palidă, obosită, cu pielea cenuşie.

Oare era bolnavă?

Sau era pe cale să aibă un accident?

Sau era doar o născocire a imaginaţiei sale?

Nimeni altcineva nu părea să observe. Oare înfăţişarea lui Ariei era doar în mintea ei? Oare era ceva asemănător cu moartea pe care atât de des o văzuse în trăsăturile tatălui său? Ar trebui să o abordeze pe Ariei? Să vorbească cu ea? Să-i menţioneze asta Lucreţiei?

Se încruntă gândindu-se la asta, în timp ce-şi punea celularul înapoi în geantă. Dacă ar spune cuiva despre noua ci abilitate de a prezice moartea unei persoane, ar fi fost considerată ţăcănită. Şi avea vreo dovadă a „darului" ei? Ei bine, un pic. O femeie, pe care o văzuse, într-un autobuz, cum devine cenuşie, murise o săptămână mai târziu. Dar, conform listelor de decese, pe care le verificase Kristi, avea nouăzeci şi patru de ani.

încercă să îndepărteze grijile, dar nu avea timp să se relaxeze. în orarul de azi avea cursul de stilistică cu dr. Preston, un alt bărbat chipeş. Avea înfăţişarea unui surfer din California, cu părul zburlit, blond, şi cu un trup musculos, sculptat, pe care nu se deranja să-l ascundă în blugii strâmţi şi tricourile vechi. în timpul cursului, avea obiceiul să se plimbe de-a lungul sălii, uitându-se la cursanţi, mai tot timpul aruncând o bucată de cretă în aer şi prinzând-o. Nu se oprea niciodată din mers, nu renunţa la prelegeri şi nu scăpa niciodată bucata de cretă, pe care o ţinea la îndemână pentru cazul în care trebuia să scrie vreo idee pe tablă, după care îşi relua plimbarea. Ezma îl categorisise drept nepoliticos, dar, cu siguranţă, era plăcut la vedere.

Dacă dr. Preston amintea de soare şi de surf, profesoara Deana Senegal se afla la celălalt capăt al spectrului. De când Althea Monroe îşi luase liber, ea era singura femeie pe care Kristi o avea ca profesor. Senegal, care preda jurnalismul, era o femeie în jur de patruzeci de ani care vorbea repede şi privea fix prin nişte ochelari lucioşi şi dreptunghiulari. Era drăguţă, deşteaptă şi muncise din greu la nişte ziare din Atlanta şi Chicago înainte de a-şi termina masteratul şi de a accepta un post la All Saints, cu trei ani în urmă. îşi luase concediu de maternitate pentru a-i naşte pe cei doi gemeni care acum aveau optsprezece luni, şi se întorsese la muncă. Cu buze subţiri, conturate cu un ruj de culoarea vinului, cu o piele ca

de porţelan şi ochi negri care scoteau flăcări din spatele ramelor de firmă, Senegal era foarte serioasă. Abia dacă schiţase un zâmbet pe toată durata cursului.

Coborând pe scări, Kristi se gândea la cei câţiva locatari pe care îi cunoscuse. Un cuplu căsătorit locuia alături de Mai, la etajul al doilea, iar la primul etaj, faţă în faţă cu apartamentul lui Hiram, locuia un alt bărbat celibatar, poate un student, dar unul care avea un program ciudat; ea-l vedea doar seara târziu, fie plecând, fie venind. Era înalt şi, de obicei, purta o haină neagră. Nu-i văzuse niciodată destul de bine faţa pentru a-i descifra trăsăturile.

în timp ce se îndrepta spre maşină pentru a lua o carte pe care o lăsase acolo, Kristi văzu maşina doamnei Calloway intrând în parcare. Maşina albă, decapotabilă, era deosebită. Kristi nu s-ar fi aşteptat ca bătrâna să conducă un astfel de automobil.

Ajunse la portiera maşinii sale exact când Irene cobora şi se încrunta la nişte buruieni ofilite care creşteau pe marginea asfaltului fărâmicios.

- Afurisitele naibii, spuse ea, apoi o văzu pe Kristi. Oh! Bună. Am auzit că ţi-ai reparat singură încuietorile.

Dădu din cap şi se întinse să ia din maşină o pălărie cu boruri largi, pe care s-o adauge la pantalonii de catifea maro, la flanela roz şi la canadiana bej, cu mânecile suflecate până la cot.

- Ţi-am spus că Hiram se va ocupa de asta.
- Nu am putut da de el la timp.

Ea-şi puse pălăria pe cap, acoperindu-şi părul grizonant.

- Ei bine, atunci am nevoie de un set de chei de la apartament şi dacă crezi că poţi scădea din chirie cheltuielile făcute cu schimbatul încuietorilor, ar fi bine să te mai gândeşti...
- Mă voi asigura că veţi primi un set, spuse Kristi, iritată de femeia hrăpăreaţă. Am aflat că Tara Atwater a locuit în apartament.

Bătrâna tresări, iar Kristi ştiu că a atins un punct sensibil.

- Tara? Fata care a fugit fără să plătească chiria pe ultima lună? Aşa este, a locuit aici.
- Iar acum a dispărut.
- Tot ce ştiu este că a plecat fără să-mi plătească.
- Sau a fost răpită. Aşa cred unii oameni.
- Fata aia? pufni Irene ironică. Nicio şansă. Era o pclrecăreaţă şi o fugară. Eu cred că i-a venit să plece şi a lacut-o.
- Şi nimeni nu a mai văzut-o de atunci.
- Probabil pentru că era terminată din pricina drogurilor.

Irene miji ochii şi o privi pe Kristi.

- Ştiu că presa se agită atunci când fetele renunţă la facultate, lacând din ţânţar armăsar. Poliţia nu pare să creadă că este vorba de vreo crimă. Fetele dispărute? Au mai făcut-o şi înainte, f amiliile lor nici măcar nu sunt îngrijorate,

iar eu pot garanta asta **în ceea ce o priveşte pe fata aia, Atwater. Am sunat-o pe mama ei, dar femeia abia putea vorbi cu mine. Se plângea că are două servicii şi doi copii mai mici de întreţinut. Cât despre tată,** este **o cauză pierdută. A tot intrat şi a ieşit de la închisoare. Ultima dată când am auzit ceva despre el încă-şi mai ispăşea pedeapsa. Nimeni nu vrea să plătească chiria restantă.**

- **Vrei să spui că nimănui nu-i pasă de Tara.**

Irene ridică umărul sfrijit.

- **Era o petrecăreaţă. Mereu umbla cu băieţi.**

Ea cloncăni cu limba, apoi se aplecă şi culese una dintre buruienile care îndrăzniseră să crească în crăpăturile din parcare.

- **Pentru mine asta miroase a necazuri.**
- **Ştiţi numele băieţilor cu care s-a întâlnit?**

Nu-mi bag nasul în treburile chiriaşilor mei.

Asta era o minciună sfruntată, iar Kristi o ştia prea bine. Iiene Calloway îi spusese deja destule pentru a sugera că-i place să bârfească, aşa că ea se gândi că era doar o chestiune de linguşeală sau de un schimb de informaţii pentru a afla tot .cea ce ştia proprietăreasa.

- **Cine i-a luat lucrurile? Cineva trebuie să-i fi luat lucrurile «Iacă ea a plecat pur şi simplu.**
- **Nu au făcut-o încă! Şi le voi cere şi chiria. Spaţiul nu este ieftin, chiar şi cel al compartimentelor de depozitare.**
- **I-ai pus lucrurile în cutii?**
- **Eu? Nee. Ea negă dând din cap. Asta este treaba administratorului.**

Hiram. Pierde-vară. Minunat.

Kristi o lăsă pe bătrână să mormăie pentru sine în timp ce mai smulgea câteva buruieni din parcare. Felul lui Irene Calloway de-a privi lucrurile avea mereu o parte negativă.

Traversând strada printr-un loc nepermis, Kristi se îndreptă spre Adam's Hali, clădirea cu viţă-de-vie căţărătoare care adăpostea departamentul de engleză, unde se ţinea cursul profesorului Preston.

Când ajunse la treptele de la Adam's Hali, celularul ei sună cu o melodie specială, rezervată tatălui ei.

Desigur.

- **Bună, spuse ea, părând vioaie, chiar dacă era un pic deranjată că o sunase.**

Existase vreo zi în care nu o verificase? *Ei bine...* poate vreo două, dar în cea mai mare parte Rick Bentz o suna zilnic, inventând nişte scuze patetice pentru a vorbi cu ea.

- **M-am gândit să te sun pentru că spuneai că ai vrea bicicleta şi mă gândeam să ţi-o aduc în weekend.**
- **Renunţă, tată. Găseşti mereu scuze pentru a mă verifica, spuse ea, mijind ochii în timp ce privea de-a lungul zonei cu iarbă care separa Adam's Hali de centrul religios.**

Turnurile capelei ce se înălţau deasupra stejarilor din jur, faţada de cărămidă a casei stareţului, lipită de un gang boltit, toate făceau parte din vechea mănăstire care se aflase în acel loc.

Tatăl ei râse, iar Kristi nu se putu abţine să nu zâmbească.

- **Obiceiuri vechi, ştii tu, spuse el.**
- **Da, ştiu şi mi-ar plăcea să am bicicleta, dar nu face un drum special până aici. O voi lua când voi veni acolo.**
- **Şi să o pui în Honda?**
- **Am un suport pentru biciclete...**

Privind la capelă, văzu două persoane ieşind: un preot, dar nu Părintele Tony, ci celălalt, şi Ariei O'Toole. Oare câte ore petrecea Ariei în capelă sau cu preotul? Avea o aventură cu tipul acela? Voia să se călugărească? Avea de mărturisit nenumărate păcate?

- **Uite ce e, tată. Trebuie să fug. Vorbim mai târziu... sau dă-mi un SMS, în regulă?**

închise şi-l privi pe Părintele Mathias, care arăta mereu solemn, grăbindu-se înapoi în capelă, în timp ce Ariei o lua în direcţia lui Kristi. Din nou, Kristi văzu nuanţele de cenuşiu, în ciuda luminii, sângele i se răci în vene. înghiţi cu greu. Şlia că nu o putea aborda pe fată direct. Mai mult ca sigur, Ariei ar crede că este nebună. Nu, Kristi va trebui să fie mai subtilă în legătură cu asta. Urcă grăbită ultimele trepte şi se strecură în hol, apoi aşteptă până ce văzu că uşile de sticlă se deschid din nou şi intră un grup de cinci sau şase studenţi. Ariei mergea un pic în spatele lor, dar nu-şi ridică privirea şi nici nu o observă pe Kristi în timp ce o coti spre coridorul care ducea spre clasa profesorului Preston.

Kristi o urmă şi intră imediat după ea în sala de curs. Ariei găsise o bancă liberă, iar Kristi ocupă una în apropiere. Nu-i atrase atenţia celeilalte fete, doar aşteptă şi se prefăcu interesată de profesorul Preston care îşi începea prelegerea despre importanţa perspectivei şi a claritătii în operele scrise.

- **Hai să discutăm despre tema de săptămâna trecută, spunea Preston.**

El lăsă creta jos şi luă un teanc cu hârtii scoase la imprimantă.

- **Tema a constat în scrierea a două pagini despre cea mai întunecată temere a voastră... nu-i aşa? Majoritatea aţi folosit foarte bine descrierea, dar, să vedem... Frunzări paginile până ce o găsi pe cea pe care o căuta. Domnul Calloway a avut o abordare interesantă a subiectului. El scrie: „Acesta se presupune că ar fi un curs de scriere creativă, dar eu nu pot fi creativ când sunt forţat să scriu despre un anumit subiect. Creativitatea mea - iar acest cuvânt este pus între ghilimele - este înăbuşită."**

Preston îşi ridică privirea şi se concentra asupra lui Hiram Calloway, care se *uita* sfidător la ei.

- **Ei bine, acesta este un mod interesant de a scăpa de o temă.**

Se uită spre restul clasei, privirea lui trecând uşor peste Kristi înainte de a trece mai departe.

- **Cu toate acestea, aş fi fost mult mai impresionat dacă domnul Calloway ar fi spus ceva de genul: „Mă simt încătuşat, forţat să scriu o lucrare pe care o detest". Poate ar fi**

primit un zece pentru acest răspuns; dar aşa cum stă treaba, va trebui să se mulţumească cu o notă mai mică pentru lucrare sau pentru lipsa ei, pentru originalitate.

El zâmbi. Dinţii lui albi contrastau cu pielea sa bronzată, iar părul blond lucea în lumină.

- **Acum, aş vrea să citesc ceva mult mai tradiţional şi care merită nota zece pe care a primit-o. Această lucrare este scrisă de domnişoara Kwan şi aş vrea să spun că înţelege bine scrisul visceral şi descriptiv.**

Kristi privi spre Mai care-şi ridicase un pic bărbia în timp ce Preston începu să citească.

- **„Mă tem de diavol. Da, de Satana. Lucifer. încarnarea răului. De ce? Pentru că eu gândesc că el sau ea, dacă aşa credeţi, se ascunde în fiecare dintre noi, cel puţin, dacă e să fiu sinceră, locuieşte în mine, adânc, în regiunile cele mai adânci ale sufletului meu. Mă lupt să-l ţin prizonier acolo, sub cheie, fiindcă mi-e frică de ce am putea face, el şi cu mine, care îl conţin. Nu-mi pot imagina durerea şi suferinţa pe care le-ar putea provoca dacă s-ar dezlănţui."**

Preston zâmbi larg spre Mai - un zâmbet aproape intim. Ce-a fost asta?

- **Acesta a fost doar primul paragraf şi totuşi simţim lupta scriitoarei, temerile ei, îngrijorarea ei în legătură cu propriile ei psihoze. în acest prim paragraf, observăm că ea încă are un avantaj. Nu vorbeşte despre faptul că diavolul s-ar putea elibera, ci despre eliberarea lui de către ea. Ea este încă stăpână, deşi cu greu deţine controlul asupra lui Satana şi asupra propriei judecăţi sănătoase.**

Dădu din cap ca şi cum ar fi fost de acord cu el însuşi.

- Foarte bine, domnişoară Kwan. Ea a primit singurul /ece pentru că a fost singura dintre voi care m-a făcut să cred că a scris chiar din inimă.

Mai zâmbi, conştientă că era privită, roşi, apoi privi în jos spre banca ei, ca şi cum s-ar fi simţit uşor stânjenită, dar Kristi nu credea asta. O cunoştea prea bine pe vecina ei. Nu credea în actul ei de smerenie. Dar temerile lui Mai o lăsaseră mască.

Satana în sufletul ei? Nu tu păianjeni, şerpi, locuri întunecate, avioane, prăbuşiri de pe poduri sau o căsătorie cu persoana nepotrivită..., ci diavolul ascuns în sufletul ei? De unde venea asta?

- **Iisuse, şopti Kristi şi surprinse o privire rapidă şi dezaprobatoare din partea lui Ariei. Voiam să spun că asta a fost destul de înfiorător.**

Incruntându-se, Ariei ridică uşor din umeri.

încercarea ei de-a deveni prietena lui Ariei nu mergea prea bine. îi va lua secole să-i câştige încrederea, dar simţea cumva că nu mai avea timp. De ce oare-i păsa? Pentru că Ariei era prietena Lucreţiei? Şi ce dacă? Iar chestia cu faţa ccnuşie... poate era doar o născocire a imaginaţiei ei.

Lăsându-se pe spate în scaun, Kristi îşi îndreptă toată atenţia spre prelegere. într-un final, Preston aruncă creta de câteva ori, le înapoie lucrările şi le dădu următoarea temă.

Kristi îşi strânse lucrurile şi ieşi din clădire, cu un pas în urma lui Ariei. Ziua era mai caldă ca de obicei, dar lumina soarelui era acum filtrată de norii înalţi şi subţiri, alcătuind pete de umbră pe pământ.

Kristi se gândi că ratase şansa de a se apropia de fată. Nu era nicio surpriză. Kristi nu putuse niciodată să dea dovadă de falsitate într-o prietenie sau să-şi ascundă adevăratele sentimente. Nu-şi mai amintea de câte ori i se spusese că-şi purta inima la vedere. Nu era făcută pentru a se preface, aşa că se decise să o întrebe direct pe Ariei ce se întâmpla.

- **Hei, Ariei, o strigă ea.**

Auzind vocea lui Kristi, Ariei se opri brusc din mers.

- **Ce e? întrebă ea şi se uită explicit la ceas.**
- **Eşti bine?**
- **Ce vrei să spui?**

îşi continuă drumul, un pic mai repede. Era evident că voia să scape de ea.

- **Pari preocupată.**

Kristi ţinu pasul cu ea, mergând repede şi încercând să nu se gândească că trebuia să ajungă la muncă în mai puţin de o jumătate de oră.

Ariei aruncă o privire rapidă spre Kristi.

- **Nici măcar nu mă cunoşti.**
- **îmi dau seama că te neliniştește ceva.**
- **Şi tu eşti aici pentru a mă ajuta?**

îi aruncă o privire tulburată, şi în acea clipă Kristi decise să-i mărturisească adevărul.

- **Uite ce e, ştiu că va suna ciudat, dar... eu am o chestie. Spune-i percepţie extrasenzorială sau cum vrei tu, dar am asta de când am fost în spital şi era să mor. Treaba este că eu... pot vedea într-un fel viitorul. Nu mereu, doar uneori... şi pot vedea dacă cineva este în pericol.**

Ariei îşi încrucişă braţele, chircindu-se în hanoracul ei mare, cu glugă.

- **Fie eşti nebună, fie este vorba de o glumă bizară.**
- **Vorbesc serios.**
- **Ce vrei să spui? Că am probleme?**
- **Că eşti în pericol. Este posibil să-ţi fie ameninţată viaţa, răspunse Kristi pe un ton serios.**
- **Oh, Dumnezeule! Eşti nebună! Lasă-mă în pace!**
- **Uneori, când te privesc, pielea ta nu are nicio culoare. Este ca şi cum ai fi într-un film alb-negru.**

Ariei se înfioră în ciuda bravadei sale. Se îndepărtă de Kristi, privind în jur de parcă ar fi căutat ajutor.

- **Lasă-mă în pace. Să nu mai vorbeşti niciodată cu mine. Probabil că iei ceva. Sau ai probleme cu capul. Nu este amuzant, să ştii.**

Kristi făcu un pas înainte şi Ariei păru că este gata să ţipe.

- **Pleacă de lângă mine! Acum!**
- **Sunt doar îngrijorată.**

Ariei pufni, punând şi mai multă distanţă între ele.

- Ai fi prima, mormăi ea cu înverşunare, în timp ce se oprea, şovăind, lângă poarta Casei Wagner. Chipul ei era atât de palid, încât deja arăta ca pe jumătate moartă. Stai departe de mine! M-ai auzit? Să nu te mai apropii niciodată de mine, altfel voi chema poliţia şi-ţi voi trânti un ordin de restricţie.

înainte ca să mai poată Kristi spune ceva, Trudie şi Grace dădură colţul, nu departe de bibliotecă. Ariei le văzu şi începu să le facă cu mâna frenetic, ca o femeie disperată, care se îneca şi aştepta un colac de salvare. Fără să mai spună nimic, sc alăturară prietenelor ei şi intrară toate prin porţile deschise, apoi urcară toate pe treptele care duceau spre vechea vilă. Din câte înţelesese Kristi, Casa Wagner fusese căminul colonistului care se stabilise pe această întindere de pământ. Acum era muzeu.

Grace deschise una dintre uşile duble şi cele trei fete păşiră înăuntru. Ariei se întoarse pentru a-i mai arunca o privire lui Kristi, cu chipul palid şi umbrit. Deşi erau doar la câţiva metri distanţă una de cealaltă, Kristi avu senzaţia că le despart oceane. I Işa groasă din lemn se închise cu zgomot în urma trioului.

Kristi ezită. Era evident că fata nu-i voia ajutorul. Şi cine putea spune că Ariei era prinsă într-o situaţie cumplită şi latală? Desigur, femeia în vârstă din autobuz murise, dar ce-i cu asta? Tatăl ei era încă în viaţă, nu-i aşa? Era adevărat că viziunile pe care le avea cu fantomaticul Rick Bentz fuseseră temporare şi neuniforme, uneori neapărând cu lunile, dar el nu părea a fi cu un picior în groapă.

Nodul din stomacul ei spunea altceva, dar îşi dorea cu disperare să creadă că se înşela în privinţa lui - că se înşela în legătură cu toate viziunile ei. Cu toate acestea, în cazul lui Ariei O'Toole, aparenţa fantomatică era constantă. De fiecare dată când se întâlnea cu ea, Kristi vedea cum i se schimba culoarea feţei, devenind palidă şi cenuşie. Ariei trebuia să fie avertizată, dar Kristi deja ştia că făcuse o greşeală mărturisindu-i aşa ceva. Acum Ariei credea că era dusă cu pluta şi că ar trebui să fie internată într-un spital de nebuni sau **că făcea glume crude pe seama ei. Şi mai rău, secretul pe (are Kristi îl ţinuse ascuns luni de zile nu mai era doar al ei. Asta nu era bine. Nu ar fi trebuit să-i divulge adevărul, dar ce altă alegere ar fi avut?**

Privi în sus, spre ferestrele cu cercevele ale Casei Wagner şi crezu că vede imaginea lui Ariei, sfărâmată şi diformă, din pricina ochiurilor oblice de geam. Chiar şi aşa, părea o fantomă.

11

^Sfiţerul Esperanza de la departamentul Persoane Dispărute nu era fericită. Femeie cu suflet mare, ea se sprijini de celălalt capăt al tejghelei care separa spaţiul pentru lucru de cel de recepţie şi se uită la Porţia. Nu-i plăcea ca Porţia Laurent sau oricine altcineva să-i pună la îndoială autoritatea şi asta se vedea pe buzele ei strânse şi în nările umflate. Porţia strânse din buze, aşteptând explozia. Mergând spre şaizeci de

ani, cu părul vopsit roşcat, Lacey Esperanza nu era cunoscută pentru diplomaţia sa. Deşteaptă, exuberantă şi uneori de-a dreptul răutăcioasă, ea-şi lua slujba foarte în serios. Chiar extrem de serios.

- Am să-ţi spun exact ceea ce spun oricărui jurnalist, detective, adică să te duci la afurisitul de FBI. Ei au resursele necesare, mâna de lucru şi ştiu cum să se descurce cu asta, spuse ea cu o voce gravă. Au fost anunţaţi şi desfăşoară propria lor investigaţie sau nu. După cum văd eu lucrurile, şi toţi suntem de acord cu asta, nu există niciun caz. Da, fetele au dispărut de la AII Saints. Dispărute? Aiurea! Omorâte? Atunci unde naiba sunt cadavrele lor? Nu ştiu ce crezi tu, dar eu am de lucru la o groază de cazuri în care oamenii lipsesc cu adevărat - ea făcu semnul ghilimelelor în aer cu degetele ei cu unghii roşii ca focul. Ştii tu, cele în care membrii familiei sau prietenii sună în legătură cu o persoană dispărută.

Se aplecă destul de aproape, încât Porţia să simtă mirosul învechit de ţigară amestecat cu parfum.

- Ce se întâmplă la AII Saints, de nu pot da de urma studenţilor, eh? Ce spui de Universitatea de Stat din Louisiana?
l iste mai mare de cinci sau şase ori decât AII Saints şi se pare c ă ei ştiu pe unde umblă studenţii lor.

Exact asta era problema. Din ce cauză acest mic colegiu pierde atât de mulţi studenţi? Porţia nu-i spuse asta Esperanzei, dar părerea ei era că exista un prădător în libertate şi că terenul său de vânătoare era campusul colegiului AII Saints. Verificase. Lacey avea dreptate. Universitatea de Stat din I ouisiana, aflată la doar treizeci de minute de campusul din AII Saints, nu raportase niciun student dispărut. Nici Our Lady ol the Lake, Universitatea de Sud, colegiul comunităţii sau vreunul dintre colegiile religioase, nici măcar şcolile de cosmetică. Doar AII Saints.

Până acum.

Până când monstrul, care urmărea micul colegiu, îşi va extinde terenul de vânătoare. Doamne Dumnezeule, spera că se înşală.

- Să-ţi spun ceva, continuă Lacey să turuie, primesc aproape o sută de e-mailuri pe zi, şi asta după ce filtrez mesajele spam. în timpul weekendului, primesc de două ori pe atât. Sunt a naibii de ocupată. Lasă-i pe federali să-i dea de cap. Totuşi, dacă vrei să te uiţi prin dosare, eşti invitata mea. Cred că asta spune ceva despre departamentul Omucideri, dacă ai timp să cauţi prin dosare.

Lacey se întoarse spre un coleg care stătea la un birou din apropiere, atât de curat, de parcă nu ar fi lucrat nimeni acolo. Pe birou nu se afla nicio fotografie, nicio plantă moartă sau vreo plăcuţă cu numele. Tava cu dosare primite era la fel de goală ca şi cea pentru cele rezolvate.

- Mary Alice, dacă detectivul Laurent doreşte ceva, te vei asigura că primeşte, ai înţeles? Cât despre mine, este timpul să-mi iau o pauză.

Lacey îşi luă pachetul de ţigări de pe biroul dezordonat, apoi zâmbi mieros spre Porţia, în timp ce ridica partea de sus a tejghelei lungi şi se strecura pe sub ea. Deplasându-se repede printre birourile împrăştiate, se îndreptă spre scara care dădea spre intrarea din faţă a secţiei de poliţie.

Mary Alice, o fată slabă cu părul şaten, ca un şoricel, privi în sus spre Porţia cu nişte ochi enormi, căprui.

- **îmi cer scuze, detective. Lacey are o groază de probleme cu fata ei. Are aproape patruzeci de ani şi se pare că femeia nu-şi poate păstra o slujbă sau să-şi vină în fire. Are trei copii, pentru numele lui Dumnezeu, iar cel mai mare, nepotul lui Lacey, deja a intrat în belele cu metamfetamina. O treabă nasoală, chestia aia.**

Porţia era de acord.

- **Mare păcat.**
- **Lăudat fie Domnul şi Amin!**

Femeia minionă împinse scaunul atât cât să se poată ridica, arătându-şi silueta plăpândă, fusta mulată şi tocurile înalte.

- **Deci, mai spune-mi o dată, ce-ţi pot aduce mai exact?**

Porţia puse lista cu nume pe tejghea.

- **Tot ce ai despre fetele acestea.**
- **Cele patru fioroase, spuse Mary Alice privind lista. Majoritatea sunt în computer. Nu aveţi propriile voastre dosare?**

Şi încă cum.

- **Nimic oficial, se eschivă Porţia. M-am uitat peste ceea ce este în computer, dar, dacă nu te superi, aş dori să văd chiar dosarele.**
- **Nu mă deranjează deloc atâta timp cât Lacey este de acord cu asta. Stai o secundă.**

Ţăcănind cu tocurile ei înalte, Mary Alice se îndreptă spre un rând de dulapuri şi începu să caute printre dosare. în câteva minute, ea trânti dosarele jalnic de subţiri pe tejghea, iar Porţia semnă de primire. Luă cele câteva documente cu ea şi decise să copieze tot ce era în dosare, ca să fie pregătită.

Se ruga să se înşele, dar instinctul îi spunea că era doar o chestiune de timp până ce trupul uneia dintre fete avea să apară.

Când se va întâmpla asta şi va exista un caz de omucidere de rezolvat, ea va fi pregătită.

Au trecut două cursuri, au mai rămas mult prea multe, **se gândi Jay în timp ce conducea spre nord, vineri noaptea. Cu Bruno alături, care stătea cu nasul în geamul crăpat uşor, şi tu Springsteen auzindu-se din casetofon, el căra nişte ţevi şi faianţă spre Baton Rouge. Chiar şi prin întuneric, privind în lumina farurilor maşinii, în timp ce se îndrepta spre New Orleans, observase mai multe mărturii ale trecerii Katrinei care încă nu fuseseră îndepărtate: copaci dezrădăcinaţi, lungi şi uscaţi, grămezi de scânduri putrezite de-a lungul caselor care erau reconstruite de către cei mai curajoşi şi hotărâţi dintre locuitorii din Louisiana.**

Până acum se acomodase cu noua sa activitate. îi plăcea provocarea de-a renova casa verişoarelor lui şi îl exalta predarea cursurilor. Desigur, cu excepţia faptului că trebuia să aibă de-a face cu Kristi. După prima seară, atunci când ea alergase după el pentru a clarifica situaţia dintre ei, nu mai vorbiseră. Nu pusese nicio întrebare la curs, nici el nu o alesese să răspundă la vreuna pe care le-o adresa studenţilor. Ea stătea în spatele clasei, luând notiţe, privindu-l cu o expresie fixă şi amabilă. Rece ca gheaţa şi dezinteresată.

Cu siguranţă, asta nu-i era caracteristic lui Kristi.

Faptul că ea se străduia să arate atât de studioasă şi rece îl făcu să zâmbească. Era evident, din încercarea ei de a se detaşa, că şi ei îi era la fel de greu să aibă de-a face cu el.

***Ei bine, asta e,* se gândi el, dând drumul ştergătoarelor pentru o clipă, doar ca să mai îndepărteze ceaţa groasă care începea să se lase odată cu lăsarea nopţii.**

Kristi merita un pic de disconfort. Atâta timp cât îl ajuta pe el. Iisuse, în ultimele două săptămâni avusese trei vise care o implicau. Unul al naibii de fierbinte - trupurile lor goale erau acoperite de sudoare, în timp ce făceau dragoste într-un pat care plutea în josul unui râu rapid şi întunecat. în cel de-al doilea vis, el privea cum ea pleacă cu un bărbat fără chip, ţinându-se de braţ şi intrând într-o capelă în care răsunau clopotele. în cel de-al treilea, ea dispărea. I se arăta iar şi iar, apoi dispărea în ceaţa care se ridica. Acel coşmar îl chinuise chiar noaptea trecută şi se trezise cu inima bătându-i cu putere, cuprins de o teamă întunecată.

- Va fi un semestru lung, îi spuse el câinelui, semnalizând în acelaşi timp pentru a ieşi de pe autostradă. în faţă, luminile oraşului răzbăteau prin ceaţă.

Celularul său sună. Bruno lătră încet, iar Jay reuşi să închidă radioul şi răspunse fără să se uite la ecranul telefonului.

- **McKnight.**

Ei bine, că tot vorbeam de lup. Maxilarul lui Jay se încleştă. Ar fi recunoscut vocea lui Kristi Bentz dintr-o mie.

- **Eu sunt, Kristi, spuse ea. Apoi adăugă: Kristi Bentz. De parcă el nu ar fi ştiut deja.**
- **Ai memorat numărul.**

Ştergătoarele patinau zgomotos peste parbriz şi el le opri.

- **Da, cred că am făcut-o, spuse ea încordată.**

El prinse din nou cu mâna dreaptă volanul şi-şi adună forţele.

- **Ai nevoie de ceva?**
- **De ajutorul tău.**
- **Cu o temă?**

Ea ezită doar o secundă, dar fu destul pentru a-l avertiza.

- **Da.**

Dumnezeule, era o mincinoasă.

- **Spune-mi despre ce e vorba.**

Ieşind de pe şoseaua principală de la marginea oraşului, el o luă pe un drum desfundat spre casa verişoarelor sale.

- **Nu pot. Nu la telefon. Este prea complicat şi deja am întârziat la muncă. Mi-a luat destul de mult timp ca să-mi fac curaj să te sun.**

Probabil că asta era prima fărâmă de adevăr din conversaţie. El nu răspunse.

- **M-am gândit că poate... poate ne-am putea întâlni, spuse ea.**
- **Să ne întâlnim? Adică în biroul meu?**
- **Mă gândeam că în altă parte.**

Jay privea drumul. Văzu un puşti pe un scuter care trecu pe lângă el, ieşind de pe o alee şi luând-o la goană pe drumul din spatele lui.

- **Iisuse! mormăi el.**
- **Uau... presupun că asta înseamnă nu.**
- **Nu vorbeam cu tine. Sunt la volan şi un puşti aproape că m-a lovit. El încetini la stop. Unde?**
- **Nu ştiu. Poate la Watering Hole.**
- **Ca să bem ceva?**
- **Desigur. Fac eu cinste.**

El apăsă pe acceleraţie şi conduse spre următorul colţ, unde coti spre strada care ducea la locuinţa lui provizorie.

- **Vrei să spui, ca o întâlnire? întrebă el, ştiind că, probabil, ca vedea roşu în faţa ochilor.**
- **Este doar o afurisită de bere, Jay.**
- **O bere şi o favoare, îi reaminti el. Vrei să te ajut cu ceva.**
- **Spune-i cum vrei, zise ea, un pic exasperată. Ce spui despre astă-seară? în jur de zece? Ne întâlnim acolo. Nu este departe de locul unde lucrez.**

Ştia că-şi caută necazul cu lumânarea, prin simplul fapt că o vedea din nou. Un mare necaz. Genul de situaţii de care nu avea nevoie. Doar faptul că o avea la curs îi provoca destule coşmaruri. Orice altceva mult mai intim era menit să aducă necazuri.

Ezită.

Pe cine încerca el să păcălească? Nu putea refuza. Niciodată nu putuse, atunci când era vorba de Kristi.

- **Zece să fie, spuse el, iar când cuvintele îi ieşiră din gură, deja se admonesta în gând: *Idiotule! Nătăraule!***
- **Bine, ne vedem atunci.**

Ea închise, iar el intră pe alee ţinând încă telefonul în mână. Ce naiba voia de la el? Băgă camioneta în parcare şi rămase la volan.

- **Orice ar fi, îi spuse el câinelui, nu va fi de bine.**

Kristi îşi desfăcu şorţul murdar, îl puse în coşul de nuiele ele lângă uşa din spate a restaurantului unde lucra, îşi luă pachetul din cuier şi apoi se îndreptă spre toaletă. în interiorul camerei înghesuite, îşi scoase fusta şi bluza soioase, apoi balerinii negri pe care-i purta la muncă. Puţin parfum înlocui duşul. îşi privi imaginea din oglindă, gemu şi-şi puse nişte blugi şi o bluză cu mâneci lungi. Dintr-o singură mişcare, desfăcu elasticul care-i ţinea părul strâns în coadă, la spate, şi

îşi scutură părul lăsat liber. O jumătate de secundă mai târziu, legă şireturile pantofilor sport şi-şi puse hainele murdare în rucsac. întârziase, ca de obicei.

Era deja zece şi nu voia să-l facă pe Jay să aştepte. O deranja că fusese nevoită să-i ceară ajutorul, dar se lovise de un zid atunci când încercase să afle mai multe informaţii despre fetele dispărute. Kristi avea nevoie de cineva cu relaţii, deşi nu se punea problema să-i ceară ajutorul tatălui ei. Dar Jay era în campus, era în Baton Rouge o parte din săptămână, iar din moment ce era profesor, avea acces la dosarele de la AII Saints. Cele şase ore pe săptămână în care lucra la arhivă nu erau destule pentru a deschide uşile încuiate şi dulapurile cu dosare pe care voia să le cerceteze. Nu i se dăduse nici parola pentru cele mai private şi mai sensibile informaţii depozitate în bazele de date ale şcolii.

Aşa că era nevoită să apeleze la cineva din rândul personalului.

Se gândise la Lucreţia, dar renunţase la idee; fosta ei colegă de cameră nu era persoana cea mai demnă de încredere şi, în acelaşi timp, săritoare de pe planetă.

Aşa că trebuia să găsească o modalitate de a-l convinge pe Jay să se implice.

Dacă ar fi putut găsi o altă persoană cu acces la informaţiile de care ea avea nevoie, nu l-ar fi sunat niciodată pe Jay - sau cel puţin spera că nu ar fi făcut-o. Se obişnuise cu ideea că va suferi la cursurile lui timp de câteva săptămâni, dar acum era ceva diferit. O făcea să fie mai aproape de el.

Poate că asta şi vrei.

- Oh, mai taci, îi spuse ea acelei voci persistente şi iritante din mintea ei.

Nu voia să se apropie de Jay. Nu acum. Niciodată. Era doar un mijloc de-a duce ceva la bun sfârşit.

- întâlnire, pe naiba, mormăi ea, părăsind toaleta şi luându-şi jacheta din cuier.

Făcându-i cu mâna Ezmei, ieşi pe uşa din spate a restaurantului, unde doi dintre bucătari fumau la lumina albăstruie a lămpilor de siguranţă. Noaptea era rece, ceaţa se strecura printre maşinile din parcare şi se agăţa de crengile lăsate ale singurului copac.

Kristi o luă la fugă spre Watering Hole. Locul unde se întâlneau studenţii va fi destul de aglomerat, astfel că nu va părea ceva intim, dar mai existau locuri în încăperile alăturate care erau mai liniştite decât spaţiul deschis de la bar. Exista şansa ca Jay să fie văzut cu ea, dar se gândi că asta nu conta. Cui i-ar păsa?

Puţin transpirată, ajunse la locul de întâlnire întârziind doar opt minute. Deschise uşa cu umărul şi intră. Privi repede prin interiorul semiîntunecat, aglomerat, şi—1 văzu pe Jay stând la bar, jucându-se cu o băutură, şi privind un meci de fotbal la televizorul aliat pe un suport deasupra barului. Era cu spatele la ea, dar îi recunoscu părul zburlit, castaniu, umerii laţi care întindeau spatele unui hanorac gri şi blugii pe care observase că-i purta la curs, cei uzaţi, decoloraţi de soare, cu o ruptură în partea de sus a buzunarului de la spate. Taburetul

de lângă el era gol, dar el îl revendicase punându-şi talpa adidasului său uzat peste una dintre bare, ca şi cum i-ar fi ţinut locul.

Slabe şanse. Ştia că el nu vrusese să vină. Auzise ezitarea din vocea lui.

Dar Kristi nu-l putea învinovăţi. Ei însăşi îi trebuise o jumătate de săptămână ca să se decidă să-l sune, şi o făcuse doar pentru că era disperată şi pentru că avea nevoie de ajutor. I)e ajutorul lui.

Trase adânc aer în piept şi-şi croi drum printre mese şi grupuri de clienţi care vorbeau, râdeau, flirtau şi beau. Paharele scoteau clinchete, berea curgea, cuburile de gheaţă zornăiau şi mirosul de fum plutea în aer, în ciuda tuturor eforturilor depuse dc sistemul de filtrare a aerului care lucra din greu. Televizoarele nu aveau sonor, dar muzica se auzea din difuzoarele puse sus pe pereţi, fiind întrecută doar de zgomotul mulţimii.

Jay împinse taburetul chiar când ea ajunse lângă el, ca şi cum i-ar fi simţit prezenţa.

- Super truc, spuse ea, iar el ridică paharul spre bar şi spre oglinda care reflecta imaginea lui Kristi.

Ea se aşează pe taburet.

- Preţ de o secundă, am crezut că eşti clarvăzător.

Un colţ al gurii lui se ridică.

- Dacă aş fi fost, atunci aş fi ştiut ce naiba vrei de la mine, nu-i aşa?

- Cred că da.

Ea-i spuse barmanului care ştergea tejgheaua:

- Vreau o bere... light. Orice ai la robinet.

- Coors? întrebă barmanul, aruncând cârpa udă într-un coş aflat sub bar.

- Da. Bine.

Forţându-se să zâmbească, ea întâlni privirea aspră a lui Jay.

- Pun pariu că ai fost surprins că am sunat.

- Nimic din ceea ce faci nu mă mai surprinde.

Barmanul puse un pahar rece în faţa ei şi ea puse cartea de identitate şi câteva bancnote pe bar.

- Acesta este un bacşiş, îi spuse Jay bărbatului din spatele barului. Trece băutura ei în contul meu. Apoi adăugă spre Kristi: Haide să discutăm în camera în care se trage la ţintă, unde este mai linişte. Atunci îmi poţi spune despre ce este vorba.

- Şi să te înving la o partidă.

- în visele tale, scumpo, spuse el.

Inima ei stupidă făcu un salt naiv. Doar nu va cădea din nou pradă farmecelor lui! Nicio şansă. Se despărţise de el dintr-un motiv anume în urmă cu ani de zile, şi motivul era încă valabil. Şi apoi, el purta o barbă de trei zile, genul acela de aşa-zis şic pe care ea îl detesta. Desigur că-l făcea să arate ca un covvboy grosolan. La naiba. Să arate rău era ultimul lucru pe care-l putea face.

Ea-şi luă berea şi făcu slalom din nou printre mese şi mulţime, spre un separeu unde un chelner era ocupat să strângă paharele şi farfuriile cu rămăşiţe de inele de ceapă, cartofi prăjiţi şi mici pete de ketchup. Cu o încuviinţare din cap venită din partea băiatului care debarasa mesele, Kristi se aşeză într-o parte a separeului, în timp ce Jay stătea în faţa ei. Odată ce masa fu ştearsă şi ei rămaseră din nou singuri, Kristi decise să treacă peste discuţiile incomode, neimportante.

- Am nevoie de ajutorul tău pentru că faci parte din personal şi ai acces la dosare la care eu nu mă pot uita.
- Bine..., spuse el sceptic.
- Cercetez dispariţia celor patru fete de la AII Saints, spuse ea, iar înainte ca el să poată protesta, se lansă într-o cxplicaţie despre temerile ei, despre îngrijorarea Lucreţiei, despre lipsa de interes a oricui în legătură cu ceea ce li s-a întâmplat studentelor şi despre faptul că e posibil ca toate să li avut un sfârşit tragic.

Cu braţele încrucişate pe piept, Jay se sprijini de spătarul din lemn şi o privi cu ochii săi al naibii de aurii.

- Nu crezi că asta este treaba poliţiei? întrebă el.
- Tu eşti poliţia.
- Lucrez la laboratorul de criminalistică.
- Şi ai acces la toate dosarele.

El se aplecă înainte, cu coatele sprijinite de masă.

- Este vorba de o mică problemă de jurisdicţie, Kristi, ca să nu mai spun de protocol şi de faptul că nimeni în afară de tine, şi poate de câţiva reporteri lacomi, nu crede că s-a comis 0 crimă.
- Şi ce dacă ne înşelăm? Cel puţin am încercat. Acum stăm degeaba şi nu facem nimic pentru că nimănui nu-i pasă nici cât negru sub unghie de fetele acestea.
- Nu există niciun „noi". Este ideea ta.

Dar el încă nu refuzase şi nu spusese că nu o poate ajuta. 1 uă o înghiţitură din berea lui şi se uită la Kristi. Rotiţele i sc învârteau în minte; aproape că ea le putea vedea. Şi singurul lucru pe care-l admira, dar care-i şi displăcea la Jay, era faptul că el era umanitar până în măduva oaselor. Un adevărat Dudley Do-Right când era vorba de chestiuni legate de lege.

- Nu contează a cui este ideea, trebuie s-o verificăm, insistă ea.
- Poate că ar trebui să contactezi poliţia locală.
- Am încercat. Nu am ajuns la niciun rezultat.
- Asta ar trebui să-ţi spună ceva.
- Da, că nimănui nu-i pasă!

Se ridică pe jumătate din scaun. îşi amintise cum o scotea Jay din sărite.

- Dacă poliţia locală nu este interesată, ai putea să te gândeşti să vorbeşti cu tatăl tău, îi sugeră el.
- M-am gândit la asta, şi am lăsat ideea mai la urmă. Este deja îngrijorat din pricină că eu mă aflu aici. Ştie despre fetele dispărute şi este al naibii de sigur că eu voi fi următoarea.

- **Ar putea avea dreptate, având în vedere că-ţi bagi nasul peste tot.**
- **Doar dacă există un psihopat în libertate. Dacă nu, nu sunt deloc în pericol. Dacă însă tipul există, atunci trebuie să acţionăm.**
- **Făcând din tine o afurisită de ţintă?**
- **Dacă este nevoie.**
- **Pentru numele lui Dumnezeu, Kristi, nu ţi-ai învăţat lecţia ultima dată sau înainte de asta? vru el să ştie, strângând frustrat din buze.**

Văzând că nu răspunse, el pufni şi spuse:

- **Se pare că nu.**
- **Deci, ai de gând să mă ajuţi sau mă descurc singură?**
- **Nu mă vei convinge să intru în asta, făcându-mă să mă simt vinovat.**

El ridică din afurisita aia de sprânceană tăiată şi-şi goli paharul.

- **Cum s-a întâmplat chestia aia? întrebă ea, arătând spre micuţa cicatrice.**
- **Am enervat o femeie.**
- **Chiar că ai enervat-o. Şi te-a bătut?**
- **A aruncat cu un inel în mine.**

Deci asta se întâmplase cu logodna despre care auzise ea.

- **Cel puţin era pasională.**
- **Poate că un pic prea pasională.**
- **Nu credeam că aşa ceva ar fi posibil.**

Un colţ al gurii lui se ridică într-un zâmbet pe jumătate cunoscut.

- **Pasiunea poate fi fierbinte sau rece, Kris, spuse el. Alunei când o persoană nu poate avea ceea ce-şi doreşte, acea pasiune se poate transforma într-o frustrare brutală şi în furie. M-am gândit că mi-ar fi mai bine fără o femeie care să-mi spună că mă iubeşte, iar în următoarea secundă să încerce să mă omoare.**

Privirea lui o întâlni pe a ei.

- **Cam atâta ar trebui să ştii despre viaţa mea amoroasă. Deci, spune tot. Ce vrei să fac? Să fac copii după toate dosarele personale, note, cereri de împrumuturi, codul numeric personal al fetelor?**
- **Asta ar fi nemaipomenit.**
- **Şi ilegal. Uită de asta.**
- **Bine, bine, atunci doar caută nişte informaţii şi dă-mi de ştire dacă găseşti ceva care să fie suspect, orice ar face legătura între fete, în afară de cursurile pe care şi le-au ales şi de faptul că familiile lor oferă un nou sens cuvântului „disfuncţional". Eşti poliţist.**
- **Şi mi-aş putea pierde slujba.**
- **îţi cer să faci unele cercetări, nu să încâlci legea.**

El strânse din buze, în timp ce o chelneriţă se apropie şi-i întrebă dacă mai voiau un rând. Jay încuviinţă dând din cap şi Kristi spuse:

- **Desigur, apoi îşi bău jumătate din berea ei, încă aşteptând răspunsul lui.**

În cele din urmă, ea spuse:

- Dacă găseşti ceva, vom merge direct la poliţie. Sau la paza campusului. Şi lăsăm acolo toate informaţiile.

- Ai face tu asta? întrebă el, cu scepticism. Ai să predai tot ceea ce ai?

- Desigur.

El pufni a neîncredere.

- Haide, Jay, te fac un joc de aruncat cu săgeţi. Dacă câştig, vei cerceta dosarele.

- Şi dacă voi câştiga eu? o întrebă.

- Nu o vei face.

- Eşti atât de sigură pe tine? întrebă el, încruntându-se. Nu te mai eschiva. Vreau să ştiu care este miza dacă voi câştiga.

Chelneriţa se întoarse cu noul rând, luă paharul gol al lui Jay şi o lăsă pe Kristi cu o bere şi jumătate în faţă.

- în regulă, profesore, dacă vei câştiga, îţi alegi singur răsplata.

- Eşti un pic cam prea vanitoasă.

- Doar încrezătoare.

Ea-şi termină prima bere şi se ridică. Una dintre ţinte nu era folosită. Se duse spre ea şi scoase un set de săgeţi din teaca lor.

Jay ieşi din separeu şi spuse pe un ton familiar:

- Mă aştept să plăteşti atunci când voi câştiga şi, crede-mă, nu-ţi va plăcea ce vreau ca răsplată.

Ea simţi un mic fior trecându-i prin vene, dar îl ignoră şi se concentră asupra jocului. Nu-i plăcea deloc situaţia. Numai Dumnezeu ştia ce ar vrea Jay de la ea.

Dar nu conta.

Nu avea de gând să piardă această partidă.

12

ând pe locul şoferului, în camioneta sa, în timp ce motorul se răcea şi ticăia în parcarea clădirii unde locuia Kristi, Jay decise că era un imbecil.

Un autentic, un desăvârşit imbecil.

Kristi îşi strângea geanta şi se întindea spre mânerul portierei. Jay pierduse la aruncatul cu săgeţi în favoarea ei. Nu o dată, ci de două ori din trei încercări, apoi de trei ori din cinci încercări. Câştigase doar o singură partidă şi bănuia că ea ratase ţinta intenţionat pentru ca masculinitatea lui pusă la grea încercare să nu fie complet distrusă, deşi nu era stilul lui Kristi să procedeze astfel. De când o cunoştea, ea fusese un competitor în adevăratul sens al cuvântului. Să renunţe la o partidă nu era stilul ei.

Ar fi putut da vina pe băutură, dar băuse doar trei beri de-a lungul mai multor ore. Ea ţinuse pasul cu el şi nu dăduse nici măcar un semn cum că ar fi fost afectată de alcoolul care exista în berea light.

Aşa că el pierduse afurisitul de pariu, dar ea fusese de acord, cu toate că fără prea mare tragere de inimă, ca el s-o ducă acasă. Iar acum se aflau în parcarea clădirii cu

apartamente, care, de fapt, era o casă veche cu trei etaje, acoperită cu şindrilă şi cu influenţe din arhitectura greacă - coloanele masive şi porticul larg. Oricum, chiar şi în lumina slabă aruncată de o lampă de siguranţă, el putea vedea că această clădire îşi pierduse mult din distincţia originală. Departe de frumuseţea ei măreaţă, clădirea era împărţită în unităţi individuale, veranda spaţioasă din faţă şi cea de deasupra ei erau acum transformate în pasarele între apartamente.

Era păcat, iar el ştia asta, dar îşi ţinu gura închisă.

Kristi aruncă o privire în direcţia lui.

- Hai sus, îi sugeră ea deschizând portiera pasagerului şi coborând din camionetă. Stau la etajul trei.

Mare greşeală, se gândi el. *Nu, mai bine spus, o greşeală uriaşă.* Şi totuşi mâna lui se afla pe mânerul portierei, în timp ce ea trântea portiera din dreptul pasagerului. Coborî, puse cheile în buzunar şi se mustră în gând pentru că fusese de acord cu asta.

Se consolă gândindu-se că s-ar putea să fie o idee bună să arunce o privire şi să se asigure că ea era în siguranţă. Dar era doar o scuză; şi o ştia prea bine. Adevărul era că voia să petreacă mai mult timp cu ea şi se pare că şi ea avea aceeaşi dorinţă.

O urmă trecând pe lângă nişte tufişuri care crescuseră prea mult şi pe lângă nişte arbuşti care semănau cu sasafras. Sub portic, în capătul celălalt al clădirii, sub lumina verandei, un tip stătea într-un scaun de plastic, fumând, iar vârful ţigării sale strălucea în întuneric. Se întoarse şi-i privi cum urcă scările, dar nu spuse niciun cuvânt.

Kristi urca deja scara şi Jay o urmă.

Să nu ai încredere în ea. Desigur, se maturizase în ultimii nouă ani şi ceva, dar... ce obişnuia să spună bunica lui? „Un leopard nu-şi schimbă petele peste noapte. " Sau, în acest caz, în aproape un deceniu.

Ea-l conduse două etaje până la etajul trei. Fiind în faţa lui cu o treaptă sau două, el nu putu să nu remarce felul în care i se mulau blugii.

Dumnezeule mare, ce funduleţ ferm avea!

Şi-l amintea mult prea bine şi se ura pentru asta.

La dracu' cu toate.

îşi mută privirea, îndreptându-şi atenţia spre clădirea cu apartamente. La etajul trei ajunseră la un singur apartament vârât sub frontonul acestei case masive. Din fericire, acum putea privi peste creştetul ei, în timp ce ea descuia uşa. Se pare că ultimul etaj al casei găzduia un singur apartament, pe când cele două etaje de mai jos fuseseră împărţite în câte două sau trei apartamente. Era mai puţin spaţiu aici, pentru că unghiul acoperişului era ascuţit, şi el ghici că la etajul trei s-ar putea să fi fost camerele servitorilor.

De pe palierul apartamentului lui Kristi, el putea privi de-a lungul curţii din spatele clădirii, apoi peste zidul masiv de piatră care înconjura AII Saints. Se vedeau vârfurile copacilor, turnul cu clopotniţă şi acoperişul înclinat al bisericii. Alte

clădiri, iluminate de lămpile stradale, umede, se vedeau printre copaci. Recunoscu porticul bibliotecii şi un turnuleţ de la Casa Wagner.

încuietoarea ţăcăni şi Kristi deschise uşa cu umărul.

- **Haide, spuse ea, trecând pragul. Nu este cine ştie ce, dar pentru un an sau doi, dacă mă ţine stomacul să am de-a face cu Calloway, va fi casa mea.**

Crezând în continuare că face o mare greşeală, el intră în apartament şi închise uşa în urma sa.

Kristi îşi lăsă rucsacul pe o canapea ponosită, îşi scoase jacheta şi o agăţă într-un cârlig de lângă uşă.

- **Nu-i aşa că locul acesta este cum s-ar spune „teribil de înfricoşător"? întrebă ea cu o mândrie evidentă.**

Podelele tari din lemn erau uzate şi zgâriate, pline de personalitate. Un şemineu cu cărămizi pictate domina peretele şi ferestrele rotunde care se zăreau din lucarne. Bucătăria avea doar un blat cu spaţii pentru chiuvetă şi aragaz. Mirosul de vechi al clădirii nu putea fi mascat de lumânările şi beţişoarele parfumate împrăştiate în camere. Apartamentul lui Kristi arăta de parcă avea nevoie de renovarea pe care el o făcea casei verişoarelor lui, dar ei părea să-i placă mult.

- **Cu siguranţă, îngrijorător. Nu sunt însă sigur de partea cu teribil.**

Amuzamentul sclipi în privirea ei.

- **Şi ce ştii tu despre a fi teribil?**
- ***Touché*, domnişoară Bentz. Zâmbi. Avea un fel al ei de a-l pune la respect. Nu mă pricep la chestiile super.**
- **Ei bine... Ea deja închisese subiectul şi ajunsese la scopul pentru care-l invitase sus. Uite ce am până acum, spuse ca, arătând spre masa acoperită cu hârtii, poze, notiţe şi laptopul ei.**

O cană ieftină devenise suport pentru stilouri, iar un vas micuţ conţinea agrafe pentru hârtie, piuneze, ace cu gămălie şi o rolă de scotch. Pe perete fixase cu piuneze o planşă pe care erau pozele celor patru fete dispărute. Sub fotografii, trecuse date personale care includeau trăsăturile fizice şi psihice, membrii familiei, prieteni şi iubiţi, locuri de muncă, programe de lucru, adrese unde locuiseră în ultimii cinci sau şase ani, cursuri urmate şi alte informaţii de pe Internet scoase la imprimantă.

- **Oferi aceeaşi atenţie şi studiilor tale? întrebă el, observând o informaţie subliniată cu marker.**

Kristi pufni.

- **Vrei o bere...? Oh, aşteaptă, nu ştiu dacă am vreuna. La naiba.**

Se îndreptă spre nişa bucătăriei şi privi în frigiderul mic şi evident gol.

- **Scuze. Nu ştiam că o să am companie. Tot ceea ce am este o limonadă. O putem împărţi.**
- **E-n regulă, spuse el, în timp ce ea lua băutura, închizând uşa frigiderului cu şoldul.**

Deschise sticla, turnă în două pahare şi găsi într-un dulap o pungă cu floricele pentru microunde.

- Am ratat cina, îi explică ea, punând punga pe suportul care se rotea.

Fixă ceasul, dădu drumul cuptorului cu microunde şi-i oferi un pahar cu limonadă pe care el chiar nu-l voia. Umărul ei se frecă uşor de cotul lui, atunci când se aplecă să studieze diagramele întortocheate pe care le alcătuise. El simţi o idee de parfum prin mirosul de fum din bar care încă mai persista. Ea luă o înghiţitură şi spuse:

- Am atribuit fiecărei fete dispărute o culoare - de exemplu, galben pentru Dionne, prima fată care ştim că a dispărut.

Toate informaţiile despre Dionne fuseseră subliniate cu un marker de un galben strălucitor.

- Apoi aici este Tara, care, apropo, a locuit aici...

El îşi ridică privirea de pe diagrame şi se uită la ea.

- Aici? în acest apartament? întrebă el. Deşi văzuse adresa trecută în informaţiile despre Tara, nu-i venea să creadă.

Ea încuviinţă dând din cap.

- Chiar în acest apartament.

- Glumeşti?

Dar putea vedea că ea vorbea serios. Al naibii de serios.

- Iisuse!

Acum avea toată atenţia îndreptată asupra ei, şi nu-i plăcea ce aude. Una dintre fetele care dispăruseră locuise chiar în acest studio? Ce fel de întorsătură ciudată a sorţii era asta? Studie diagrama Tarei, ca şi cum ar fi fost colacul de salvare.

- A locuit aici chiar înainte de a dispărea? Ştiai asta când te-ai mutat?

- Nu, a fost doar o coincidenţă stranie.

Ea puse băutura pe măsuţă, apoi se duse la birou, luă un elastic şi-şi strânse părul înainte de a-şi aranja elasticul. Părul ei devenise un fel de nod ciufulit, gâtul ei era lung şi arăta al naibii de bine. El luă o înghiţitură din paharul său.

- Nu-mi place asta.

Simţi o neliniştе inconfortabilă. Boabele de porumb începură să sară, şi mirosul de unt încins umplu încăperea.

- Dacă fetele chiar au fost răpite...

- Trebuie să fi fost. Ea încuviinţă dând din cap. Cu siguranţă că au fost.

- Iar tu *locuieşti* aici.

- Bine, nu ştiam, în regulă?

Ea-l privi cu duritate, în timp ce pocnetul floricelelor de porumb creştea.

- Dar, oricum nu contează. Am schimbat yala de la uşă şi am repara încuietorile stricate de la ferestre. Sunt la fel de în siguranţă ca oriunde. Poate chiar mai mult. Dacă într-adevăr sc află cineva în spatele - ea arătă spre pozele din diagrame în timp ce boabele de porumb săreau nebunește - dispariţiilor, iar eu cred că există cineva, atunci nu va apărea din nou aici. Trăsnetul nu loveşte de două ori în acelaşi loc.

Jay negă dând din cap.

- Nu vorbim despre vreo ciudăţenie a naturii.

- Nu? întrebă ea, vocea ei devenind deodată joasă. Tonul ei îl puse în gardă.
- Ce vrei să spui? Ea-şi alese cu grijă cuvintele.
- Cred că oricine s-ar afla în spatele dispariţiei fetelor este implicat în ceva foarte sumbru. Diabolic.
- Diabolic? repetă el. Ea dădu din cap, iar el îi sesiză tremurul.
- Cred că avem de-a face cu ceva atât de groaznic şi în mod inerent depravat, încât s-ar putea nici să nu fie uman.
- Ce vrei să spui, Kristi?
- Am făcut multe cercetări. Despre vampiri. Jay izbucni în râs.
- În regulă. M-ai avut la faza asta.
- Vorbesc extrem de serios.
- Oh, haide. Doar nu crezi în cultul de ficţiune pop, romantic...
- Nu este nimic romantic în asta, îl întrerupse ea. Dacă cred în vampiri? Desigur că nu. Dar unii oameni cred, şi ştii ce? Dacă o persoană crede că un lucru este adevărat, atunci aşa este. Cel puţin pentru acea persoană.
- Deci, cel care s-ar afla în spatele dispariţiilor acestor fete crede în vampiri. Asta vrei să spui?
- Aud cum râzi în sinea ta.
- Nu râd. Sincer.
- Ceea ce vreau să spun este că tipul acesta crede în vampiri sau poate crede că *el* este vampir. Nu ştiu. Dar astfel de persoane, Jay, induse în eroare sau obsedate... sunt periculoase. Tipul acesta este periculos.

Un fior străbătu pielea lui Jay. Teamă? Premoniţie?

- Poate că te-ai lăsat pradă imaginaţiei, spuse el, dar putu auzi nesiguranţa din vocea sa.

Kristi negă dând din cap.

- Ascultă-mă, Lucreţia, spuse el furios de la celălalt capăt al conexiunii sale wireless. Ştiu că eşti îngrijorată. La naiba, ştiu chiar că ai încercat să rezolvi asta, luptându-te cu conştiinţa ta, dar nu se poate în ambele direcţii. Fie ai încredere în mine, fie nu.
- Am încredere în tine, spuse ea. Inima îi bătea cu putere de teamă în timp ce-şi imagina chipul lui frumos, îşi amintea primul lor sărut, o întâlnire gingaşă, delicată a buzelor care promiteau mult mai multe.

Stăteau pe veranda din spatele Casei Wagner, în amurg, iar ploaia cădea din cerul întunecat. Unii oameni pretindeau că această casă ar fi bântuită; ea credea că este magică. Singura lumină fusese şiragul de beculeţe de Crăciun agăţate în jurul clădirii. Fiecare beculeţ părea o lumânare în miniatură, strălucind uşor în noaptea de decembrie. Ea-şi amintea mirosul ploii pe pielea lui, fiorul care o străbătu atunci când gura lui o atinse atât de tandru pe a ei.

Ea se arcuise pentru a i se dărui şi el simţise asta.

Câteva ore mai târziu, în camera ei, făcuseră dragoste, iar şi iar, şi ea simţise cum sufletul i se împleteşte cu al lui.

Iar el punea capăt acum?

- Nu înţeleg, spuse ea slab şi amândoi ştiură că era o minciună.

- Dacă nu poţi avea încredere deplină în...

- Vrei să spui putere, nu-i aşa? spuse ea, regăsindu-şi o parte din vechiul curaj. Şi ascultare. Ascultare oarbă.

- încredere, spuse el cu o voce moale care-i reaminti de respiraţia lui în timp ce-i şoptea la ureche, de buzele lui care făceau minuni pe trupul ei gol. Cum o putea face să transpire şi să se înfioare în acelaşi timp...

Cât de bucuroasă stătuse întinsă sub el, privind uimită forţa trupului său în timp ce el se ridicase în coate şi-i sărutase sfârcurile. Ea privise cum trupurile lor se mişcau, cum penisul lui intra şi ieşea din ea.

Uneori, se oprea o clipă, ieşea şi o întorcea, doar ca să o penetreze pe la spate cu mai multă forţă. Adesea o ciupea, muşcând-o un pic, lăsând o urmă diafană pe gâtul ei, pe sân sau pe fese, şi ea-şi petrecea săptămâna amintindu-şi de partida lor lungă şi senzuală.

- Am spus că am încredere în tine.

- Dar eu nu pot avea încredere în tine. Asta-i problema. Amândoi ştim ce ai făcut, Lucreţia. Cum m-ai trădat. Ştiu că erai confuză. Speriată. Dar trebuia să vii la mine, în loc să ieşi în afara cercului.

- Te rog.

- S-a terminat. Cuvintele îi sunară în ureche. Dure. Finale.

- Nu, îmi pare rău, ar fi trebuit...

- Sunt multe lucruri pe care ar fi trebuit să le faci. Ai fi putut să le faci, dar este prea târziu. Ştii asta.

- Nu! Nu pot să cred...

- Aşa este, *nu poţi*, şi tocmai aici este problema. Sper că ştii că ceea ce ai trăit este sacru şi că nu trebuie să vorbeşti despre asta niciodată. îţi poţi ţine gura? Poţi?

- Da!

- Atunci mai există o speranţă, una slabă, dar o speranţă că vei fi iertată.

Inima ei tresări prostește. Se gândi că s-ar putea ca el să mintă din nou, torturând-o pentru a o împiedica să se ducă la poliţie sau la paza campusului.

- Dar dacă spui ceva, atunci nu te mai pot proteja.

- Mă ameninţi?

- Te avertizez.

***Doamne Dumnezeule.* Lacrimile îi ţâşniră din ochi. Suferinţa îi învălui inima. Nu putea renunţa.**

- Te iubesc.

El tăcu un minut, o tăcere grea, apoi spuse:

- Ştiu.

Telefonul muri. Ea se uită la el un minut. Lacrimile îi alunecau pe obraji, căzându-i pe piept. Era greşit, atât de greşit. îl iubea. ÎL IUBEA.

- **Nu, se tângui ea încet, simţind că parcă cineva îi sfâşiase sufletul. Era goală pe dinăuntru fără dragostea lui. Goală. Un recipient nefolositor.**

Acum plângea cu sughiţuri, deşi încercase tot felul de leacuri mentale.

Mai există şi alţi bărbaţi.

- **Dar nu ca el, spuse ea cu voce tare, nu ca el.**

îşi înconjură genunchii cu braţele şi se legănă. încercă să nu se gândească la faptul că nu-l va mai săruta niciodată, că nu-l va mai atinge, că nu va mai face dragoste cu el, dar gândul era mereu prezent în mintea ei. Printre lacrimi, privi de-a lungul covorului gros, spre colţul care adăpostea biroul.

Pe birou se afla computerul, câteva fotografii, nu cu el - lui nu i-ar fi plăcut asta -, ci cu două dintre prietenele ei. Lângă fotografiile înrămate era un cactus în ghiveci, de la Crăciun, încă înflorit, o cană cu creioane, stilouri şi o foarfecă. O foarfecă ascuţită.

îşi muşcă buza. Oare avea curajul să sfârşească totul?

El nu merită.

- **Ba da, merită.**

Se putea sacrifica, doar putea să-şi verse afurisitul ei de sânge ca să-i arate cât de mult îl iubea!

Dacă ar fi avut încredere oarbă în el, dacă ar fi fost ca ceilalţi, dacă... dacă nu ar fi vârât-o pe Kristi Bentz în povestea asta. El încă ar mai iubi-o. încă ar mai mângâia-o. încă i-ar mai spune că este frumoasă.

închise ochii şi căzu pe podea, ghemuindu-se în poziţie de fetus. Se legănă din nou pe covorul gros, dar nu-i era de niciun folos. Când deschise din nou ochii, era concentrată asupra foarfecii. Două lame gemene care puteau tăia cu uşurinţă în pielea ei, puteau deschide o venă sau o arteră.

Ironia nu-i scăpă.

Dacă ar fi fost de acord să schimbe cruciuliţa cu o sticluţă cu propriul ei sânge, nu s-ar mai gândi acum la sinucidere, nu şi-ar mai dori să moară pentru bărbatul iubit.

Cuptorul cu microunde sună tare. Câteva boabe de porumb continuară să sară ca nişte împuşcături. Jay tăcea. Rămase pe gânduri minute în şir, aşa cum făcuse şi Kristi.

- **M-ai îngrijorat, spuse el în cele din urmă. Cred că ar trebui să-l las pe Bruno cu tine.**

Kristi reuşi să râdă forţat. Ea voia ca el să o asculte, să o creadă, dar nu avea nevoie de un alt afurisit de salvator. Tatăl ei era îndeajuns.

- **Doamnei Calloway i-ar plăcea la nebunie să-l aibă pe acel monstru aici. Nu am voie să ţin animale de companie.**

Se duse la cuptorul cu microunde şi scoase uşurel punga umflată şi uşor arsă.

El privi ironic spre vasele cu apă şi mâncare de lângă frigider.

- **Se pare că ai deja unul.**

Kristi desfăcu punga şi aburul ieşi într-un nor cu aromă de unt.

- **Houdini este un vagabond. Chiar nu locuieşte aici.**

Observă scepticismul din privirea lui şi adăugă:

- Nu am o litieră. Aşa că răspunsul este un mare N-U în ceea ce priveşte câinele, dar, oricum, mulţumesc.
- Atunci voi rămâne eu.
Ea trase repede aer în piept.
- Ah... Privirile lor se întâlniră din nou. Nu cred că ar fi o idee prea bună. Şi ceea ce ar fi şi mai rău dacă ai avea intenţia, oricât de mică, de-a explica asta tatălui meu.
- Ne-ar putea ajuta.
- Nu încă, insistă ea, vărsând porumbul într-un castron. Mai încolo.
Masându-şi ceafa, Jay privi pe fereastră spre campus. Chiar atunci auzi sunetul clopotelor capelei bătând ora exactă. Miezul nopţii.
Ora vrăjitoarelor.
- Mai presus de orice, nu-mi place faptul că locuieşti în apartamentul Tarei Atwater. Mie mi se pare o coincidenţă prea mare.
Ea duse castronul la birou şi dădu la o parte cana cu agrafe pentru hârtie pentru a-i face loc.
- Am găsit apartamentul pe Internet. Am sunat şi l-am închiriat înainte de-a şti că Tara a locuit aici sau că mă voi implica atât de mult.
Luă câteva floricele din castron şi le băgă în gură, întinzând castronul spre Jay şi invitându-l în tăcere să i se alăture. El luă o mână de floricele.
- Pe atunci nici nu ştiam că o cheamă Tara Atwater sau că este una dintre fetele dispărute. Vreau să spun, am auzit ceva vag despre ele, desigur. Tata a adus în discuţie faptul că nişte studente au dispărut şi era ceva despre ele la ştiri, nu prea multe sau nu din câte ştiu eu. Pe atunci am crezut că era vorba doar de supoziţii. Nimeni nu ştia sigur dacă au fost răpite. Adică, nimeni încă nu ştie asta. Am ajuns în apartamentul ăsta pentru că, probabil, oamenii deja îşi închiriaseră locuinţe pentru anul şcolar. Eu m-am înscris pentru cursurile din ianuarie, aşa că am căutat o locuinţă în decembrie, când nu prea mai erau multe apartamente disponibile.
- Sună ca şi cum ai încerca să te convingi singură.
Ea zâmbi slab.
- în regulă... este un pic ciudat, aşa e. Dar, dacă gândeşti logic, este doar o coincidenţă.
- Aha. Şi se întâmplă ca tu să ajungi să locuieşti aici, în apartamentul Tarei Atwater şi apoi întâmplător ţi-ai asumat rolul de-a deveni Nancy Drew în Cazul Studentelor Dispărute?
- Eram, oricum, interesată, şi apoi Lucreţia mi-a cerut ajutorul.
- Lucreţia? Lucreţia... El se încruntă. Numele îi spunea ceva. Nu aveai o colegă de cameră pe care o urai şi care se numea...
- Da. Este una şi aceeaşi.
Kristi îi explică despre întâlnirea ei cu Lucreţia, despre faptul că ea era îngrijorată în legătură cu fetele dispărute, dar

că îi era teamă să spună ceva pentru că abia fusese angajată, iar administraţia susţinea că nu era nimic în neregulă.

- **I-am spus Lucreţiei că voi cerceta problema, încheie ea.**
- **Tot nu-mi place faptul că locuieşti singură aici.**

Lui Jay i se părea că totul era un pic nelalocul lui, dar nu putea defini în ce fel anume.

- **Este doar un apartament. îmi pare rău, dar câinele nu poate rămâne. Nici tu. Am încheiat subiectul.**

Se duse din nou spre diagramele ei, apoi arătă spre posterul dedicat Tarei Atwater.

- **înapoi la culori. Tara este roz, Monique este verde şi Rylee este albastru. Poţi vedea că am trecut locuri, oameni şi lucruri pe care le-ar fi putut avea în comun, apoi le-am unit. Conexiunile arată două, trei sau patru culori.**

El asimila toate informaţiile. Datele care se suprapuneau parţial alcătuiau linii colorate convergente, iar într-o parte, lângă câţiva prieteni rătăciţi şi câteva locuri, era orarul fetelor dispărute. Fiecare dintre ele avusese ca specialitate engleza şi toate urmaseră cursurile unor profesori de aici, de la universitate.

Kristi spuse:

- **Aceste fete nu aveau mulţi prieteni, şi viaţa familială este neglijabilă. Am încercat să vorbesc cu părinţii şi nu am aflat mai nimic. Aveau genul de atitudine „nicio veste este o veste bună". Toate fetele au avut ceva probleme şi familiile le-au întors spatele.**
- **Ce ştii despre prietene? Ştii tu, cel mai bun prieten din SMS-uri?**
- **Dacă vreuna dintre ele a avut o prietenă foarte bună, n-am găsit-o încă. Nici Lucreţia nu mi se pare a fi prietenă cu vreuna dintre ele.**

Kristi se încruntă încurcată, şi mici linii apărură între sprâncenele ei.

- **Am încercat să o sun pe Lucreţia de câteva ori de atunci, dar ea nu m-a sunat înapoi.**
- **De ce?**
- **Asta este o întrebare de un milion de dolari, spuse Kristi, luând un pix şi rotindu-l între degete, în timp ce se gândea. Parcă ar fi simţit că trebuie să facă ceva, aşa că mi-a spus mie despre asta şi cu asta basta.**
- **Ţi-a pasat mingea. A scăpat de sentimentul de vinovăţie, apoi ţi l-a pasat ţie.**
- **Sau regretă faptul că mi-a spus.**

Kristi puse castronul la loc pe birou şi acum Jay se întinse absent spre el.

- **Deci aceste fete erau, de fapt, nişte singuratice. Sau cel puţin singure pe lume.**
- **Am vorbit cu colegii lor de la cursuri şi cu unii de la serviciu, dar spuneau doar: „Nu am cunoscut-o cu adevărat", „Era cam introvertită" sau „Nu vorbea prea mult", genul acesta de lucruri.**

Jay studie din nou diagramele ei, concentrându-se asupra zonei unde liniile se întâlneau şi se intersectau. Arătă spre orarele cursurilor.

- Fiecare dintre ele a avut cursul de stilistică cu Preston, Shakespeare cu Emmerson, jurnalismul cu Senegal şi Influenţa vampyrismului cu Grotto? El simţi cum se înfioară. Iisuse, Kristi, acesta este orarul tău.

- Ştiu.

- Ştii?

Ea ridică din umeri.

- Nu este chiar atât de ciudat. Sau unic. Planul de studii al colegiului este ales de computer, nu-i aşa? Programare în masă. Depinde de specializarea fiecăruia. Aşa că acestea nu sunt singurele studente care au acest plan de studii, nici pe departe. Şi există unele variabile. De exemplu, Tara a urmat cursul de medicină legală de la predecesorul tău, doctor Monro, şi atât Monique, cât şi Rylee au urmat un curs de literatură al profesoarei Croft, decanul catedrei de engleză, chiar înainte de a dispărea. Oh, şi aici... Ea arătă spre orarul lui Dionne şi lovi uşor notiţa. Dionne a urmat cursul de religie al Părintelui Tony şi Introducere în justiţia criminalistică cu profesorul Hollister, pe lângă celelalte cursuri.

- Orar încărcat.

- Ea prinde repede, şi încearcă să termine mai repede şcoala, cred. în semestrul în care a dispărut, avea în total şase cursuri, optsprezece ore de credit şi lucra cu jumătate de normă la o pizzerie locală. Aici mai este o chestie interesantă. Toate fetele, fără excepţie, au participat la piesele moralizatoare ale Părintelui Mathias, asociat din nou cu departamentul de engleză.

- Piese moralizatoare?

- Ştiu. Cam exagerate, nu-i aşa? Ceva parcă venit din întunecatul Ev Mediu. încă nu ştiu cum şi ce este cu ele, dar am auzit câteva fete de la cursul de vampyrism vorbind despre faptul că prima din semestru va începe duminică seara, aşa că m-am gândit să verific. Presupun că nu vrei să vii?

- Vrei să vin?

Oare el făcuse să sune a întâlnire? Probabil, pentru că Kristi îşi reveni repede.

- Nu, mă voi duce singură. Este mai bine. Oamenii ar putea să te observe.

- Poate că ar trebui să merg.

- Nu. Vorbesc serios, Jay. Asta este problema mea.

- Nu-mi place asta, mormăi el.

Dacă ea avea dreptate, un psihopat era în libertate şi răpea femei din campus; dacă ea greşea, *ceva* le îndepărta pe fete. Patru studente dispărute în mai puţin de doi ani dintr-un campus de această mărime era mai mult decât neobişnuit, mai mult decât suspect.

- Nu-mi vine să cred că personalul universităţii nu se ocupă de asta.

- Administraţia încearcă să muşamalizeze totul. înscrierile deja au scăzut şi nu mai vor publicitate proastă. Am

adus subiectul în discuţie cu decanul şi am fost dată afară din birou. Mi-a spus că-mi imaginez diverse lucruri şi m-a tratat de parcă aş fi fost ciumată.

- Dar primejdia...

- Doar dacă recunoşti că există. Acum, au intrat în modulul „nu vezi răul, nu auzi răul, nu vorbeşti despre rău". Prin urmare, răul nu există.

- Rahat! El privi diagramele şi dădu din cap. Trebuie să duci asta la poliţie.

- O, da, cum să nu. Mă mai gândesc. Ea-şi termină băutura. Să zicem că intru la secţia de poliţie din Baton Rouge. Cu cine vorbesc? întrebă ea ridicând din umeri. Probabil, cu cei de la departamentul Persoane Dispărute, nu-i aşa? Poate că voi avea aceste diagrame cu mine. Şi apoi voi spune... ce anume? Sunt fiica renumitului detectiv din New Orleans, Rick Bentz, şi aţi face bine să-mi acordaţi atenţie? Chiar dacă nu pomenesc de el, ei vor pune informaţiile cap la cap şi vor deveni dezagreabili vorbind de jurisdicţie şi protocol.

O pisică slabă, neagră, se strecură prin fereastra parţial deschisă de deasupra chiuvetei.

- Dacă aş face ceva atât de ridicol, aş fi aruncată afară, iar tatăl meu ar putea fi tras la răspundere. Nu, mulţumesc.

Avea dreptate.

- Hei, Houdini, spuse ea, în timp ce pisica sări de pe blatul dulapului şi se vârî sub canapea. Devii mai prietenos, nu-i aşa? glumi ea, în timp ce pisica o privea suspicioasă din locul întunecos în care se băgase.

Jay nu avea de gând să-i permită să schimbe subiectul.

- Autorităţile trebuie să ştie ce ai descoperit. Poate că ai putea să-l suni pe tatăl tău şi să-i explici...

- Oh, desigur. M-ar lua atât de repede de aici de nu m-aş vedea.

- Nu ar putea face asta. Eşti adultă.

Ea-l privi de parcă era nebun.

- Oh, aşa este. Spune-i lui asta! Ori îmi va da un afurisit de bodyguard, ori va veni chiar el să urmărească apartamentul. Nu, informarea detectivului Bentz iese din discuţie. Sunt adultă şi vom face asta în felul meu.

- Oricare ar fi asta.

- Corect.

Ea-i zâmbi deodată, simţind capitularea lui, deşi el era sigur că nu arăta nimic.

Dumnezeule, era frumoasă. El încercă să nu observe asta, dar ea era acolo şi-l privea cu acei ochi blestemaţi. Preţ de-o clipă, simţi cum i se înfierbântă sângele, simţi dorinţa nuanţată cu amintirea momentelor în care-i ţinuse trupul cuprins de convulsii, transpirat, alături de al lui. I se uscă gâtul şi îşi mută privirea, vârându-şi mâinile adânc în buzunarele din faţă ale pantalonilor. Strânse maxilarul, făcând un efort să-şi tempereze dorinţele stupide. Ea vorbea despre

răpiri, despre potenţiale studente omorâte, iar el încă mai reacţiona la apropierea ei.

Ceea ce era de-a dreptul ridicol.

- Cred că ar fi mai bine să plec, spuse el.
- Dar mă vei ajuta?
- Atâta timp cât nu-mi ceri să fac ceva ilegal.
- în regulă, promit, spuse ea, apoi roşi. Arăta de parcă era pe cale să-şi muşte limba.

Nu trebuia să spună de ce. Jay îşi reaminti cum ea spusese cxact aceste cuvinte în urmă cu aproape un deceniu, atunci când îi pusese un inel micuţ pe deget.

- Bine, spuse el repede, de parcă nu şi-ar fi amintit. Nu avea sens să dezgroape trecutul. La naiba, erau nişte copii pe alunei. Ne vedem la curs.

Apoi el plecă, fără ca măcar să arunce o privire peste umăr.

Da, se gândi el, coborând scările, avusese dreptate. Când venea vorba de Kristi Bentz era un imbecil desăvârşit.

13

a mai mare parte a site-urilor de conversaţii erau nişte porcării.

După plecarea lui Jay, Kristi petrecuse mai mult de o oră trimiţând mesaje sub diferite nume şi intrând în conversaţii online, unele dintre ele deranjante, altele prosteşti şi, pur şi simplu, lipsite de sens. Se gândi că, probabil, era vorba de nişte puşti care se jucau cu computerele lor când se presupunea că dorm. Totuşi, un site, dedicat sângelui în literatură şi, în special, semnificaţiilor acestei teme în secolul XXI, o intrigă. Mai tot iimpui a stat retrasă şi a citit conversaţiile câtorva dintre participanţi. în timp ce pe unele site-uri se vorbea despre serialul de televiziune *Buffy* şi moarte, iar altele se concentrau asupra filmelor gen *Blade,* acesta se ocupa cu vampirii în literatură, iar pentru o clipă Kristi se gândi că însuşi dr. Dominic Grotto ar putea conduce discuţia. Se discuta puţin despre Contele Dracula, opera lui Bram Stoker, erau întrebări despre Elizabeth Bathory, contesa care se îmbăia în sângele supuşilor ei, şi chiar despre Vlad III, Ţepeş, cunoscut şi sub numele de Vlad Dracul, care, după cum sugera discuţia, ar fi fost sursa de inspiraţie pentru Bram Stoker când a creat personajul Contelui Dracula. Unele conversaţii se centrau asupra Transilvaniei şi României şi asupra faptelor versus ficţiune şi abundau de întrebări legate de băutul sângelui.

Dar, per total, mai ales, în acest chat-room, participanţii păreau interesaţi, nu doar încercau să şocheze; ei păreau sinceri în căutările lor, oricare ar fi fost acelea.

Kristi îşi turnă un pahar de cola dietetică, apoi luă notiţe în legătură cu toţi cei care participau la discuţie şi cu părerile lor. Sau cel puţin va ţine evidenţa numelor pe care le foloseau pe net, toate părând a include unele aluzii referitoare la subiect. Din moment ce voia să se integreze în grup, ea se înregistră sub numele de ABnegl984, deşi propria ei grupă de

sânge era 0 pozitiv şi nu se născuse în 1984. Se folosi de câteva porecle false pentru a-şi ascunde adevărata identitate şi punea câte o întrebare sau două o dată la cinci minute, doar pentru a nu-i face pe ceilalţi utilizatori să creadă că-i spionează.

Ceea ce, desigur, era exact scopul pentru care ea era online la această oră păcătoasă.

Trebui să jongleze un pic, ţinând mai multe ferestre deschise în acelaşi timp. Fiecare era dedicată unui site de conversaţii şi, la început, avu ceva probleme să ţină pasul cu toate conversaţiile. Totuşi, curând, începu să se prindă cum stă treaba şi închise câteva dintre ele care păreau a fi pe lângă subiect. Ea avea nevoie de oameni din Baton Rouge sau cel puţin din Louisiana. Nu-i putea localiza doar după numele de pe ecran şi, din câte îşi dădea seama, cei care discutau puteau fi de oriunde din univers.

Era ca şi cum ar fi căutat acul în carul cu fân, deşi ea încercase să mai reducă numărul site-urilor, menţionând I ouisiana.

în cele din urmă, pe site-ul care părea intelectual, se mcnţionă campusul de la AII Saints şi vampyrismul.

- Bingo, şopti Kristi ca şi cum s-ar fi temut că şi ceilalţi participanţi la conversaţie ar fi putut auzi.

Din fericire, microfonul şi camera laptopului nu erau instalate. Nu-i venea să creadă ce noroc avea. Cineva cu numele de Dracoola locuia în apropiere. Sau cel puţin avea legătură cu şcoala.

Ea stătea la pândă. Aşteptând. încerca să citească printre l anduri, mergând chiar atât de departe, încât vizualiză diferitele personaje, mulţi dintre ei având propriile lor reprezentări. Picăturile de sânge, colţii şi liliecii zburând păreau a fi preferate. Oamenii veneau şi plecau, dar unii dintre participanţii la conversaţie păreau rămaşi acolo în această noapte. Unul dintre ei era JustO, care, în cele din urmă, menţionă cursul profesorului Grotto. Kristi simţi o furnicătură de anticipare. I ucrurile se apropiau şi mai mult de casă.

- Aşa te vreau.

Câteva persoane îi răspunseră, toate fiind de acord. Kristi mâzgăli repede numele de pe ecran ale lui Dracoola, JustO, (arnivorel8, Sxyvmp21, Deathmaster7 şi Dmin8trxxx.

- La naiba, îi spuse Kristi motanului, care se opri brusc, apoi fugi spre castronul lui. Houdini se îndesă în perete, cu toţi muşchii încordaţi.

Kristi încercă să se gândească la o modalitate de-a aduce ui discuţie fetele dispărute, dar conversaţia nu mergea în acea direcţie şi ea voia să se împrietenească cu ciudaţii care-şi petreceau nopţile vorbind pe net cu străini despre sânge, vampiri şi ale creaturi mistice. îi lăsă pe ceilalţi să ghideze conversaţia, în tot acest timp încercând să descopere ceva, un indiciu cât de mic despre cultele vampirice din campus sau o legătură cu fetele dispărute. Unul dintre ultimii intraţi în conversaţie avea pseudonimul DrDoNoGood şi era

ceva în legătură cu întrebările lui, ceva un pic familiar, care o deranja.

Oare îl cunoştea pe tipul ăsta?

Sau era o femeie?

Un medic? Un viitor medic? Un doctorand? Un fan al lui James Bond/Ian Fleming pentru că numele său putea fi un joc de cuvinte pentru *Dr. No?*

El puse o altă întrebare şi ea îngheţă. Mai văzuse aceeaşi întrebare în notiţele ei de la cursul profesorului Grotto.

Ar putea DrDoNoGood să fie un pseudonim pentru Dr. Dominic Grotto?

Mintea lucra repede. Ce însemna numele său? Sau ea începea să tragă repede concluzii în mijlocul nopţii? Sau...

Pulsul ei se acceleră când citi doar literele mari ale pseudonimului. DDNG sau DrDNG.

Oare prenumele lui Grotto nu începea cu N? Sau, din nou, ea forţa o legătură? Făcând din ţânţar armăsar? Nu văzuse pe undeva numele lui Grotto? Pe ceva pe care-l primise de la şcoală?

Cu atenţia împărţită între ecranul computerului şi raftul cu cărţi aflat deasupra biroului, găsi o broşură uzată referitoare la cursurile care se ţineau la colegiu. O deschise la secţiunea care prezenta personalul de la AII Saints.

- Haide, haide, mormăi ea, abia reuşind să fie atentă la conversaţia în care se discuta ritualul practicat, când se bea sânge şi sexualitatea inerentă actului. Scârbos! Se înfioră. Nu, mulţumesc.

Dând paginile, văzu, în sfârşit, poza profesorului Grotto. La naiba, arăta bine. Ochi pătrunzători, bărbie puternică, frunte înaltă şi păr negru. Sub fotografie ea citi: Dominic Nicolai Grotto, doctorand.

Oare să fie posibil?

DrDoNoGood şi Domnie Nicolai să fie unul şi acelaşi?

Nu putea dovedi asta, dar ea simţi un suflu nou, acelaşi instinct pe care l-ar fi simţit şi tatăl ei când ar fi găsit un indiciu în jocul bolnav al vreunui criminal maniac.

- Aşa tată, aşa fiică, îşi spuse ea, punându-şi o întrebare simplă despre curs.

Se întrebă dacă exista vreo modalitate de a-i descoperi identitatea, o modalitate de a-l face să iasă la lumină. Poate să apeleze la vanitatea lui, să se plângă despre el ca profesor, şi apoi să vadă ce se întâmplă.

încă citind conversaţia, care aborda acum moravuri de cult şi sânge uman, ea-şi scoase notiţele de la curs. Poate că, dacă-l cita, va primi un răspuns... Dacă spunea ceva despre el, cum că ar fi mai mult un actor decât un intelectual, mai înclinat spre teatral decât spre literatură, era sigură că el nu va putea trece asta cu vederea. Deschise o altă fereastră din programul unde-şi ţinea notiţele, dar înainte de-a putea găsi o întrebare semnificativă, el se deconectă.

- Ce!?! Nu! ţipă ea şi deschise repede celelalte ferestre ale site-ului, sperând că el va apărea în altă parte. Dar

nu-l găsi nicăieri. Dacă el intrase pe un alt chat, era pe unul pe care ea nu-l localizase. Ghinion!

Aruncă catalogul şcolii şi era pe punctul de-a închide fereastra cu conversaţiile când văzu o întrebare ciudată pe pagina de pe care plecase recent DrDoNoGood.

Deathmaster7 întrebase: „Porţi o sticluţă?"

Kristi îngheţă.

Trei persoane răspunseră „da" în timp ce una, Carnivorei 8, răspunse cu un semn de întrebare. Evident, Carnie nu pricepea nici ea. O persoană nu răspunse şi două tastară „nu". Kristi decise să meargă cu mulţimea şi răspunse „da".

Carnivorei 8 scrise o linie de semne de întrebare. Era clar că era pe dinafară.

- **Bine ai venit în club, spuse Kristi şi se întrebă cum să impulsioneze continuarea conversaţiei. Dar îşi aminti ceva - oare Lucreţia nu menţionase că unele fete din „cult" şi de la cursurile lui Dr. Grotto purtau sticluţe cu propriul lor sânge?**

Deathmaster7 întrebă: „Al cui?"

Kristi se uită fix la ecran. Pulsul i se acceleră la gândul că s-ar putea să fi dat peste legătura de care avea nevoie pentru a afla mai multe despre cultul vampirilor care se presupunea că există în campus. Dar trebuia să fie atentă, să nu răspundă prea repede. Şi dacă se înşela? Dacă Lucreţia îi oferise o informaţie eronată? Cu degetele poziţionate

deasupra tastaturii, ea
aşteptă

.Singurul care răspunse a fost JustO: „Al meu! Al cui altcuiva?"

Kristi zâmbi larg.

- Ca să vezi.

Niciunul dintre ceilalţi participanţi la conversaţie nu răspunse, dar Kristi voia ca discuţia să continue. Urmându-l pe JustO, ea tastă: „Al meu".

Ceilalţi purtători de sticluţe tăcură până când şi ei răspunseră la fel ca JustO. Oare erau reticenţi în a spune adevărul sau, ca şi Kristi, erau nişte mincinoşi, având propriile lor scopuri?

Pentru prima dată de când se conectase, avu sentimentul că va ajunge undeva şi abia se putea stăpâni. îşi muşcă buza atât de tare, încât aproape că-i dădu sângele. Deci cine era ea sau el? Cum era, dacă era în vreun fel, conectat la cult? Kristi încercă să-şi imagineze cine era JustO. Cineva de la cursul profesorului Grotto? Cineva pe care-l vedea de fiecare dată când intra în sala de curs? Oare numele lui sau al ei, ca şi cel al lui Kristi, amintea de sânge doar pentru scopul acestui site? Oare JustO avea grupa de sânge 0?

Kristi simţi un val de adrenalină şi abia putea sta locului. Avea o presimţire că această persoană era de sex feminin, deşi nu putea explica exact de ce. Aşa simţea. Era aproape ca o amintire.

Oare JustO purta propria ei sticluţă... Oh, Dumnezeule! Atunci Kristi îşi dădu seama. Ştia cine era această persoană. Era sigură. Nu auzise ea de o studentă de la AII Saints care era cunoscută doar după iniţială? Doar „O"*?

însuşi tatăl lui Kristi o menţionase pe fată. El o interogase pe „O" în timp ce investiga o crimă cu câţiva ani în urmă. Fusese unul dintre cazurile care avusese legătură cu „A noastră Doamnă a Virtuţilor", spitalul de nebuni abandonat, localizat la câţiva kilometri lângă New Orleans. Una dintre victimele acelui nebun fusese o studentă de aici, de la AII Saints.

Detectivii Bentz şi Montoya veniseră până în Baton Rouge, unde interogaseră studenţi, familii şi personal. Printre persoanele interogate fusese o fată care purta la gât o sticluţă cu sângele ei.

Puţin cam ameţită de aceste gânduri, Kristi îşi întinse braţele deasupra capului, auzind cum îi pârâie coloana, dar îşi menţinu privirea fixată asupra conversaţiei de pe monitor. Mintea ei se duse înapoi în timp, la conversaţia care avusese loc în livingul tatălui ei. Pe atunci, nu locuia cu el, dar îl vizita. Olivia nu era acasă, dar Bentz şi Montoya discutau cazul şi Montoya menţionase ceva despre „ciudata fată" care purta la gât propriul ei sânge. Nu voia să i se spună pe nume, Ophelia. Le spusese detectivilor să-i spun „O" sau „Doar O".

* Joc de cuvinte în Ib. Engleză: *just O* = doar O.

Exista o fată numită Ophelia la cursul lui Grotto, o fată retrasă, tăcută care stătea mereu în spatele clasei. Kristi nu o întâlnise faţă în faţă, nu fusese destul de aproape de ea pentru a observa dacă purta un lănţişor la gât şi o sticluţă cu propriul ei sânge.

Dar asta avea să se schimbe.

Deşi faptul că îşi făcuse timp cineva să scoată sânge, să-l închidă într-o sticluţă, ca apoi să-l poarte la gât... Iisuse, asta era dincolo de orice normalitate.

Ecranul pâlpâi şi JustO ieşi din chat.

Kristi se simţi dezamăgită. Ştia că era pe cale să afle ceva important, deşi nu era sigură ce anume. Se uită la ceasul de pe ecranul computerului şi gemu. Era aproape două şi avea un curs dimineaţa devreme. Pe lângă asta, avea nevoie să se gândească la ce aflase până acum. Să proceseze informaţiile. Probabil că era bine că JustO părăsise conversaţia, fiindcă aceasta părea să lâncezească. Chiar şi Carnivore 18 renunţă la fantoma ei şi ieşi.

Ochii o usturau. Îi era somn şi se uitase prea mult în monitor. Kristi închise toate ferestrele şi se gândi cum să o abordeze pe „O", acea fată tăcută, cum să o facă să recunoască faptul că ea era JustO. Dacă sticluţa ar fi vizibilă, ar putea începe conversaţia pornind de aici, dar Kristi ar trebui să dea de înţeles că ea este ABnegl984, pentru că acesta se lăudase că poartă la gât propriul sânge, iar Kristi nu putea face asta. Dacă persoanele care purtau sticluţe făceau parte dintr-un cult, probabil că foloseau o anumită sticluţă, poate un anumit lănţişor de care o agaţau, iar dacă Kristi ar fi purtat un fals, asta ar fi sărit în ochi imediat. Poate că sticluţele aveau o anumită formă, ori erau gravate, ori făcute din sticlă închisă la culoare, ori... Oh, nu se putea gândi acum la asta.

Căscând, se întinse din nou şi invidie pisica ce era deja înapoi în ascunzătoarea ei.

Nu era sigură ce semnificaţie avea ceea ce tocmai descoperise, dar părea a avea de-a face cu orele de curs ale profesorului Grotto. Poate că acel cult pe care-l menţionase Lucreţia făcea parte din subiectele cursului.

- Nu ştiu ce naiba se petrece, dar mai mult ca sigur mă apropii de ceva... ceva care va crea o carte dată naibii, spuse ea închizând computerul şi privind cum ecranul devine negru.

De ce, Doamne, iartă-mă, ar purta cineva o sticluţă cu propriul sânge? Şi ce legătură avea asta, dacă avea, cu fetele care dispăruseră?

Se duse la geam şi privi campusul.

Undeva pe acolo exista un prădător, cineva pândea studentele care luau parte la o anumită combinaţie de cursuri.

- Cine eşti, nenorocit bolnav? şopti ea. Cine naiba eşti?

Trecuseră câteva ore de la miezul nopţii şi Vlad simţi o foame insaţiabilă, o poftă cu care nu se mai putea lupta. Nevoia de a ucide îi fulgeră prin minte în timp ce şofa,

apropiindu-se de New Orleans. Roţile camionetei sale cântau pe caldarâm, traficul de la această oră târzie fiind slab şi rar.

Şi mai bine.

Era greşit să vâneze în această seară.

Periculos.

Putea comite o greşeală foarte uşor.

Dar cine-l putea învinovăţi?

Doar el.

Asta ştia. Totuşi, Vlad nu mai putea aştepta. Ştia că există un protocol, un motiv pentru care aştepta să ucidă.

Şi totuşi, găsi că era imposibil să-şi tempereze dorinţa. Dar pentru asta, avea „minorele", femeile care-i ajungeau din punct de vedere fizic dacă nu intelectual.

Şi existau nişte chestiuni pe care trebuia să le rezolve. Un pesimist care trebuia calmat, o conştiinţă vinovată care trebuia redusă la tăcere, altfel totul va fi pierdut, iar el nu putea permite una ca asta.

Capul începu să-i zvâcnească.

Era gol. înfometat. Tânjea după emoţia produsă de ucidere.

Nu se mai putea abţine.

Şi se gândi că aceasta, crima din această seară, va fi un sacrificiu în onoarea ei, cea de care era legat pentru eternitate, cea căreia îi era destinat.

Probabil că această crimă neplanificată a unei „minore" va distrage atenţia poliţiei, îi va trimite pe aceia care suspectau ceva pe o cale greşită, într-un alt oraş.

Nu face asta. Dacă cedezi tentaţiei, dacă omori, ai putea să te expui, s-ar putea ca masca să-ţi cadă de pe faţă.

Mâna începu să-i tremure, în timp ce se gândea să se întoarcă, rezistând dorinţei care era ca o fiinţă vie în interiorul lui, o nevoie atât de înverşunată, încât devenea sclavul ei.

Un sclav serviabil.

înghiţi cu greu şi simţi golul din interiorul său. Mâna deveni fermă pe volan la vederea luminilor strălucitoare din New Orleans reflectându-se la distanţă, pe cerul întunecat.

Nu mai exista cale de întoarcere.

El ştia ce-şi dorea... femeia perfectă. Pielea ei era aproape translucidă, gâtul lung, o arcadă bine conturată, trupul ferm şi copt. Carnea i se înfierbântă la gândul de-a o avea.

Vie... oh, ea trebuia să fie vie, să ştie că unirea lor va fi pasională, plină de dorinţă, profundă, şi va dura toată noaptea, iar ea-i va putea satisface orice dorinţă. Apoi îi va dărui darul suprem al sângelui ei.

Oh, cum o va poseda în această noapte.

Simţi un zvâcnet de anticipare şi savură în gând ceea ce-i va face. înainte. Şi după.

Din adâncul gâtului lui ieşi un mârâit de dorinţă. De nevoie. Auzi cum propriul sânge îi pulsează prin vene, în aşteptarea a ceea ce avea să se întâmple în această noapte.

închise ochii pentru câteva secunde, simţi erecţia tare, puternică şi încordată. Ceea ce era bine. Necesar. Avea nevoie de convingerea că testosteronul îl va menţine în alertă, abil şi nemilos.

Zări cu coada ochiului reflecţia sa în oglinda retrovizoare şi zâmbi văzând transformarea. Deghizarea lui era completă. Nimeni nu-l va recunoaşte. Cu nerăbdare, o luă pe drumul care voia, ieşind de pe autostradă, apoi tăie oraşul, conducând atent, sub limita de viteză, pe străzile pustii. Ştia unde să parcheze, unde să aştepte.

Plănuise asta de multă vreme, ştiind că la un moment dat va ceda nevoilor sale şi va căuta ceva mai puţin important, una care-l va satisface pentru câteva zile. Până la următoarea.

Strada pe care parcă era aproape pustie, se afla într-o porţiune a oraşului lovită cu furie de uragan. Erau câteva maşini parcate, unele abandonate, altele ocupau bretelele străzii distruse. El lăsă în jos geamul din dreptul şoferului şi trase aerul rece adânc în piept. Chiar şi aici, într-o parte dezolantă a oraşului, noaptea din Louisiana era plină de viaţă. Auzi zumzăitul insectelor, bâzâitul aripilor unui liliac în zbor şi le mirosi pe toate - un şobolan fugind într-o gură de canal, un raton căutând în gunoiul de pe stradă, un şarpe alunecând în sus pe un copac.

Din depărtare, se auzea sunetul înăbuşit al traficului de pe autostradă. Din când în când, nişte faruri străpungeau noaptea când trecea vreo maşină.

Nările lui se lărgiră. Era atent la toate cele, ochii săi adaptându-se uşor în întuneric. Dorinţa puternică era companionul său constant. De când era de unsprezece sau doisprezece ani, poate chiar mai tânăr.

Se lăsă pe spate pe pernele scaunului şoferului, lovind uşor volanul cu mâna. Existau câteva „minore" pe care le dorea, cele ale căror vieţi vor fi oferite fără ritualurile elaborate rezervate celor de rang, cele pe care le însemna doar în scopul de a le închiria sângele. Acestei femei pe care o va sacrifica în această noapte riu i se va simţi lipsa timp de câteva zile. în această privinţă, era perfectă.

El ştia că ea va veni. O urmărise şi mai înainte, se întâlnise cu ea de câteva ori, aici, în New Orleans. Era frumoasă, avea impui viguros, dar nu a interesat-o deloc să-şi cultive mintea. Şi asta era greşeala ei. Sufletul ei nu se putea înălţa. Nu era dc neam regesc, era doar o servitoare.

Ca şi tine,* îl mustră acea voce enervantă din capul lui. *Tu eşti stăpânul? Sigur că nu! Ai renunţat la liberul arbitru cu mult timp în urmă şi uite unde ai ajuns - aderi la reguli pe care le găseşti restrictive. Fie că recunoşti sau nu, ai un lanţ în jurul gâtului şi acesta este mereu ţinut întins.

îşi alungă din minte aceste argumente, ştia că erau nişte blasfemii. Atunci o văzu, mergând singură, fără prietena care o întovărăşea uneori. Bine. Mergea repede pe tocurile ei înalte, păşind tăios şi dur. Cu hotărâre. Erau semnele unei femei puternice.

O dansatoare.

Care-şi spunea Bodiluscious, dar numele ei real era Karen Lee Williams.

Purta o fustă scurtă, un top scurt şi o jachetă de denim, şi mergea singură pe această stradă pustie, cu tocurile ţăcănind pe caldarâm. Probabil că ştia că nu ar trebui să meargă pe aici, dar era cel mai rapid drum direct spre casa ei micuţă.

Şi era un loc perfect în care să te pierzi.

Aşteptă până ce ea se afla aproape la o stradă depărtare şi ieşi fără zgomot din maşină. Fără lumini, fără alarme, doar un clinchet uşor la închiderea uşii.

Deşi era întuneric, el o văzu. Merse repede, ascunzându-se printre umbre, pe lângă clădirile goale. Era greu de crezut că vreo femeie ar fi fost atât de proastă, încât să o ia pe scurtătură ca să meargă acasă după o noapte în care se zvârcolise în jurul unui stâlp pentru bani. Bani folosiţi pentru a-şi întreţine un viciu în locul propriului ei copil.

Merita să moară.

Şi avea noroc că el se afla aici pentru a o salva de existenţa ei singuratică.

O auzise plângându-se de viaţa ei, de soarta nedreaptă, dar ea nu dorea să se schimbe. Erau doar vorbe aruncate-n vânt, folosite pentru a-şi atrage simpatia oamenilor.

Zâmbind în sinea lui, o urmări, apoi o luă pe o scurtătură printre câteva locuri goale. Datorită faptului că putea vedea în întuneric evită molozul, şobolanii şi câinii care căutau prin gunoaie.

în această noapte, se gândi el, în timp ce sângele îi cânta în vene, o va elibera de suferinţă.

Karen era agitată. Nervoasă. Şi era sătulă de viaţa ei dată peste cap.

Fusese o noapte nasoală, decise ea continuându-şi drumul spre casă, pe tocurile înalte, din pricina cărora începea s-o doară picioarele. Mersese pe jos printr-o parte din Big Easy unde cândva se simţise în siguranţă, dar acum era un pic nervoasă. Dar nu avea de ales: acest drum era cel mai rapid de când i se stricase maşina, în urmă cu două săptămâni, iar ea nu-şi putea permite un taxi.

în afară de asta, avea nevoie să respire un pic de aer curat şi să se gândească. Să scape de muzica vibrantă, de clienţii care strigau şi de mirosul de bere stătută şi de ţigări. Şi clubul se degrada. Noaptea era un pic cam răcoroasă, dar cu cât se îndepărta mai mult de strada Bourbon, cu atât era mai multă linişte şi mai mult calm. I se păru că simte mirosul râului, dar asta era, probabil, doar în imaginaţia ei.

Dansase până la unsprezece, când fusese forţată să coboare de pe scenă de ultima „descoperire" a lui Big Al, o păcătoasă care nu avea mai mult de şaisprezece ani, doar dacă nu cumva Karen nu ghicise corect. Dar fata, Baby Jayne, cu machiajul ei de păpuşă Kewpie, cu codiţe blonde, lungi care aproape că se loveau de fundulţul ei tare, cu un costum de păpuşă transparent şi cu nişte sâni care ar fi făcut-o invidioasă până şi pe Dolly Parton, îi atrăgea pe toţi clienţii veniţi la

spectacolul de după miezul nopţii. Deşi era stângace cu afurisita de bară, Karen privise multe dintre numerele femeii mai tinere, petrecuse ceva timp ascunsă lângă uşă, observând mişcările pornografice ale lui Baby Jayne. Nu exista nicio urmă de scducţie în dansul ei, nu ispitea, totul era prea evident.

Acum, era târziu.

Era aproape trei dimineaţa.

Nu era drept.

Să vezi că la treizeci de ani ea, Bodiluscious, fusese retrogradată. în urmă cu câţiva ani, bacşişurile ei erau incredibile - în unele nopţi câştiga destul, încât să-şi plătească chiria şi să-şi cumpere câteva „acadele" pentru nas dar acum, după ce taifunul aproape că măturase oraşul şi Baby layne îşi făcuse apariţia în club, Karen era norocoasă dacă avea destui bani să plătească facturile din fiecare lună. Probabil că era încă bine. Dacă ar fi avut bani în plus, aceştia ar fi pornit să ia calea nasului. Era curată de aproape două luni şi intenţiona să rămână aşa. Avea de gând să-şi pună ordine în viaţă. La naiba, nu putea dansa la nesfârşit.

îşi continuă drumul spre căsuţa ei, care, în mod miraculos, suferise doar daune minore în timpul furtunii. Era recunoscătoare pentru asta.

Traversă strada şi avu senzaţia că o urmărea cineva, ceea cc era ridicol. Pentru numele lui Dumnezeu, asta era cariera ei, să aibă bărbaţi care să-i arunce ocheade, cu cât mai mulţi, cu atât mai bine. *Ştia* cum e să te simţi aşa.

Jac, tac, tac. Paşii ei continuau să lovească ce mai rămăsese din trotuar. Iar ea privea drept înainte, fiindu-i teamă să nu calce greşit pe betonul crăpat şi să-şi scrântească glezna. Atunci ce va fi? Cariera ei se va sfârşi cu siguranţă.

Poate că era timpul să pună lucrurile în ordine cu mama ei şi cu puştoaica şi să se mute înapoi în San Antonio. Cel puţin în acest fel şi-ar fi putut vedea fiica mai mult timp, nu o dată sau ilc două ori pe lună. Zâmbi în sinea ei când se gândi la Darcy; lata asta va ajunge departe. La zece ani, era deja în fruntea clasei ei, clasa a patra, micile piese de artă pe care le crease, pentru Karen de Crăciun, eram incredibile. Puştoaica era un geniu, deşi avea un tată bun de nimic, care executa o pedeapsă pentru posesie ilc droguri, şi o mamă care dansa pe o scenă, făcând dragoste cu o bară de metal, şase nopţi pe săptămână.

O maşină trecu încet pe stradă, dar Karen continuă să meargă. Oraşul New Orleans devenise periculos, şi dacă era să dai crezare presei, rata criminalităţii atinsese cote foarte înalte. Dar ea era atentă. Nu ieşea niciodată singură, fără pistolul ei micuţ ascuns sub jachetă. Dacă cineva încerca să se pună cu ea, era pregătită.

Maşina trecu fără niciun incident, dar ea tot era agitată. Ceva nu era în regulă. Mai era ceva în afară de Baby Jayne care călca în picioare terenul lui Bodiluscious.

Sentimentul cum că era observată, poate chiar urmărită, nu o părăsea. Aruncă încă o privire rapidă peste umăr şi nu

văzu nimic... sau văzuse? Era cineva exact în afara câmpului ei vizual?

Pielea i se înfioră şi un val de adrenalină o cuprinse, îmboldind-o. Acum aproape alerga în afurisiţii ăia de pantofi.

Stăpâneşte-te. îţi laşi imaginaţia să o ia razna.

Dar îşi deschise clapa genţii, de unde putea lua cu uşurinţă pistolul, celularul sau tubul cu spray. Se uită din nou peste umăr şi nu văzu pe nimeni.

Bine. Era doar la trei străzi distanţă de casă, apropiindu-se de o zonă mai sigură, unde stricăciunile provocate de inundaţii fuseseră minime, Jocurile curăţate, luminile stradale funcţionau, cel puţin un sfert din case erau ocupate, şi încă un sfert era aproape curăţat şi renovat.

Grăbeşte-te, grăbeşte-te, grăbeşte-te!

Mergea atât de repede, încât aproape că rămăsese fără respiraţie şi se mândrea cu asta: dansul o menţinea în formă, o făcea puternică. Ajunse în lumina aruncată de primul stâlp stradal aflat de-a lungul drumului şi respiră pentru a se calma. Se mai uită o dată în spate, apoi îşi dădu seama că, aşa cum stătea în cercul de lumină, era o ţintă uşoară, vizibilă.

Aproape că ai ajuns acasă, fetiţo. Continuă să mergi. Repede.

Văzu casa în colţ, apoi se înjură singură pentru că uitase să lase aprinsă măcar o lumină. Detesta să intre într-o casă întunecată, dar cel puţin era acasă.

Se grăbi pe noua alee şi pe noile trepte renovate, din faţă,
cu cheia în mână. Pe verandă, dădu la o parte uşa-paravan care încă mai scârţâia, apoi descuie yala şi deschise cu umărul uşa nouă şi grea.
înăuntru, mirosul de vopsea proaspătă o asaltă. încuie yala şi se întinse să aprindă lumina. Casa era tăcută. Ciudat de tăcută. Nu se auzea bâzâitul frigiderului, nici foşnetul aerului de la ventilatoare. Apăsă pe întrerupător.
Nu se întâmplă nimic.
Lumina din holul de la intrare rămase stinsă.
Scârţ.
Sunetul unui pantof pe podea?
Oh, Iisuse, oare era cineva înăuntru?
Inima îi bătea repede din cauza fricii. Apăsă repede diverse întrerupătoare. Nicio lumină. Cu o mână, scotoci în geantă după pistol, în timp ce cu cealaltă bâjbâia pe uşă după yală.
O mână se aşeză peste a ei.
Aspră.
Puternică.
Brutală.
îi strivi degetele, iar ea începu să ţipe, dar o altă mână îi acoperi gura.
Oh, Dumnezeule, nu! Se zbătu cu sălbăticie. Se zvârcoli. Muşcă mâna care-i acoperea buzele. îi lovi picioarele, dar el o ţinu şi mai strâns.

- **Potoleşte-te, Karen Lee, spuse el pe un ton pe cât de seducător, pe atât de înspăimântător.**

O cunoştea? Nu era ceva la întâmplare? Se luptă şi mai tare.

- Nu poţi face nimic, o asigură el. Nu poţi pleca nicăieri.

Aici greşeşti, bulangiule, **se gândi ea când atinse nichelul rece al pistolului. Luă arma, o scoase din geantă, auzi cum geanta se loveşte de sol cu un zgomot surd. Ridică mâna, gata să-l trimită pe nenorocit în iad, când surprinse cu coada ochiului puţin din faţa tipului şi aproape că scăpă pistolul. Ochi roşii o priveau, nişte nenorociţi de ochi roşii veniţi parcă din adâncuri, ivindu-se dintre marginile unei glugi negre. O faţă neagră ca noaptea cu trăsături de vampir şi cu buze purpurii se afla la câţiva centimetri de ea.** ***Chipul unui diavol,*** **se gândi ea îngrozită.**

Oh, Dumnezeule! Aproape că făcu pipi pe ea.

La naiba!

Se zbătu. Se luptă. Deşi tremura din cap până-n picioare. Bâjbâind după siguranţa pistolului, încercă să gândească limpede. Tot ceea ce avea de făcut era să întoarcă arma, peste umăr, şi să tragă.

Dar cu colţul ochiului văzu creatura, acel diavol venit din iad, cum îi desface buzele acelea îngrozitoare, dezvăluind nişte dinţi dezgustători, ascuţiţi şi albi.

Iisuse Hristoase!

Ea ridicase piedica.

Imediat, balansă arma în sus.

Dinţii tăiară.

Sângele izbucni.

Durerea îi zvâcni în umăr.

Ea apăsă pe trăgaci.

Bang! **Pistolul trase.**

Explodă chiar lângă urechea ei.

Mirosul de cordită umplu aerul.

Dar atacatorul ei rezistă, îi răsuci braţul la spate, iar ea deveni neputincioasă, nemaiputând lovi cu picioarele. Umărul scrântit pulsa de durere.

Oh, Dumnezeule, nu-l nimerise. Şi durerea... era cumplită.

Orbitoare. ***Ajută-mă, Doamne, ajută-mă să-l învinq!***

îşi arcui spatele, încă luptându-se, încă sperând că va apărea o şansă să-i aplice o lovitură tare în fluierul piciorului sau între picioare. Dar era greu şi puternic. Era numai muşchi şi determinare.

Durerea o sfâşia.

Picioarele i se îndoiră.

în întuneric, văzu cum podeaua se apropie repede de ea, şi nu mai putea decât să spere că undeva, cineva auzise împuşcătura.

Bang! **Capul ei se prăbuşi pe podeaua nouă din lemn.**

Aproape că leşină din cauza durerii.

El căzu peste ea şi-şi mută mâinile. înainte ca ea să poată |ipa, degetele lui se aflau pe gâtul ei, apăsând din ce în ce mai laie, strangulând-o. Alarmată de ochii roşii care sclipeau maliţioşi, ea se împotrivi lovindu-l cu mâinile, zgâriind hainele de piele

de pe trupul lui. Dacă avea de gând să o omoare, Dumnezeule, ea nu avea de gând să-i facă treaba uşoară.
Dar plămânii îi ardeau, ţipând după aer, iar mâinile de pe gâlul ei strângeau tot mai tare astfel încât ea simţi că ochii îi ies din orbite.
Lovea cu picioarele şi se zvârcolea cu disperare.
Plămânii îi explodau din cauza presiunii.
începea să se cufunde în întuneric.
Nu! Nu! Nu!
încercă să ţipe, dar nu reuşi, nici măcar nu putu trage aer m piept.
Oh, Dumnezeule, oh... Dumnezeule...
Picioarele ei încetară să se mai mişte.
Braţele ei erau de plumb.
Plămânii îi ardeau, era agonie pură.
Lasă-mă să mor, Doamne, te rog! Pune capăt acestei torturi!
El se aplecă în jos, iar prin ceaţa care o copleşea ea-i văzu colţii. Albi. Strălucitori. Ascuţiţi ca acele.
Ştia ce avea să urmeze.
O împunsătură rapidă. O ciupitură, ascuţită şi dureroasă, • ii timp ce mâinile lui se relaxau şi ea trase aer în piept cu un şuierat umed.
Dar era prea târziu.
Ea ştia că urma să moară.

14

«S^ acă vrei să le ţii pentru toată ziua, trebuie să le aduci mâine la - funcţionarul, îmbrăcat cu un tricou de camuflaj şi blugi prăfuiţi, se uită la ceasul atârnat deasupra uşii magazinului „De închiriat de Toate" - nouă treizeci şi şase, dar ţi le las până la zece.

Făcându-i cu ochiul lui Kristi, îi oferi un zâmbet ştirb, cu urme de tutun. Ea încercă să nu observe.

- **Amabil din partea dumneavoastră, spuse ea, străduindu-se să nu sune prea sarcastic. Era doar un simplu puşti.**

Având în jur de optsprezece ani, „Randy", aşa cum pretindea ecusonul prins de bluza lui, era grăsun şi se lupta cu un caz violent de acnee, dar tot încerca să flirteze cu ea. Kristi îi zâmbi. Cel puţin o ajutase să găsească unealta de tăiat zăvoare de care avea nevoie în acest depozit prăfuit, plin de echipamente şi de chestii pe care le puteai asambla singur.

- **Asta *costă* treizeci de dolari.**
- **Serios?**
- **Da, doamnă. Afurisenia asta nu este ieftină.**

Mai degrabă era jaf la drumul mare. Desigur că era din cele scumpe, dar chiar aşa, cât de mult ar fi putea costa nouă-nouţă?

- **Minunat, spuse ea cu o nuanţă de sarcasm.**
- **Ce ai făcut? întrebă Randy, aranjându-şi şapca de camionagiu şi încercând un pic prea mult să fie prietenos. Ai uitat combinaţia de la vestiar?**

Da, asta-s eu, doar o femeie proastă cu memoria slabă.

- Ceva de genul ăsta, spuse ea apoi îi dădu două bancnote de douăzeci, aşteptă restul şi-i refuză ajutorul ca să care afară unealta cu mâner lung. Mulţumesc, mă descurc, spuse ea, vârând bancnota de zece dolari în portofel şi punându-şi cureaua genţii pe umăr.

- Dacă afurisitul de cutter nu ţi-e de folos, ştii tu, pentru că eşti femeie, iar astea sunt destinate bărbaţilor, atunci poate ai vrea să închiriezi un bomfaier sau un ferăstrău.

Dădu din cap, ca şi cum ar fi fost de acord cu sine însuşi.

- Asta cred că ar funcţiona.

- Voi ţine minte, spuse ea, burzuluindu-se în tăcere.

Chestia aia nu era deloc micuţă şi fragilă, pentru numele
lui Dumnezeu! Dar îşi ţinu limba ascuţită la locul ei în timp cc căra afară cutterul pentru lacăte. La optsprezece ani, nici ca nu fusese vreun Einstein şi nu exista niciun motiv să se ia de funcţionar.

Se gândise să-l roage pe Jay să o ajute cu noul ei proiect. Mănuia că el avea deja un cutter pentru lacăte, iar ea ar fi economist cei treizeci de dolari, dar voia să limiteze implicarea lui. Mai întâi pentru că el interpreta greşit interesul ei faţă de el. Părea să creadă că ea era tentată să se întâlnească cu el şi ea *nu* intenţiona aşa ceva. Aşa că era bine să-l ţină la distanţă. Ar pune prea multe întrebări şi ceea ce avea ea de gând să facă era la limita legalităţii. Astfel stând lucrurile, el ar fi mirat rău la apă dacă ar fi fost prins când făcea rost de informaţiile pe care ea le voia din dosarele şcolii şi ale poliţiei. Măcar de-ar fi făcut atât pentru ea. Nu era sigură că va încălca acea graniţă, de dragul ei, aşa că ea nu-i spusese tot ce aflase de la Lucreţia despre vampiri şi culte. Era destul de greu să-l facă pe Jay să urce la bord fără a mai intra şi în chestiile supranaturale, macabre.

Pe lângă asta, ea-şi amintise, în timp ce adidaşii ei scârţâiau pe pietrişul din parcarea magazinului, plină cu camionete uzate, câteva dintre ele uriaşe, de unele lucruri pe care trebuia să le Iacă singură. Iar unul dintre ele era să intre prin efracţie în magazia unde se aflau lucrurile personale ale Tarei Atwater, în (iuda a ceea ce Randy, expertul de optsprezece ani, gândea. Se aşează la volan şi porni maşina. Praful se aşezase pe parbriz şi interiorul maşinii era călduros. Soarele ieşise dintre norii groşi. Krişti găsi o pereche de ochelari de soare în torpedou şi şi-i puse pe nas. Ieşi cu spatele din locul de parcare, încercând, dar iiereuşind să evite gropile din pietrişul murdar. Trecu pe lângă o camionetă ridicată, plină de noroi. în spatele ei, un bărbat îşi aprinse o ţigară în timp ce împacheta un ferăstrău electric.

- Idiotul, mormăi ea în bărbie, apoi merse cu viteză mare pe un drum lateral, după care se îndreptă spre autostrada care laia prin nord această zonă cu clădiri comerciale şi o lua spre snd-estul oraşului, spre campusul AII Saints.

Planul ei era pe jumătate făcut, pentru că lucrurile Tarei erau puse la păstrare chiar în subsolul clădirii în care locuia,

şi asta era o adevărată mană cerească. Desigur, va da totul poliţiei pentru probe, dar până ce se vor arăta interesaţi, orice s-ar afla în boxă era corect câştigat. Deja aflase ce tip de lacăt folosea Irene Calloway pentru a ţine în siguranţă lucrurile Tarei, apoi petrecuse două ore mergând la trei magazine diferite de feronerie până ce găsi un lacăt asemănător.

Acum era pregătită.

O furgonetă, acoperită cu abţibilduri cu USL - Universitatea Statului Louisiana, trecu pe lângă ea. *Un fan al tigrilor,* se gândi ea zâmbind uşor. Kristi se gândi la USL cu numărul său uriaş de studenţi din Baton Rouge. Oare un campus mai mare nu ar fi fost un teren de vânătoare mult mai puţin expus? Atunci, de ce fetele de la AII Saints?

Pentru că persoana care face asta se simte confortabil acolo. Este fie un student, fie un membru al facultăţii, fie un absolvent. USL sau alt campus nu-i este familiar. Cel care face asta are o legătură intrinsecă cu colegiul, ştie cum să se descurce pe acolo, are ascunzători, se pierde în mulţime.

Simţi cum un mic frison de teamă îi coboară pe şira spinării. Era convinsă că exista un monstru care urmărea clădirile din cărămidă, acoperite cu iederă de la AII Saints, un psihopat care până acum scăpase nepedepsit pentru faptele sale cumplite.

- Nu pentru mult timp, ticălosule, spuse ea şi privi în jos spre vitezometru.

Aproape că zbura, conducea cu aproape treizeci de kilometri peste limita admisă. O lăsă mai moale şi privi în oglinda retrovizoare, fiind sigură că va vedea lumini care sclipeau roşu-albastru, dar nu o urmărea nicio maşină a poliţiei rutiere. De data asta, avusese noroc. Ce bine. Nu-şi putea permite o amendă.

O luă spre ieşirea de pe autostrada cea mai apropiată de campus, o tăie printre străduţele adiacente şi apoi parcă în locul ei obişnuit, lângă scara care ducea spre apartamentul ei. în loc să se ducă sus, ea găsi uşa care dădea la subsol, spre spaţiul cu spălătoria şi compartimentele de depozitare, şi o descuie cu una dintre cheile originale pe care o primise de la Irene Calloway. Treptele erau întunecate şi scârţâiau, pereţii erau făcuţi dintr-un ciment antic, puţinele ferestre erau micuţe, murdare şi acoperite cu pânze de păianjeni, pline cu carcasele uscate, fragile, ale insectelor moarte.

- Ce drăguţ, mormăi ea.

După încă trei trepte, se afla în interiorul clădirii. Cel puţin subsolul era uscat. Pe pereţi se vedeau pete care indicau faptul că apa intrase la un moment dat prin crăpăturile vechi şi zone unde se încercase să se peticească stricăciunile fără prea mult succes sau chiar deloc.

Lângă un perete, două maşini de spălat erau în funcţiune, iar unul dintre uscătoare învârtea ceva din interiorul cuvei care zăngănea la fiecare rotaţie. Kristi nu îndrăzni să pătrundă în boxă acum când o putea prinde cineva. Nu voia să dea explicaţii. Plănuise să aştepte până la miezul nopţii şi să aducă jos câteva cutii, deşi gândul de-a sta aici în

întuneric, cu doar câteva lumini răzleţe deasupra capului, îi cam punea nervii la încercare.

Plecă din subsol. Urcă în apartamentul ei şi îşi luă laptopul. Avea câteva ore înainte de începerea turei de la restaurant, aşa că plănuise să lucreze la cafeneaua locală unde se putea conecta wireless la Internet, ascultând zumzăitul conversaţiei. Deja îşi dăduse seama că Bayou Coffee, din celălalt capăt al campusului, de lângă Casa Wagner, era cel mai cunoscut loc printre studenţii de la AII Saints. îşi vârî computerul în rucsac, îşi strânse părul în coadă şi-şi puse o şapcă de baseball, apoi plecă.

De la uşa ei până la cafenea făcu douăzeci de minute şi avu norocul ca două fete asiatice să plece de la o masă micuţă de lângă fereastră. Kristi o ocupă repede, lăsându-şi rucsacul pe unul dintre scaunele din lemn, apoi stătu la rând ca să comande un lapte cu vanilie şi un biscuit cu zmeură. în timp ce un aparat pentru espresso ţiuia şi aburul se ridica deasupra unui grup de clienţi, Kristi îşi aştepta băutura şi cerceta mulţimea. Recunoscu câţiva puşti de la curs sau pe care-i văzuse în treacăt la asociaţia studenţilor, la bibliotecă sau mergând prin campus.

Din fericire, niciunul dintre ei nu deveni cenuşiu în faţa ochilor ei.

Tocmai îşi lua comanda când uşa se deschise şi intră o fată înaltă, cu picioare lungi, cu părul şaten, drept, lung până aproape de mijloc. Kristi o recunoscu. O văzuse la cursuri, era cea care stătea de obicei lângă Ariei O'Toole. Fata cerceta mesele ca şi cum ar fi căutat pe cineva.

- **Hei, spuse Kristi când fata trecu pe lângă ea. Dumnezeule, cum o chema. Zinnia? Zahara? Ceva cu Z...**
- **Oh, bună. Fata părea că nu ştie de unde să o ia pe Kristi.**
- **Zena, nu-i aşa? Eşti prietenă cu Ariei?**
- **Oh, da.**
- **Eu sunt Kristi, urmăm împreună unele cursuri, vampyrismul la Grotto şi stilistica la Preston.**
- **Aha... spuse Zena fără pic de entuziasm şi Kristi nu-şi putea da seama dacă fata făcea legătura, dar îi era indiferent.**
- **Ai văzut-o pe Lucreţia?**
- **Stevens? Oh, ah, nu, de săptămâna trecută, cred. Am fost cam ocupată, m-am pregătit pentru piesă.**
- **Faci parte din departamentul de teatru, ghici Kristi şi fata se animă vizibil.**
- **Da.**
- **Cu Părintele Mathias?**
- **îhâm. Nu îmi prea plac mie piesele moralizatoare, dar mă rog, este un început. Mi-a promis că, dacă mă descurc bine, voi fi luată în considerare pentru ceva mai profund. Cred că vor face Tennessee Williams în primăvară. Poate *Un tramvai numit dorinţă* şi mie-mi place la nebunie să joc rolul lui Blanche DuBois.**

- Cui nu i-ar plăcea? spuse Kristi, deşi pe ea nu o interesa nimic legat de teatru. Deci, care-i treaba cu piesele moralizatoare?

- Nu ştiu, spuse ea ridicând din umăr şi privind meniul mare cu băuturile pe bază de cafea care era suspendat deasupra capetelor vânzătorilor. O chestie de-a părintelui, cred eu. Se duse la tejghea şi comandă un latte chai-tea şi o brioşă.

Kristi îşi dădu seama că Zena nu era interesată să continue conversaţia, aşa că se întoarse înapoi la masa ei şi-şi deschise computerul. Cu un ochi la ecran şi cu celălalt la Zena, începu să ciugulească din biscuit.

în timp ce Zena aştepta comanda, uşa se deschise şi intră Trudie. Faţa ei rotundă era roşie şi părea fără suflare atunci când o zări pe Zena. Se aşeză repede în spatele ei şi comandă la rândul ei. Timp de cinci minute cele două prietene cercetară cafeneaua aglomerată, apoi se îndreptară spre un separeu care era eliberat de două mame tinere şi bebeluşii lor. Unul dintre copii sugea mulţumit din suzeta lui, iar celălalt scotea nişte sunete care ameninţau să devină un plânset de proporţii. Mama lui îl ancoră repede în căruţ şi se grăbi să-l ducă afară. Prietena ei, cea cu băieţelul calm, nu era la fel de agitată, dar în clipa în care femeile îşi împinseră căruţurile cu micuţele lor încărcături departe de masă, Trudie şi Zena o ocupară şi se aşezară.

Kristi trase cu urechea la conversaţia lor, dar auzi doar câteva cuvinte. Desluşise „Glanzer". Ca în „Părintele Mathias Glanzer". Şi „moralitate". Probabil, era piesa. Zena era acaparată de piesă. Apoi crezu că aude cuvântul „surori". Dar nimic altceva.

Kristi decise că nu putea afla mai mult şi tocmai era pe punctul de a pleca când Lucreţia, purtând o haină lungă, neagră, şi ghete cu tocuri de zece centimetri, intră pe o uşă laterală. Era o femeie înaltă, dar acum avea peste un metru optzeci şi trei. Kristi se gândi să o abordeze pe fosta ei colegă de cameră. Lucreţia însăşi îi ceruse ajutorul şi acum o evita. Dar decise să aştepte să vadă ce se întâmplă. Poate că Lucreţia urma să se întâlnească aici cu iubitul, prietenul, logodnicul ei sau oricine ar fi fost. Sau poate că doar lua o cafea pe fugă. Oricare ar fi fost motivul, Lucreţia, care nu era veselă din fire, acum arăta tulburată şi frustrată, cu trăsăturile aproape descompuse. în timp ce stătea la coadă, îşi trecu o mână prin păr şi privi spre meniu de parcă nu-l mai citise niciodată. Sau ca şi cum ar fi fost adâncită în gânduri, la mii de kilometri distanţă.

Kristi se aplecă asupra laptopului. Cu şapca de baseball trasă pe frunte şi cu faţa parţial ascunsă de ecranul computerului, se gândi că putea evita să fie văzută.

Nu avu noroc.

Lucreţia îşi mută privirea de la meniu şi o zări pe Kristi.

-Tu!

Lucreţia renunţă la locul de la coadă şi păşi cu aroganţă pe podeaua acoperită cu gresie, aproape dărâmând un căruţ pe care erau expuse căni pentru Crăciun şi cafele la jumătate de

preţ. Cănile cu Moş Crăciun şi omul de zăpadă se clătinară, şi Lucreţia le îndreptă.

- Mă urmăreşti? vru Lucreţia să ştie.

- Poftim? Nu. Sunt aici de o jumătate de oră.

- Eşti sigură? întrebă Lucreţia, privind spre Trudie şi Zena, care, adâncite în conversaţia lor, nu o observaseră încă.

- Foarte sigură, spuse Kristi sec, puţin enervată. Dar te-am sunat. Ţi-am lăsat mesaje.

- Ştiu, ştiu. Eu... am fost ocupată. Uite ce e... Ea-şi puse mâinile pe masă în faţa computerului lui Kristi şi aplecându-se spuse: Am făcut o greşeaJă. Vocea ei era tăioasă, aproape o şoaptă care abia se auzea. în legătură cu acele fete.

- Te referi la Tara şi la...

- Da, da! spuse ea vehement. Gâtul ei se mişcă de parcă ar fi înghiţit cu greu. Nu ar fi trebuit să-ţi spun niciodată despre... despre tot. Am greşit. în regulă? Sunt sigură că toate studentele dispărute vor apărea în cele din urmă. Când vor dori ele. Toate sunt cunoscute ca fiind fugare.

- Dar ai spus că le cunoşteai, că erau prietenele tale...

- Nu erau prietenele mele, răspunse ea. Am spus că le cunoşteam. Iar acum îţi spun că m-am înşelat. Deci... uită de asta. Am greşit. Tatăl tău e poliţist. Ştii cum sunt ei. Dacă ar fi avut loc ceva cu adevărat dubios, poliţia ar fi în alertă, aşa că las-o baltă, în regulă? Şi... nu mă mai suna.

- Eşti bine? întrebă Kristi.

Lucreţia clipi.

- Desigur. De ce?

- Eşti palidă.

- Oh, Dumnezeule. Lucreţia înghiţi în sec şi o privi pe
Kristi ca şi cum ar fi fost o fantomă. Şi ce dacă? Ai să-mi spui că sunt în pericol? Ca Ariei? Mi-a spus, ştii? Crede că eşti dusă cu pluta. Despre ce naiba este vorba?

Kristi se strânse de frică *în* interiorul ei. Ştia că nu ar fi trebuit să aibă niciodată încredere în Ariei, se gândise că asta se va întoarce împotriva ei.

- Evident, tu şi Ariei sunteţi apropiate.

- Ştie că ai fost colega mea de cameră, pentru numele lui Dumnezeu. Eu te-am prezentat, îţi aminteşti? Şi apoi te porţi ciudat. Ca şi cum ea ar fi în alb-negru.

- Uneori, eu... Oh, ce rost avea? Cum îi putea explica f aptul că uneori oamenii îi apăreau fără culoare, ca şi cum ar fi fost secaţi de sânge.

Secaţi de sânge...

Inima lui Kristi aproape încetă să mai bată. în minte i se contură legătura cu cultul vampiric. Dar nu era ceva sigur... nu, femeia din autobuz, care murise, nu fusese la cursul lui Grotto.

- Este doar un lucru ciudat pe care eu îl pot vedea.

- E o nebunie, aşa că opreşte-te, bine? Şi lasă-mă naibii în pace. Recunoaşte, Kristi, eşti ciudată. Poate că din

cauza grozăviilor prin care ai trecut, dar cu siguranţă că eşti depăşită de situaţie.

- **Tu m-ai rugat să cercetez asta, îi reaminti Kristi, ridicând vocea. îşi cam pierduse răbdarea. Cuplul mai în vârstă de la masa din apropiere se uită la ele.**
- **Provoci o scenă, sâsâi Lucreţia. Dumnezeule, îmi pare rău că te-am implicat în asta.**
- **în ce anume?**
- **Nimic!**

Lucreţia îşi dădu ochii peste cap şi ridică mână pentru a-şi da părul la o parte de pe faţă. în acel moment, mâneca alunecă şi Kristi văzu o bucată de tifon care îi acoperea încheietura mâinii.

- **Ce s-a întâmplat? întrebă Kristi, arătând spre bandaj.**

Lucreţia deveni palidă ca varul. Mâna ei căzu într-o parte.

- **Am avut un mic accident. Nu e mare lucru. Eu... oh, la naiba, sunt cam neîndemânatică în bucătărie, spuse ea, şi era evident o minciună. Dar sunt bine. Pe bune. Şi nu era vorba despre asta. Ceea ce te rog, nu, ceea ce-ţi *spun* să faci este să uiţi că am vorbit vreodată despre... ştii tu.**
- **Despre cult...**
- **Am greşit, la dracu'! lăsă Lucreţia să-i scape. Şi acum vreau să renunţi.**
- **Ai spus deja asta, dar... Kristi lăsă fraza neterminată.**

Vorbea la pereţi pentru că Lucreţia deja se întorsese şi se
îndrepta grăbită spre separeul lui Trudie şi Zena. Trudie se chinui să se dea mai încolo în timp ce Lucreţia vorbi cu ele un minut sau două, înainte de a-şi relua rândul la coadă.

Kristi nu mai ştia ce să creadă. Lucreţia o trimisese la plimbare. Asta fusese evident, dar să pretindă că acea conversaţie nu avusese loc? După ce vorbiseră despre studentele dispărute, probabil, răpite, şi despre vampiri şi culturi? Care era treaba? Şi bandajul. Kristi s-ar fi gândit că nu era mare lucru, dar reacţia Lucreţiei afirmase contrariul.

Cineva o avertizase pe Lucreţia?

Lui Kristi i se făcu pielea de găină.

Cineva a aflat că ea a stat de vorbă cu tine şi o ameninţă. Şi cineva o urmăreşte, speriind-o de moarte. Chiar o răneşte. De aceea, ascunde bandajul.

Kristi privi spre masa unde stătea acum Lucreţia împreună cu celelalte fete şi o surprinse pe fosta ei colegă de cameră privind-o fix. Lucreţia era trasă la faţă şi palidă, avea buzele ţuguiate şi arăta al naibii de îngrijorată. întâlni privirea lui Kristi pentru o secundă, apoi privi în altă parte. în clipa aceea, chipul ei deveni cenuşiu.

Inima lui Kristi aproape că se opri. Ce naiba se întâmpla aici?

Poate că nu este nimic,* se asigură ea repede. *Ai văzut multe din astea, nu-i aşa? Nimeni nu a murit... încă.

înghiţi în sec.

Culoarea pe faţa Lucreţiei reapăru. Ca şi cum nu ar fi dispărut niciodată.

I

Dumnezeule, Kristi! Poate că tu eşti ciudată!Se gândi la conversaţia cu Lucreţia, la faptul că fosta ei colegă de cameră dorea să uite tot ceea ce discutaseră înainte. De ce?

Cineva a ajuns la ea.

Kristi închise laptopul şi-l băgă în rucsac. Părăsi cafeneaua fără a mai întâlni privirea Lucreţiei, dar să fie ea a naibii dacă avea să renunţe. Acum, era mult mai pornită decât înainte să afle ce se întâmplase cu Dionne, Monique, Tara şi Rylee.

Doar atunci când descuie maşina şi se strecură înăuntru, îşi dădu seama ce anume nu era în regulă cu Lucreţia. Nu doar că arăta al naibii de îngrijorată, nu doar că încercase să o convingă pe Kristi să renunţe, dar nu mai purta inelul de pe mâna stângă, cel în legătură cu care fusese atât de reţinută. Kristi îi privise mâinile în timp ce ea se aplecase peste masă şi nici urmă de inel. Lipsea chiar şi oja, iar unghiile ei erau roase.

Mă urmăreşti?

Acuzaţia Lucreţiei răsună ca un ecou în mintea lui Kristi.

Nu încă,* se gândi Kristi, *dar poate că nu este o idee chiar atât de rea.

- Ţi-am spus deja, nu ştiu cu ce profesor se întâlneşte Lucreţia Stevens, îi zise Ezma aruncându-şi şorţul în coşul cu rufe murdare. Poate că este doar un zvon.

- Cine ţi-a spus asta? Kristi nu avea de gând să renunţe, lira aproape unsprezece noaptea, iar ea şi Ezma se pregăteau dc plecare.

- Nu ştiu... oh, aşteaptă... a fost cineva de la şcoală, cred că un profesor. Pocni din degete pentru a-şi pune memoria în mişcare. Ah, cine era? Chipul ei era foarte concentrat. Oh, Doamne... Oh, mi-am amintit! Ridică privirea, iar ochii îi slrăluciră. Serveam chiar aici la mese şi am auzit două femei care bârfeau. Să vedem, era doctor Croft, şefa departamentului de engleză şi, ah, la naiba, cu cine stătea în acea zi? îşi frecă bărbia. Cred că era profesoara de jurnalism. Cea nouă.

- Profesoara Senegal?

- Ea era, dar nu am putut auzi prea multe. Vorbeau încet, mai ales, când mă aflam prin preajmă. Am fost un pic surprinsă. Vreau să spun că oamenii bârfesc, dar era doctor Croft, şefa departamentului, iar acesta este un loc public. Oh, la naiba... Ea ridică din umeri, apoi îndreptă bancnotele pe care le primise drept bacşişuri, numărându-le şi lăsând câte ceva şi pentru băieţii care curăţau mesele.

Kristi făcu la fel, dându-i fetei care curăţa mesele un procentaj din bacşişuri. Ea şi Ezma ieşiră împreună din restaurant. Noaptea era clară şi rece, aerul, proaspăt, Kristi se urcă în Honda ei şi Ezma se aşeză pe motoretă şi-şi legă casca. Câteva secunde mai târziu, motoreta ieşea cu energie din parcare. Kristi porni maşina. Deşi, de obicei, mergea pe jos la muncă, astăzi întârziase, aşa că parcursese cu maşina distanţa

scurtă. înainte de-a băga motorul în viteză, încercă să-l sune din nou pe dr. Grotto şi i se ceru imediat să lase un mesaj pe căsuţa lui vocală. Kristi nu se deranjă s-o facă - tipul avea deja două mesaje de la ea. Evident că el nu răspundea la telefon sau poate doar la apelul ei. O ignora. Nu, asta nu avea sens.

Bătu ritmul cu degetele pe volan şi hotărî că, dacă nu va primi nicio veste de la el până luni, va trebui să-l aştepte în biroul lui, să-l forţeze să stea de vorbă cu ea. Mai erau şi site-urile de conversaţii de pe Internet. Poate că putea să vadă în ce ape se scaldă DrDoNoGood, dacă apărea. Să flirteze cu el, să-i scarpine orgoliul. Până acum, nu deschisese camera video din computerul ei, preferând anonimatul, dar poate că era singura modalitate de-a ajunge la el. Putea cumpăra o perucă ieftină, lentile de contact colorate sau ochelari. Trebuia să facă ceva să-l determine pe ciudatul profesor să converseze cu ea.

Punând motorul în funcţiune, ieşi din parcare. Acceleră şi conduse spre casă cu cincisprezece kilometri peste limita admisă. Era nerăbdătoare să intre în boxa care conţinea lucrurile Tarei Atwater.

Poate că va afla în sfârşit ceva despre fata dispărută. Parcă maşina rapid, urcă alergând treptele spre apartamentul ei, se dezbrăcă grăbită de hainele de la lucru şi le aruncă în geanta cu rufe murdare. Mai puse şi două pachete de detergent, culterul şi o lanternă, apoi se îmbrăcă cu blugi şi pulover. După ce-şi puse o pereche de tenişi, îşi începu misiunea.

Era nervoasă ca o pisică, avea noduri în stomac în timp ce cobora cele două etaje. Descuie uşa de la subsol şi aprinse luminile de veghe.

Noaptea, încăperea cavernoasă de sub clădire era şi mai înspăimântătoare, ungherele şi fisurile erau mai sumbre şi întunecate. Niciuna dintre maşinile de spălat nu era în funcţiune, nici uscătoarele.

Ce bine.

Cu atenţie, fiind sigură că în fiecare clipă cineva poate coborî treptele întunecate, Kristi scoase cutterul şi-l puse pe podea, lângă compartimentele cu sârme pentru uscat rufe, apoi sortă repede hainele şi porni două dintre maşinile de spălat.

Apoi luă cleştele şi studie compartimentele. Fiecare era clar marcat şi încuiat, unul pentru fiecare apartament, şi două în plus. Unul dintre compartimente adăpostea materiale pentru grădinărit şi unelte, evident folosite pentru apartamentele din clădire, celălalt era plin cu cutii. Kristi îndreptă raza lanternei prin plasă şi văzu numele Tarei Atwater mâzgălit pe ele, împreună cu data de 13 noiembrie, o lună după ce fata dispăruse.

- Destul de bine, spuse ea şi se apucă de treabă.

Din nefericire, mentalitatea lui Randy, omul peşterilor, eu-bărbat, tu-femeie, fusese corectă. Folosirea cutterului era dificilă. Trecu lamele peste toarta lacătului, bucata de metal care ataşa lacătul de uşă, dar nu avea destulă forţă pentru a lăia metalul.

Asta o enerva.

- Haide, spuse ea şi încercă din nou, împingând atât de tare mânerele încât o dureră braţele, şi muşchii începură să-i tremure din cauza tensiunii. Tolomaco, spuse ea în barbă, în timp ce maşinile continuau să se umple cu apă.

Din nou, îşi folosi toată forţa.

Dar nu, reuşi doar să zgârie cu cleştele toarta lacătului.

- Probabil că e tocit, îşi spuse ea, şi întoarse cleştele, astfel încât să apese pe o parte a uşii de oţel.

Fixându-şi picioarele pe podeaua de ciment se lăsă pe un mâner cu toată forţa, blocându-l pe celălalt în uşă. încordându-se... încordându-se... transpirând.... Mijind ochii... strângând din falcă...

Ţac!

Oh, Dumnezeule, era cineva la uşă?

La naiba!

Ce idiot şi-ar spăla hainele la ora asta târzie din noapte?

Doar tu.

Inima îi bătea cu putere, era aproape extenuată. Adrenalina îi pulsa prin vene. Mormăind, împinse mai tare exact când auzi cheia răsucindu-se în broască şi uşa de deasupra deschizându-se cu un scârţâit care acoperi zgomotul maşinilor de spălat. Apoi auzi paşi. Paşi grei care coborau.

Nu!

Se mai încordă o dată.

Poc!

Toarta lacătului se rupse.

Kristi nu mai verifică dacă tăiase tot. Vârî cleştele în geanta de rufe şi, transpirând, deşi temperatura din subsol nu putea fi mai mare de cincisprezece grade, se aplecă peste uscător şi deschise uşa ca şi cum şi-ar fi verificat hainele.

Doar că hainele altcuiva erau deja acolo.

La naiba! Nu se gândise să verifice dacă sunt haine în uscător.

- La dracu', bombăni ea, îndreptându-se exact când o siluetă enormă apăru în capătul scărilor.

Stomacul i se strânse. Doamne Dumnezeule, oare era răpitorul? Aşa găsea psihopatul victimele, singure, în întunericul subsolului? Oare Tara fusese aici când...

Era pe cale să ia cutterul pentru a-l folosi drept armă când Hiram păşi sub lumina slabă a unuia dintre becurile care atârnau de tavan.

Ea respiră şi se concentră asupra problemei imediate. Oare observase încuietoarea spartă?

- **Hei, astea sunt ale tale? întrebă ea arătând spre uscător, apoi, deschizând uşa celui de-a doilea, observă că şi acela era plin cu haine umede.**
- **Da.**

Hiram era îmbrăcat cu o pereche de pantaloni de pijama, din flanel, cu talie joasă şi cu un hanorac gri. îşi ţinea mâinile în singurul buzunar din faţă al hanoracului. Purta nişte papuci enormi care păreau mici pentru nişte picioare cu măsura patruzeci şi şase sau patruzeci şi şapte.

- **Nu ai pornit uscătorul? vru ea să ştie.**
- **Ba da.**
- **Când?**
- **Nu ştiu. Acum câteva ore. Devenea defensiv, strângând din buzele ascunse de barba răvăşită.**
- **Ei bine, hainele tale sunt încă ude.**
- **Am folosit programul pentru rufe sensibile ca să nu-mi intre blugii la apă, spuse el ca şi cum ea era imbecila care nu ştia nimic despre procedeul de spălare a rufelor.**
- **Ei bine, ai cam treizeci de minute înainte ca maşinile de spălat să-şi termine ciclurile şi când o vor face, voi avea nevoie de ambele uscătoare.**
- **Păcat, va trebui să aştepţi.**

El verifică minuţios hainele îmbibate cu apă. De parcă i-ar fi păsat. După cum arăta costumaţia lui, probabil că era prima dată când folosea utilităţile din spălătorie de la Crăciun încoace.

Hiram apăsă din nou pe butonul de start, puse ceasul la douăzeci de minute şi temperatura apei la 30°C.

Ea spuse:

- **Nu va funcţiona.**

El pufni, se întoarse şi privi compartimentele de depozitare.

lisuse! Inima ei bătea nebuneşte.

Ce va spune când o va acuza? Va putea ea să mintă? Cu colţul ochiului văzu geanta ei pentru rufe. Conturul cutterului era vizibil. Lovi maşina de spălat cu piciorul. Zăngănitul care rezultă se auzi în tot subsolul.

Hiram se întoarse ca un titirez.

- **Afurisenia naibii, spuse ea, dând din cap.**
- **Ce a fost zgomotul ăsta?**
- **Nu ştiu, dar aşa face de când am încărcat-o.**
- **Maşina de spălat? Care dintre ele?**

Ea arătă spre cea pe care o lovise cu piciorul.

- **O dată la câteva minute pocneşte. Nu e semn bun. Tu eşti administratorul sau directorul sau ce-oi fi, poate reuşeşti s-o repari.**

- La mine nu a făcut aşa.

- **De unde ştii? Erai aici, jos? întrebă ea şi văzu din privirea lui că nu fusese. Ce bine. Minciuna ei nu putea fi descoperită. Poate că ar trebui să-ţi iei trusa cu scule.**

El încuviinţă dând din cap şi se îndreptă spre scări.

- **Da, aşa voi face, dar după ce termini cu maşina de spălat, tu, ah, ai putea pune un bileţel pe ea să nu o folosească nimeni *până* ce *nu mă întorc să o repar*.**
- **Bună idee, spuse ea şi expiră în timp ce el, cu mâinile în buzunarul din faţă al hanoracului, începu să urce scările. Fiecare treaptă părea să protesteze sub greutatea lui.**

Ea aşteptă până ce auzi uşa de la capătul scărilor deschizându-se şi închizându-se, apoi nu mai irosi nicio secundă. Scoase lacătul de siguranţă al compartimentului, deschise uşa larg şi începu să caute în cutiile dinăuntru. Haine, CD-uri, lumânări, poze înrămate, cărţi şi diferite obiecte personale. Erau prea multe pentru a fi puse în sacul pentru haine, iar ea nu îndrăznea să care cutiile sus. Luă câteva obiecte micuţe, cât putu de repede, intenţionând să se întoarcă după restul mai târziu.

15

Apoi înlocui lacătul cu acela pe care-l cumpărase mai devreme, a cărui combinaţie o cunoştea. El ţăcăni fixându-se. Până când cineva va coborî aici şi va încerca să intre în compartimentul de depozitare, nimeni nu va şti ce e de făcut.ti^Cristi! Funduleţul ei ferm şi atitudinea ei directă şi impertinentă îl afectaseră.

Nu era nicio îndoială în acest sens, se gândi Jay, dezgustat de el însuşi.

Poate Gayle avusese dreptate.

Poate că nu o uitase deloc pe Kristi Bentz.

- Prostule, mormăi el, aşezându-se pe scaunul de la biroul său din laboratorul din New Orleans.

De când plecase din apartamentul ei noaptea trecută, se gândise mereu la ea. Era îngrijorat. Kristi se implica în ceva periculos. Aşa că trebuia să facă ceva.

în loc să dezafecteze vechea baie şi să înceapă să se ocupe de instalaţiile din casa mătuşii Colleen, Jay se dăduse jos din pat sâmbătă, la revărsatul zorilor, şi, avându-l pe Bruno alături în camionetă, condusese ca un leu scăpat din cuşcă spre casa sa din New Orleans. După ce lăsă câinele, se duse la laboratorul criminalistic şi la computerul de pe biroul său, unde examinase amănunţit toate bazele de date ale poliţiei, accesând informaţii referitoare la studentele dispărute.

Şi nu se putea opri aici.

Pe parcursul zilei, sunase pe câţiva prieteni care lucrau la poliţia din Baton Rouge, pe un şerif dintr-o localitate, din East Baton Rouge, şi chiar pe un vechi coleg de facultate care lucra la poliţia statală din Louisiana. Dacă nu-i găsise la serviciu, îi sunase pe celular, stricându-le ziua. Se gândi că, oricum, nu conta. Avea de gând să afle motivul obsesiei lui Kristi, fie ce-o fi.

Pentru că ea este a ta, îl tachină mintea lui. *Ai fost obsedat de acea femeie de când ai văzut-o prima dată şi dacă crezi că faci asta dintr-un alt motiv decât acela de a câştiga câteva puncte în faţa ei, te înşeli.*

îşi încordă falca şi alungă gândul. Şi, apoi, nu era adevărat. Ar fi verificat temerile oricăruia dintre studenţii săi. Poate nu cu atâta fervoare sau poate ar fi înştiinţat autorităţile în drept şi apoi s-ar fi retras, dar ar fi acţionat oricum.

Recunoaşte, McKnight, eşti un papă-lapte.

Refuză să asculte acea voce în timp ce lucra în biroul său, un fel de dulap cu fereastră, dar avea un computer terminal şi acces la toate bazele de date ale poliţiei.

- Tot ce am nevoie se află aici, spuse el cu voce tare, deşi era o minciună. Ceea ce i-ar fi plăcut era o bere. în schimb, se mulţumise cu o cutie semirece de ceai de la automat, prăjiturele cu unt de arahide şi lemn-dulce roşu.

Cel puţin era linişte aici, cei din schimbul de weekend erau ocupaţi în alte zone ale clădirii, departe de micul birou.

Toţi cei pe care-i sunase fuseseră dornici să vorbească cu el şi să-l anunţe dacă găseau vreo informaţie despre cele patru fete, dar până acum nimeni nu-i oferise nimic din ceea ce nu ştia deja.

Până la unul, poliţiştii credeau că Dionne Harmon, Monique DesCartes, Tara Atwater şi, cea mai recentă, Rylee Ames, erau fete cu probleme care plecaseră pur şi simplu. Dacă nu folosiseră cărţile de credit sau de debit, se presupunea că găsiseră o altă sursă de bani. Probabil, vindeau droguri sau se prostituau. Poate participau la jocuri de noroc? Umblau haihui cu nişte amici pierde-vară?

Singura sclipire de speranţă o primi din partea prietenului său Raymond „Sonny" Crawley, fostul său coleg de facultate, care acum lucra la Departamentul de Omucideri din Baton Rouge.

- Iisuse, McKnight, spuse Sonny. Ce s-a întâmplat? Ai vorbit cu Laurent sau ceva de genul ăsta? Asta-i problema cu afurisita aia de femeie, nu vrea să lase lucrurile în pace, îţi spun eu. Nu există niciun cadavru, nicio scenă a crimei, dar ea pare să creadă că fetele au fost răpite sau omorâte sau Dumnezeu mai ştie ce. Crede-mă, avem destulă treabă aici fără a ne mai face şi singuri de lucru, dar ea nu este convinsă. Enervează pe toată lumea.

- Cine-i Laurent? întrebă Jay, mâzgălind câteva notiţe, în timp ce privea ecranul computerului cu imaginea lui Rylee Ames, fata care ar fi trebuit să fie la cursul lui, în acest semestru.

- Porţia Laurent este detectiv începător, dar are un băţ în lund din cauza acestor fete. La dracu', toţi vrem să le găsim, dar nu este cazul. Nu încă. Dar ştii cum sunt nou-veniţii. Tind să se ambaleze din orice nimic. Nu că eu aş lua situaţia uşor, dar nu putem face prea multe până nu găsim un cadavru, o armă a crimei, un suspect sau un martor. Aşa că, de ce naiba ic interesează?

- Pură curiozitate, se eschivă Jay.

Se decisese să nu pomenească numele lui Kristi, doar dacă nu cumva constata că ea s-ar afla în pericol. Faptul că locuia la adresa uneia dintre fetele dispărute îl deranja.

- Lucrez acolo cu jumătate de normă, predau un curs de medicină legală şi se vorbeşte mult despre ceea ce li s-a întâmplat fetelor.

- Crezi că nu ştiu? fu Sonny de acord. De fiecare dată când apare pe aici ceva mai ciudat, vin câţiva reporteri care-şi vâră nasul unde nu le fierbe oala, încercă să agite apele şi fabrică ştiri chiar dacă nu există. De exemplu, Belinda Del Ray de la WMTA... este o pacoste. Arată bine, recunosc. Şi se foloseşte de asta, îţi spun eu. Dar este ca un afurisit de pitbull. Nu acceptă „nu" ca răspuns şi continuă să-şi bage nasul chiar şi atunci când încercăm să o îndreptăm spre biroul de relaţii cu publicul. Dar nu o interesează declaraţiile oficiale ale purtătorului de cuvânt, nu, domnule, nu, pe Belinda. Vrea mai mult decât dorim să oferim. Cât priveşte departamentul: nu există cadavre, nu există caz. Dar unii reporteri nu ştiu când să renunţe.

- îşi fac doar meseria, spuse Jay, făcând pe avocatul diavolului. El avea păreri împărţite în ceea ce priveşte presa. Era un rău necesar. Adeseori folositor. Uneori, o adevărată pacoste. Mai ales reporterii agresivi, nerăbdători să-şi facă un nume.

- Aş! pufni Sonny. Este evident că nu ai prea avut de-a face cu mulţi reporteri.

Asta nu ducea nicăieri.

- Spune-mi despre Laurent. De ce nu este de acord cu părerea celorlalţi?

- Rahat, nu ştiu ce dracu' crede Laurent. Va trebui să o întrebi pe ea. Oh, la naiba, am un alt apel.

Sonny închise şi Jay privi spre caietul de pe birou. Porţia Laurent. Cu siguranţă că voia să audă ce avea ea de spus. îi încercui numele, rupse foaia, o băgă în buzunarul blugilor şi se apucă de treabă.

La sfârşitul zilei, mestecând din ultima bucăţică de lemn-dulce, nu ştia cu nimic mai multe decât ştia noaptea trecută. Destul totuşi, încât să înceapă să creadă că Kristi descoperise ceva. Cât despre toată chestiunea cu vampiri, era surprins cât de mulţi oameni credeau în povestea asta. Nu era vorba doar de cărţi, filme, televiziune, jocuri online, ci exista un întreg cult pe internet, care avea legătură, era sigur de asta, cu oameni reali.

Un cult?

Poate.

Cu centrul la AII Saints?

Spera să nu fie aşa.

Se gândi la toate fetele dispărute şi la cursul 1 *ui* Grot*to*. Aflase de la câţiva membri ai personalului despre modul teatral în care acesta îşi prezenta cursul, despre colţii falşi şi lentilele de contact care-i acopereau irisul şi făceau ca ochii lui să pară reci şi negri. Fără suflet. Inumani. Dar nimeni nu era îngrijorat în legătură cu asta. Era doar un teatru. Fler. Şi studenţilor le plăcea la nebunie. Faptul că era mai înalt decât majoritatea oamenilor, că avea părul negru, des, şi ochii pătrunzători nu făcea rău imaginii sale.

Jay îşi masă ceafa şi-şi roti capul pentru a se elibera de tensiune, în tot acest timp privind ecranul computerului pe care se afla chipul lui Rylee Ames. Tânără. Frumoasă. Vibrantă. Cel puţin în prima fotografie. Dar era evident că avea probleme.

O fugară? Fusese răpită? Posibilă victimă a unei crime...?

Oare făcuse parte din vreun cult deosebit?

Oare Grotto era implicat în asta? La naiba, dacă era aşa, se împăuna cu asta, nu-i aşa? Făcând paradă cu prostiile lui despre vampiri. Ar fi fost stupid să arate cu degetul spre el însuşi. Sau era vorba de ego-ul lui Grotto? Oare el chiar credea că era invincibil? Dacă era aşa, n-ar fi primul. Jay mestecă cu putere bomboana fără gust, apoi aruncă ambalajul la gunoi, în tot acest timp gândindu-se la colegul său de la colegiu. Poate că era timpul să verifice trecutul lui Grotto, o cercetare mai profundă decât cea făcută de universitate. Dacă tot se ajunsese aici, cum rămâne cu ceilalţi profesori şi şefi de catedre? Sau membrii administraţiei? Din câte ştia el, cultele treceau peste numeroase bariere sociale. Avea resursele necesare, decise el, şi nu exista niciun motiv să nu le folosească. Tot ce avea de făcut era să verifice numele şi adresele. Unele informaţii erau publice, alte private. Va merge cât va putea de departe fără să încalce legea.

Şi apoi ce?

Dacă va fi nevoie să cercetezi mai profund?

- **La naiba, mormăi el. Va trece hopul când va fi cazul.**

Celularul îi vibră în buzunar.

Schimbându-şi poziţia pe scaun, Jay luă telefonul şi văzu numărul de acasă al lui Gayle sclipind pe ecran. Gemând în sinea sa, se gândi să nu răspundă, dar ştia că nu făcea decât să amâne inevitabilul.

încercase să fie amabil.

Nu funcţionase.

Femeia nu pricepea aluzia.

- **Bună, răspunse el, detestând sunetul vocii sale joviale. Suna la fel de fals ca şi sentimentele sale.**
- **Ce mai faci? Şi vocea ei era vioaie, un pic emoţionată.**
- **Ocupat.**
- **Ca mai mereu.**

Ea oftă şi el şi-o imagină cum se bosumflă. Dumnezeule, cum de crezuse el vreodată că era ceva adorabil?

- **Presupun că eşti în Baton Rouge şi nu ai timp să bem ceva?**
- **Mă tem că nu, Gayle.**
- **Aş putea veni eu acolo.**

El nu-i spuse că era în New Orleans. Oricum, nu avea de gând să petreacă noaptea aici şi, cu siguranţă, nu intenţiona să şi-o petreacă cu Gayle.

- **Lucrez.**
- **Ei bine, spuse ea, şi el şi-o imagină mergând de-a lungul covorului de pluş, probabil, stând lângă ferestrele înalte de la podea până-n tavan, şi privind afară, în noapte. Sugestia nu era neaşteptată. Doar nu vei lucra toată afurisita asta de noapte, nu-i aşa? Aş putea rămâne peste noapte...**

Dacă nu ar fi fost atât de trist, ar fi fost amuzant. Gayle, care trăia în sânul luxului, oare cum ar fi arătat petrecându-şi noaptea în casa distrusă a mătuşii Colleen, fără apă caldă şi multe altele?

- **Condiţiile sunt rustice. Dorm într-un sac de dormit pe un pat de campanie, Gayle.**
- **Confortabil, spuse ea intenţionat, interpretând greşit ceea ce spusese ei. Aş putea sta la hotel. Iar tu ai putea sta într-un loc mult mai puţin primitiv pentru o noapte.**
- **Nu prea cred.**

Se lăsă din nou pe spate în scaun, îşi puse un picior pe birou, iar scaunul scârţâi sub greutatea lui. Se gândi la Kristi, la diferenţa dintre cele două femei şi la faptul că nu ţinuse niciodată la fel la Gayle. Nici pe-aproape. Gayle avusese dreptate în legătură cu asta, instinctele ei de femeie erau ascuţite.

- **Mă eviţi, spuse ea cu o voce puţin bosumflată.**

Nu exista niciun fel de-a îndulci asta.

- **Nu-mi pot face timp pentru tine acum.**

O auzi cum trage aer în piept.

- **Uau. Cred că nu mă aşteptam la asta. Credeam că vom fi prieteni.**

Auzi paşi şi conversaţii purtate pe un ton scăzut. Doi colegi trecură prin dreptul biroului. În depărtare, se auzi un telefon sunând.

- **Cred că avem păreri diferite despre ceea ce înseamnă prietenia.**

Ea atacă:

- **Nu vrei ca eu să vin acolo.**
- **Nu ar fi o idee bună.**

Urmă o pauză. El chiar nu ştia cum să procedeze ca să n-o rănească, apoi se hotărî că trebuie să fie nemilos pentru a fi amabil.

- **Gayle, nu cred că ar trebui să ne mai vedem. Nici măcar ca amici.**
- **De ce faci asta? ţipă ea, înspăimântată.**
- **Amândoi am fost de acord că totul s-a terminat.**
- **A fost ideea ta. Nu a mea!**
- **Nu erai fericită.**
- **Aş fi putut fi.**
- **Oh, la naiba, Gayle! Nu ar fi funcţionat niciodată. Amândoi o ştim.**
- ***Tu* nu ai permis să funcţioneze.**
- **Nu am de gând să mă cert în legătură cu asta.**

- Ticălosule, spuse ea, pe o altă tonalitate. Este din nou vorba de Kristi Bentz, nu-i aşa? Ştiam eu. De asta te-ai dus acolo, în primul rând. Pentru că ea se înscrisese la acel colegiu... surprins că ştiu asta?

Nu, nu era. Tocmai asta era problema.

- S-a terminat, Gayle.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Jay, nu vei învăţa niciodată? Ea ridică tonul, iar el auzi din nou paşi trecând pe lângă uşa lui, în timp ce telefonul se întrerupse pentru o clipă, anunţând un alt apel.

- Trebuie să închid. Am un alt apel.

- Te vezi cu ea! Naiba s-o ia, Jay, aveam dreptate, nu-i aşa? Cel puţin ai putea să recunoşti. Eşti încă îndrăgostit de ca!

- La revedere, Gayle, spuse el şi închise.

Dar acuzaţia ei încă-i mai răsuna în minte, înverşunată, ca un ecou: *Eşti încă îndrăgostit de ea.*

- Teribil de adevărat, îşi spuse el. în regulă, rostise. încă era fascinat de Kristi. Mai mult ca oricând. Rahat!

Răspunse la celălalt apel.

- Alo?

- McKnight? Vocea lui Rick Bentz îl luă prin surprindere.

- Da.

- Am nevoie de o favoare.

Bentz nu o lua pe ocolite.

- Ce anume?

- Kristi are nevoie de bicicleta ei. Dacă i-o duc eu, mă va acuza că-mi bag nasul în viaţa ei personală. Ştiu că predai un curs la AII Saints şi că ai o camionetă. Poate i-o poţi duce tu.

Uneori, soarta avea un simţ al umorului foarte ciudat, se gândi Jay.

- Desigur.

Se gândi să aibă încredere în detectiv; la urma urmei, Bentz era tatăl lui Kristi, iar ea părea înclinată să intre în necazuri. Gândindu-se la ea, îşi ţinu pliscul. Pentru moment.

Făcură aranjamente ca Jay să ia bicicleta cu cincisprezece viteze a lui Kristi de la secţie, mai târziu, în acea zi, şi Jay nu spuse nimic despre faptul că era studenta lui, că avea încredere în el, că cerceta cultele cu vampiri sau că el intenţiona să se vadă şi mai mult cu ea.

închise şi se întrebă dacă făcuse alegerea corectă. Ce-i va spune lui Bentz dacă Kristi intra în vreun bucluc mare? Sau pericol? Dacă era răpită? Atunci cum se va simţi?

înjură în barbă. Kristi l-ar omorî dacă ar afla că îi spusese ceva tatălui ei şi asta ar fi picătura care ar umple paharul. Nu s-ar mai fi împăcat niciodată.

- Rahat!

Deci într-acolo se îndreptau toate astea. Ce mizerie! închise computerul şi se ridică în picioare. Poate că era timpul să se întoarcă la Baton Rouge.

Nimic!

Kristi nu găsise nimic printre lucrurile Tarei care să o ajute să înţeleagă ce se întâmplase cu fata.

- La dracu' cu toate.

Balansându-se pe tocuri, Kristi studie lucrurile Tarei, toate fiind puse pe prelata pe care o întinsese pe podea. Dacă sperase ca acea cutie de bijuterii să conţină un lănţişor de care să atârne o sticluţă cu sângele ei fusese extrem de dezamăgită. Dacă se gândise că va găsi o hartă a comorii care s-o ducă spre un loc secret de întâlnire a cultului vampiric, se înşelase din nou.

- Trebuie să fie ceva pe aici, spuse ea cu voce tare. Găseşte-l.

Dar obiectele importante lipseau: computerul, geanta, celularul sau BlackBerry-ul. Nu exista niciun jurnal secret. Nici scrisori de dragoste. Nu era nicio agendă sau un rolodex cu numere de telefon. în cutiile cu haine, găsise un rucsac pe care-l deschisese, îl cercetase şi chiar îl întorsese pe dos. Una dintre bretele era ruptă, dar nu era nimic înăuntru în afară de un pachet gol de ţigări, două lame de gumă, o cutie de bomboane de mentă pe jumătate plină, câteva chitanţe de la un magazin local, un tampon strivit şi un elastic.

Se simţi ca un mic Geraldo Rivera, care deschisese ceea ce se presupunea a fi seiful lui Al Capone, în direct la televiziunea naţională în anii '80, aşteptându-se să găsească tot felul de comori sau dovezi împotriva gangsterului - dar nu dăduse decât peste câteva rămăşiţe. Exact asta avea şi Kristi - doar câteva rămăşiţe ale unei fete dispărute.

Mai ales că fusese cât pe ce să fie descoperită de Hiram, mai făcuse încă trei drumuri jos cu sacul ei de rufe, cărând lucrurile Tarei puţin câte puţin, apoi scotoci prin buzunarele pantalonilor sau jachetelor, căutând orice ar fi putut fi un indiciu. Dar nu apăruse nimic.

- Tatăl meu ar fi dezamăgit, îi spuse ea pisicii, în timp ce aceasta se uita la ea de pe raftul de sus al bibliotecii care flanca o parte a şemineului. Ce pierd oare din vedere?

Examină din nou maldărul de blugi, pantaloni kaki şi pantaloni scurţi, apoi puloverele, tricourile şi jachetele.

Nimic.

O cuprinse dezamăgirea.

- Poate că nu sunt făcută pentru aşa ceva, mormăi ea, punând la loc în cutii lucrurile Tarei.

Fie Tara luase cu ea tot ce avea de valoare când plecase, fie o făcuse răpitorul ei. Kristi împachetă propriile ei rufe, luă o lucrare pentru cursul lui Preston şi se aşeză somnoroasă în pat, citind ultima temă din volumul cu piesele lui Shakespeare.

- Mâine, îi spuse ea lui Houdini, când acesta sări pe pat, aterizând uşor în colţul îndepărtat, şi gata să se ascundă dacă ea l-ar fi speriat.

Relaţia dintre ei se îmbunătăţea, dar încă era încordată. Puţin câte puţin, Houdini se apropia mai mult, lăsând-o uneori să-l mângâie, deşi adesea urechile lui erau lăsate pe spate. De fiecare dată când ea se apleca, el se îndepărta. Reuşise doar să-şi treacă degetele pe deasupra blăniţei lui.

Nu era departe de felul în care ea şi Jay reacţionau unul faţă de celălalt, se gândi ea. Prudenţi. Suspicioşi. Interesaţi, dar speriaţi. Dumnezeule, de ce se întorcea mereu la Jay? El era profesorul ei şi fusese de acord să o ajute să afle ce se întâmplase cu cele patru fete, dar atâta tot. Nu era absolut nimic romantic sau sexual în relaţia lor. Şi aşa trebuia să rămână.

- Nu-i aşa, Houdini? întrebă ea.

Pisica o privi fără să clipească.

în biserică, Părintele Mathias Glanzer trecu pe lângă suporturile din sticlă pentru lumânările care ardeau încet. Paşii săi sunau a gol de-a lungul scândurilor din podeaua naosului. La altar, în faţa enormului crucifix suspendat, îngenunche, făcu semnul crucii şi spuse o mică rugăciune în timp ce imaginea lui Iisus privea în jos spre el.

Cu mânie?

Sau cu compasiune?

Mâinile sale împreunate erau umede şi reci. Sub sutană, simţea o transpiraţie nervoasă, de aversiune pentru propria persoană. Era preot de aproape cincisprezece ani şi încă mai căuta îndrumare, încă se îndoia. Credinţa lui stătea sub semnul întrebării, deşi ar fi negat asta în faţa oricui l-ar fi întrebat.

Dar Dumnezeu ştia.

La fel cum ştia şi el.

- lartă-mă, şopti el şi, deşi ştia că ar fi trebuit să se roage ore în şir, nu găsea consolare în rugăciuni, nici alinare în căutarea sfatului Domnului.

Se ridică în picioare şi părăsi biserica. Uşa dinspre naos se închise cu un zgomot surd, definitiv.

Afară, noaptea promitea ploaie. Norii erau groşi. Luna şi stelele erau acoperite de nori negri ce prevesteau apropierea furtunii. Vântul de ianuarie era rece, înţepător. îl simţea şi în sufletul său.

Venise la AII Saints cu gândul că o va putea lua de la capăt, că-şi va reafirma jurămintele, că va face schimbări în colegiu. în el însuşi. Că-l va descoperi din nou pe Dumnezeu.

Ca într-o căsnicie, atunci când soţii devin prea comozi, fiecare crede că celălalt îi aparţine şi îşi pierd interesul sau vitalitatea, aşa şi el îşi acceptase soarta la fel de pură, importantă şi atoateştiutoare. Devenise trufaş. Vanitos. Căuta propria glorie mai presus de cea a lui Dumnezeu.

Şi, desigur, pe măsură ce urca tot mai sus, cât de sus îl ducea ambiţia sa oarbă, el se abandonase. Acum cădea, împleticindu-se într-un întuneric atât de pustiu, încât se temea că nu exista cale de întoarcere. Mutarea la AII Saints nu fusese o binecuvântare, ci un blestem.

Ar fi vrut să dea vina pe dr. Grotto, pe Părintele Anthony sau pe Natalie Croft cu afurisita ei de viziune asupra catedrei de engleză. Mersese atât de departe, încât era nedrept faţă de administraţia şcolii care avea atâţia profani la bord, inclusiv pe descendenţii lui Ludwig Wagner, bărbatul care donase schiţa originală arhiepiscopiei pentru a construi şcoala, dar, de fapt, toate injuriile împotriva sorţii şi contra celor cu care lucra erau nesăbuite. Singura persoană care era de vină era el însuşi. Se gândi la cei care plecaseră înaintea lui, oameni puri care se chinuiseră, se autoflagelaseră, care îngenuncheau zile la rând pe pietre reci, care se înfometau până leşinau... el niciodată nu s-ar fi supus unor asemenea încercări aşa cum o făcuseră ei.

Ani de zile îşi spusese că acele penitenţe erau pentru cei slabi şi smintiţi, că el era mai presus de ei. Acum ştia altceva. Ei erau cei puternici şi doar laşii ca el - oamenii slabi, muritori - fugeau de provocările lui Dumnezeu.

Nu-ţi poţi depăşi niciodată limitele, Mathias, nu-i aşa? Şi chiar dacă ai putea, Tatăl va vedea eforturile tale patetice. El priveşte adânc în sufletul tău şi vede întunericul vrednic de plâns.

Ştie despre păcatele tale.

Clopotele capelei sunară. Tonurile lor profunde, dulci, îi răsunau în minte, stârnind un ecou în inima sa. Ar fi trebuit să-l înalţe, dar rezonanţa lor profundă doar îi amintea cât de mult pierduse, cât de multe îndepărtase de bunăvoie, aproape cu nerăbdare.

înghiţind cu greu, Părintele Mathias făcu din nou semnul crucii peste roba sa în timp ce mergea prin iarba udă. Se va duce la apartamentul său, va bea puţin coniac şi va încerca să găsească un plan, o scăpare.

Laşule! Nu te vei putea elibera niciodată. Te-ai condamnat singur să ajungi în iad. Eşti Iuda.

Cu colţul ochiului, văzu o mişcare, o mişcare foarte uşoară a boschetelor care flancau veranda din partea de vest a bisericii.

Părintele Mathias simţi cum inima i se înfioară. îşi spuse că n-avea de ce să-i fie teamă, mişcarea putea fi cauzată de vreo pisică ieşită la vânătoare nocturnă sau de un oposum care se ascundea sub crengi... Oh, Dumnezeule.

îngheţă.

O siluetă întunecată, care stătuse ghemuită, se ridică de sub ferestrele înguste cu motive decorative.

- **Părinte Mathias, şopti acesta cu un glas răguşit în timp ce silueta se apropia.**
- **Ce este, fiul meu?**

Creatura, pentru că nu putea s-o numească altfel, era impunătoare - un bărbat în costum sau ceva din altă lume? Era bărbat? Sau o amazoană? Sau nu avea sex? Trăsăturile îi erau ascunse de o glugă groasă; doar ochii se vedeau, însângeraţi.

Mathias tremură, rece ca gheaţa.

Dinţii albi sclipiră în întuneric. Buzele negre, ca şi cum ar fi fost pătate de sânge, îl avertizară:

- **Nu ne trăda. Văd asta în privirea ta, o simt în expresia ta, miros frica din interiorul tău.**

Buzele acelea se curbară a dezgust şi pentru o fracţiune de secundă părintele crezu că vede colţi pe chipul diabolic, tenebros.

- **Dacă există chiar şi o şoaptă de trădare, cea mai mică adiere a lipsei tale de loialitate, vei fi învinovăţit. Şi te asigur că vei fi pedepsit.**

înainte ca Mathias să poată ridica braţele pentru a ţine crucifixul în faţa demonului, acesta se repezi şi-l prinse de încheietura mâinii într-o strânsoare dureroasă. O respiraţie fierbinte îi pârli pielea.

- **Nu! ţipă el.**

Prea târziu.

Hainele fură sfâşiate.

Buzele se deschiseră.

Colţii strânseră tare.

- **Aaaah!**

Durerea îi străbătu braţul în timp ce dinţii diabolici îi tăiau carnea.

- **Dumnezeule mare, nu! ţipă Mathias, iar groaza îi sfâşie trupul.**

Demonul îi răsuci încheietura şi el ţipă din nou:

- **Te rog, nu!**
- **Ssst!**

Creatura îşi înălţă capul întunecat şi sângele - sângele preotului - picura de pe buzele sale oribile.

- Dispari, şuieră demonul, stropindu-l pe Mathias cu propriul său sânge. Printre incisivii lui însângeraţi se ivea o limbă bifurcată.

Tată Ceresc, ce fel de bestie din iad este aceasta?

Cuprins de spaimă, preotul căzu în genunchi, mânuind mătăniile^ spunând rugăciune după rugăciune, aproape paralizat. în ce se băgase? *în ce?*

Auzi voci din cealaltă parte a bisericii. Doamne Dumnezeule, nu putea fi găsit astfel... nu avea nicio explicaţie. Diavolul se întoarse şi fugi, strecurându-se în tăcere de-a lungul unei peluze, apoi dispărând în întuneric.

Mathias se cocârjă. Lacrimi îi curgeau din ochi. Lacrimi dc frică. Lacrimi de remuşcare. Lacrimi ale unui bărbat distrus, necredincios.

-Tatăl Nostru, începu el să bolborosească, dar cuvintele îi rămaseră în gât.

Se simţea ciudat, căinţa sa era prea mică şi venea prea târziu. Mersese prea departe. Trecuse peste un prag în flăcări şi nu mai exista cale de întoarcere. Rugăciunile nu erau de folos. Confesiunea, ultima curăţare de toate păcatele, nu mai era salvarea lui.

Adevărul era că el, ca mulţi alţii înaintea lui, îşi vânduse sufletul diavolului.

Şi Satana îşi voia partea.

16

So omer Moss vâna aligatori de când se ştia. Uneori, o făcea în mod legal, purtând un ecuson, în timpul sezonului, iar alteori nu, ca în această noapte. Se gândea că aligatorii sunt nişte bestii nenorocite care meritau să moară, iar dacă putea scoate câteva parale pe pielea, capetele şi carnea lor, era şi mai bine. El făcea lumii o favoare uriaşă eliminându-i pe ticăloşi, unul câte unul.

Exista un sezon de vânătoare, se cumpărau ecusoane şi se completau formulare care trebuiau trimise guvernului, dar pe el îl durea fix în cot de asta. Familia lui vâna în mlaştinile, heleşteiele, lacurile şi canalele din jurul oraşului New Orleans de mai bine de două sute de ani. Nu era treaba guvernului, nu era afurisita de treabă a guvernului să-i spună lui ce să facă.

Pe lângă asta, vânătoarea prin mlaştini, în timpul nopţii, era o senzaţie unică. Boomer, aprovizionat cu câteva beri băgate într-un răcitor, vâslea prin apa întunecată, trecând pe lângă trunchiurile şi rădăcinile fantomatice, ca nişte schelete ale chiparoşilor. Avea capcana pregătită, pentru că nu ştiai niciodată când te puteai întâlni cu un aligator în apă, fie că era sau nu sezonul de hibernare.

Uneori, omora un raton, un oposum sau un şarpe, dacă putea prinde vreunul. Se gândea că aceste mlaştini îi aparţineau. Aici el făcea regulile şi el era cel care primea recompensa ţinutului mlăştinos. Şi ştia că un raton sau un sconcs erau o momeală mult mai bună decât intestinele de vacă autorizate de stat.

Guvernul ar trebui să se preocupe de alte alea, pentru numele lui Dumnezeu! Folosindu-se de lumina lanternei mari, Hoomer cercetă apa sperând să vadă nişte ochi apărând în întuneric, chiar deasupra suprafeţei apei ca cerneala. Aligatorii erau leneşi în această perioadă a anului, majoritatea hibernau, dar nu erau imposibil de găsit.

El avea capcanele pregătite şi spera până dimineaţă să prindă cel puţin un ticălos, poate vreo cinci sau şase dacă avea noroc. Pentru moment, vâslea cu ochii la momeala pe care o legase la câţiva centimetri deasupra apei, sperând să atragă un aligator, să-l facă să sară şi să se agaţe în cârlig.

Le văzu ochii în întuneric, realizând nu doar că ei îl văzuseră, dar îl şi simţiseră, aşa cum simţeau orice mişcare din apă. Nişte şopârle cu dinţi mari şi periculoşi. Auzi un clipocit, văzu unul alunecând în apă, nu departe de un cuib unde iarba fusese culcată la pământ, observă movila de noroi şi iarbă care indica locul unde fuseseră depuse ouăle.

- Haide, mămico, spuse el gângurind. Vino aici la tăticu'.

Aşteptă, căutând, cu pistolul de calibrul douăzeci şi doi în mână. Dar femela aligator se ascunsese printre umbre, departe de fasciculul de lumină, iar el merse mai departe, încet, cu o mână pe cârmă, cu urechile ciulite la sunetele nopţii: fâlfâitul aripilor unui liliac, ţipătul unei bufniţe, orăcăitul broaştelor-bou, zumzăitul câtorva insecte, la care sc adăuga huruitul bărcii micuţe cu motor. Din când în când, auzea un clipocit, un peşte care sărea sau un aligator care aluneca în apa liniştită.

Trecuseră multe ore de când dădea târcoale, fără a se putea apropia destul de mult, încât să împuşte un nenorocit de aligator şi să-l care în barcă, dar continuă să cerceteze mlaştina. Terminase şase cutii de Lone Star şi două dintre sandviciurile cu scoici prăjite, speciale pentru bărbaţi, ale lui Mindy Jo.

în cele din urmă, în timp ce noaptea descreştea, îşi cercetă capcanele. Prima era goală, deşi momeala fusese luată.

- Rahat, spuse el, îndreptând barca mai departe, spre următoarea capcană. Acolo, atârnând pe jumătate în aer, se alia un aligator. Avea cam doi metri cincizeci. Aleluia, frate, spuse Boomer, apropiindu-se destul de mult, încât să poată ridica pistolul în dreptul creierului mic al creaturii.

Trase, iar focul de armă răsună tăios. Trebuia să se asigure că reptila era moartă de-a binelea înainte s-o scoată din cârlig. Boomer era al naibii de sigur că nu voia ca vreun aligator de patru sute de kilograme să se zbată prin barca lui. Era destul de complicat să te descurci şi cu unul mort.

împinse aligatorul cu o vâslă, apoi, fiind sigur că reptila cea mare era într-adevăr moartă, el coborî carcasa masivă pe fundul bărcii. Aligatorul mascul era un specimen de primă mână, nu avea cicatrici pe piele. Prinsese un premiu al naibii de bun. Simţind că noaptea nu fusese în întregime o pierdere de vreme, Boomer verifică şi celelalte capcane, găsi momeala încă atârnând deasupra apei, dar niciun aligator. Putea lăsa capcanele cu momeală pentru moment. Poate mai avea noroc.

întoarse barca spre docul unde îşi parcase camioneta. Nu se mai deranjă să-şi cureţe premiul, doar înfăşură aligatorul într-o prelată udă, îl ridică cu troliul în spatele camionetei şi conduse spre casa micuţă din blocuri de beton, aflată în adâncul pădurii.

Boomer se simţea bine. Va ajunge acasă, va face duş, apoi îşi va trezi nevasta şi o va regula de-o va lua dracu', exact aşa cum făcea mereu după o partidă de vânătoare plină de succes. Abia aştepta, mâinile lui strângând volanul cu putere, în timp ce vechiul său Chevrolet sălta şi se hurducăia printre gropile din drumul cu pietriş care ducea spre casă.

Mindy Jo nu se plânsese niciodată că fusese trezită ca să facă sex. Probabil că acum era acasă, aşteptându-l, cu păsărică ei deja umedă. îi plăcea la nebunie când bătrânul testosteron aluneca repede şi fierbinte după emoţia vânătorii. Va petrece ore în şir în vechiul pat mare pe care-l împărţeau, împingând-o de margine iar şi iar, călărind-o ca un afurisit de armăsar.

Ea va fi atât de excitată, încât îl va lăsa să-i dea câteva palme peste fese în timpul actului. Frate, ce-i mai plăcea asta!

Ajuns acasă, parcă în garaj, puse nişte gheaţă peste prelată, apoi intră înăuntru. Decise să uite de duş şi să vadă ce va crede ea dacă îi va mirosi a vânătoare... făcuse asta o dată sau de două ori, iar în această dimineaţă părea a fi o idee a diacului de bună, aşa că se dezbrăcă de hainele de vânătoare, lasă cămaşa şi pantalonii de camuflaj grămadă în bucătărie, în lala noii maşini de spălat rufe, apoi intră în dormitor. Regele legalului.

lira întuneric. Draperiile erau trase şi mirosea a fum de jigări şi a afurisita de pisică pe care ea insistase să o ţină prin preajmă.

- Iubitule, tu eşti? mormăi ea, cu faţa îngropată în pernă.

- Oh, da, spuse el, chiar eu sunt şi sunt al naibii de excitat. Am prins un mascul aligator dat dracului.

- **Oh.**

HI îi atinse coapsa cu degetul, iar ea se rostogoli mai departe, mârâind ca şi cum ar fi deranjat-o. Lui nu-i veni să creadă. îngenunchind pe saltea lângă ea, cu mădularul tare ca piatra, o atinse din nou.

- **M-ai auzit? Este unul mare.**

El îşi coborî mâna pe trupul ei, atingându-i sânul.

- **Oh, Boomer. Nu acum. Lasă-mă în pace.**
- **Nici gând, scumpo, spuse el şi ea oftă, începând să se iiezească. Poate va avea noroc. Poate î-o va suge.**
- **Ooh, Dumnezeule, puţi. Ea se rostogoli pe spate, cu gura la doar câţiva centimetri de penisul lui. Nu ai făcut duş?**
- **Ne!**
- **Oh, Dumnezeule, Boomer. Du-te şi spală-te!**

Dar el deja se apleca să o sărute, apoi îi luă mâna micuţă şi moale şi o puse pe penis.

- **Nu pot aştepta, scumpo. Eşti al naibii de frumoasă.**
- **Şi tu eşti un mincinos ordinar. Este prea întuneric ca să vezi ceva.**
- **Te văd în mintea mea, iubito.**
- **Ce aiureli, spuse ea, dar degetele ei deja se strângeau în jurul lui şi, în timp ce el venea spre ea, ea deschise gura, sarutându-l cu ardoarea pe care o avea mereu dimineaţa. Din ce în ce mai des, părea că noaptea era mult prea obosită pentru a face sex, şi chiar îl pălmuia ca să-I îndepărteze, dar se trezea excitată dimineaţa şi asta era în regulă pentru el.**

Se rostogoli peste ea şi hotărî că, fiindcă stătuse treaz toată noaptea, nu va petrece prea mult timp ca s-o aducă la orgasm. Nu dom'le. Va lucra repede şi dur, îi va atinge toate punctele dintr-o lovitură şi odată ce o va simţi că începe să se mişte spre el, gemând uşor, el va termina treaba. Dar grăbise lucrurile, li judecase greşit reacţia. în această dimineaţă era un pic cam strâmtă, nu era trează complet sau nu era la fel de prinsă de asta cum era de obicei, iar el, până să intre în ea, nu mai putu aştepta şi ejaculă repede, înainte ca ea să fie pregătită, după care se prăbuşi peste ea ca aligatorul mort.

Asta o enervă la culme.

- **Bădăranul naibii, declară ea, împingându-l în partea cealaltă a patului. Ce dracu' crezi că faci?**
- **Este în regulă, iubito. O să am grijă de tine.**
- **Uită. Nu am chef.**

El încercă să o sărute cu duritate în timp ce ea-I împingea la o parte.

- **Opreşte-te, Boomer. Te-ai descărcat, acum lasă-mă în pace.**

Se întoarse spre cealaltă parte a patului şi-şi trecu unghiile
peste noptieră, căutându-şi ţigările. Una dintre pisicile ei stupide traversă perna, frecându-şi coada de nasul lui şi reamintindu-i că nu erau niciodată singuri, nu cu toate nenorocitele de feline mişunând prin casă.

Boomer închise ochii şi se gândi să doarmă câteva ore. Aligatorul era în siguranţă, la gheaţă. Auzi ţăcănitul unei brichete, apoi simţi miros de tutun ars. Obosit cum era, adormi şi deschise un ochi doar atunci când o simţi agitându-se, aproape şase ore mai târziu. Ar fi vrut să doarmă mai mult - la dracu', o merita -, dar trebuia să verifice aligatorul şi să se asigure că era încă rece, şi, pe lângă asta, afurisiţii de cocoşi ai lui Jed Stomp, vecinul său cretin, cântau atât de tare, încât puteau trezi şi morţii.

O mică durere de cap îl sâcâi atunci când se ridică din pat. Lovi în joacă fundul gol, rotund al micuţei lui Mindy Jo şi se duse spre bucătărie, unde se îmbrăcă din nou cu hainele de vânătoare.

Soarele era sus pe cerul de iarnă şi ziua promitea să aducă un pic de căldură în ianuarie. O cioară se aşeză pe vârful acoperişului, privindu-l şi croncănind iritant.

- **Oh, mai taci, mormăi el, dorindu-şi să aibă pistolul lui de douăzeci şi doi. A naibii creatură gălăgioasă.**

În şopron, deschise uşa din spate a camionetei, apoi se munci să tragă aligatorul şi prelata pe pietrişul aleii. Croncănitului ciorii îi răspundeau, ca un ecou, ţipetele ascuţite ale unei gaiţe. Pentru a mai adăuga şi alte zgomote, el auzi scârţâitul afurisitei de maşini de măcinat cafeaua venind din interiorul casei. Mindy Jo se trezise şi-şi făcea ritualul de măcinare a cafelei, pe care el îl considera a fi o bătaie de cap, de vreme ce puteai să cumperi o cutie de Folgers cu mai puţini bani de la Piggly Wiggly.

Ignorând cacofonia matinală, Boomer luă cel mai ascuţit cuţit şi începu să taie aligatorul. Era o muncă grea, dar deja număra dolarii în minte şi se gândi să meargă să verifice celelalte capcane mai târziu. Poate va avea noroc. Când aproape terminase cu treaba murdară, auzi uşa cu plasă scârţâind, deschizându-se, apoi trântindu-se şi închizându-se.

Mindy Jo, înfăşurată într-un fel de halat asiatic, din mătase, papuci roz şi pene false de struţ, ieşise pe veranda acoperită cu paravane. Într-o mână avea o cană cu cafea care scotea aburi şi o ţigară aprinsă în cealaltă. Trei dintre nenorocitele alea de pisici se învârteau pe lângă piciorul ei. Motanul cel gri, fără coadă şi cu un singur ochi, avea tupeul de-a se uita la el. Dumnezeule, ura râsul acela stupid.

- Este un specimen mare, spuse ea, fără a coborî de pe verandă, în timp ce privea carcasa aligatorului. Ai prins doar unul? Trase din ţigară şi-şi lăsă capul pe spate, scoţând un rotocol de fum prin colţul gurii.

- Pentru moment. Voi verifica capcanele mai încolo, în dimineaţa asta. El transpira, muncind din greu, în timp ce scotea măruntaiele animalului. Şi nu prea are cicatrici. Pielea este bună. Ne va aduce bani frumoşi.

- Frumos, spuse ea, trăgând cu putere din ţigară. Cocoşul începu din nou. Mindy Jo ignoră ţipătul. Vrei nişte ouăz şi bacon?

- Da.

- Ouă?

- Desigur... hei... ce dracu'?

Văzu ceva care nu era în regulă. Curăţase de intestine o groază de aligatori la viaţa lui şi niciodată nu văzuse stomacul vreunuia având o formă atât de ciudată.

- Cu ce naiba te-ai hrănit, uriaşule?

- Să nu îndrăzneşti să-i deschizi măruntaiele aici! ţipă Mindy Jo.

Prea târziu. Curiozitatea lui Boomer deja învinsese. Tăie, iar stomacul larg, mirosind a acid şi peşte mort, se deschise. Boomer sări înapoi.

- La dracu'!

Icni cuprins de silă.

- Ce este? întrebă Mindy Jo.

- Cred că am dat de necaz, spuse el, întrebându-se ce explicaţii va da pentru animalul evident braconat, şi gândindu-se deja la câteva minciuni pentru a-şi salva pielea.

Dar Boomer avea conştiinţă.

- Necazuri mari.

Cum ar putea explica asta?

- Cheamă şeriful.

- Şeriful? Papucii lui Mindy Jo lipăiră în jos pe trepte şi pe aleea de cărămidă, spre el.

- Fă cum ţi-am spus. Aligatorul ăsta nu va servi drept gustare la Fig Newtons, mai mult ca sigur.

Lipăitul se opri şi umbra ei trecu pe lângă el şi peste burta deschisă a reptilei moarte.

- Iisuse Hristoase! şopti ea. Rămase cu ochii cât cepele la conţinutul mirositor al intestinelor aligatorului. Printre raci, broaşte, broaşte ţestoase şi peşte, era un braţ, un braţ uman, feminin, o mână cu unghii date cu ojă.

Lovește, lovește, lovește!

Kristi tăia apa piscinei curate, respirând cu uşurinţă, simţind cum muşchii încep să se încordeze. Făcea asta de peste o jumătate de oră şi ţintea spre patruzeci de minute.

Mirosul clorului plutea peste tot, iar ferestrele piscinei acoperite a colegiului erau aburite, dar în afară de un tip mai în vârstă aflat la câteva intervale mai încolo, avea apa doar pentru ea.

Nu mai înotase de peste o lună şi se simţea minunat. Plină de energie. Avea mintea limpede.

Lovește!

Se gândi la Jay şi fu nevoită să admită că-i plăcea să-l vadă din nou. Dar doar ca prieten.

Lovește!

Nu găsise nimic printre lucrurile personale ale Tarei Atwater, dar verificase din nou. Trebuia să existe o dovadă în legătură cu dispariţia ei din acelaşi afurisit de apartament în care locuia ea.

Lovește!

Ariei şi tatăl lui Kristi mai erau încă în viaţă. Aşa că viziunile ei alb-negru s-ar putea să fie doar o chestiune psihică, nu un fel de putere specială, extrasenzorială sau viziuni despre viitor.

Lovește!

Existau atâtea poveşti despre vampiri. Şi avea de gând să vorbească cu profesorul Grotto, să vadă ce avea de spus. Apoi, poate, cu poliţia.

Lovește!

Poate ar trebui să-l sune pe Jay... în niciun caz. Da, avea nevoie de ajutorul lui, dar atâta tot. Nu încerca să reia relaţia cu el din nou.

Lovește!

Mincinoaso! Are ceva ce te fascinează.

La naiba!

Nu se putea gândi la Jay McKnight ca la un bărbat. Acea partea a relaţiei lor se sfârşise de mult. Şi totuşi... găsea că felul în care el îşi dădea părul la o parte din ochi era afectuos, zâmbetul băieţesc din colţul gurii era fascinant şi felul în care ochii lui se întunecau amuzaţi sau interesaţi era irezistibil. Doamne Dumnezeule, se pierdea toată când era vorba de acest bărbat.

îşi spuse că înainte nu l-a vrut, dar că era posibil să-l dorească acum. Oare era chestia cu fructul interzis? O chestie supraestimată. Şi totuşi, se gândea la el cum nu ar fi trebuit şi asta chiar o enerva.

Ajungând la marginea bazinului, privi spre ceas. Patruzeci şi trei de minute. Destul de mult. Respira greu în timp ce-şi sprijinea mâinile de margine şi se împingea în sus, pe balustrada de beton. Ce anume o atrăgea la Jay? Luându-şi prosopul dintr-un cui de lângă vestiar, se şterse cu vigoare. Trebuia să-l şteargă pe Jay din viaţa ei.

Privi spre suprafaţa albastră-verzuie a apei şi-şi dădu seama că bătrânul care înota când ea intrase în piscină plecase deja. Era singură în piscina cu geamurile aburite. Umbrele după-amiezii târzii se furişau printre ferestre. Se lăsă noaptea.

Deodată, avu senzaţia că o urmărea cineva prin geam, cineva pe care nu-l putea vedea. Trupul ei tremură convulsiv. Mustrându-se pentru că-i era frică, îşi tamponă faţa.

Nu exagera. Te apasă toate cercetările despre fetele dispărute.

în vestiarul pentru femei, îşi dădu jos costumul de baie ud, făcu duş şi se schimbă în blugi şi tricou. Când părăsi clădirea, îşi dori încă o dată să fi avut bicicleta. N-ar mai fi fost nevoită să traverseze campusul pe jos. Nu că ar fi fost singură; erau mulţi studenţi pe aleile care se duceau spre un curs care se ţinea târziu, spre bibliotecă sau spre cămine. Mulţi erau în grupuri, ascultau la iPod-uri sau vorbeau la celulare. Nu era nimic ieşit din comun, doar că surprinse cu coada ochiului imaginea unei tinere înalte, cu părul blond pe care o văzuse la unele dintre cursuri, iar pielea fetei îşi pierdu culoarea în faţa ochilor ei.

Era o nebunie!

Nu, tocmai se convinsese că toată înfăţişarea aceea cenuşie era doar un truc al minţii ei? Ariei era încă în viaţă. Tatăl ei încă mergea pe pământ, pe urmele răufăcătorilor. Vipurile în alb-negru erau o născocire a imaginaţiei ei, problema *ei.* Totuşi...

Kristi continuă să o urmărească pe fata palidă care se grăbea pe lângă capelă. Aproape că fu nevoită să alerge pentru ¡1 putea ţine pasul cu ea şi era îngrijorată că părăsea AII Saints, îndreptându-se spre parcarea campusului.

- La naiba, spuse ea, întrebându-se ce-i va spune blondei, dacă şi când o va prinde în sfârşit din urmă.

Te simţi bine? Frate, ce palidă eşti. Ai nevoie de cineva cu care să studiezi pentru cursul lui Grotto?

- Patetic, patetic şi patetic, mormăi ea în barbă în timp ce lata ajungea la poarta Casei Wagner, intra înăuntru şi urca grăbită scările.

Dar muzeul era închis.

Kristi ezită. Blonda - al cărui era nume era Maren sau Mărie, ceva de genul acesta - intrase fără nicio problemă.

După o clipă, Kristi trecu de poarta principală ca şi cum intenţionase tot timpul să intre în Casa Wagner şi urcă zburând treptele. Deşi pe cartonaşul de pe uşă scria ÎNCHIS, ea încercă mânerul şi uşa de sticlă se deschise. Trecu pragul şi intră înăuntru. Clanţa ţăcăni uşor în urma ei. Era singură. în presupusa casă bântuită. Iar blonda nu se vedea nicăieri.

Foaierul, decorat cu o masă antică şi o plachetă ce oferea
0 scurtă istorie a clădirii, era gol. O singură lampă Tiffany făcea puţină lumină, în nuanţe de chihlimbar şi albastru, printre cele mai adânci umbre ale încăperii.

De la intrare, scările duceau spre etajele de sus. în partea dreaptă, se afla un salon. Şi acesta era luminat de o singură lampă. Antichităţi şi piese de epocă erau aşezate în jurul unui covor cu model şi a unui şemineu incrustat cu marmură, iar ferestrele cu cercevele flancau o bibliotecă înaltă de la podea până-n tavan, plină cu volume legate în piele, care arătau a fi vechi.

Ştia că această casă aparţinuse lui Ludwig Wagner, primul colonist din zonă, un baron al orezului şi bumbacului care-şi lăsase proprietatea şi o parte din avere nu doar copiilor lui, ci şi Bisericii Catolice cu scopul de a construi colegiul AII Saints. Câţiva dintre urmaşii lui făceau încă parte din consiliul de conducere şi jucau un rol activ în cadrul şcolii. Dar casa
1 usese conservată, folosită pentru petreceri oficiale şi deschisă în unele după-amiezi ca muzeu. Cordoanele din catifea, care delimitau spaţiul rezervat vizitatorilor, împiedicându-i să deranjeze ceva, erau încă la locul lor.

Marcia sau Marcy, sau cum ar fi chemat-o, nu se vedea pe nicăieri. Kristi traversă spre piciorul scărilor. Casa era tăcută. Nu auzi nimic. Dar mai persista încă o dâră de parfum. Se gândi să strige, dar renunţă la idee.

în urmă cu câteva zile, Ariei şi prietenele ei intraseră în vechiul şi impunătorul conac. Kristi nu se gândise prea mult la asta pe atunci; muzeul era deschis. Dar acum...

Se întoarse spre sufragerie unde se afla o masă lungă acoperită cu o glisieră, iar un candelabru licărea în semiîntuneric. Un dulap încastrat din mahon umplea un perete, iar o arcadă ducea spre o bucătărie. Kristi trecu peste bariera din catifea şi, căutând în geantă, scoase cheile şi minuscula lanternă de pe inel. Fasciculul era mic, dar intens şi o ajută să-şi găsească drumul. Se uită prin încăperea care încă mai adăpostea un cuptor cu lemne alături de unul cu gaz din noua generaţie. O putină de unt era aşezată în colţ, iar uşa din spate dădea spre o verandă uriaşă. Kristi privi afară pe fereastră, dar nu deschise uşa de teamă să nu pornească vreo alarmă.

Ascultă cu atenţie, sperând să audă vreun zgomot, dar casa era tăcută ca un mormânt. Nu se auzea nici aerul mişcând. Nici bâzâitul unui frigider sau ticăitul unui ceas. Tot ceea ce putea auzi era sunetul slab al propriei respiraţii şi paşii ei, înăbuşiţi de pantofii pentru alergat.

Unde dispăruse blonda?

Oare se întâlnea cu cineva?

Oare aici lucra?

Era un loc de refugiu?

Se lăsase noaptea, întunericul mângâia ferestrele, iar cele câteva zone de lumină oferite de lămpile bine amplasate nu ofereau niciun pic de căldură. Casa era rece şi liniştită.

De parcă nu are suflet.

Oh, Dumnezeule, se dojeni ea în tăcere. Acum începea să cadă în capcana a tot ceea ce citise începând cu tragediile sângeroase ale lui Shakespeare, recomandate de Emmerson, profesorul ei motociclist. Acele piese cu vinovăţia şi fantomele lor erau destul de înfricoşătoare, dar mai erau şi creaturile însetate de sânge de la cursul lui Grotto. Se gândi la Grotto - înalt, brunet, chipeş şi ameninţător, cu nişte ochi care păreau că văd în mintea unei persoane.

Totul este un rol, **îşi reaminti ea.** ***Teatral.***

Continuă să meargă, trecu de uşa cămării şi de o alta, încuiată, care, presupunea ea, dădea spre un dulap sau spre nişte scări care duceau la subsol. Ocoli scările prin spate, irecu de un perete încărcat cu cârlige pentru haine şi ajunse din nou la piciorul scării întunecate. Privi în sus, în întuneric. Acolo nu ardea nicio lumină.

Oare să cuteze?

Ezită, apoi îşi spuse în gând că e un papă-lapte. Blonda - Marnie, acesta era numele ei - era undeva înăuntru.

Repede, înainte de a-şi schimba părerea, trecu peste bariera din catifea şi începu să urce scara lată. Covorul cu motive florale îi înăbuşea paşii. Lumina micuţă, albăstruie, a lanternei o ghida. Pe palier, într-un colţ, dădu peste silueta întunecată a unui bărbat.

Oh, Dumnezeule!

Suspină adânc, iar degetele ei căutară în geantă spray-ul paralizant.

Era pe punctul de-a o lua la fugă când îşi dădu seama că „bărbatul" nu se mişca. îndreptă lanterna spre el, realiză că nu era un bărbat, ci o armură care stătea de pază lângă fereastra palierului.

Kristi îşi încleştă maxilarul şi numără până la zece.

îndreptându-şi spatele, urcă şi ultimele trepte spre etajul al doilea, aşteptându-se să vadă un hol lung cu un şir de uşi închise care dădeau spre dormitoare. în schimb, în capătul scărilor se deschidea o bibliotecă plină cu dulapuri pentru cărţi înguste, înalte, şi un spaţiu pentru citit, cu scaune, lângă fereastră. Dincolo de dulapurile cu cărţi se afla un pian mare, cu partituri deschise deasupra clapelor, şi un metronom tăcut stând pe lemnul sclipitor.

Kristi trecu pe lângă pian şi dulapurile cu cărţi. în continuare, se afla un hol care dădea într-o serie de camere: camera lui şi a ei, separate de o baie generoasă care, evident, fusese adăugată la mult timp după ce fusese construit conacul. Un pat cu baldachin decorat cu motive florale şi perne era aşezat în faţa unui şemineu cu cahle pictate manual într-o cameră, în timp ce celelalte erau pline cu mobilă masculină, mai grea. O puşcă de vânătoare atârna deasupra poliţei şemineului din piatră masivă.

Multe antichităţi.

Dar nicio blondă.

Pentru o clipă, Kristi se întrebă dacă nu cumva fata trecuse repede prin holul de la intrare, o tăiase pe la parter şi ieşise prin bucătărie.

Poate că greşise.

Poate cercetarea acestei case nu era decât o mare pierdere de timp.

Şi totuşi...

Ajunse din nou la scări, luminând cu pixul-lanternă scările spre cel de-a treilea etaj.

- Ai intrat în horă, acum trebuie să joci, spuse ea şi începu să urce.

Treptele erau înguste şi se micşorau spre etajul superior. La capătul lor se afla holul la care se aşteptase, cu uşi de fiecare parte.

I se ridică părul pe ceafă amintindu-şi cum cercetase prin coridoarele întortocheate, fără suflet, ale spitalului de boli mintale, „A noastră Doamnă a Virtuţilor", de lângă New Orleans, şi de psihopatul pe care-l întâlnise acolo. Această amintire o făcu să se oprească. Casa Wagner era foarte diferită de vechiul azil, dar faptul că-şi băga nasul prin această structură masivă şi veche îi reaminti mult prea bine de evenimentele care au dus la spitalizarea ei şi la condiţia actuală.

Adunându-şi curajul, Kristi puse mâna pe primul mâner şi deschise încet uşa. Aceasta scârţâi din balamalele sale antice.

Minunat. Anunţă pe oricine s-ar ascunde înăuntru că eşti aici.

Camera era decorată ca una pentru copii. Un pat micuţ, alb, se afla într-un colţ şi un căluţ-balansoar, cu vopseaua decolorată, coama şi coada din cânepă, era aşezat lângă fereastră... şi se mişca uşor.

înainte şi înapoi.

Ca şi cum fantoma unui copil îl călărea.

Kristi aproape că scăpă pixul-lanternă.

în această casă liniştită, unde aerul era nemişcat şi mort, calul se balansa.

Acesta încetini şi se opri, dar pulsul lui Kristi o luase razna.

Cea mai apropiată uşă era închisă. îşi trecu limba peste buze. Să îndrăznească să o deschidă?

Şi dacă...?

Ţinând pixul-lanternă sus, în dreptul umărului, puse cealaltă mână pe mâner şi trase cu putere.

Uşa se deschise dezvăluind un spaţiu întunecat şi gol, cu cuiere şi o undiţă, dar nimic altceva. Nu era niciun ucigaş sau vreun răpitor de femei gata să sară la ea mârâind ca un vampir şi arătându-şi colţii ascuţiţi şi albi de pe care curgea sânge, şi nicio afurisită de fantomă a vreunui copil care să strige „Ajută-mă!".

Kristi aproape că se înecă de uşurare. Puterea atmosferei!

Apoi observă cealaltă uşă, o uşă de sticlă care separa această cameră de următoarea. Trecu de ea şi descoperi o altă cameră, probabil a unei fetiţe, cu un pat mic şi o masă pe care era aşezată o căsuţă de păpuşi în stil victorian, cu încăperi în miniatură, decorate cu detalii complicate.

Păşi înapoi în hol. Celelalte două încăperi erau asemănătoare, un alt dormitor cu un pat mai mare şi cu un scaun micuţ cu rotile aşezat lângă tăblia de fier a patului, pe care se aflau animale din pluş şi decorat ca şi cum aici ar fi stat ultima dată un băieţel interesat de bărci şi de pescuit. Un joc cu valeţi era împrăştiat pe o masă, lângă o praştie veche.

Dar, din nou, nici urmă de blonda cu trăsături palide care fugea prin campus.

Kristi se îndreptă spre fereastră şi privi afară în noapte. Din acest unghi, vedea dincolo de curtea interioară, în centrul campusului şi dincolo de alte câteva clădiri. Printre copaci, privi zidul îndepărtat. Dincolo de acesta - linia unui acoperiş, parţial vizibil, luminat de lampa stradală.

Prin lucarnele faţadei se zărea o încăpere luminată. Era prea departe ca să poată vedea clar în cameră, dar...

Inima i se strânse.

Oare era apartamentul *ei?*

Mîji ochii. Inima îi bătea ca o tobă la gândul că cineva, stând aici, putea privi direct în...

O umbră trecu prin faţa ferestrei apartamentului *ei.*

În interior?

Era cineva în apartamentul ei?

Furia şi teama o mistuiau. Se întoarse repede, intenţionând să plece în grabă spre locuinţa ei şi să-l înfrunte pe oricine i-ar fi căutat prin cameră.

Şi dacă are o armă? Ce-ai să faci? Doar ştii că au mai dispărut fete.

Şi oricine s-ar fi aflat în apartamentul ei acum s-ar putea să-i citească notiţele, să se conecteze la Internet prin calculatorul ei, să-i răscolească prin casă, căutând lucrurile Tarei.

începu să coboare scările când auzi ceva. Un zgomot constant. Paşi?

Deci nu era singură, la urma urmei.

în linişte, se grăbi spre etajul doi, unde zgomotul constant se auzi mai tare şi ea-şi dădu seama că era prea regulat ca să fie cauzat de paşi. Pe palier, văzu metronomul bătând ritmul unei piese muzicale care nu se auzea.

Lui Kristi îi îngheţă sângele în vene.

Cineva îl pusese să se balanseze. Cineva ştia că ea este aici şi se juca cu ea.

Cineva sau ceva.

Degetele ei se strânseră pe tubul de spray paralizant, îndreptă fasciculul micuţ spre colţurile cele mai întunecate, dar se pare că era singură.

Nu credea în fantome sau în vampiri, dar credea că mai era cineva în casă. Marnie, blonda, se juca cu mintea ei? Neee. Nu avea niciun motiv. Atunci cine altcineva?

Auzi uşa principală deschizându-se şi închizându-se şi se ascunse în umbrele celui de-a doilea etaj. Pulsul i se acceleră. Auzi voci înăbuşite - voci feminine - şi paşi, nu doar ai unei persoane. Ce naiba se petrecea aici? Pixul-lanternă era vârât sub braţ, îl închise uşurel. Cu atenţie, se apropie de marginea balustradei şi privi în jos, la capătul scărilor, dar nu văzu pe nimeni, doar le auzi trecând prin foaier şi îndreptându-se, se gândi ea, spre holul care ducea în spatele casei.

Cu paşi furişaţi, coborî la parter. încă ţinea strâns micul tub cu spray paralizant cu degetele încleştate, în timp ce se îndrepta spre spatele casei şi spre bucătărie, prelingându-se pe lângă perete.

Goală.

Femeile dispăruseră.

Kristi intră în bucătărie şi se opri cu urechile ciulite, dar nu auzi nimic. Privi prin ferestre, dar nu văzu nimic afară. Răspunsul era uşa încuiată a subsolului; asta trebuia să fie. Încercă mânerul. Nu se clinti. Deci fetele care veneau aici aveau o cheie.

Pentru ce?

Se gândi la vorbele Lucreţiei despre cult. Putea fi acesta locul de întâlnire, o veche vilă cu garguie şi cu un trecut

bântuit? Era posibil ca membrii cultului să se întâlnească aici? Inima i-o luă la trap, transpiraţia îi curgea pe spate şi ea strânse cu putere afurisitul de spray paralizant, ca şi cum ar li fost însăşi esenţa vieţii ei.

Aplecându-se spre uşă, închise ochii şi se concentră pentru a auzi ceva, dar casa era din nou tăcută ca un mormânt. încercă din nou uşa. Nimic. Lumină bucătăria, căutând o cheie - orice - care ar putea deschide încuietoarea, dar nu găsi nimic.

Şi nu mai putea aştepta aici.

Nu dacă voia să prindă persoana care intrase în apartamentul ei. Ţinând într-o mână spray-ul paralizant şi telefonul în cealaltă, ieşi din Casa Wagner şi începu să traverseze campusul în fugă. Adrenalina îi dădea aripi, dar nu era conştientă de ochii care-i urmăreau fiecare mişcare.

Fugi, Kristi, fugi.

Nu vei scăpa niciodată.

Vlad o privi cum fuge de-a lungul campusului şi zâmbi în sinea lui. Ştiuse că ea se afla în casă, îi simţise prezenţa, o văzuse din ascunzătoarea sa de deasupra porticului. Era curajoasă. Un pic cam prea temerară, dar atletică, puternică şi deşteaptă.

Făcea parte din elită.

Era doar o chestiune de timp înainte de a se alătura celorlalte, iar sacrificiul ei, deşi va opune rezistenţă, va fi complet. Mult mai satisfăcător decât al acelor căutătoare de senzaţii tari care veneau la el de bunăvoie. Patetic. Căutau ceva ce numai el putea oferi, un sentiment de familie şi unitate, o şansă de a nu mai fi singure.

Desigur, ele nu înţelegeau totul. Nu puteau şti ce se aştepta de la ele, la urma urmei. Dar nu conta. în cele din urmă, cedau.

Aşa cum o va face şi Kristi.

O privi până ce ajunse în capătul îndepărtat al curţii interioare, apoi se strecură prin fereastră şi începu să coboare scările. Noaptea aceasta era cea a alegerii. Mai târziu, va veni şi dăruirea.

Spera că vărsarea de sânge va fi adecvată.

Dar cu siguranţă că nu va fi aşa.

Niciodată nu era.

Nevoia era insaţiabilă.

17

t^^risti apăsă pe butonul de apelare rapidă a telefonului în timp ce se grăbea de-a lungul străzii. Detesta să fie una dintre acele femei care apelau mereu la un bărbat, dar, la naiba, avea nevoie de întăriri şi Jay era singura persoană în care avea încredere. înarmată cu spray-ul paralizant într-o mână şi cu telefonul în cealaltă, ajunse la intrarea din spate a clădirii cu apartamente şi se opri aproape de gardul viu, lângă scări. Telefonul sună o dată. De două ori.

- **Haide, haide, şopti ea exact când Jay răspunse.**
- **Bună.**
- **Am un fel de problemă, şopti ea fără niciun preambul. Cred că este cineva în apartamentul meu.**
- **Tu eşti acolo, acum? întrebă el imediat.**
- **Sunt afară. Am văzut o umbră în fereastră.**
- **Umană? întrebă Jay care se mai relaxase un pic după ce aflase că ea nu se afla în locuinţă.**
- **Cred că da.**
- **Vin imediat. Nu intra fără mine.**

Deodată, se simţi ca o caraghioasă, ca şi cum lăsase noaptea s-o acapareze. Probabil că exagera.

- **Poate că am greşit. Nu ştiu.**
- **Pot ajunge acolo în cinci minute. Aşteaptă-mă.**
- **Jay...**
- **Am spus că voi veni acolo, zise el concis. Aşteaptă-mă.**

Auzi o uşă deschizându-se deasupra ei, aşa că închise, punând telefonul pe silenţios. Ascunzându-se la baza scărilor, rămase în umbră, aşteptând să apară cel care fusese în interiorul apartamentului ei. Era destulă lumină la baza scărilor pentru a-i putea imortaliza chipul pe telefon, cel puţin aşa spera. Apoi, putea să-l urmărească mergând pe jos sau cu maşina ei şi să afle cine era şi ce dorea. Dacă avea maşină, îi va lua numărul de înmatriculare; dacă mergea pe jos, îl va urmări.

De ce ar da cineva spargere în apartamentul ei?

Poate pentru că aparţinuse Tarei Atwater.

Da, dar asta fusese în urmă cu luni de zile. De ce acum? Şi cum? încuietorile tocmai fuseseră schimbate.

Cu nervii încordaţi la maximum, Kristi aşteptă, ridicată)c călcâie, gata să lupte cu mintea şi cu armele cu oricine ar li fost.

Dar dacă avea o armă... ?

Paşii se auzeau coborând scara şi ea-i număra... zece, unsprezece, doisprezece...

Apoi tăcere.

La al doilea etaj.

Rahat! Probabil că o văzuse. Se apropie de clădire, încordându-se pentru a auzi ceva, mijindu-şi ochii în sus spre scări unde un bec lumina tavanul fiecărui etaj. *Haide, ticăloşiile,* se gândi ea. Paşii se auziră din nou, dar erau uşori şi rapizi, îndepărtându-se. Nu coborau.

Poftim?

Oh, la naiba! Se îndrepta spre scările de la etajul doi şi se mişca de-a lungul verandei mari a clădirii, spre scările îndepărtate, cele aflate lângă trecerea de pietoni care ducea spre AII Saints. Ea porni ca din puşcă, sărind printre umbre exact atunci când o camionetă intră scrâşnind în parcare. Lumina strălucitoare a farurilor inundă faţada clădirii.

Jay!

El ieşi din camionetă într-o clipită, încordat şi tras la faţă.

- **Ce s-a întâmplat?**
- **Scapă!**

Ea auzise cum cel care cobora scările ajunsese la capătul clădirii, sărise peste balustradă, apoi fugise de-a lungul străzii.

- **Pe acolo!**

întrezări o siluetă neagră înainte ca el să se lase în jos în spatele casei mari şi să dispară.

Se auzi un scârţâit de frâne, un claxon furios şi un bărbat ţipând:

- **Idiotul dracului! ţipă şoferul.**
- **Cine este? vru Jay să ştie, ajungând-o din urmă.**
- **Nu ştiu.**

Ea-şi vârî celularul şi spray-ul paralizant în buzunarul hanoracului. Geanta ei flutura într-o parte în timp ce fugea, picioarele ei zdrobeau cimentul şi asfaltul zgrunţuros. La naiba, va prinde ea târâtoarea aia!

Alergând cu uşurinţă alături de ea, Jay fluieră ascuţit, şi, prin geamul deschis al cabinei camionetei, Bruno sări pe caldarâm lătrând uşor. Kristi şi Jay ocoliră împreună clădirea în timp ce şoferul furios al unui Nissan roşu dispărea la următorul semafor, cotind spre autostradă.

Strada din faţa campusului era goală.

- **Nu! ţipă Kristi în timp ce se precipita de-a lungul celor două benzi, pe trotuar, înainte de-a intra în fugă pe poarta principală a colegiului. *La naiba, la naiba!* Nu putea scăpa.**

Trecând de coloanele înalte, fugi spre stejarii care mărgineau zidul de cărămidă şi se opri puţin. Respirând anevoios, cercetă aleile străjuite de copaci şi spaţiile cu iarbă dintre clădiri, aceeaşi cărare pe care alergase cu puţin timp înainte. Jay se opri lângă ea, respirând adânc şi cercetând zona cu privirea. Lămpile luminau cărările, dar umbrele şi tufişurile flancau vechile săli şi clădirile mai noi. Studenţii, în grupuri sau câte unul, se îndreptau spre curtea interioară, parcurgeau aleile şi urcau grăbiţi scările spre intrările largi. Kristi privi de la bibliotecă până la asociaţia studenţilor, dar nu văzu pe nimeni alergând în întuneric.

- **în dreapta ta! ţipă o femeie acoperind sunetele scoase de schimbarea vitezelor, în timp ce o bicicletă trecu şuierând, cu biciclistul aplecat peste ghidon.**

Bruno lătră prelung.

Inima lui Kristi se întristă în timp ce cerceta împrejurimile.

Nimeni nu părea a fi ieşit din comun. Nu vedea nicio siluetă întunecată alergând printre copaci sau urcând grăbit treptele vreuneia dintre clădirile înalte, acoperite de iederă, care alcătuiau micul campus de la AII Saints.

- **La naiba... la naiba... la naiba!**

Stând la pândă la distanţă, la celălalt capăt al curţii interioare şi ascunsă în spatele unor sălcii, se afla clădirea masivă şi întunecată a Casei Wagner.

Lumina lămpii de la parter abia se zărea.

- **L-ai văzut? întrebă Jay tensionat. Cum arăta?**

Era bucuroasă că el era acolo, cercetând cu privirea fiecare bucăţică vizibilă a acestei porţiuni a curţii interioare.

- **Nu... am văzut doar o umbră la fereastră şi apoi, când m-am apropiat, o siluetă întunecată, estompată.**

Ea arătă spre câinele lui Jay.

- **Bruno îl poate găsi?**

Câinele, auzindu-şi numele, întoarse privirea spre Jay, aşteptând instrucţiuni.

- **Nu este în parte copoi?**
- **Şi în parte orb. Dar are un nas extraordinar. Poate dacă tipul a lăsat ceva la locul faptei, în apartamentul tău sau poate a scăpat ceva pe drum..., dar Bruno nu este antrenat.**

Jay privi un grup de studenţi, apoi următorul, studiindu-i pe cei care mergeau singuri.

Era inutil.

Kristi ştia asta.

Intrusul dispăruse.

Cel puţin pentru moment.

Ea oftă prelung şi încercă să-şi tempereze furia, frustrarea.

- **Cred că l-am pierdut.**
- **Aşa se pare.**

Sprâncenele lui se uniră în timp ce mijea ochii privind trei fete care intrau pe uşile bibliotecii. Jay întrebă:

- **Deci, ce s-a întâmplat? Cum a intrat?**

Kristi scutură din cap.

El o privi lung şi spuse:

- **în regulă. Hai să mergem să vedem ce a luat.**
- **Oh, Dumnezeule...**

Nu voia să se gândească la faptul că s-ar putea ca laptopul să fi dispărut sau orice alte lucruri de-ale ei. Avea portofelul, celularul şi toate actele, dar restul, inclusiv notiţele ei

meticuloase despre răpiri, cele câteva bijuterii - din fericire majoritatea erau chestii nu prea scumpe - şi fotografii cu tatăl şi mama ei... oh, Dumnezeule, dacă le-a luat pe alea...

- Nu vreau să mă gândesc la asta.

Jay ar fi insistat să sune la poliţie şi atunci ar fi trebuit să dea explicaţii în legătură cu lucrurile Tarei Atwater - presupunând că ele se mai aflau încă în apartamentul ei - şi cu teoria ei că printre ele s-ar fi putut afla ceva valoros care ar face legătura între ea şi celelalte fete sau cu răpitorul lor.

Şi mai era şi chestiunea cu tatăl ei. Ea mârâi în gând. în ciuda faptului că era adultă, nu exista nicio cale ca Rick Bentz să nu afle ce făcea ea. Şi atunci să te ţii.

Indreptându-şi umerii, Kristi o luă spre apartamentul ei, cu Jay şi Bruno. îşi aduna forţele pentru bătălia ce avea să urmeze. Nu că nu l-ar mai fi înfruntat pe Rick Bentz în trecut. Mai devreme sau mai târziu, el îşi va da seama că nu-i putea spune ce să facă, nu-i aşa?

Dar, cu siguranţă, între timp îi putea face viaţa un infern.

Uşa apartamentului de la etajul trei era închisă şi încuietoarea la locul ei.

- Intrusul are o cheie? întrebă Jay, pentru că nu se putea închide uşa fără cheie. Asta mai reduce puţin numărul suspecţilor.

- Puţin mai mult, spuse ea, gândindu-se la Irene şi la Hiram Calloway, singurele persoane, în afară de ea, care aveau o cheie. Dar de ce ar scotoci vreunul dintre ei în locuinţa lui Kristi?

Trecând de la furie la groază, Kristi descuie uşa şi intră.

- Stai, îi ordonă Jay lui Bruno, apoi îi spuse lui Kristi: Nu atinge nimic.

- Ştiu.

Dacă urma să sune la poliţie pentru a reclama o spargere, scena crimei trebuia să rămână intactă.

Dar apartamentul era întunecat. Liniştit. Apăsă pe întrerupător şi luminile de deasupra capului inundară interiorul.

Toate lucrurile erau aşa cum le lăsase ea. Computerul era pe birou, posterele lipite pe pereţi, lucrurile Tarei împrăştiate pe prelată, pe podea. Pozele ei erau la locul lor, aparent nimic nu era deranjat. Şi nicio lampă nu fusese aprinsă, singura lumină venea de la vechiul aragaz, cea pe care o folosea drept lumină pentru noapte şi cea care-i permisese să vadă intrusul. Se părea că micul ei apartament era la fel cum îl lăsase ea.

Doar că fusese cineva aici. îl văzuse. Gândul o făcu să se înfioare. Cine era? Ce voia?

- Asta nu are niciun sens, spuse ea.

- De ce?

- **Ea păşi prin cameră şi studie totul cu mai multă atenţie.Nu este nimic deranjat.**
- **Eşti sigură?**
- **Eu... da, cred că da.**

Privirea ei trecu peste poliţa şemineului, peste rafturile cu cărţi, mese şi pat, înainte de-a ajunge în bucătăria unde vasele din chiuvetă erau neatinse.

- **Dar a fost cineva aici? întrebă el.**
- **Da!... Cred că da. Refăcu filmul. Desigur că a fost. L-am văzut în lumina cuptorului. Când am ajuns aici, l-am auzit la etajul al treilea, apoi a coborât un etaj, până la doi, unde veranda ocoleşte faţada clădirii spre scările de la celălalt capăt. Nu ştiu dacă m-a văzut, dar s-a speriat şi nu a mai coborât pe singurele scări de la uşa mea. În schimb, a luat-o pe veranda de la etajul doi.**

Se îndreptă spre chiuvetă, luă o ceaşcă de pe blatul dulapului şi o umplu cu apă de la robinet.

- **Trebuie să fi fost aici.**

Ea luă o înghiţitură mare din apa călduţă.

- **Dar nu neapărat înăuntru.**
- **Nu, nu, sunt sigură că am văzut...**

Era pe punctul de-a spune că era sigură că văzuse pe cineva în interiorul apartamentului ei, dar oare aşa era? Se uită prin fereastra de deasupra chiuvetei din bucătărie şi privi în noapte, dar era mult prea întuneric pentru a vedea conturul Casei Wagner peste zid şi printre copaci. Pentru că nu era aprinsă nicio lumină la etajele superioare ale vilei transformate în muzeu, ea nu putea descifra silueta clădirii, cu atât mai puţin fereastra de la etajul al treilea unde stătuse atunci când văzuse pe cineva în locuinţa ei.

Casa Wagner era atât de departe.

Şi era întunecată.

Pentru prima oară, se îndoia că văzuse pe cineva în locuinţa ei.

- **Ei bine?**
- **Eu... nu ştiu. *Cred* că a fost cineva aici.**

El privi prelata care acoperea podeaua şi toate obiectele aranjate cu atâta grijă pe suprafaţa din plastic.

- **Ce sunt astea?**
- **Este o poveste lungă, zise ea, nefiind sigură că voia să-i spună.**

Nervoasă, luă un aprinzător lung şi aprinse câteva lumânări din apartament. Apoi, hotărând că lumina lumânărilor s-ar putea să fie prea intimă, aprinse toate lămpile.

Jay fluieră spre câine şi-l făcu pe Bruno să se întindă pe podea. Apoi închise uşa şi se aşeză, călărind braţul tapiţat al singurului scaun din încăpere.

- **Ei bine, Kristi, eşti norocoasă. Se întâmplă să am toată noaptea la dispoziţie.**

Tehnicienii de la laboratorul de criminalistică sosiseră deja şi Bonita Washington, una dintre cele mai deştepte femei

pe care le cunoştea Bentz, dădea ordine, asigurându-se că nimeni nu-i deranja scena crimei.

- Vorbesc serios, spunea ea, veţi purta cu toţii cipici şi nu veţi atinge nimic, altfel nu intraţi. Asta se aplică dublu pentru tine, spuse ea, ochii ei verzi îngustându-se când priviră spre partenerul lui Bentz, Reuben Montoya. Afro-americancă şi mândră de asta, Washington avea câteva kilograme în plus şi era pusă pe treabă.

- Ai semnat? îl întrebă ea pe Bentz.

El încuviinţă dând din cap, urmând-o în micuţa casă care fusese recent renovată. Se opri chiar lângă uşă şi privi în jur. Mobila fusese împinsă înapoi, existau urme de râcâit pe podea şi în sufragerie o pată întunecată, cel mai probabil de sânge.

- Am verificat, spuse Bonita dând din cap. Este sânge.

- Dar niciun cadavru.

- Nu.

Unul dintre criminalişti făcea poze, altul dădea cu praf, pentru amprente. Povestea era că poliţia primise un apel de la Aldo „Big Al" Cordini, proprietarul unui bar de striptease din Quarter. Una dintre dansatoarele lui, Karen Lee Williams, alias Bodiluscious, nu apăruse la lucru două nopţi la rând şi el trimisese pe cineva acasă la ea să vadă ce face. Nimeni nu răspunsese la uşă, şi maşina ei, care, după câte îi spusese proprietarului, avea probleme, se afla încă în garaj.

Sângele de pe podea nu era suficient pentru a suspecta o crimă, dar faptul că femeia nu apăruse la niciun spital sau clinică locală întărea teama că fusese omorâtă. *Sau răpită*, îşi spuse Bentz, gândindu-se la studentele dispărute de la AII Saints din Baton Rouge.

Nu că ceea ce i s-ar fi putut întâmpla lui Karen Lee ar fi avut vreo legătură cu fetele dispărute - nu exista nimic care să le lege. Dar, din cauza fiicei lui, gândurile sale se îndreptară în mod natural într-acolo. Studentele de la AII Saints dispăruseră fără urmă. Era evident, Karen Lee nu cedase fără luptă.

Cercetară locul faptei şi începură să stea de vorbă cu cei câţiva vecini care se întorseseră la casele lor din această parte a oraşului devastată de furtună. Nimeni nu văzuse nimic ieşit din comun. Tot ceea ce aflară Montoya şi Bentz fu faptul că ea era mamă singură şi că puştoaica stătea cu mama lui Karen, undeva în vestul Texasului. Copila avea nouă sau zece ani sau pe aproape, şi se numea Darcy. Nimeni nu cunoştea niciun prieten sau vreo rudă prin apropiere, vreun fost sau actual iubit. Nimeni nu ştia ce se întâmplase cu tatăl puştoaicei, pentru că dansatoarea nu vorbea niciodată despre el.

- Deci avem un mare nimic, spuse Montoya întorcându-se la maşina lui Bentz. Nici măcar un cadavru.

- Poate că este în viaţă.

Montoya pufni, se aşeză pe locul pasagerului şi dădu din cap.

- **Eu nu aş pune pariu. Se prea poate ca ea să nu fi fost moartă când a cărat-o nenorocitul de aici, dar mă gândesc că până acum a omorât-o.**

- **Poate avem noroc, spuse Bentz pornind maşina şi încadrându-se în trafic.**

Merseră la club, aflară cine o văzuse pe Karen ultima oară şi cine fusese la bar în acea noapte. Existau şanse ca ucigaşul să o fi privit şi să o fi aşteptat, poate să o fi urmărit până acasă.

- **Norocul este al proştilor, spuse Montoya şi se întinse după pachetul de ţigări inexistent, înainte de a-şi aminti că renunţase la acest obicei.**

- **Cum spuneam, s-ar putea să avem noroc.**

Jay se aplecă înainte în scaun şi spuse:

- **Deci, ceea ce vrei să spui este eă ai încălcat legea dcschizând acea boxă, apoi ai compromis probe într-o posibilă răpire sau crimă, după care ai intrat ilegal în Casa Wagner urmărind o „blondă" despre care credeai că face parte dintr-un cult vampiric. Deşi nu ai găsit blonda, ai auzit voci şi te-ai uitat pe geam, ai văzut pe cineva în apartamentul tău şi ai venit repede ca să-l prinzi.**

Dezaprobarea lui Jay era greu de trecut cu vederea.

- **Cineva a fost aici, insistă Kristi. Şi ce dacă am încălcat o lege, două? încerc să aflu ce s-a întâmplat cu acele fete, la naiba. Să fim serioşi, Jay. Nici tu nu eşti complet nevinovat, nu-i aşa? Ai căutat prin dosarele guvernamentale, corect?**

Kristi nu avea chef să se joace de-a cine-i vinovatul. Stătea pe scaunul de la biroul ei şi îşi masa ceafa încordată.

- **Eu nu mi-am pus viaţa în pericol.**

- **Doar cariera. în regulă, Jay, hai să terminăm cu asta. ('meva a fost în apartamentul meu şi vreau să ştiu cine. Şi de ce.**

Privi spre computer. în timp ce-i dădea explicaţii lui Jay, se conectase pe câteva chat-uri. Unele nume cunoscute apăreau i dispăreau. Deathmaster7 apărea prin diferite chat-uri şi JustO apăruse un timp, dar nu se alătură niciunei conversaţii.

- **Cine crezi că ar intra prin efracţie?**

HI verifică fereastra pe care ea o lăsase deschisă pentru pisică, dar asta ar fi însemnat ca intrusul să fi intrat prin acoperiş.

Kristi îi spuse că Hiram şi Irene erau singurii care aveau (hei, aşa că ridică din umeri şi concluzionă:

- **Cine altcineva ar fi dacă nu Hiram şi Irene?**

- **Vom începe cu ei. între timp, eu stau aici.**

Şedea cu picioarele sale lungi întinse, iar Bruno se culcase pe covorul dintre pat şi scaun.

- **Nu cred că este o idee atât de strălucită.**

- **Mă dai afară? întrebă el, ridicând o sprânceană neagră. Afurisitul, parcă o provoca să încerce.**

- **Jay...**

- **Pentru tine sunt profesor McKnight.**

Ea-i aruncă o privire care-l făcu să zâmbească.

- Kris, nu mă mişc de aici, aşa că ar fi cazul să găsim un restaurant care livrează toată noaptea mâncare Thai, chinezească sau italienească, apoi să dormim. Fie aşa, fie mergem la casa pe care o renovez, cea a mătuşii mele, şi putem împărţi un sac de dormit.

Ea-l privi neîncrezătoare.

- Glumeşti?

- Cineva a intrat cu forţa în apartamentul tău, îi reaminti el, căutându-şi telefonul. Deci, ce să fie? Pad Thai? Puiul generalului Tsao? Pizza cu ciuperci şi cârnaţi?

- Nu mă omor după ciuperci.

Un colţ al gurii lui se ridică.

- Ştiu.

Kristi simţi un val de căldură pentru că el îşi amintea aversiunea ei faţă de ciuperci, ceea ce o enervă fără folos.

- Cred că... pizza.

- De care?

- Nu ştiu.

El se ridică de pe scaun.

- Află cât timp mă duc să-ţi aduc bicicleta.

- Bicicleta... mea?

- Tatăl tău m-a rugat să ţi-o aduc. Ştia că ai nevoie de ea şi nu voia să apară aici şi să fie acuzat că-ţi invadează intimitatea sau că este excesiv de protector sau alte alea. Nu este treaba mea ce se petrece între voi doi, dar, da, ţi-am adus bicicleta. Ar putea s-o fure cineva din camionetă. O aduc înăuntru.

- Minunat. Tonul lui Kristi reflecta un dublu înţeles.

- Ce-ai spune despre o combinaţie, fără ciuperci?

Jay deja se juca cu celularul său, căutând un restaurant, în timp ce ieşea, ea-l auzi comandând. Câteva clipe mai târziu, se întoarse cu bicicleta ei. Trânti uşa în urma lui şi Houdini, care se ascundea sub pat, îşi făcu în cele din urmă simţită prezenţa, mârâind uşor la Bruno. Câinele, încolăcit încă într-o poziţie de somn, ridică doar puţin capul.

- O altă voce se face auzită, remarcă Jay sprijinind bicicleta de peretele de lângă uşa băii.

Houdini nu terminase. Şuierând, arătându-şi colţii, cu spatele arcuit, el sări deodată de-a lungul încăperii, ca o dungă neagră, şi se aruncă pe pat. Apoi sări pe poliţa şemineului şi de acolo îşi croi drum spre dulapul cu cărţi.

- Pisica asta este mereu prost-dispusă? întrebă Jay.

- Da.

Lui Bruno nu-i păsa deloc. Oftă şi-şi lăsă bărbia să cadă pe labele din faţă.

Houdini trecu deodată ca un vârtej pe raft, aruncând la podea o poză de-a lui Kristi. Rama ei se sfărâmă, iar sticla se sparse. înnebunit de spaimă, sări de pe raft, zbură pe deasupra podelei, sări fără niciun efort pe blatul dulapului, trecu prin fereastra parţial deschisă şi dispăru.

- Prietenos, observă Jay sec.

- Starea lui se îmbunătăţeşte.

- **Aha.**
- **Aşa este.**

Ea strânse bucăţile rupte şi încercă să le sprijine sus pe raft, aflat la câţiva centimetri deasupra capului ei.

- **Lasă-mă să te ajut.**
- **Pot să ajung.**
- **Dacă aveai o scară.**

El era deja în spatele ei, luând poza dintre degetele ei şi aşezând-o pe raft.

Kristi era hotărâtă să ignore lungimea trupului său care se mula pe spatele ei, mirosul lui - un pic de colonie, un pic de mosc - care plutea în aer. Era prea aproape.

Jay ezită puţin prea mult, şi ea se gândi că şi el simţea acea aluzie de electricitate din aerul dintre ei, că amândoi erau conştienţi de prezenţa sexului opus, atât de aproape. Se întrebă dacă el, ca şi ea, se gândea cum o rupse cu el. considerându-l prea tânăr, prea apropiat, prea „băiatul din vecini", în timp ce acum... Oh, Doamne, doar nu avea de gând să-şi amintească cum o făcuse să se simtă cândva, cum abia aştepta să-l sărute, să-l atingă, să-i simtă greutatea deasupra ei...

El se apropie şi mai mult şi ea îi remarcă pieptul, ca un zid sprijinit de spatele ei, braţul întins deasupra capului ei.

- **Ce este asta? întrebă el şi vraja se rupse.**
- **Ce anume?**

El pipăia cu degetele raftul bibliotecii, care era mai sus decât capul lui.

- **Nu ştiu... aşteaptă... la dracu'... aici, ia asta.**

Stând pe vârfuri, îi puse din nou poza în mână şi, ca şi cum nu ar fi fost deloc conştient de aerul încărcat dintre ei, spuse:

- **Dă-te într-o parte.**

în timp ce ea se dădea la o parte din calea lui, el se întinse cât de mult putu.

- **Ce este?**
- **Cred că este ceva aici sus, o mică nişă în spatele bibliotecii unde se uneşte cu raftul. Cred că este ceva înăuntru... El se încordă. Dacă mi-aş putea vârî degetul acolo... Ce naiba?**

El îşi trase mâna şi se dădu înapoi. De degetele lui se legăna un lănţişor de aur, de care atârna o sticluţă plină cu un lichid de un roşu-închis. Acesta scânteia şi se legăna în lumina difuză.

- **Oh, Dumnezeule, spuse Kristi, şi simţi că stomacul i se întoarce pe dos. Ştia, fără nicio îndoială, că se uita la o fiolă cu sângele Tarei Atwater.**

Vlad alunecă prin holul lung, tunelul care lega laboratorul abandonat de la subsol cu altă clădire, altă încăpere uitată în inima campusului, o cameră despre care puţini ştiau. Acest loc secret fusese săpat în pământ de Ludwig Wagner cu secole în urmă ca un loc pentru întâlnirile sale private. Marmura căptuşea pereţii sălii de baie subterane, unde apa caldă venea prin ţevi de la un izvor subteran într-o

cadă masivă aflată în centrul camerei. Lumânările fuseseră aprinse. Aici nu exista electricitate.

Ea stătea întinsă în mijlocul căzii. Apa lipăia pe trupul ei perfect, sunetul picăturilor din ţevile antice era singurul zgomot în afară de suflul domol al aerului care intra printr-un vechi puţ de aerisire.

Elizabeth.

Pielea ei albă, perfectă, era vizibilă în jurul sfârcurilor încreţite, rotunde, de culoarea trandafirului, din când în când netezite de apa care unduia întruna, doar pentru a se întări apoi din cauza frigului. Nişte cârlionţi negri stăteau ţepeni între coapsele ei albe ca alabastrul, subţiri şi lungi. Nu se vedea nicio urmă de bronz, niciun semn de îmbătrânire nu îndrăznea să-i întunece tenul perfect. Părul ei, negru ca noaptea, era prins în vârful capului cu o agrafă de un roşu ca sângele.

Deşi ochii ei erau închişi, el ştia că este conştientă de prezenţa lui. Mereu era aşa. Aşa fusese dintotdeauna. Legătura lor începuse cu multă vreme în urmă, şi se maturizase, se întărise cu timpul.

Ştia că era fascinat de ea, chiar de pe când era un copil. Ha-l modelase în ceea ce devenise. Procesul fusese lung, durase ani de zile, şi totuşi, el bănuia că Elizabeth îi observase slăbiciunea de prima dată când îl văzuse şi îi înţelesese nevoile. Deşi era o copilă de şapte ani, iar el avea doar cinci ani, ea începuse să-şi ţească pânza în jurul lui şi el o dorise cu atâta disperare - încă o dorea - încât făcuse tot ce-i sugerase ea.

De bunăvoie.

Cu înflăcărare.

IQ-ul lui îl atingea pe cel al unui geniu.

Al ei era mai mare.

Un fapt pe care el nu-l uita niciodată.

Nici ea nu-l lăsa să-l uite.

Ea-i permitea infidelităţile, îl încuraja, uneori, chiar îl privea, dar ştia, amândoi ştiau, că era doar al ei. Era pentru totdeauna legat să-i îndeplinească poruncile. Ascundea foarte puţine lucruri de ea, dar în noaptea aceasta va trebui să păşească uşor. Nu voia să se afle că Mathias, preotul cel lipsit de voinţă, se opunea. Nu va menţiona faptul că Lucreţia, târfa aia, avusese mustrări de conştiinţă şi se confesase lui Kristi Bentz, fiica poliţistului, care acum pretindea că putea vedea pericolul înainte de-a fi vizibil, că în faţa ei oamenii îşi schimbau culoarea pielii, ca şi cum sângele s-ar fi scurs din trupurile lor.

Profetic?

Se întrebă... dacă s-ar uita în oglindă, oare şi-ar vedea propria imagine, lipsită de culoare, privind-o?

Dar pentru moment, va uita de asta.

Pentru moment, se va concentra asupra lui Elizabeth.

Pleoapele ei se ridicară doar un pic, destul ca el să vadă reflectarea lumânărilor, dar nu suficient ca să poată citi vreo emoţie care i-ar putea trăda sentimentele. Camera era rece,

doar câteva piese de mobilier erau aşezate în colţuri, un pat mic, o lampă cu gaz aşezată pe o masă, câteva cărţi, mereu cele mai noi cărţi despre omonima ei, aşezate frumos pe masă, multe oglinzi. El îşi văzu propriile reflexii, imagini care-i surprindeau fiecare mişcare.

- **Mă gândeam eu că vei veni în noaptea aceasta, spuse ea.**

Existase vreo îndoială?

Fără să spună nimic, el se îndreptă spre cadă şi se aşeză pe marginea de marmură. Mirosul de liliac şi magnolie se ridica împreună cu aburii din apa caldă şi clară. Ea-l lăsă să o atingă, îi permise ca degetele lui să alunece pe una dintre coapse, dar când încercă să exploreze mai departe, să intre în spaţiul ei cel mai intim, ea-şi strânse picioarele şi-i îndepărtă mâna.

- **Ah, ah, ah, spuse ea cu acea voce guturală pe care el o găsea extrem de fascinantă. Nu încă.**

Dar el ştia că este la fel de pregătită ca şi el, că sângele ei era fierbinte şi sălbatic.

- **Nu încă, insistă ea, ca şi cum ar fi vrut să se convingă pe sine că nu era încă timpul, un timp pe care ea-l dicta. Ai mai adus, nu-i aşa? Doar ai vânat, nu?**

El o privi, surprins de calităţile ei aproape extrasenzoriale.

- **Crezi că nu ştiu despre dansatoarea de striptease?**
- **Tu ai făcut regulile, îi reaminti el, uluit că-i citise gândurile, că ştiuse pe cine luase.**

Faţa ei se bosumflă un pic.

- **Dar o dansatoare de striptease? Sincer? îşi încreţi nasul. Nu prea cred. Nu. îşi atinse bărbia ascuţită cu mâna. Ştiu că ai ajuns la limită, că ai nevoie de o reîncărcare, dar cu o dansatoare de striptease? Aminteşte-ţi, aceasta este o experienţă intelectuală pe cât este de fizică.**

De asta se îndoia. Ea putea veni cu scuze nobile, chiar şi cu raţionamente, dar el înfruntase adevărul: amândurora le plăceau căutarea, vânătoarea, uciderea. Era simplu. Ei îi plăcea tortura mai mult decât lui; pe el îl încântau plăcerea pură, primitivă, sexuală. Să facă rău şi să rănească nu era neapărat o necesitate pentru el. Sadismul ei nu era contagios; pe el îl interesa doar în măsura în care îi sporea experienţa sexuală. Pentru el senzaţiile tari izvorau din amor şi din moarte.

El ar fi vrut să argumenteze că „Sângele este sânge", dar o cunoştea suficient, încât să-şi ţină gura în timp ce ea îl tenta în mod deliberat şi evident.

- **Foloseşte ceea ce a rămas de la celelalte, spuse ea în cele din urmă.**
- **Dar vom rămâne fără nimic. Va trebui să mai aşteptţi până la următoarea doză.**
- **Crezi că este un drog, că sunt dependentă?**

Un zâmbet curbă buzele ei perfecte şi el făcu tot ce putu pentru a se abţine să nu o ia acum, ignorând ritualul lor. Dar va aştepta.

- **Dacă cred că eşti dependentă? întrebă el. Desigur.**

Ea nu-l contrazise, doar ridică capul, expunându-şi gâtul lung şi curba gâtului.

- **Poate că aşa este, dar nu vreau ca dependenţa mea să fie alterată, nu-i aşa? Sânge prost? Nu prea cred. Voi aşteptа.**

Acum se juca cu el, amuzată că el o provoca.

- **Cum se spune? „Răbdarea este o virtute"?**
- **Cred că este: „Toate lucrurile bune revin celui care aşteaptă".**

Ea se corectă.

- **Sau celei care aşteaptă.**
- **Sau celei.**
- **Totuşi, pentru moment, nu este nevoie să aştept. Luna a răsărit, sincronizarea este perfectă.**
- **Sunt de acord.**

El ştia ce avea de făcut şi ce avea să urmeze. Inima lui bătea un pic mai repede în timp ce se întindea după butonul aflat deasupra căzii, ataşat la un răcitor pe care el se străduia să-l menţină plin. După ce pregăti pompa, deschise robinetul. Acesta scârţâi un pic în timp ce el deschise uşor valva. Văzu aşteptarea ei în pulsul de la gât, în dinţii albi care se înfigeau în buza de jos.

încet, ca o panglică ce se desfăşoară, sângele începu să curgă. Rece ca gheaţa şi gros, îşi împrăştia culoarea întunecată în apa clară, într-un penaj subţire, roşiatic care se difuza ondulându-se.

Când prima picătură a lichidului întunecat îi mângâie pielea, ea-şi ţinu respiraţia, abdomenul i se contractă, ochii i se închiseră din cauza extazului, pentru că ea credea, ca şi femeia al cărei nume îl luase, că, dacă te curăţai cu sângele unor tinere, al unor femei robuste, asta-ţi prelungea viaţa, îţi menţinea pielea curată şi fără defecte şi-ţi reînnoia vitalitatea.

O fântână însângerată a tinereţii.

Oare era nebună?

Sau era o vizionară?

Lui nu-i păsa. Orice ar fi fost, ea-i oferea un scop pentru a vâna, a ucide, iar el se putea convinge că emoţia pe care o simţea atunci când lua o viaţă era pentru binele suprem. Pentru ea. Iar în ceea ce priveşte nebunia, oare uneori nu-şi pusese la îndoială propria sănătate mintală? Nu se luptase cu realitatea şi fantezia? Dar ştia că graniţa dintre nebunie şi geniu era subţire şi fragilă.

Era, fără nicio îndoială, discipolul ei dedicat.

Ea-şi atinse buzele cu limba în timp ce apa se răcea.

în curând, va fi pregătită. Deja scotea acele gemete uşoare, senzuale care erau semnalul. Nările i se lărgiră şi el inspiră mirosul apei aromatice, sângele şi propria sa dorinţă care creştea în întunericul cavernei.

în curând, îl va invita în cadă. Picioarele ei se desfăceau şi ea începea să respire repede şi scurt.

în curând, o va regula până o va scoate din minţi.

El prinse cureaua şi-şi lăsă pantalonii să cadă până la glezne. îndepărtându-i cu piciorul, îşi descheie cămaşa, în timp ce ochii lui nu o părăseau deloc. Erecţia lui era puternică, nevoia îi alerga fierbinte prin vene, apa de deasupra trupului ci era acum întunecată, roşie. El păşi înăuntru şi se lăsă pe ea, aşteptându-se ca ea să-l întâmpine, ca unghiile ei să se adâncească în muşchii spatelui său.

în schimb, ea-şi ridică uşor capul şi-i şopti la ureche:

- **Următoarea, spuse ea cu glas răguşit. Când o vei lua pe următoarea, vreau să merg cu tine. Şi nu va fi o bătrână dansatoare la bară care lucrează pentru dolari vârâţi în slip! Trebuie să fie cineva mai inteligent, mai ingenios, mult mai vital. Nu cineva a cărui viaţă deja s-a scurs. Nu ar fi trebuit să fiu niciodată de acord cu „inferioarele" tale. Dacă sunt într-adevăr inferioare, nu le vreau.**
- **Nu pot lua atâtea de la şcoală, protestă el.**

Trăsăturile ei frumoase se transformară într-un rânjet.

- **Chiar trebuie să fac totul *singură?***
- **Desigur că nu.**

Dar ea nu se lăsă.

- **Voi veni cu tine; mă voi asigură că fata merită.**
- **Deja m-ai ajutat să le aleg, îi reaminti el. Elizabeth alesese dintre pozele studentelor de la AII Saints.**
- **Nu ar fi trebuit să fiu niciodată de acord cu inferioarele.**

**Acum ea stătea dreaptă, privindu-l, iar apa însângerată se
scurgea pe pielea ei expusă, alcătuind râuleţe roşii pe umeri, peste sâni, până în apa întunecată care o înconjura.**

Oh, cât de mult tânjea să lingă dulceaţa aceea picantă.

Dar ea nu avea chef.

- **Nu pricepi? vru Elizabeth să ştie, ridicând mâinile din adâncurile stacojii. De aceea nu funcţionează, de aceea pielea mea nu s-a îmbunătăţit. Sângele acelor târfe este alterat, îi lipseşte viaţa.**
- **Nu erau târfe.**
- **Atunci unde le-ai găsit?**

Maxilarul lui se încleştă, dar îşi reţinu replica usturătoare, nepermiţându-i să-l facă să vorbească despre viaţa lui anterioară pe care ea o cunoştea îndeaproape. Doar ea îi cunoştea adevărata identitate; doar ea-l putea distruge.

Doar ea-l putea întregi.

- **Desigur că poţi veni, spuse el.**
- **Nu te întrebam! Nu este decizia ta. Aminteşte-ţi asta!**

Mai potolită, ea se cufundă din nou în apa însângerată.

**Asta era ceva nou. Ea nu se aventurase niciodată afară ca
să ucidă. Dar evolua mereu, nefiind niciodată mulţumită să lase lucrurile să stagneze sau să devină rutină. Adevărul era că era un pic îngrijorat pentru următoarea fată care-şi va da**

viaţa. Odată ce va fi suficient de avidă şi de zeloasă, încât să-şi dorească să facă parte din cercul lor intim, el o va aborda şi ea va profita de şansa de-a aparţine cuiva, de a se conecta cu cineva. Acum însă, o simţea nervoasă. Circumspectă. Nesigură.

Va trebui să-şi schimbe un pic rutina pentru a se asigura de cooperarea ei. Lui Elizabeth nu i-ar fi plăcut asta. Ar fi fost mai bine dacă ar fi acţionat singur.

- **Eşti sigură că vrei să participi la asta? întrebă el din nou şi Elizabeth îi zâmbi cu cruzime. în ochii ei, aflaţi în semiîntuneric, nu se putea citi nimic.**
- **Desigur.**

Buzele ei roşii tresăriră uşor, în timp ce apa însângerată, acum caldă, se învolbura în jurul ei.

18

Credeam că ai înţeles. Data viitoare, intenţionez să privesc. Nu doar împerecherea, dar şi abandonarea sufletului ei. Sacrificiul.«risuse Hristoase! Jay privea micuţa fiolă şi scutura din cap. Ce este asta, pentru numele lui Dumnezeu?

- Este sângele Tarei Atwater, spuse Kristi cu convingere.

Ea privi bucăţica de sticlă ca pe ceva preţios, deşi era o piatră blestemată, iar stomacul i se strânse gândindu-se cum şi de ce fusese extras sângele din ea.

- îmi pun viaţa chezăşie că aşa este.

- Atunci va trebui să-l ducem la poliţie.

El transferă cu grijă lănţişorul delicat din mâna lui în a ei.

- Şi tu va trebui să mărturiseşti ce ai aflat.

- încă nu există dovada unei crime.

- Ştiu, dar asta este treaba poliţiei.

El îşi frecă barba nerasă şi se întrebă peste ce naiba dăduseră.

- Crezi că asta căuta cel care a fost în apartamentul tău?

- Posibil. Nu a luat nimic.

- Atunci locul va trebui să fie cercetat pentru amprente.

- Nu o poţi face tu? Tu eşti poliţia. Tu lucrezi la laboratorul de criminalistică.

- Nu şi dacă vrei să-l prinzi pe nenorocit. Trebuie să facem asta ca la carte.

Ea oftă.

- îmi vor lua notiţele. îmi vor confisca computerul. Mă vor verifica.

- Probabil. Am sunat un prieten de la poliţia din Baton Rouge. Mi-a dat numele unei doamne detectiv care cred că ne va ajuta. Porţia Laurent. Se pare că este interesată de fetele dispărute şi crede că ele s-ar putea să o fi sfârşit rău.

- în sfârşit. Cineva care nu crede în aberaţia cum că toate ar fi nişte fugare. Dacă aş putea să-i ofer ceva mai mult... atunci poate că ar lucra cu mine.

Soneria de la uşă răsună deodată şi atât Kristi, cât şi Jay tresăriră.

- Răspund eu, spuse el.

Prin vizor, Jay văzu un tânăr cu părul lung, piele urâtă şi un tic nervos care-l făcea să clipească. Ducea o cutie plată într-un pachet etanş.

- A sosit pizza, strigă tânărul.

Jay se uită la Kristi şi râseră amândoi. El deschise, plăti pizza, îi dădu bacşiş puştiului, apoi încuie uşa. Între timp, Kristi puse sticluţa într-o pungă de plastic pentru sandviciuri pe care o aşeză cu atenţie pe un prosop din bumbac în bucătărie. Era îngrozită la gândul că aceasta conţinea sângele Tarei, dar nu voia ca Jay să vadă în ce stare era.

- înainte de-a suna la poliţie, voi copia toate fişierele, îi spuse Kristi, mâncând o felie de pizza. Fără să vrea, ochii i se îndreptau spre sticluţă. Mâncarea îi rămânea în gât. Nu doar temele mele şi chestiile personale, dar şi tot ce este legat de caz.

Jay încuviinţă dând din cap, întrebându-se dacă nu cumva stăteau în mijlocul scenei unei crime. Cutia cu pizza era aşezată între ei, pe canapeaua extensibilă. Bruno le urmărea

fiecare mușcătură, sperând că-i va pica și lui ceva. Cel puțin el nu era afectat de descoperirea lănțișorului și a sticluței.

- De ce crezi că era sticluța ascunsă? întrebă Kristi, punând la loc în cutie resturile din felia de pizza. Sau doar a fost uitată?

- Ascunsă. Lănțișorul era împins într-o crăpătură de lângă perete.

- De ce să-l ascundă? Unele fete care au așa ceva - și din câte știu eu sunt doar fete - le poartă la vedere.

- Crezi că Tara însăși a ascuns-o pe a ei?

- Cine altcineva? întrebă Kristi.

Ea-și șterse degetele pe șervețelele de hârtie aduse odată cu pizza, apoi se ridică în picioare și se îndreptă spre birou, începu să transfere informații spre un mic hard de buzunar, își mușca buza de jos în timp ce lucra.

- Dacă mergem la poliție și la detectivul Laurent, atunci presupun că trebuie să-l sun pe tata. Se strâmbă la gândul ăsta. Desigur, va face o criză, dar cel puțin se va asigura că niciun lucru de-al meu nu este distrus sau pierdut.

- Ai de gând să-i suporți prelegerile? întrebă Jay, închizând cutia de pizza și dezamăgindu-l pe Bruno.

- Nu că n-aș fi obișnuită cu asta.

- între timp, așa cum am mai spus, voi rămâne aici.

- Nu trebuie s-o faci.

- Ba da. Era categoric.

- Dar...

- Recunoaște, Kristi, vrei să rămân.

- Oh, te rog.

Aroganța lui nu cunoștea limite, deși, parțial, avea dreptate. El nu se lăsă intimidat.

- încă mă dorești.

Ea scoase un sunet gâtuit.

- Știi ce, sunt bine. Ar fi mai bine dacă ai pleca.

Deconectând hardul de la computer, îi puse capacul cu mai multă forță decât era necesar și-l vârî într-un buzunărel dc la geantă.

El ridică din umeri, dar nu făcu niciun gest cum că ar fi dispus să plece.

- Nu pot să cred că ai spus asta, adăugă ea.

- Și tu te gândești la același lucru.

- Jay, așa să mă ajute...

Se întrerupse și se îndreptă spre un dulap. Acolo găsi un sac de dormit care văzuse și zile mai bune și o pernă făcută zdrențe, din care curgea umplutura din pricina lui Hairy S., imitația de câine al mamei vitrege a lui Kristi. Jay o privi cu un aer atotcunoscător care-i cam fisura armura. Ar trebui să-l arunce pur și simplu afară. Dar, să-l ia naiba, avea dreptate într-o privință: nu prea voia să fie singură.

Dar nu-l dorea.

- Dacă rămâi, dormi pe scaun. Poți folosi măsuța de cafea drept suport pentru picioare.

îi aruncă perna și sacul de dormit, apoi se opri pentru o clipă, privindu-l cu seriozitate.

- Ce este?

- Ca să fie totul clar. Am nevoie de o săptămână înainte de-ai spune lui tata și lui Porția Laurent ce se întâmplă. Până atunci ar trebui să am mai multe informații pentru poliție. Dacă mergem cu ce avem acum, mâinile mele vor fi legate. Pentru detectiv Laurent și pentru poliția din Baton Rouge eu voi fi doar fiica lui Rick Bentz care se joacă de-a detectivul amator. Pentru tata va însemna că-mi risc din nou viața și o va lua razna.

- Așa ar trebui să facă.

- Am nevoie de puțin timp, insistă ea.

- Nu-ți pot oferi deloc, Kris.

- Ba poți. Asta va face cazul mai puternic.

- N-ai de unde să știi.

- Ba da, știu. Tu ești cel care se îndoiește.

- Amândoi ar trebui să avem îndoieli, replică Jay. Sunt multe pe care nu le știm. Facem doar presupuneri, Kris. Lasă poliția să se ocupe de asta.

- îți cer doar o săptămână. Se pare că nimănui nu i-a păsat de aceste fete în tot acest timp. O... săptămână.

Traversând camera, păși spre el, oprindu-se doar atunci când vârful pantofilor ei îi atinse pe ai lui.

Jay se străduí să nu fie afectat, dar simți mirosul de săpun amestecat cu transpirația de pe pielea ei. Trupul ei era atât de aproape de al lui, iar în această lumină părul ei era brăzdat de dungi roșietice. Era o combinație puternică. Ridicându-și gâtul pentru a privi în sus spre el, Kristi îi oferi cel mai slab zâmbet posibil, acel surâs sexy care-i străpungea mereu armura.

- Te rog, Jay, este important. Poți păstra sticluța și toate lucrurile Tarei, dacă asta te face să te simți mai bine. Dar mai dă-mi câteva zile, o amărâtă de săptămână.

- Și atunci vei înceta?

- Atunci voi duce totul poliției.

Cum să nu. De parcă era genul ei să facă asta.

- Ar putea fi periculos.

- Nu voi face nicio prostie.

Pe asta nu o mai credea.

- Kris...

- Haide, îl imploră ea.

El simți acel junghi al dorinței când privi în ochii ei mari, cu pupile negre, care-l implorau. Afurisită femeie. Știa ce-i lace.

Stomacul i se strânse şi în adâncul său dorinţa izbucni, un zvâcnet uşor în interiorul craniului său, un val de căldură care îi cuprindea pieptul. Dorinţa crescu când îi zări curba pomeţilor, inteligenţa din privire, buzele uşor ridicate.

- **încerci să mă seduci ca să accept, afirmă el categoric, încercând să-şi ţină emoţiile în frâu.**
- **Asta este pur şi simplu o insultă.**
- **Aşa este?**
- **Da! De când ai devenit egomaniac? vru ea să ştie. Ochii ei verzi aruncau flăcări şi arăta ca şi cum ar fi vrut să-l pocnească. Dar nu o făcu. Dacă-ţi aminteşti, eu am fost cea care a rupt relaţia, corect? Nu a fost invers.**
- **Cea mai mare greşeală a vieţii tale, o asigură el calm.**
- **Cea mai mare greşeală a vieţii mele ar fi să mă combin clin nou cu tine! îi scăpă ei.**

în clipa când cuvintele îi ieşiră din gură, le regretă, dorindu-şi să le poată retrage. El o privea ca şi cum îi putea citi gândurile, nerodul. Oh, la naiba! Ce anume avea Jay de-o înnebunea?

- **M-am răzgândit. Pleacă.**
- **Nu.**
- **PLEACĂ!**
- **Vrei să stau, eşti doar prea încăpăţânată ca s-o admiţi.**
- **Mă înnebuneşti!**
- **Bine.**

Să vorbească cu el, să încerce să-l convingă, asta doar înrăutăţea situaţia. Cumva, el deţinea controlul. Şi acum zâmbea cu afurisitul lui de zâmbet băieţesc pe care ea-l găsea în mod stupid atât de irezistibil. Colţul gurii lui se ridică şi în acea secundă ea ştiu că o va săruta. Oh, Dumnezeule, nu putea permite una ca asta.

Niciodată.

Ea-l avertiză:

- **Nici să nu te gândeşti...**

Prea târziu. într-o clipită, Jay lăsă jos pătura şi perna şi o trase cu putere spre el. Buzele lui se lipiră de ale ei într-un sărut care-i tăia respiraţia şi-i înmuie oasele.

Ceea ce era al naibii de ridicol!

Şi acea furnicătură caldă care i se strecura prin vene?

Era complet deplasat.

Complet!

Şi totuşi nu-l dădu la o parte când limba lui îi apăsă dinţii şi ea auzi un geamăt slab, aproape de dorinţă scăpând din gâtul ei. *Oh, pentru numele lui Dumnezeu. Opreşte asta, Kristi, opreşte-o acum!*

El puse mâinile pe spatele ei, trăgând-o şi mai aproape, iar în clipa aceea ea se pierdu, copleşită de dorinţa care o străbătea. în cele din urmă, găsi forţa de a-l îndepărta.

- **Nu e frumos, McKnight, spuse ea, dându-se înapoi, fiind conştientă că pieptul se mişca în sus şi-n jos mult mai repede decât în mod normal, că vocea ei era dezgustător de sacadată. Eşti profesorul meu.**

El râse tare.

- **Şi tu eşti majoră. Mai încearcă.**
- **Avem un trecut împreună, Jay. Şi nu este prea bun.**
- **Nu este nici rău.**

El nu ceda deloc. Privea spre ea, cu ochii de culoarea chihlimbarului, întunecaţi de dorinţă, cu buzele subţiate şi dure.

- **Rămâi acolo... Mă gândesc eu la ceva.**
- **Scuzele tale devin din ce în ce mai slabe.**
- **Jay...**
- **Ce este? gura lui se apropia din nou de a ei.**
- **Te înşeli, spuse ea, retrăgându-se brusc. Aşa eşti tu, McKnight. Orb, amăgindu-te singur. Şi chiar dacă aş fi interesată de tine - ceea ce nu e cazul -, nu aş fi atât de proastă, încât să mă combin din nou cu tine. Mai ales, acum. Nu ţi-am spus deja asta? O ştii la fel de bine ca şi mine. Avem prea multe de făcut. Şi să fim serioşi. Ea reuşi să aibă o privire dezgustată. Poate că există ceva între noi, de acord. Dar asta nu înseamnă nimic.**
- **Este ceva, o contrazise el.**
- **Nimic.**

Ea ridică aşternuturile uitate şi i le aruncă din nou, arătând spre scaun. Apoi se întoarse spre Bruno şi arată spre covor.

- **Cât despre tine, tu dormi acolo.**

Câinele îşi înălţă capul şi dădu din coadă, dar nu se mişcă. Jay fluieră.

- **Aici, băiete, spuse el şi Bruno merse spre covor. Şeful a vorbit.**

Kristi ignoră împunsătura.

- **După cum văd eu lucrurile, nu avem prea mult timp la dispoziţie. Mă gândesc că oricine ar fi fost aici mai devreme, căuta sticluţa. Pun pariu că nu va renunţa. Pun pariu că va lovi din nou, şi asta în curând.**
- **Şi poate că tu eşti următoarea sa ţintă. Tonul lui Jay se schimbase, din jucăuş devenise serios. Acesta ar putea fi motivul pentru care a fost mai devreme aici.**
- **Nu.**

- Să sperăm că nu este aşa. Mângâie absent capul câinelui, apoi luă bicicleta şi o puse în faţa uşii. O sprijini de cadrul şi de mânerul uşii, asigurându-se că va cădea cu zgomot dacă cineva va încerca să intre. Odată ce bicicleta fu echilibrată aşa cum dorea el, Jay se întoarse şi se uită la tavan, ca şi cum ar fi căutat o intervenţie divină.

Dând din cap, el spuse:

- Ar trebui să-mi fac o investigaţie la cap, dar ai câştigat.

Privirea lui se întoarse spre a ei, irişii lui de chihlimbar erau plini de hotărâre.

- în regulă, vom face ca tine. Nu voi suna la poliţie, l'cntru moment. Ai o săptămână şi nicio secundă în plus. Oare putea merge până la capăt?

Ariei privi în jur la apartamentul ei micuţ şi se întrebă în ce naiba se băgase. Desigur, avea nevoie de prieteni şi de emoţia de-a face parte dintr-un cult exclusivist şi secret. îi plăcea chiar şi chestia cu vampirii.

Nu se simţise niciodată atât de vie ca atunci când îi permisese „stăpânului" să o muşte de gât, să lase câteva picături de sânge să curgă şi să fie strânse într-o sticluţă.

Ritualul fusese emoţionant, sentimentul de apartenenţă, de-a face ceva întunecat, senzual şi ieşit din comun era seducător. Faptul că fusese aleasă era îmbătător şi, în sfârşit, pentru prima dată în viaţă simţea că este cineva, că aparţinea cuiva, că era chiar mult mai bună decât multe dintre semenele ei.

Acum, avea îndoieli.

Mâine-noapte avea loc o altă întâlnire, programată după piesa moralizatoare. Era nervoasă. Deşi nu ştia cu adevărat cine făcea parte din grupul lor secret, câteva fete făcuseră câteva aluzii şi ea-şi dăduse seama că Trudie, Grace, probabil, şi Zena erau puţinele membre de elită. Ştia că mai existau şi altele, dar nu avea nicio idee cine erau.

Simţi cum frisoane de frică îi coboară pe spate. Pentru că, la naiba, bănuia că unele dintre acele fete care dispăruseră, cele despre care presa vorbea din când în când, făcuseră parte din cercul lor intim. Deşi nu putea fi sigură... cine ar fi putut? Ritualul era atât de bizar, atât de... întunecat... Dar fetele dispăruseră cu siguranţă. Şi în timpul ceremoniei, ea le auzise numele... el le spusese fiecăreia „soră" şi le folosise numeie.

Oare deveniseră de bunăvoie membre ale grupului?

Sigur că da! Nu fi idioată. Au dispărut din cauză că s-a băgat în ceea ce tu accepţi cu atâta înflăcărare. Fie suni moarte, fie...

- Nu! spuse ea cu voce tare între cei patru pereţi ai camerei micuţe în care locuia singură. Nu, nu, nu!

El nu le-ar fi trădat astfel. Celelalte fete, Tara, Monique şi Dionne... probabil au plecat pentru că s-au speriat după ritualul vampiric, asta era. La fel s-a întâmplat şi cu Rylee, ultima fată dată dispărută. Ariei şi-o aminti ca fiind puţin superficială, mereu îngrijorată, cu adevărat, un suflet pierdut.

Era posibil să fie toate moarte?

Inima ei împietri în timp ce privea camera micuţă pe care o numea „acasă" de peste un an. Observă retuşurile ieftine pe care le făcuse în încercarea de a da apartamentului un aspect confortabil, mobila uzată şi distrusă pe care o găsise în locuinţă, cele câteva mese şi dulapurile galbene pentru cărţi, din plastic pe care le adusese ea.

Scărpinându-se pe gât, cu nervii încordaţi la maximum, privi în sus, spre imaginea cu Iisus pe care o aşezase pe peretele de lângă fereastră. Fusese cândva atât de religioasă, atât de convinsă de propria ei pietate şi acum... of, Doamne... acum... era pierdută...

înghiţi cu greu.

Şi mai era şi fata aia, Bentz. Fiica unui poliţist. Care-şi băga nasul unde nu-i fierbea oala. Care pretindea că văzuse pericol în culoarea pielii lui Ariei sau o porcărie de genul ăsta! Ce voia să spună?

Se înfioră gândindu-se că s-ar putea ca ea să fie următoarea care va dispărea, că i se va întâmpla ceva...

- Nicio şansă.

Se duse la minifrigiderul ei şi scoase o sticlă de votcă. Destupând-o, o duse la buze şi luă o înghiţitură zdravănă. Trebuia să se calmeze. Devenea agitată.

Kristi Bentz îi făcuse asta. Ce ciudată. Ştergându-şi gura cu podul palmei, Ariei zări reflectarea ei în oglindă. Pielea ei era palidă, degetele încleştate pe gâtul sticlei reci, ochii fiind rotunjiţi din cauza fricii.

Poate că ar trebui să fugă.

Ca şi celelalte.

Cât i-ar lua să-şi facă bagajul şi să dispară?

Doar mai făcuse asta înainte.

Pleacă acum, în noaptea asta. înainte să te răzgândeşti. Urcă-te într-un autobuz şi pleacă naibii de aici.

Ar putea să nu apară?

Se duse la dulap şi se întinse spre raftul de sus pentru a-şi lua geanta cea mare, cu care mergea în tabără, şi în care încăpeau aproape toate lucrurile ei demne de milă. Tocmai o trăgea jos când celularul ei sună.

Inima i se strânse. Luă telefonul din geantă, citi numărul de pe ecran şi-şi dădu seama că el o suna.

Ca şi cum ar fi ştiut.

Inima-i bătea cu putere la gândul de a-i auzi vocea, de-a şti că lui îi pasă, că o iubea...

Nu răspunse, lăsă apelul să fie preluat de căsuţa vocală şi, în câteva minute, îi auzi paşii pe scară, iar el ciocăni în uşa care-şi pierduse luciul.

- Ariei, spuse el cu o voce joasă, melodică şi insistentă. Deschide uşa.

Tremurând, înconjurată de apă, Kristi încerca să înoate. Era în mijlocul unei piscine, într-o clădire întunecată ca noaptea. Câteva lumânări fuseseră aşezate pe plăcile de gresie, iar flăcările lor micuţe pâlpâiau şi ameninţau să se stingă în această cavernă.

Unde naiba era?

Respirând convulsiv, simţindu-se ca şi cum călcase apa ore întregi, ea privi în jur. Era singură? Privi în jos, spre fundul piscinei, dar acesta era îndepărtat, întunecat şi, deşi nu văzu pe nimeni în adâncurile infernale, ea îi simţi prezenţa. La fel de sigur ca şi cum el ar fi respirat pe pielea ei.

înoată, Kristi, pentru numele lui Dumnezeu, ieşi naibii de aici!

Lovi cu putere apa, luă o gură din aerul stătut şi începu să înoate. Cu forţă. Spre cea mai apropiată margine. Nu înţelegea de ce, dar în adâncul sufletului ştia că ceva, cineva malefic se ascundea în apă, pândea din umbră, din ceaţa fină care se ridica spre un tavan pe care ea nu-l putea vedea.

Nu te gândi la asta, doar ieşi naibii de aici. Eşti o înotătoare puternică, chiar eşti.

înoată! înoată! înoată!

Se strădui să taie apa, să dea din picioare, dar şi le simţea ca de plumb şi, indiferent de cât de tare încerca, nu se apropia deloc de margine. Fie aceasta se îndepărta de ea, fie ea doar călca apa.

***Haide, încearcă cu mai multă forţă.* Strângând din dinţi, se aruncă în luptă şi se ridică pentru a înainta prin apă. în momentul acela, atinse ceva cu vârfurile degetelor, se răni în ceva fibros. încercă să-şi tragă mâna, dar odată cu mâna trase şi acel ceva de care se agăţase.**

în întuneric, nas în nas cu ea, se afla un cap retezat. Ochii Tarei Atwater erau deschişi şi goi pe chipul ei albăstrui, iar din gât un mic jet de sânge se scurgea în apă.

Kristi ţipă şi încercă să-şi descurce degetele din părul acela. Panica îi strânse inima. Teama o făcu să înoate, târând afurisitul de cap şi lovindu-se de ceva ce se ridicase de pe fundul adâncului întunecos.

Alt cap! Chiar şi în lumina slabă, văzu părul blond în li mp ce capul săltă şi se întoarce cu faţa la ea. Ochii mari ai lui Rylee erau deschişi şi se holbau. Blestemau.

Kristi ţipă. Se îndepărtă având capul Tarei încă prins de degete. Dar în timp ce înainta creştetul ei se lovi de ceva tare. Se întoarse şi văzu chipul lui Dionne privind-o, cu sângele curgându-i din gât, cu ochii larg deschişi şi reci.

Nu!

Ochii lui Dionne clipiră şi priviră în jos, ca şi cum ar fi vrut s-o avertizeze. Atunci Kristi ştiu, deşi nu putea vedea fundul apei, că răul stătea la pândă în adâncurile întunecate.

***înoată! Scapă!* ţipa mintea ei.**

Se întoarse din nou şi văzu un alt cap fără trup. Nu era al lui Monique, aşa cum se aşteptase ea. Chipul cenuşiu care plutea la suprafaţă era al lui Ariei.

Dumnezeule, oh, Doamne, scoate-mă de aici!

Panicată, începu să se zbată, încercând să ţipe, străduindu-se să scape. Dar cu cât se lupta mai tare pentru a ajunge la plăcile de faianţă sclipitoare, cu atât acestea păreau a fi mai departe.

Plămânii o ardeau, trupul îi era greu. Ştia că era pe cale să se înece. Va muri în această piscină cu capete însângerate.

înaintea de-a avea şansa să-i spună lui Jay că-l iubeşte, înainte de a-l mai vedea pentru ultima dată pe tatăl ei.

încercă să ţipe, dar gâtul îi era ţeapăn. Era trasă în jos, din ce în ce mai adânc, iar apa se întuneca tot mai mult.

Oh, Doamne, ajută-mă.

Groaza o cuprinse.

Se zbătu, încercând să ajungă la suprafaţă.

Gâfâi.

Apoi observă că apa devine roşie, de un roşu-aprins...

- Kristi! spuse o voce masculină profundă şi ea simţi mâna pe gleznă, trăgând-o şi mai adânc. în adâncurile însângerate! Kris! Hei!

Deschise ochii larg şi-l văzu pe Jay, îmbrăcat doar în boxeri, aplecat deasupra ei. Era întinsă pe canapeaua extensibilă, în apartamentul ei aproape întunecat, iar el o scutura pentru a o trezi.

- Jay, şopti ea tremurând. Efectele visului erau atât de reale, încât era sigură că pielea îi era udă. îşi încolăci braţele în jurul lui.

- Este în regulă. Coşmarul s-a terminat, şopti el, trăgând-o mai aproape şi ţinând-o strâns, dar ea ştia, în sufletul ei, că nu era aşa. Oricare ar fi fost răul care-i invadase mintea era unul foarte real şi se afla adânc în inima campusului.

Tremurând, încercând să scape de teama care încă o învăluia, se agăţă de el şi, preţ de-o clipă, găsi mângâiere în puterea braţelor lui.

El îi sărută tâmpla şi ea clipi, lăcrimând de uşurare. Ştia că, dacă el nu ar fi fost acolo, s-ar fi trezit şi ar fi trebuit să se descurce singură cu acest coşmar stupid, dar încă se simţea atât de bine să fie aproape de el, să-i accepte forţa.

- Eşti bine?
- Da.

Probabil că era o minciună; nu era nici pe departe bine, dar acum când acel coşmar se îndepărtase puţin şi ea era trează, nu avea de gând nici să se facă bucăţele în faţa lui.

- Vrei să-mi povesteşti?
- Nu vreau să vorbesc despre asta. Nu acum.

Respiră prelung şi se uită la el în lumina slabă, albăstruie,
care venea de la cuptor. Camera era liniştită, mirosind puţin a usturoi şi sos de roşii de la pizza şi a iasomie de la lumânările parfumate care nu mai erau aprinse. Sticluţa se afla pe blatul dulapului.

- îţi voi povesti mai târziu. Poate mâine-dimineaţă.
- Bine.

El stătea pe pat, încă ţinând-o în braţe, dar când se mişcă pentru a se aşeza mai confortabil, cumva gura lui ajunse doar la o respiraţie distanţă de a ei.

Anticiparea îi pulsă prin vene.

Parfumul lui îi umplu mintea şi trupul ei răspunse la apropierea lui, trădând-o. Picioarele ei erau lipsite de vlagă şi ca avea nevoie, voia ca el să se întindă alături de ea. Se luptă cu gândul de a-l da la o parte, dar nu mai avea nici putere şi nu o lăsa nici sufletul. Jay o acuzase că-l doreşte, iar ea-i spusese că era nebun, dar, desigur, el nimerise exact la fix. Şi acum, îl dorea mai mult ca oricând.

Ochii lui îi întâlniră pe ai ei în întuneric. Orice ar fi văzut acolo o dădu complet de gol.

- Kris..., şopti el.

Ea-şi întoarse faţa spre el şi el o sărută. La început tandru, ca şi cum ar fi anticipat respingerea ei.

Dar Kristi nu se putea întoarce.

Aici, în sanctitatea apartamentului ei, cu demonii nopţii încuiaţi afară, ea-i răspunse la sărut, deschizându-şi gura. îi simţi limba alunecând pe dinţii ei, simţi cum îşi schimbă poziţia, astfel încât una dintre mâinile lui mari să se aşeze în adâncitura spatelui ei, chiar deasupra feselor.

Amintiri din anii când făcuse dragoste cu el o asaltară, în timp ce-l gusta. Sărat. Familiar. Sexy. Atât de masculin. Cum de crezuse ea vreodată că el nu era destul de bun? Că nu era destul de intelectual? Că nu era destul de bărbat?

Proastă, proastă fată.

Inima ei bătea cu putere, acum nu de frică, ci de dorinţă. Picioarele ei, care fuseseră atât de grele în timpul coşmarului, acum erau puternice. îl îmbrăţişă nerăbdătoare, trăgându-l mai aproape de ea. Pielea ei, care păruse atât de udă din cauza apei roşii din vis, era din nou umedă şi fierbinte din pricina iranspiraţiei calde şi a nevoii fizice.

El îşi schimbă poziţia, venind deasupra ei. Cu o mână, îi dezmierdă o şuviţă de păr. Ea-l privi cum înghite greu, în timp ce încerca să se abţină şi îi simţi duritatea erecţiei între picioare, separată doar de o barieră subţire de bumbac.

- Kris, şopti el din nou şi în lumina palidă ea văzu dorinţa din privirea lui. Nu vreau să...
- Desigur că vrei.
- Vreau să spun...
- Mă doreşti, spuse ea, aruncându-i înapoi cuvintele care o ironizaseră mai devreme, în acea seară.

Gemând, el vru să se dea la o parte, dar ea-l prinse repede de braţe şi-l reţinu.

- Este patru dimineaţa, Kristi. Nu am chef de jocuri de cuvinte.
- Dar de ce ai chef?
- Nu face asta, spuse el.
- Ce anume?
- Ştii tu.
- Da.

El o avertiză:

- Este periculos.
- Nu, Jay, nu este, spuse ea ridicând capul şi sărutându-l cu pasiune pe buze. El nu răspunse, dar ea simţi focul din interiorul lui, intui slabul control pe care-l avea asupra emoţiilor.
- Mi-ai spus mai devreme că nu va funcţiona, iar acum, după ceea ce presupun că a fost un coşmar tulburător, vrei să facem dragoste?
- Nu voi gândi rău despre tine dimineaţa. îţi promit.

El râse cu jumătate de gură.

- La naiba, femeie, mi-ai lipsit.

înainte ca ea să poată răspunde, el o sărută din nou şi de data asta nu mai putea da înapoi. îi dădu jos boxerii, iar el aproape că-i rupse pijamaua.

Ea-şi încolăci braţele după gâtul lui. în patul micuţ, picioarele lor se întinseră, se împletiră.

Aşa cum o făcuseră cu ani în urmă.

Părea atât de natural. Vechiul pat scârţâi, iar câinele, care se odihnea pe covor, sforăia uşor.

Kristi îl sărută cu frenezie, în timp ce fierbinţeala îi alerga prin vene, iar pielea ei se încălzea sub mângâierile lui.

Respiraţia ei deveni scurtă şi rapidă. El îi sărută buzele, gâtul, spaţiul dintre sâni. Degetele lui mari îi încercuiră sfârcurile şi în adâncul ei dorinţa crescu într-o spirală lichidă. Nu voia decât să facă dragoste cu el până la revărsatul zorilor... poate până mai târziu...

Degetele ei conturau muşchii viguroşi ai umerilor lui. îi simţi părul elastic pe pielea ei mătăsoasă, respiraţia peste sânii ei, atunci când îi luă un sfârc între dinţi.

Se arcui. Din gât îi ieşi un sunet sacadat şi primitiv. Sângele îi alerga prin vene, zvâcnind fierbinte.

El coborî mai jos, îi depărtă complet picioarele şi o ridică, spi ijinindu-i fesele cu mâinile. Degetele ei se încleştară de cearşaf.

Cât timp trecuse de când îl iubea? Câţi ani irosise? Ţipă când el o sărută provocându-i o dorinţă atât de fierbinte, încât ea începu să se zvârcolească, dorind mai mult, tânjind după el Int.

- **Jay, şopti ea. Jay... oh, Doamne!**
- **Sunt chiar aici, scumpo.**

Respiraţia lui caldă atinse cea mai adâncă parte a ei, înainte ea cl s-o ridice mai sus în pat, punându-i picioarele pe umerii

Ea-şi muşcă buza, nu voia să-l implore să vină la ea, dar când îl privi, el zâmbi răutăcios în noapte, trăgându-i şoldurile spre el. Cu o mişcare înceată, pătrunse în ea.

Ea gâfâi. Inima îi bătea atât de tare, încât crezu că va exploda. 11 se retrase şi ea protestă, aducându-l din nou spre ea.

- **Oh, Doamne!**

El o penetră iar şi iar.

Iar ea-l întâmpina cu înflăcărare, cu ochii deschişi, |u ivindu-l cum se mişcă cu atâta uşurinţă, producându-i plăcere în timp ce el se abţinea. Gâtul i se încordă, trupul îi era lierbinte când el venea spre ea, mai repede şi mai repede, până când ea abia mai putu respira. Mintea i se goli de gânduri. Deşi era întuneric, îl văzu, îl simţi, simţi parfumul lui de mosc pur.

Mai mult,* se gândi ea nebunește, *mai mult!
Mai repede! Mai repede!

îl prinse de braţe şi-şi arcui spatele în timp ce primul val o izbi. Imaginile pe care le păstrase în minte îi trecură prin faţa ochilor. Acum vedea chipul lui Jay, mai tânăr, zâmbetul ştrengăresc, muşchii ca sfoara şi... şi... şi... Tremură, apoi trupul ei zvâcni atunci când Jay scoase un ţipăt şi se prăbuşi peste ea.

Respiră sacadat, agăţându-se de el, învăluită în mireasma lui, a sexului şi a lumânărilor care arseseră încet.

îl sărută pe umăr şi gustă transpiraţia lui sărată, întorcându-se, el îşi apăsă buzele de gâtul ei şi apoi i-l muşcă cu dinţii.

- **Hei!**

El râse, ciufulind-o.

- **Mă jucam.**
- **Periculos, spuse ea, încă luptându-se să respire în timp ce el se rostogolea într-o parte. Nu ştii ce am visat.**
- **Oh, aşa e, îmi pare rău.**

Dar el râse din nou şi ea-şi dădu ochii peste cap.

- **Ai de gând să mă trimiţi înapoi pe scaunul meu?**
- **Nu... deşi ai merita-o, ciudatule.**
- **Pentru tine sunt Profesor Ciudat.**

Ea mârâi.

- **Uitasem cât de învechit poţi fi.**
- **Şi sexy, şi masculin, şi...**

Ea luă o pernă de sub cap şi-l lovi cu ea.

- **Nu mă provoca, o avertiză el.**

Ea ridică din sprânceană.

- **Da? Ce vei face?**
- **Vrei să vezi?**
- **Mă gândeam eu că numai gura e de tine, fără pic de acţiune.**
- **Oh, la naiba.**

EI îşi apăsă cu putere trupul de al ei.

- **Atunci cred că va trebui să-ţi arăt, nu-i aşa?**

O sărută cu pasiune şi ea simţi cum focul ei recent domolit se aprinde din nou.

Zâmbea şi se simţea în siguranţă pentru prima dată de când se mutase în Baton Rouge.

- **Eşti sigur că te descurci, Profesore Ciudat?**

Drept răspuns, el o sărută din nou, apoi ridicându-şi capul o întoarse cu dexteritate pe burtă şi aşeză perna pe care o aruncase în el sub şoldurile ei. Stând întins deasupra ei, se aplecă astfel încât ea să-i simtă respiraţia în ureche.

- **Priveşte-mă, şopti el maliţios şi Kristi îşi îngropă faţa în pat şi chicoti până când mişcările lui lente, senzuale, primiră un răspuns la fel de lent şi senzual. Ea începu să suspine, să implore şi să-l îndemne să o iubească şi mai mult... mai mult... mai mult...**

19

^mioc! Cioc! Cioc!

Kristi mârâi. Se întoarse pe-o parte şi privi ceasul. Nouă şi jumătate dimineaţa... Duminică dimineaţa. Cine o bate la uşă? Şi de ce? Vru să-şi tragă o pernă peste cap când îşi dădu scama că nu era singură. Jay era lipit de ea.

Imagini ale nopţii în care făcuseră dragoste îi apărură uşor în minte şi zâmbi în sinea ei.

Cioc! Cioc!

Oricine ar fi fost, era insistent. *Pleacă,* se gândi ea, aşezându-se comod lângă Jay, apoi se trezi brusc gândindu-se că persoana aflată de cealaltă parte a uşii ar putea fi tatăl ei. Bruno lătră uşor, nemulţumit.

Jay ridică capul.

- **Ce se întâmplă?**

El se uită la ceas şi clipi.

- **Arăţi ca naiba, spuse ea, observându-i ochii umflaţi de somn şi părul zbârlit în toate direcţiile.**
- **Tu eşti frumoasă.**
- **Oh, da, cum să nu.**

Ciocănitul continuă. înainte ca Kristi să-I poată opri, Jay se dădu jos din pat şi-şi trase boxerii pe el.

- **Nu răspunde! îl avertiză ea. Mintea i se limpezise, dar îşi simţea ochii de parcă ar fi avut nisip în ei. Nu voia să-l vadă nimeni pe profesorul pe jumătate dezbrăcat răspunzând la uşa ei. Nu o face!**

Dar Jay nu o asculta. Privi prin vizor şi începu să mute bicicleta.

- **Cine este? Kristi îşi îmbrăcă pijamaua. Ce era în neregulă cu el? Jay... oh, la naiba... nu!**

Ignorând-o, el descuie uşa exact când ea-şi trase pantalonii. Lenjeria ei era în mijlocul podelei. înjură încet în timp ce-şi punea tricoul deloc sexy cu inscripţia AII Saints pe el.

Un val de aer rece pătrunse în cameră, dar nimic altceva. Jay stătea în dreptul uşii, cu Bruno lângă el, adulmecând şi dând din coadă. Prin crăpătura rămasă între talia lui şi cadrul uşii, Kristi zări un tricou roşu şi nişte pantaloni kaki.

- **Te pot ajuta cu ceva? întrebă Jay.**
- **Oh, ah, eu... o căutam pe Kristi... Kristi Bentz, răspunse o voce feminină.**

Mai Kwan.* Kristi făcu o grimasă. *Minunat. Vecina ei băgăreaţă dădea din nou târcoale.

Se dădu jos din patul care scârţâi, aruncă cuverturile peste cearşafurile şi pernele în dezordine, apoi împinse cu piciorul chiloţeii ei într-un colţ. îşi dădu părul la o parte de pe faţă, şi merse în spatele lui Jay.

- **Tu eşti doctor McKnight, spuse Mai, întinzând mâna în acel moment. Mai Kwan, sunt o vecină. Locuiesc la etajul al doilea.**

lisuse! se prezenta lui Jay? Şi acum ce mai urma?

- **Profesor. Nu doctor, cel puţin nu încă.**
- **Bună! Kristi încercă să pară veselă şi vioaie, deşi se simţea oricum, dar nu bine dispusă. îl ocoli pe Jay, dar privirea lui Mai nici măcar nu clipi în direcţia ei.**

Ea era atentă la Jay.

- **Lucrezi la laboratorul de criminalistică, nu-i aşa?**

De unde ştia Mai asta?

- **Da.**
- **Nu ştiam că voi doi... Ea-şi mişcă mâna înainte şi înapoi, apoi, în sfârşit, se uită la Kristi din nou. Vreau să spun... nu ştiam că vă cunoaşteţi.**
- **Am fost în acelaşi liceu, spuse Jay.**

Prea multe informaţii.

- **De aceea ai trecut pe aici sau voiai altceva? o întrebă Kristi, gândindu-se cum să-l facă pe Jay să tacă.**

Spre oroarea ei, el îi trecu braţul pe după umeri. Să-l ia naiba, lui îi plăcea asta. îi aruncă o privire care speră să-i trimită un anumit mesaj.

- **Mă gândeam că ai vrea să ieşi să alergăm sau să luăm o cafea, spuse Mai. Dar văd că eşti ocupată, că ai companie, aşa că... poate altă dată.**

Era imaginaţia lui Kristi de vină sau Mai chiar se uitase pe furiş la Jay când făcuse ultima ofertă?

- **Oricum, nu aş fi mers de data asta, am o tonă de teme şi apoi tura de la restaurant începe în câteva ore, spuse Kristi.**

De ce-i dădea explicaţii? Ce făcea ea nu era treaba lui Mai. Kristi nu putea decât să spere ca Jay să nu fie destul de politicos sau destul de prost, încât să o invite pe fată înăuntru.

Jay pocni deodată din degete.

- **Mai Kwan. M-ai sunat acum câteva zile, corect? în legătură cu un articol pentru ziarul şcolii.**

Kristi o privi pe Mai cu alţi ochi, iar Mai îşi ridică bărbia doar un pic, ca şi cum ar fi ştiut că rotiţele începeau să se învârtă în mintea lui Kristi.

- **Da, aşa este. Scriu un articol despre criminalistică. Aş dori să-ţi iau un interviu, să aflu câteva dintre acreditările şi specializările tale, apoi să leg totul de ceea ce predai aici, la AII Saints. Că tot ceea ce discuţi la curs poate fi aplicat în munca reală de poliţist. Pe teren, vreau să zic. Speram să-mi acorzi un interviu, apoi să fac încă unul, poate cu un detectiv local, poate chiar şi cu tatăl lui Kristi, din moment ce este atât de faimos şi a ajutat în unele cazuri din campus.**

Kristi mârâi în sinea ei. Nu era de mirare că Mai era prietenoasă cu ea. Cam atât despre prietenia adevărată.

Jay dădu din cap.

- **Cred că te pot ajuta.**

Mai îi aruncă un zâmbet strălucitor şi spuse:
- Oricând. Când vrei.
Deci Kristi trebuia să creadă că Mai dăduse întâmplător peste Jay aici? Sau că văzuse camioneta, îl privise intrând cu Kristi seara trecută şi decisese să forţeze o întâlnire în această dimineaţă?
- Va trebui să-mi verific programul şi te voi anunţa, spuse Jay. Mai am numărul tău în căsuţa vocală.
- Oh, desigur. Mai nu-şi putu ascunde dezamăgirea în timp ce privirea ei alunecă spre Bruno. Câinele tău? îl întrebă ea pe Jay.
- îhâm.
- Este simpatic. Ea se lăsă pe genunchi şi-l scărpină pe Bruno în spatele urechilor lui mari, care atârnau.
Jay spuse:
- Nu-i spune asta. El se consideră fioros.
Mai râse, iar Kristi se întrebă dacă va pricepe aluzia şi va pleca.
- în regulă, ei bine... vorbim mai târziu, Kristi. Apoi îi aruncă un zâmbet feciorelnic lui Jay. Mi-a părut bine de cunoştinţă, *profesore* McKnight.
Kristi spuse:
- Ne mai vedem. închise uşa. Apoi privi dezgustată spre bărbat şi spre câine. îmi amintesc foarte bine că ţi-am spus să nu răspunzi.
- Ţi-e ruşine cu mine?
- Nu... da... Oh, nu ştiu, recunoscu ea. Uite ce e, nu vreau să se împrăştie prin campus vestea că mă culc cu profesorii mei, bine?
îşi dădu părul la o parte din ochi.
Jay încuviinţă dând din cap, dar ea-şi dădu seama că el nu o ia în serios.
- Secretul tău este în siguranţă la mine.
- Nu de tine-mi fac griji, sublinie ea, mergând spre bucătărie şi deschizând dulapul, deşi ştia că rămăsese fără cafea. Şi recunoaşte, te-ai distrat de minune deschizând uşa.
- Cam zburlită în dimineaţa asta, nu-i aşa?
- Am avut o noapte scurtă. Îţi aminteşti?
El veni în spatele ei şi-i încercui mijlocul cu braţele.
- Limpede. Şi a fost o noapte minunată, îi reaminti el.
Ea se gândi să-l sărute, să se prăbuşească împreună pe patul nefăcut, dar chiar nu avea prea mult timp la dispoziţie.
- Sunt unele lucruri legate de Mai care mă deranjează. Pune prea multe întrebări, vrea să ştie tot despre viaţa mea personală şi nici nu spune ce vrea cu adevărat. Cel puţin acum am înţeles cât de cât de ce: este acaparată de faptul că tata este un detectiv de nota zece.
- Cât de cât?
- Cine ştie dacă spune adevărul? Nu am încredere în ea.
El îşi lăsă mâinile să cadă.
- Tu nu ai încredere în nimeni.
Remarca lui o duru mai tare decât ar fi trebuit. Trânti uşa dulapului şi se întoarse spre el.
- Oh, Doamne... devin ca tatăl meu!
- Nu asta încerci să faci aici, să devii detectiv? Toată - el făcu semnele pentru ghilimele în aer - „ancheta" în legătură cu fetele dispărute. Nu sunt psiholog, dar mie mi se pare că încerci să-i demonstrezi ceva scumpului tău tată.
- Totuşi am încredere în oameni, bine? Nu sunt... ca el.
- Nu prea mult, spuse Jay, zâmbind repede.
Ea miji ochii privindu-l. Şi era încă iritată din cauza lui Mai, pentru că sigur era vorba de mult mai mult în povestea asta decât un interviu pentru ziarul şcolii.
Cu înţelepciune, Jay lăsă subiectul baltă şi deschise uşa frigiderului. Bruno ajunse lângă el într-o clipită.
- Scuze, amice, nu prea sunt multe pe aici.
- îmi tot propun să merg la magazin, dar nu prea este o prioritate.
- Nu vom muri de foame, o asigură el şi scoase din frigider ce rămăsese din pizza, trei felii reci învelite într-o folie şifonată. Micul dejun.
- Nici gând.
- Ai cafea?
- Nu. Am terminat-o. Am un pliculeţ de ceai şi câteva sticle de bere, dar cam atât.
- Prea devreme pentru bere. Chiar şi pentru mine. Şi nu, mulţumesc, în ceea ce priveşte ceaiul. Vrei o felie?
El desfăcu folia de aluminiu şi-i oferi pizza rece.
Ea aruncă o privire la carnea maronie, cu o idee de grăsime albă peste ea, la măslinele şi ceapa scofâlcite şi la sosul gros de roşii şi stomacul ei protestă.
- E toată a ta. Cred că voi mânca ceva la restaurant. Au un sandvici pentru micul dejun numit McDuff, care este într-un fel furat de la franzeluţa cu ou de la McDonald's. Poate că-l voi încerca.
Privi spre ceas în timp ce el, încă îmbrăcat doar în boxeri, stătea sprijinit cu şoldul de blatul dulapului şi mesteca pizza rece fără a se mai deranja să o încălzească la microunde. Bruno, mereu vigilent, stătea la picioarele lui, cu ochii la mâncare şi cu coada măturând podeaua de fiecare dată când Jay privea în jos spre el.
Kristi se înfioră şi se întoarse. Chestia asta cu statul în apartamentul ei era un pic ciudată. Şi deja o persoană aflase

că erau amanți. în trecut, ea și Jay nu locuiseră niciodată împreună, așa că se descurca mai greu în dimineața asta. Nu știa cum va evolua sau nu această relație, dacă-i putea spune așa.

- Mă duc să fac duș. Am o groază de lucruri de făcut astăzi, printre care, din nefericire, este inclus și mersul la muncă.

El încuviință dând din cap.

- Și eu. La casă.

își frecă mâinile și Bruno mirosi firimiturile de pe podea.

- Apoi va trebui să răspund la niște e-mailuri și să pun note pe niște lucrări, inclusiv pe ale tale.

- Fii blând.

- După noaptea trecută, voi fi mai dur cu tine decât cu oricine altcineva, așa încât nimeni să nu poată spune că sunt influențat.

- Nu face pe nebunul. Și nimeni nu va afla despre asta, așa-i? îi reaminti ea, deși se îndoia că Mai își va ține gura închisă.

- Nu am niciun plan pentru cină.

Ea-i aruncă o privire.

- Mă întrebi dacă vreau să ies cu tine la o întâlnire?

- Este rândul meu. Mototoli folia și o aruncă la gunoi, apoi găsi un șervețel de hârtie și-și șterse grăsimea de pe degete. Tu ai fost cea care a cerut o întâlnire în ultima vreme.

- Când te-am făcut praf la aruncatul săgeților, aceea nu a fost o întâlnire.

- Cum să nu. Ochii lui, care nu mai erau umflați de somn, sclipeau într-o nuanță profundă de chihlimbar la iritarea ei evidentă. Deci, ne întâlnim aici. Când termini lucrul?

- Două jumătate sau trei, astăzi am tura de prânz. Depinde de aglomerație sau de lipsa ei. Dar apoi trebuie să termin câteva teme și vreau să intru online și să verific mai târziu chat-urile.

- Atunci sună-mă și stabilim.

El se duse în zona sufrageriei și-și ridică blugii de pe podea.

Ca și cum ar fi fost un cuplu? Kristi se întrebă dacă era înțelept să reaprindă iubirea lor, dar decise ca pentru moment să se lase dusă de val.

- în regulă.

- Vreau și eu să văd ce se întâmplă pe acele chat-uri. Și în Casa Wagner.

- Da, și eu.

El se uită pe podea după lucrurile sale, apoi își scutură cămașa. Ea-și mută privirea de la picioarele lui goale, numai mușchi viguroși, piele întinsă și păr negru, cârlionțat. Doar văzându-l îmbrăcându-se simțea stări ciudate, și simplul fapt că el părea să fi uitat ce efect are asupra ei o făcea să fie și mai fascinată. Dumnezeule, ce era în neregulă cu ea? îl privi pe furiș cum își trage cămașa peste cap, își bagă mâinile pe mâneci și o întinde ușor, trăgând-o peste abdomenul plat și peste umeri.

Dumnezeule mare, arăta atât de bine. Prea bine.

Ea se întoarse când capul lui apăru prin gulerul cămășii.

- Credeam că mi-ai promis că-mi povestești coșmarul, spuse el, lovind ușor buzunarele și făcând cheile să zdrăngăne. Asigurându-se că erau acolo unde voia el să fie, se întinse după pantofi. îți amintești?

- Da.

Kristi avu senzația că temperatura din cameră scăzuse cu zece grade când își reaminti de piscina însângerată plină cu capetele retezate ale fetelor dispărute.

- Oh, da.

- Vrei să vorbești despre asta?

Ea negă dând din cap.

- Nu acum... poate mai târziu.

El își punea un pantof, dar se opri și o privi îngrijorat.

- Atât de rău a fost?

- Destul de rău.

încruntarea lui se adânci în timp ce-și mișca piciorul în pantof, apoi legă șiretul.

- Vrei să vin cu tine la restaurant?

Ea clătină din cap cu vehemență.

- Sunt bine. Pe bune. Nu voia să vorbească despre asta, nu acum. îți povestesc coșmarul mai târziu, bine?

- Ești sigură?

- Foarte.

- Dacă spui tu.

EI termină și cu celălalt pantof, apoi îi spuse câinelui:

- Ești gata de plecare?

Bruno scoase un lătrat emoționat și o luă spre ușă.

- Iau asta drept „da". îi făcu cu ochiul lui Kristi. Ne vedem mai târziu.

Ea dădu din cap, așteptându-se ca el să se îndrepte spre ușă în orice clipă. Dar el o surprinse. Traversă mica distanță care-i separa și o prinse atât de repede, încât ea suspină adânc.

- Hei...

- Doar nu credeai că scapi așa repede de mine, nu-i așa?

- Poftim?

El o sărută cu putere. Gura sa o acoperi pe a ei, braţele lui o traseră spre el. Amintiri ale nopţii trecute îi apărură în minte. Ar fi atât de uşor să se arunce la loc în pat... îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui, dar el întrerupse sărutul şi-şi atinse fruntea de-a ei.

- Să nu mă uiţi.

- Eşti deja doar o amintire, îl tachină ea.

El râse.

- Aminteşte-ţi să fii atentă.

înainte ca ea să poată răspunde, el îi dădu drumul şi ieşi din apartament, cu câinele după el.

îi auzi paşii pe trepte, uşori şi rapizi, în timp ce cobora scările. închise uşa, o încuie, apoi, îndepărtând toate gândurile de-a face dragoste cu el, de-a se implica într-o relaţie cu el, de-a se îndrăgosti din nou de el, îşi scoase tricoul prea mare. Avea prea multe de făcut ca să se mai gândească şi la complicaţiile aduse de o relaţie cu Jay McKnight...

Oh, Doamne, o relaţie? La ce dracu' se gândea? Şi faptul că mintea ei abordase gândul de-a se îndrăgosti de el... ei bine, asta era, pur şi simplu, o nebunie. Lăsând tricoul pe podea, îşi scoase pantalonii de pijama... şi simţi din nou acel ceva... acea senzaţie prostească cum că era urmărită.

începu să tremure. Nu era nimeni în apartament şi transperantele de la ferestre erau trase. Nu o putea vedea nimeni. Nimeni.

Şi totuşi, ea simţea nişte ochi ascunşi undeva, urmărindu-i fiecare mişcare.

- Vinovăţia, pentru că te-ai culcat cu Jay, îşi spuse ea, dar închise uşa de la baie şi o încuie.

Deschise robinetul, şi aşteptă ca apa să se încălzească. Păşind în pătratul micuţ de sticlă, ea îndepărtă toate gândurile despre un maniac sexual nevăzut şi făcu unul dintre cele mai scurte duşuri din viaţa ei.

Casa mătuşii Colleen mai putea aştepta, se gândi Jay conducând într-acolo pentru a lăsa câteva materiale de construcţii pe care le depozitase în compartimentul din spate al camionetei.

Ameninţa din nou să plouă, cerul era mohorât, dispozitivul de dezgheţare al camionetei se lupta cu condensul care se strânsese peste noapte. Pentru că era duminică dimineaţa, traficul era redus, puţin mai aglomerat în dreptul bisericilor.

Din partea lui, verişoarele sale certăreţe, Janice şi Leah, puteau să-şi tempereze pornirile. Oh, probabil că vor începe să-l preseze din nou, mai ales Leah cu Kitt, soţul ei bun de nimic. Kitt îşi petrecea timpul drogându-se şi bruind aerul cu o formaţie de garaj, visând că va deveni star rock. Kitt vedea casa soacrei sale decedate ca pe o mină de aur şi o modalitate de a-şi prelungi statutul de muzician şomer. Jay înţelesese că verişoarele lui trebuiau să vândă casa şi el intenţiona să continue cu renovările, dar în acest moment avea lucruri mai importante la care să se gândească.

Cel mai important de pe listă?

Siguranţa lui Kristi Bentz.

Afurisitele de blaturi din granit ale lui Leah şi aparatura din oţel inoxidabil erau pe un loc doi care i se părea foarte îndepărtat.

Imediat ce va descărca camioneta şi se va schimba, intenţiona să se întoarcă în apartament şi să-l cerceteze cu atenţie, folosind trusa de probe, deşi nu ştia ce se aştepta să găsească. Trecuseră câteva luni de când Tara Atwater locuise acolo şi nu exista niciun indiciu că acolo fusese scena vreunei crime. Dar, dacă un vagabond intrase prin efracţie, exista o şansă să fi lăsat vreo amprentă, vreo urmă ascunsă de pantof, păr sau ceva... poate.

Jay nu ştia ce să creadă. Locul arăta neatins.

Dar apartamentul aparţinuse Tarei Atwater şi ea cu siguranţă dispăruse.

- Aşa că va trebui să vedem ce găsim, îi spuse el câinelui, în timp ce norii deveneau mai întunecaţi.

Se opri la un semafor şi aşteptă să treacă o femeie care alerga împingând un cărucior de copil.

Când culoarea semaforului se schimbă, el depăşi un microbuz plin cu adolescenţi. Odată ajuns în faţa microbuzului, schimbă benzile, simţind un fel de urgenţă de care nu putea scăpa.

Mai târziu, în acea zi, plănuise să instaleze o altă yală la uşă, una de la care nu vor avea cheie nici Irene Calloway, nici nepotul ei, nici oricine altcineva care credea că ar avea nevoie de una. Se gândise să instaleze şi o cameră pe veranda din faţă. După aceea va verifica din nou personalul de la All Saints, în mod special pe dr. Dominic Grotto. Jay deja găsise unele informaţii, dar erau cel mult pestriţe, iar el voia să cerceteze mai profund trecutul profesorilor care le predaseră studentelor dispărute. Jay urma să facă şi turul oficial al Casei Wagner, cât timp Kristi era la muncă. Se petrecuse ceva acolo noaptea trecută, cu mult după închiderea muzeului, ceva ce o înfricoşase pe Kristi, iar ea nu se speria atât de uşor.

Dădu colţul exact când un pui de câine de vânătoare trecu strada. Jay apăsă pe frâne. Bruno se lovi de bord.

- Iisuse!

Un sedan venind din cealaltă parte derapă şi se opri.

Un bărbat înalt, cam de douăzeci şi ceva de ani, alerga cu o lesă în mână, trecând printre maşini şi ţipând la câinele neastâmpărat.

- Eşti bine, amice? îl întrebă Jay pe Bruno.

Bruno urcă din nou pe locul pasagerului şi lătră la celălalt căţel. Jay conduse cele câteva străzi până la locuinţa mătuşii lui. Ajuns acasă, Bruno îşi apăsă nasul de geam şi dădu din coadă.

- Crezi că asta este căminul nostru? întrebă Jay. Parcă în faţa căsuţei distruse, cu veranda deformată şi curtea acoperită cu plante. Nu!

Dar atunci care era? Locuinţa sa sterilă din New Orleans?

Nici aia nu era mai bună.

Adevărul era că, de când cu Katrina, Jay nu mai simţea că ar fi aparţinut vreunui loc. Apartamentul său renovat devenise dintr-odată mic şi înghesuit, şi când stătuse cu Gayle, în acele luni în care fuseseră împreună, simţise că acolo nu era deloc locul său, mereu atent să nu poarte pantofii în casă sau să nu verse cafeaua... nu, casa ei fusese prea perfectă, cu toate la locul lor, cu excepţia lui Jay. Fusese singurul lucru ales de Gayle care nu se potrivise în casa sau în viaţa ei.

Şi mai era locuinţa lui Kristi, unde putea desface o bere, putea mânca pizza rece într-o duminică dimineaţă sau îşi putea lăsa blugii mototoliţi pe podea.

- Şi ce dacă? spuse el cu voce tare.

Apartamentul lui Kristi Bentz nu era răspunsul la nevoia sa de-a găsi o locuinţă permanentă. Nu mai mult decât era această căsuţă care aparţinea verişoarelor sale.

Neplăcându-i drumul pe care o apucaseră gândurile sale, coborî din camionetă. Bruno sări pe pământ, pregătit să-şi ridice piciorul şi să marcheze fiecare arbust şi pin care duceau spre uşa principală. Jay descărcă ce era în camionetă, scoţând sacii cu ciment, instalaţia uşoară şi cutii cu amorsă şi vopsea. Cără totul înăuntru, apoi hrăni câinele şi o luă spre duş.

Gândurile i se îndreptară spre Kristi şi spre noaptea în care făcuseră dragoste. După toate avertismentele mintale, căzuse în aceeaşi veche cursă şi ajunsese în patul ei. Acolo unde-şi dorea cu adevărat să fie. La naiba! Ca om de ştiinţă nu credea în absurdităţile romantice. Sexul era doar sex. Unul mai bun decât altul. Nu avea vreo legătură cu emoţiile. La un anumit nivel, el chiar sperase că, după ce va ajunge în pat cu Kristi şi va petrece ore-n şir făcând dragoste, va fi cumva, într-un mod miraculos, vindecat de ea.

Se înşelase.

Se înşelase foarte tare.

Cu Kristi era vorba de mai mult decât de o satisfacţie sexuală. Mereu fusese aşa. De fapt, dacă ar fi cinstit faţă de el însuşi, ar recunoaşte că fascinaţia pentru ea era şi mai puternică.

- Bună treabă, Romeo, mormăi el, scoţându-şi hainele şi intrând sub duşul din baia de un verde-deschis.

Nu se putu abţine şi-şi dori ca ea să fi fost cu el, să-i poată spăla trupul cu săpun, să simtă cum mâinile sale alunecă pe pielea netedă, să-i sărute sânii în timp ce apa ar cădea peste amândoi şi să o ridice, să-i simtă picioarele încolăcite în jurul său şi...

Oh, la naiba! Se excita doar gândindu-se la ea. Se frecă repede, roti robinetele spre rece şi erecţia i se potoli. După câteva minute, se şterse, apoi îşi puse blugi curaţi şi un tricou cu mâneci lungi. Urmară şosetele şi pantofii, după care îşi luă laptopul şi ieşi pe uşă, chemându-l pe Bruno, care stătea întins în curtea plină de bălării, sub un stejar, unde o veveriţă îţi făcuse vizuină pe o ramură la care nu putea ajunge.

- Renunţă, îşi sfătui Jay câinele în timp ce veveriţa, dând din coadă, îl certa zgomotos. Să mergem.

în zilele răcoroase, îl lua pe bătrânul copoi peste tot cu el. Bruno era mulţumit să aştepte în maşină în timp ce Jay îşi termina activităţile. Atâta timp cât temperatura o permitea, Jay se gândi că era mai bine aşa decât să ţină câinele închis în casa semidevastată.

Ieşi de pe alee în stradă. Următoarea oprire: magazinul de feronerie, apoi Casa Wagner, care se va deschide după-amiaza. Se gândi chiar să treacă pe la restaurant să ia prânzul, să o vadă pe Kristi în acţiune.

Ea ar detesta asta.

Iar pe el l-ar încânta.

Kristi nu avea prea mult timp, dar cu bicicleta traversă repede campusul, trecând printre pietoni, alergători şi cei cu skateboarduri spre Casa Wagner. Astăzi, în lumina mohorâtă a zilei, clădirea părea mai puţin sinistră. Acoperişul ţuguiat, ferestrele oblice, burlanele cu capete de gargui făceau toate parte dintr-un stil arhitectural al unei epoci apuse.

înainte de-a părăsi apartamentul, Kristi îşi făcuse timp să verifice o listă cu studenţii din colegiu, găsind-o inclusă şi pe Marnie Gage. Poza lui Marnie apăruse pe ecran împreună cu scurta ei biografie care anunţa că terminase liceul Grant din Portland, Oregon, şi avea ca specialitate principală limba engleză şi secundară, teatrul.

Din nou, departamentul de engleză, se gândi Kristi. Nu era nevoie de o diplomă de specialitate ca să-ţi dai seama că fata probabil că era sau fusese la aceleaşi cursuri ca şi Kristi şi studentele dispărute. Kristi începea să creadă că tot departamentul era cumva implicat în acest cult vampiric secret sau orice ar fi fost.

- Este ridicol, îşi spuse ea.

Dar chiar aşa era?

Se înfioră şi simţi din nou că o urmăreşte cineva care stătea pe undeva ascuns. Cineva malefic.

O rafală rece de vânt îi atinse ceafa. în timp ce norii ameninţau cu ploaia, ea-şi propti bicicleta de gardul din fier forjat şi încercă poarta. Era încuiată. Desigur. Oricât de tare se strădui, nu reuşi s-o urnească, iar orele de funcţionare afişate pe poartă indicau faptul că muzeul nu se deschidea până la două după-amiaza, şi se închidea la cinci jumătate P.M.

Dar seara trecută fusese deschis.

Kristi fusese înăuntru. împreună cu Marnie Gage şi cu cel puţin încă o persoană, poate mai multe. Oare acestea fuseseră la subsol, în josul scărilor blocate? Oare era vorba de o întâlnire a membrilor acelui cult despre care pomenise Lucreţia şi apoi negase?

- Ciudat, ciudat, ciudat, îşi spuse ea.

Privind printre barele fasonate din fier ale gardului, studie vechea clădire, dar nu putea vedea decât partea de sus a ferestrelor de la subsol, întunecate şi opace. Probabil că acele spaţii erau folosite ca depozit. Nu pentru întâlniri secrete, unde se lăsa cu vărsare de sânge şi erau onoraţi vampirii.

Dar fata blondă, Marnie Gage, intrase înăuntru şi cineva o urmărise pe Kristi prin camerele de la etaj. Oare Marnie se întorsese şi ajunsese în spatele ei? Dar de ce? Oare acest loc avea cumva vreo legătură cu fetele dispărute, cu afurisitul de cult pe care acum Lucreţia îl tăgăduia?

în acea secundă, simţi că îngheaţă. Oare nu o văzuse pe Ariei petrecând ceva timp pe aici? Apoi pe Marnie? Fetele ale căror chipuri prinseseră culoarea morţii. Mai rămânea Lucreţia. Kristi nu ştia ca ea să aibă vreo legătură cu bătrânul conac, dar era dispusă să-şi pună viaţa chezăşie că fosta ei colegă de cameră nu era străină de ceea ce se întâmpla în această clădire veche şi întunecată.

Şi care e locul lui tata în povestea asta?

Kristi îşi strânse degetele în jurul barelor gardului. Din câte ştia ea, Rick Bentz nu avea nimic de-a face cu Casa Wagner sau cu orice altceva care ţinea de colegiul All Saints. Rezolvase câteva crime legate de campus şi, desigur, singura lui fiică era înscrisă aici, dar atâta tot. Viziunea ei despre paloarea lui cenuşie nu părea să aibă nicio legătură.

Deci, poate că viziunile ei nu aveau nimic de-a face cu premoniţiile morţii, ci doar cu faptul că nu e în regulă ceva în propria-i minte, ceva ce nu mai funcţiona cum trebuie după ce fusese atacată.

Atâtea întrebări.

Şi niciun răspuns.

- Muzeul este închis până după-amiază.

Ea aproape că sări în sus.

- Ora două, spuse Părintele Mathias, privind spre cer în timp ce vântul se întetea. Atunci se deschide Casa Wagner.

- Ştiu, dar trebuie să ajung la lucru şi... Ea gândi repede. Ei bine, cred că mi-am pierdut ochelarii de soare înăuntru. Sunt cu reţetă.

- Voi verifica la obiecte pierdute.

El descuie poarta, iar în acel moment mâneca sutanei sale se dădu la o parte, dezvăluind o parte a braţului şi un bandaj.

- Ce s-a întâmplat? întrebă ea automat.

El trase cheile înapoi şi mâneca îi acoperi din nou braţul.

- Nimic. Un accident. De la munca din grădină, spuse el repede. De la foarfeca electrică. Cred că data viitoare îl voi aştepta pe grădinar. Revino după ora două când doamna curator va fi aici. Dacă-ţi găsesc ochelarii sau îi găseşte ea, îi poţi lua atunci.

- Dar am nevoie de ei la muncă. Vin cu dumneavoastră.

- Sincer, copilă, spuse el, nu pot permite una ca asta. Ora două nu este chiar atât de departe. Şi eu sunt în trecere pe aici.

El se strecură pe lângă poartă şi o luă în sus pe trepte, în timp ce poarta se închidea. Din impuls, Kristi o opri cu piciorul şi aşteptă până ce Părintele Mathias dispăru înăuntru.

Imediat ce auzi uşa vilei închizându-se în urma preotului, păşi încet în curtea împrejmuită de gard şi ocoli repede casa. Nu ştia ce se aştepta să găsească, dar se uită prin ferestrele de la subsol. Nevăzând nimic din pricina întunericului, se simţi prostească.

Ajunsă la veranda din spate, se gândi să urce treptele şi să încerce uşa când auzi o voce înăuntru. Glasul unei femei.

- Ţi-am spus să te ocupi de asta, spuse ea. Nu e treaba mea!

Cealaltă voce era înăbuşită, îndepărtată. Masculină.

Era a Părintelui Mathias Glanzer?

Sau a altcuiva?

Kristi se încordă ciulind urechile, în timp ce primele picături de ploaie începură să cadă, dar nu putu auzi ce spune bărbatul, doar răspunsul tăios, repezit al femeii:

- Toată chestia asta a avut un efect nedorit, ştiu, dar ar trebui să te descurci. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. înainte ca poliţia să intervină. Ştii ce s-ar întâmpla atunci?

Ştii?

Din nou vocea masculină.

Se certau?
Explica?
Se scuza?
Lui Kristi îi bătea inima cu putere şi avea nervii încordaţi. Era pe punctul de a risca şi de-a urca scările, când o simţi din nou - acea senzaţie stranie cum că era urmărită. încet, îşi mută privirea în sus, spre fereastră, trecu de bucătărie şi de cel de-al doilea etaj spre o fereastră aflată foarte sus, umbrită de streaşina greoaie. Sângele îi îngheţă în vene când văzu un chip... chipul unei fete... albă ca moartă, crispată din cauza fricii.
Ariei O'Toole?
Sau altcineva. Imaginea era prea neclară.
Kristi clipi şi fata dispăru, fereastra rămânând goală.

20

«S^uminică dimineaţa, nu este nici măcar amiază, şi cum de am ştiut că vei fi aici? întrebă Del Vernon pe când, ţinând în mână un plic sigilat, îşi sprijini şoldul de biroul de la secţie al lui Porţia Laurent.

- **Vreţi să insinuaţi că nu am o viaţă personală?**

El ridică din umăr.

- **Nu. Doar că eşti dependentă de muncă.**
- **Trebuie să fii la fel ca să recunoşti asta.**

Ea se lăsă pe spate în scaun şi privi în sus spre el. Doamne, era un bărbat foarte chipeş. Ochi negri ca miezul nopţii, nas lung şi drept, ras pe capul care părea că nu are niciun cusur, şi o gură cu dinţi albi şi drepţi.

- **Posibil.**
- **Şi ce vă aduce pe aici? *Este* duminică dimineaţa.**
- **Mă gândeam că vrei să vezi astea. îi dădu plicul. Cred c ă s-ar putea să ai parte de un cadavru.**
- **Un cadavru?**
- **Ei bine, cel puţin o parte dintr-unul.**

Ea deschise plicul şi scoase o fotografie de opt pe zece.

- **lisuse Hristoase! spuse ea în timp ce se uita la fotografia a ceea ce părea a fi un braţ uşor descompus. Un braţ de femeie. Mâna stângă. Unghii date cu ojă. Unde aţi găsit asta?**
- **în stomacul unui aligator prins de un braconier. Am avut noroc că vânătorul, o brută pe nume Boomer Moss, a fost destul de deştept încât să raporteze. Căutăm în acea parte a mlaştinii unde a fost prins aligatorul, dar nu avem prea multe speranţe. Animalul se putea muta dintr-un Ioc în altul, iar trupul să fi plutit pe acolo... După cum arată, credem că braţul a stat în apă mai puţin de-o săptămână, dar medicul legist nu este sigur, cel puţin nu încă.**

Porţia începu să proceseze repede informaţia. Venise la secţie duminica pentru a mai rezolva câteva hârtii, dar le abandonă într-o clipită.

- **Deci credeţi că este una dintre fetele de la AII Saints? Că ucigaşul nostru le răpeşte, le ţine în viaţă, apoi, în sfârşit, Ic omoară şi scapă de cadavre? spuse ea, simţindu-se i eabilitată, emoţionată şi, în acelaşi timp, rău.**

Şi ea sperase că fetele fugiseră, că părăsiseră oraşul, că dispăruseră, dar privind poza braţului retezat, îi era foarte limpede ce se întâmplase. Putea doar să se roage ca, dacă scenariul pe care tocmai îl conturase era adevărat, unele dintre studentele dispărute să mai fie încă în viaţă.

Torturate, posibil.
Traumatizate, cu siguranţă.
Dar în viaţă.
Del se încruntă, încordându-şi maxilarul.

- **Nu avem încă prea multe răspunsuri. Există posibilitatea ca braţul să nu aparţină niciuneia dintre fetele de la AII Saints.**

Ea pufni. Instinctul îi spunea că era al Tarei, al lui Monique sau al lui Rylee. Singura studentă dispărută pe care o exclusese era Dionne, din cauza rasei. Braţul din fotografie aparţinea unei fete albe. Unei fete căreia îi plăcea oja de culoarea prunelor.

- **Dacă nu le ţine în viaţă, atunci de ce braţul nu are mai multe semne de descompunere?**
- **Nu ştiu, dar nu arată ca şi cum le-ar tăia membrele. Este rupt şi muşcat şi se potriveşte cu maxilarul aligatorului.**

Stomacul ei se strânse. Niciuna dintre scenele care-i treceau prin minte nu era de bun augur.

- **Medicul legist crede că aligatorul a făcut asta. Dar nu mai exista altceva din trupul ei în sistemul lui digestiv. Am verificat.**
- **Deci, ce te-a convins în cele din urmă că acest braţ aparţine uneia dintre fetele de la AII Saints?**
- **Cei de la Persoane Dispărute au spus că nicio altă fată albă nu a fost dată dispărută, cel puţin nu aici; în New Orleans există câteva. Am verificat deja la spitalele locale şi nu a apărut nimeni căruia să-i lipsească un braţ, din pricina unui aligator flămând sau din alte motive. Dar este ceva ciudat primul lucru pe care l-a observat medicul legist a fost c i braţul nu avea deloc sânge.**
- **Poate că s-a scurs când a fost retezat.**
- **Medicul legist a spus că retezarea a survenit post-mortem.**

- S-a scurs în stomacul aligatorului? Degradat de timpul cât a stat în apă sau de acidul din stomac?

- Legistul mai verifică o dată, spuse Del, dar părea că se îndoiește.

- Ce-mi poți spune despre niște semne aparte? întrebă Porția. Monique avea un deget rupt, arătătorul stâng, o veche rană de la softball. Dacă degetele sunt intacte asta se va vedea. Iar Tara cred că avea un tatuaj pe braț.

Porția împinse scaunul mai aproape de monitor și degetele îi zburară pe tastatură, căutând fișierele ei despre fetele dispărute. O clipă mai târziu, citea informațiile pe care le strânsese despre Tara Atwater.

- Da, aici este, o inimă frântă, dar, la naiba, tatuajul este pe brațul drept.

- Și celelalte?

- Caut.

Porția începuse deja să caute în toate notițele și documentele pe care le strânsese.

- Ai crede că există ceva, spuse ea, nerăbdătoare să găsească un indiciu, orice indiciu pentru a afla identitatea fetei. Presupun că ai luat amprentele.

Ea arătă cu bărbia spre poza cu brațul retezat.

- Am încercat. Dar chiar dacă am fi găsit vreo amprentă destul de bună, există șansa ca fetelor să nu le fi fost luate amprentele.

- Câteva dintre ele au dosare, au fost arestate pentru droguri... Da, aici este... Dionne și Monique au fost amândouă ridicate și acuzate când abia trecuseră de adolescență. Dionne are un tatuaj pe spate cu „Iove" cu un colibri și flori. Mai mult ca sigur, una dintre fete are un semn distinctiv pe brațul stâng... Dar nu găsi nimic evident în datele ei.

- Credeam că ți-am spus să lași deoparte cazul ăsta, spuse Del Vernon când ea închise unul dintre dosare.

- Este bine pentru amândoi că te-am ignorat.

El chiar zâmbi. Del Vernon, care era mereu posac, înțepat și cu o expresie calculată, îi zâmbise repede, dar sexy, preț de o secundă.

- Niciodată nu este o idee bună să mă ignori. De data asta, ai avut dreptate, și eu am greșit. Poate că vrei să însemni această zi cu litere roșii pentru că sincer mă îndoiesc că se va mai întâmpla vreodată.

Aha, se gândi Porția, în timp ce-l privea cum se îndepărtează. Ariei? Oare fusese într-adevăr fața lui Ariei cea pe care-o văzuse și care arăta atât de speriată? Și ce făcea în Casa Wagner?

îndepărtându-și temerile, Kristi urcă grăbită treptele din spatele vilei și încercă ușa. Aceasta țăcăni și se deschise. Nu era încuiată. Uluită, intră în bucătăria întunecată și inima începu să-i bate cu putere. Văzu ușa de la subsol și știu că aceasta era șansa ei. Nimeni nu știa că ea se afla înăuntru. Nu încă.

înaintă tiptil, fără zgomot, spre ușa de la subsol și întinse mâna spre clanță.

Prea târziu. Ușa se deschise în fața ei. Ea-și retrase mâna în timp ce Părintele Mathias intra în bucătărie.

- Oh! șopti el, uimit. Apoi, concentrându-se asupra lui Kristi, el se încruntă cu asprime. Din nou tu. Nu ți-am spus că muzeul nu este deschis?

- Da, dar ochelarii mei...

- Deja am căutat la obiecte pierdute. Nu erau acolo.

Evident iritat, închise ușa cu putere în urma sa.

- Acum chiar trebuie să pleci.

- Părinte? O voce feminină. Aceeași voce pe care Krisu o auzise prin fereastră. Ce se întâmplă?

înfășurată cu o haină neagră cu blăniță închisă la culoare, o femeie înaltă cu o înfățișare regală intră repede în bucătărie. Niște ochi profunzi aruncau priviri furioase în josul unui nas acvilin.

- Cine ești tu? întrebă ea, apoi, înainte ca Kristi să poată răspunde, ea continuă: Și ce cauți aici?

- Pretinde că și-a pierdut ochelarii la ultimul tur.

Femeia ridică o sprânceană cu o neîncredere superioară.

- Când?

Kristi avea minciuna pregătită.

- Săptămâna trecută. Am venit cu prietenele mele.

- Chiar așa? Surâsul ei afectat denota scepticism. Ei bine, cei din personal îi vor căuta cu siguranță. Revino când curatorul va fi de serviciu.

-Chiar am nevoie de ei la muncă. Kristi nu renunță. i Astăzi.

-Da, da, așa ai spus, dar ți-am spus că muzeul este închis, insistă Părintele Mathias.

- Deci nu sunteți dumneavoastră curatorul? se hazardă Kristi, adresându-se femeii.

Nu-i plăcea această femeie cu tenul ei perfect și atitudinea excesiv de amabilă, dar voia să afle mai multe despre ea.

-Desigur că nu, spuse femeia. Curatorul este Marilyn Katcher!

Kristi forță nota.

- Atunci de ce vă aflaţi aici? Pentru un loc care este închis vizitatorilor, se pare că umblă cam mulţi oameni pe aici.

- Sunt Georgia Clovis, izbucni ea. Georgia W*agner* Clovis.

O spusese de parcă ar fi trebuit să însemne ceva pentru Kristi.

Mathias, ca o păpuşă trasă de sfori, spuse repede:

- Doamna Clovis este o descendentă a lui Ludwig Wagner şi...

- Descendentă directă, îl corectă ea cu răceală, iar buzele roşii i se ridicară la colţuri.

- O descendentă directă a omului care a donat cu atâta amabilitate această casă şi proprietatea arhiepiscopiei pentru a se construi această universitate.

Kristi îi aruncă o privire Georgiei de genul: „Şi ce dacă?"

- Doamna Clovis, împreună cu fratele şi sora ei, încă fac parte din consiliul de administraţie al Casei Wagner. Foarte importantă pentru AII Saints. Acum, dacă vrei să vii când domnişoara Katcher este aici...

- Este cineva sus, spuse Kristi, doar pentru a le urmări reacţiile.

Ajunsese destul de departe, aşa că putea să dea lovitura. Nu credea că va mai avea altă şansă şi nu-i era frică de niciuna dintre aceste persoane. Părintele Mathias era adesea ameninţător, dar părea a fi un om slab. Georgia Clovis, înaltă, slabă, cu părul negru răsucit pe cap, încerca din răsputeri să se impună - şi o făcea destul de bine -, dar Kristi nu avea de gând să se lase intimidată.

- Nu mai este nimeni în casă, spuse Georgia printre dinţi. Nu că ar fi treaba ta.

- Am văzut pe cineva la geam. De aceea am intrat. Era o fată, hm, o femeie şi părea îngrozită.

- Imposibil. Ea neagă dând din cap, dar faţa perfectă se fisură un pic. Ţi s-a părut.

- Nu este adevărat.

- Un joc de lumini, interveni Mathias, aruncând o privire spre Georgia.

- Există doar un mod de-a afla asta. Fără să ceară permisiunea, Kristi se îndreptă spre sufragerie şi o luă în sus pe scări.

- Aşteaptă un minut! Nu poţi urca acolo! strigă Georgia după ea. Tocurile ei înalte ţăcăniră pe podeaua din lemn. Aşteaptă! Apoi se adresă preotului pe un ton ascuţit: Ce crede că face?

Kristi nu mai pierdu timpul. Se îndreptă spre cel de-a treilea etaj şi, ajunsă acolo, merse către uşa camerei care dădea spre curtea din spatele clădirii, cea în care era sigură că o văzuse pe Ariei - sau pe cineva - stând lângă ochiurile umede de geam.

Paşii grei ai Părintelui Mathias se auzeau suind scările.

- Domnişoară... vă rog... nu aveţi voie...

Kristi apăsă mânerul şi uşa se deschise spre o cameră goală. Cea în care se afla casa victoriană de păpuşi. Data trecută fusese închisă, dar acum era deschisă, camerele perfect mobilate erau la vedere.

- Alo? strigă Kristi. Vocea ei deranjă câteva fire de praf, dar nimic mai mult.

Verifică dulapul, doar pentru a fi sigură. Era gol.

Dar lângă fereastră, dând spre veranda din spatele casei, atârna o pelerină neagră cu o geantă albă deasupra, ambele cu faţa spre fereastră... aşa cum fuseseră şi noaptea trecută când ea cercetase casa.

Oare se înşelase?

Crezuse că văzuse un chip când, de fapt, nu erau decât o pelerină şi o geantă?

- Mulţumită? vru Georgia să ştie, intrând împreună cu Părintele Mathias pe tocurile ei înalte, cu faţa ei palidă, roşie acum din cauza efortului de-a urca scările în goană. Nu se ascunde nimeni prin colţuri? Nicio „fată îngrozită"? Ea dădu din cap. Cunosc poveştile extravagante care circulă pe seama conacului şi, da, la începutul anilor 1930, o persoană a fost ucisă aici. Crima nu a fost niciodată rezolvată. Ştiu şi despre grupul de puştani macabri care pierd vremea pe aici, fascinaţi de arhitectura şi de istoria casei, dar nu este decât un muzeu, plin cu artefacte personale, foarte valoroase. Aşa că nu putem permite nimănui, inclusiv ţie, să alerge aiurea pe aici. Dacă chiar ţi-ai pierdut ochelarii, ceea ce bănuiesc că este o invenţie, te rog întoarce-te când doamna Katcher va fi de serviciu şi te poate ajuta.

- Noaptea trecută, o fată a intrat aici, insistă Kristi. Am văzut-o. Am urmărit-o. A intrat înăuntru şi... a dispărut. Poate... la subsol?

- *Altă* fată? Sau aceeaşi fată speriată?

- Alta.

Georgia pufni cu dispreţ.

- La subsol? De ce?

- M-am gândit că-mi puteţi spune dumneavoastră.

- Acolo este doar un spaţiu de depozitare.

Părintele Mathias ezită în pragul uşii, ca şi cum i-ar fi fost frică să intre.

- Am fost la subsol şi nu este gol, îi spuse el Georgiei. Am găsit urme de şobolani. Cred că ar trebui să

chemăm pe cineva de la deratizare, dar în afară de mobilă veche, lăzi şi cutii nu este nimic acolo jos.

Scotocind într-un buzunar adânc al sutanei, găsi o batistă şi-şi tamponă fruntea.

- Da, voi chema pe cineva care să se ocupe de problemă. Georgia avea o privire dispreţuitoare. Cât despre tine... Ea privi spre Kristi. Cine eşti tu?

Kristi se gândi să mintă, dar era uşor de verificat.

- Kristi Bentz. Sunt studentă aici.

- Ei bine, Kristi, dacă chiar ai intrat în clădire seara trecută, atunci ai violat o proprietate privată, spuse Georgia, strângând din buze. Dacă descoperim că lipseşte ceva, poţi fi sigură că vom contacta poliţia şi numele tău va ieşi la iveală.

- Nu aveţi camere de securitate? întrebă Kristi. Ştiţi voi, cu atâtea lucruri de valoare, mă gândeam că aveţi instalat un sistem de securitate. Verificaţi caseta.

- Până acum, nu am avut nevoie de unul, spuse cu răceală Părintele Mathias.

Georgia trase aer în piept.

- Evident, este ceva ce va trebui să discutăm la următoarea întâlnire a consiliului. Acum, domnişoară Bentz, este tipul să pleci.

- Te voi însoţi până afară, se oferi preotul. Deja am întârziat. Este timpul să mă pregătesc pentru slujbă.

Nu avea niciun rost să discute în contradictoriu. Kristi trebuia să plece.

Părintele Mathias o însoţi afară, chiar deschizându-i uşa, iar Georgia Clovis îi urmă. Haina flutura în jurul ei în timp ce se îndrepta spre un Mercedes negru, frumos, lustruit.

Kristi se gândise să menţioneze numele lui Marnie Gage, dar decisese să-l ţină pentru ea pentru moment. Poate că va putea discuta cu Marnie. Nu să o ia la întrebări, ci să aibă o discuţie liniştită, să se împrieteneaască cu ea, deşi până acum planul ei de-a pătrunde în ceea ce părea a fi cercul intim al cultului vampiric nu funcţionase. Nu doar Ariei, dar acum şi Lucreţia o evita ca pe o ciumată.

Clopotele capelei începură să sune, întrerupându-i gândurile. Preotul coborî grăbit treptele, descuie poarta şi o ţinu deschisă.

- Ai grijă, îi spuse el încet, atât de încet, încât abia îl auzi. Dumnezeu fie cu tine.

Kristi se întoarse, dar el deja se îndrepta grăbit spre biserică şi ea nu avea timp să-l urmărească. Legându-şi casca, Kristi se sui pe bicicletă şi luă viteză. Ploaia rece se înteţi. Picăturile săreau pe caldarâm şi se strecurau prin gulerul jachetei ei. Avertismentul Părintelui Mathias îi răsună ca un ecou în minte în timp ce se îndrepta spre restaurant. Roţile bicicletei bâzâiră pe aleile de ciment şi de cărămidă, prin băltoacele care începeau să se formeze. Trecu pe lângă bibliotecă, apoi acceleră de-a lungul parcării înainte de-a o lua pe strada principală şi de a merge şase străzi spre spatele restaurantului.

Ce încerca preotul să-i spună? Evident, îi spunea să dea înapoi. Dar erau mult mai multe secrete pe care el nu voia să le împartă cu nimeni, era sigură de asta.

Inima îi bătea cu putere în timp ce lega bicicleta de un stâlp. Dându-şi jos casca şi ştergându-şi picăturile de ploaie de pe faţă, intră înăuntru, direct în inima haosului. Bard's Board era aglomerat, oamenii stăteau în picioare sau aşteptau să se elibereze mesele, bucătarii lucrau de zor, personalul care servea îşi căuta comenzile şi se grăbea printre mese, alţii curăţau mesele imediat ce se eliberau.

Un cuptor cedase noaptea trecută şi unul dintre bucătari, care se considera priceput, încerca să-l repare. Stătea în genunchi, cu capul înăuntru şi cu picioarele, cu numărul patruzeci şi cinci, ieşind în afară pe micuţul hol, astfel că toată lumea trebuia să sară peste el.

Kristi îşi legă şorţul, îşi spălă mâinile şi-şi luă carneţelul. Nu avea timp să se gândească la ceea ce se întâmplase la Casa Wagner.

- Slavă Cerului că eşti aici! Ezma trecu repede cu o tavă cu pahare pline cu apă. Nou-veniţii nu pot face faţă.

- Credeam că şi eu sunt una dintre nou-veniţi.

- Vorbesc despre Frick şi Frack, spuse Ezma în barbă. Sunt inutili.

Ea aruncă o privire spre doi chelneri. Unul, Frick, era un băiat înalt şi slab care nu părea să aibă mai mult de şaisprezece ani şi, de fapt, îl chema Finn. Frack era o fată care avea în jur de douăzeci de ani, cu obraji trandafirii, cârlionţi şateni, elastici, şi cu rotunjimi pe care nu se deranja să le ascundă. Numele ei adevărat era Francesca, dar nu părea să i se potrivească. Chiar şi cu toată această nebunie, Frick-Finn îşi făcea timp să flirteze cu ea şi Franck-Francesca înghiţea toate cele, ignorând clienţii.

Kristi se uită la specialităţi.

- Astea-s toate? întrebă ea, observând că unele dintre cele mai populare preparate - creveţii, plăcintele cu crab şi stufatul de langustă - fuseseră şterse de pe tablă. Se mai zărea doar conturul denumirilor shakespeariene.

- Cuptorul fiind pe butuci, avem multe lucruri care au fost pregătite mai devreme sau care pot fi prăjite în grăsime. Bagă la înaintare jambalaya şi somonul în aluat.

- în regulă.

- Pot primi o masă curată? se adresă recepţionera enervată personalului din bucătărie. Stătea la câţiva paşi de biroul de lângă uşă unde clienţii erau înghesuiţi, aşteptând. Ce spui despre treisprezece? Sau unsprezece? Am oameni care aşteaptă afară de o jumătate de oră.

- Mă ocup eu de asta.

Miguel, unul dintre băieţii care curăţau mesele, se grăbi să strângă farfuriile murdare, paharele şi tacâmurile, înainte ca Kristi să-şi termine de legat şorţul.

Francesca privi în sus, o văzu pe Kristi şi imediat începu să se plângă.

- Era şi timpul să apari, o certă ea, întrerupând întrevederea ei cu Finn. Este un coşmar încă de dimineaţă, îţi spun eu, zise ea, în timp ce Finn, aruncând o privire rapidă peste umăr, se întoarse la mesele din sectorul lui.

Francesca avea obrajii roşii în timp ce-şi dezlega şorţul, dând la iveală bluza descheiată care dezvăluia o mică porţiune din sutienul ei din lycra şi din decolteu.

- Oameni cu copii, şi vreau să spun copii mici, bebeluşi, iar bacşişurile au fost mizerabile. Pur şi simplu, groaznice. Ar fi trebuit să stau acasă şi să sun să spun că sunt bolnavă.

Băgă şorţul murdar în coşul cu rufe şi întinse mâna să-şi ia jacheta.

Uau, uau, uau, se gândi Kristi, întrebându-se dacă bacşişurile mizerabile aveau ceva de-a face cu lipsa evidentă de interes a fetei faţă de slujba ei.

Din nefericire, Ezma şi Francesca evaluaseră corect situaţia. Cu un cuptor scos din uz şi cu un bucătar lipsă pentru că încerca să-l repare, comenzile ajungeau greu la fereastra unde aşteptau chelnerii pentru a le lua.

Şi mai grav, în sectorul ei, Kristi văzu nişte chipuri familiare. Dr. Croft, şeful catedrei de engleză, tocmai se aşeza împreună cu dr. Emmerson, profesorul care preda cursul Shakespeare 201 şi care arăta ca un motociclist. Astăzi totuşi se bărbierise, renunţase la tricoul său obişnuit în favoarea unui pulover gri, deşi părul lui era încă un dezastru atent planificat. Cel de-al treilea membru al grupului era dr. Hollister, şeful lui Jay, şeful nou-înfiinţatului departament de justiţie criminalistică.

Un trio toxic, gândi Kristi, în timp ce le ura bun venit, le dădea meniurile şi zâmbea, turuind specialităţile care mai rămăseseră.

- ... şi dacă sunteţi interesaţi de jambalaya, am auzit că astăzi este minunată.

- Este fierbinte? întrebă dr. Emmerson, ridicând din sprâncene, aproape flirtând. Picantă?

- Nu mai mult decât de obicei, dar, da, cred că este un pic mai specială.

- Exact cum îmi place mie.

- Jos, băiete, spuse Natalie Croft, strâmbând un pic din buze.

Scârbos, gândi Kristi. Dar alungă gândurile că rămăsese mult în urmă la cursul lui şi că avea câteva teme pe care nu le citise încă.

- Vă pot aduce ceva de băut?

- Mmm. Voi lua un ceai îndulcit, spuse dr. Croft.

Era o femeie înaltă cu un ten de porţelan, cu părul negru, şi cu doar câteva riduri fine la colţul ochilor. Avea un nas aristocratic şi un comportamet puţin distant.

- Pentru mine cafea, spuse dr. Hollister, punându-şi o pereche de ochelari de citit, fără ramă, în timp ce studia meniul, şi dând după ureche o şuviţă neastâmpărată, neagră.

- Da, tot cafea. Neagră. Dr. Emmerson privi în sus spre ea şi o scânteie de recunoaştere îi apăru pe chip. Eşti una dintre studentele mele, nu-i aşa?

Kristi încuviinţă dând din cap. Asta era problema cu afurisita de slujbă, la cum era localizat restaurantul, se afla foarte aproape de campus.

El pocni din degete.

- Shakespeare, nu-i aşa? 201?

- Aşa este.

Kristi nu voia să se angajeze într-o discuţie aici, în mijlocul orei de vârf din restaurant, dar nu trebui să-şi facă griji pentru că dr. Hollister, fără să vrea, îi sări în ajutor.

- Oh, aş vrea frişcă la cafea. Nu, mai bine lapte degresat, dacă este posibil.

Ea privi întrebător spre Kristi pe deasupra ochelarilor cocoţaţi pe vârful nasului.

- Nicio problemă. Mă voi întoarce imediat cu comanda.

- Domnişoară! strigă o voce masculină iritată de la o masă din sectorul alăturat. Aşteptăm aici de zece minute şi am dori să comandăm. Ne puteţi ajuta?

Kristi dădu din cap.

- îl voi aduce pe cel care vă serveşte.

- Nu puteţi lua comanda? întrebă el, verificându-şi ceasul.

Stătea la masă împreună cu o femeie mai durdulie, cam morocănoasă, şi doi puşti care deja începuseră să se agite şi să se înghiontească.

- Opriţi-vă! spuse tăios mama.

Puştiul mai mare o ignoră şi scoase limba la sora lui, care ţipă de parcă o pocnise.

- **Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Marge, vrei să-i controlezi? insistă bărbatul în timp ce Kristi îşi pregăti carneţelul.**
- **Desigur că vă pot lua comanda, spuse ea pentru a stăvili haosul care era pe cale să erupă în această micuţă familie fericită. Ce aţi dori?**
- **Clătite cu căpşuni! ţipă fetiţa. Cu frişcă.**
- **Au un alt nume. Se numesc..., spuse mama ei.**
- **Este în regulă, am notat. Kristi reuşi să zâmbească şi termină repede de luat comanda.**

în bucătărie, Finn se îngrijea de o cola şi arăta de parcă alergase la maraton.

- **Nu este timp de odihnă, îl avertiză ea, rupând pagina cu comanda pentru masa lui. Ocupă-te de asta. Masa şapte. Ar fi bine să nu dai greş. Localnicii încep să devină agitaţi.**
- **Ce vrea să însemne asta?**
- **Descoperă singur!**

Ea-i trânti comanda în mână, încercă să ignore acea expresie cum că „eu nu am făcut nimic" şi luă tava cu băuturi pentru masa ei, amintindu-şi chiar şi de micuţa carafă cu lapte degresat. După ce lăsă băuturile pe masa profesoarei Croft, le luă comanda pentru mâncare, apoi se mai opri şi la alte mese, inclusiv la o petrecere surpriză cu ocazia zilei de naştere a unei femei mai în vârstă, care se deplasa cu ajutorul unui cadru, şi care avea probleme în a înţelege dialectul shakespearian pe care soţul ei, la fel de bătrân, dar vioi, îl găsea atât de amuzant. Cumva, bucătarul devenit electrician reuşi să pună cuptorul în funcţiune şi se apucă de treabă, aşa încât lucrurile începură să meargă mai bine. Chiar şi frick-Finn, după o mustrare, îşi revenise.

în timp ce muncea, Kristi avea senzaţia că profesorii din restaurant o urmăreau. Trecu de câteva ori pe lângă masa lor şi auzi frânturi din conversaţie.

- **... s-ar putea să fie nevoie să facem unele schimbări..., spuse Natalie Croft în timp ce mușca din merele în aluat şi-şi ştergea mierea rămasă în colţul gurii.**

Câteva minute mai târziu, ea încă vorbea:

- **... ei bine, ştiu, dar a fost ideea Părintelui Tony. încerca să facă şcoala mai interesantă... şi Grotto are un talent înnăscut. Nu ştiu de ce Anthony este atât de insistent să continuăm cursurile, dar sunt atât de apreciate... Ea vorbi mai încet în timp ce Kristi se opri pentru a umple din nou cănile de cafea.**

Conversaţia stârni interesul lui Kristi, dar nu putea trage eu urechea, pentru că mesele ei, deşi apropiate una de cealaltă, erau pline cu clienţi zgomotoşi care trebuiau serviţi. însă, în timp ce căra tăvile cu farfuriile cu mâncare, umplea din nou paharele şi dădea notele de plată, observă că cei trei profesori erau foarte adânciţi în discuţia lor, serioşi, fără să zâmbească. Refuzară desertul, îi dădură un bacşiş rezonabil şi plecară atunci când aglomeraţia începea să se mai subţieze.

Era pe punctul de a-şi termina treaba când Jay intră plin de măreţie în restaurant. El vorbi cu recepţionera şi ajunse să stea la o masă mică, de două persoane, din sectorul lui Kristi.

Kristi puse mâna în şold.

- **Glumeşti, nu-i aşa?**
- **Nu am prea avut ce mânca acasă la tine, spuse el făcându-i cu ochiul.**
- **Nici eu.**

Fusese prea ocupată şi nu observase cât de foame-i era, dar acum, că lucrurile se mai domoliseră, stomacul ei protesta.

- **Atunci ce sugerezi?**
- **Să mă aştepţi afară şi să mă duci în *altă* parte să luăm prânzul.**
- **Şi, mai bine, vom comanda un meniu la pachet şi vom merge la tine. Vreau să-ţi arăt ceva.**
- **Dă-mi cincisprezece minute ca să-mi închid sectorul, spuse ea în timp ce el împinse scaunul la loc, surprinzând privirea malefică a recepţionerei care-l aşezase special acolo unde-i ceruse el.**

Kristi termină repede, îşi desfăcu şorţul, îl aruncă în coşul cu rufe şi-şi flutură mâna în semn de la revedere spre Ezma, care lucra tură dublă. Câteva minute mai târziu, udaţi până la piele de ploaie, ea-şi îndreptă bicicleta spre camioneta lui Jay, o urcă în spate şi-l împinse pe Bruno mai încolo, făcându-şi loc înăuntru. Cabina maşinii deja se umpluse cu aroma condimentată a roşiilor, usturoiului şi a fructelor de mare.

- **Nu-mi spune, recepţionera a sugerat jambalaya.**
- **Suna bine.**

Jay ieşi cu spatele din parcare, Bruno se mută în poala ei şi se îndreptară cu toţii spre apartamentul ei.

Exact ca un cuplu căsătorit,* gândi ea în timp ce ştergătoarele îndepărtau ploaia de pe parbriz. *Soţul vine şi-şi ia soţia de la muncă.

- **Am întârziat la serviciu astăzi, spuse ea pe când la radio se auzea un cântec country, pentru că m-am oprit la Casa Wagner.**

îi oferi repede versiunea scurtă a ceea ce se întâmplase şi Jay ascultă în liniște. Când Kristi termină, încheind cu avertismentul Părintelui Mathias, el avea o expresie sobră.

- **Poate că este timpul să mergem la poliție.**

- Cu ce? Cu un fel de avertisment ca să nu mai încalc o proprietate privată? Cred că nici Georgia Clovis - oh, mă scuzaţi, Georgia *Wagner* Clovis - şi nici Părintele Mathias (îlanzer nu reprezintă o ameninţare prea mare.

- Am cunoscut-o pe Georgia, spuse el. Eu, unul, nu aş subestima-o.

- Ai cunoscut-o?

- La una dintre întâlnirile de întâmpinare ale administraţiei. Era acolo împreună cu sora şi fratele ei. El privi spre Kristi. Din câte mi-am dat seama, nu prea există dragoste între moştenitorii lui Wagner. S-au evitat toată noaptea. Georgia pare a fi câinele alpha al grupului.

- Acesta este felul tău de a-i spune căţea?

El strâmbă un pic din buze.

- Nici restul clanului nu era mai bun. Fratele ei, Calvin, arăta al naibii de stânjenit, ca şi cum ar fi fost constrâns să vină la reuniune, iar sora mai mică, Napoli, a fost distantă, deşi am avut sentimentul că nu-i scăpau prea multe. Un grup ciudat. Parcă purtau pe umeri povara numelui „Wagner", ca şi cum acesta ar fi avut aceeaşi greutate ca Rockefeller sau Kennedy.

- Ţi-au plăcut, nu-i aşa? îl tachină ea.

- Erau foarte amuzanţi.

Ea zâmbi şi-l scarpină pe Bruno în spatele urechilor.

- Şi care sunt planurile tale pentru restul zilei?

- Trebuie să lucrez în această după-amiază. Să corectez nişte lucrări.

Ea mârâi, ştiind că a ei se afla printre ele.

- Dă-mi un zece plus, vrei? Mi-ar prinde bine unul.

- Ţi-am spus că pe tine te notez cu cea mai mare severitate.

- Hmmm. Ce pot face... să-ţi schimb părerea?

Buzele lui se curbară şi păru adâncit în gânduri preţ de un minut.

- Accept sexul.

- Sex pentru un zece plus?

- Nu. Doar accept sexul.

Kristi scoase un sunet înăbuşit.

- Nu sunt chiar atât de uşuratică, profesore McKnight. Poate ai vrea s-o suni pe Mai Kwan. Mai avea puţin şi se urca pe tine de dimineaţă. Cred că i-ai picat cu tronc.

- Cu tronc, repetă el gânditor. Ce spui despre... studenta Bentz?

- Nu.

- Minţi foarte prost. Eşti înnebunită după mine.

- Este o minciună sfruntată.

El rânji ca un drogat şi ea fu nevoită să-şi mute privirea. Inima îi tresări de bucurie. Şi dintr-odată ştiu că se îndrăgostea de Jay, deşi jurase că asta nu se va întâmpla niciodată. Şi, la naiba, el ştia. Văzuse asta în zâmbetul lui încrezut apărut pe obrazul care avea urgentă nevoie de un bărbierit. Să-l ia naiba! Mărind viteza ştergătoarelor, el spuse:

- Deci, m-am gândit să lucrez acasă la tine.

Kristi zâmbi uşor. Gândul de-a fi împreună cu el tot restul după-amiezii, cu ploaia ropotind pe streaşină, poate şi cu un foc în şemineu, suna dumnezeieşte. Ea avea nevoie de o pauză, trebuia să nu se mai gândească la fetele dispărute, la vampiri şi la sticluţe cu sânge.

- Sună bine.

- Da, cred că voi arăta foarte studios, foarte „profesor" în camera de luat vederi.

- în cameră?

- Da, în film, spuse el enigmatic, plăcându-i evident consternarea ei. Apoi, după colţ apăru şi clădirea cu apartamente în raza vizuală.

- Ce vrei să fac? Să-ţi fac un film? Nu am o cameră video, şi chiar dacă aş fi avut, nu am deloc timp...

- Nu tu.

- Despre ce vorbeşti?

Camioneta se clătină pe drumul spre parcare şi Jay parcă într-un spaţiu rămas liber, lângă maşina ei, apoi opri motorul.

- Vei vedea, spuse el, şi deodată în ochii lui nu mai era nici urmă de umor. Vino sus.

- Am un presentiment urât în legătură cu asta.

- Aşa şi trebuie. Dar orice ai face, comportă-te natural când ajungem înăuntru, nu pune nicio întrebare.

El îi dădu punga cu mâncare, iar ea deschise portiera şi liruno sări jos.

- Ia asta. Eu voi lua bicicleta.

- Ce se întâmplă?

- Nimic de bine.

Era chiar în spatele ei, în timp ce urcau scările. Kristi descuie uşa apartamentului. înăuntru, toate păreau exact la fel cum le lăsase ea. Jay aşeză bicicleta lângă uşă, iar ea puse punga şi rucsacul pe măsuţa de cafea.

- Ai de gând să-mi spui de ce naiba te comporţi atât de ciudat?

- Abia aşteptam să te aduc acasă, spuse el, trăgând-o mai aproape şi şoptindu-i la ureche. Fă-mi jocul. Apoi spuse pe un ton normal: Nu ţi-am împrumutat eu o carte, ştii tu, cea despre analiza ADN?

- Ce carte? întrebă ea, dar el deja cerceta cu privirea biblioteca de lângă şemineu.

- Cea pe care mi-ai promis că mi-o vei înapoia, oh... Cred că o văd.

El zâmbi şi o lovi jucăuş peste fund, apoi se îndreptă spre celălalt capăt al camerei.

- **întrebându-se ce naiba pune la cale, Kristi făcu ceea ce-i ceruse el, deschise pungile, scoase caserolele şi găsi lingurile şi şerveţelele. Cu colţul ochiului, îl privi pe Jay care merse spre colţul camerei, se înălţă până la jumătatea bibliotecii şi scoase câteva dintre cărţile ei punându-le în faţa şemineului.Aşa, spuse el în timp ce ea punea jambalaya pe farfurii.**

EI mută câteva cărţi mai aproape de şemineu, apoi mişcă
o cărămidă din loc pentru a expune ceea ce părea a fi o cutie neagră, de mărimea unui celular sau pager.

Ea dădu să spună ceva, dar îl văzu negând din cap. Ce naiba găsise?

Celularul Tarei?

Atunci de ce atâta secret?

Un pager?

Un reportofon de buzunar?

Sângele îi îngheţă în vene. Oare cineva îi înregistrase conversaţiile? Se gândi la toate conversaţiile avute, vorbind la telefon, sau... Oh, nu, noaptea trecută cu Jay...!

- **Cred că nu e la tine, spuse el, punând cărămida la loc şi sărind pe podea. O s-o găsesc mai târziu. Să mâncăm... Hei, ce spui de nişte muzică? Ai un radio?**
- **iPod-ul meu.**
- **Bun.**

El găsi aparatul, porni iPod-ul şi dădu volumul destul de tare pentru a acoperi orice conversaţie. Cu stomacul strâns, şocul făcând loc furiei, ea se aşeză pe marginea canapelei extensibile, iar el trase scaunul cel mare în cealaltă parte a măsuţei de cafea, stând cu spatele la şemineu.

- **Ai microfoane, spuse el abia auzit, aplecat peste mâncarea cu fructe de mare şi orez. Cutia neagră, micuţă, este o cameră video.**

Ea aproape că scăpă furculiţa din mână. Cineva o *urmărise...,* încerca să o vadă chiar şi acum? în timp ce învăţa... sau se uita la televizor... sau dormea sau... Dumnezeule mare! Ridică privirea spre Jay şi îşi dori să o înghită pământul.

- **Operă de artă, spuse el.**

Ea vru să moară de o mie de ori când se gândi la noaptea trecută. în timp ce ea şi Jay făceau dragoste, e posibil să-i fi privit cineva. înregistrând fiecare atingere şi sărut. Având orgasm în timp ce ei erau în mijlocul unei nopţi despre care ea crezuse că le aparţinea numai lor.

Crezu că i se va face rău.

Jay încuviinţă dând din cap, ca şi cum îi putea citi gândurile.

- **Chiar dacă habar n-am avut, tocmai am făcut prima noastră înregistrare porno. Ce zici de jocul ăsta murdar?**

21

Doamne!

Kristi nu-şi putea crede urechilor. Cineva chiar folosea o cameră video ascunsă pentru a o filma? Stomacul i se strânse.

- Este o nebunie! bolborosi ea, vorbind încet în caz că Jay nu o ia peste picior.

- Râzi de parcă tocmai am spus ceva amuzant, o instrui el, luând o înghiţitură de jambalaya.

în timp ce în casa ei existau microfoane, ea trebuia să se comporte ca şi cum ar fi fost amuzată? Dar Jay, observă ea, era serios. Reuşi să râdă slab, stupid, dar nu din suflet. Kristi văzuse destule în cei douăzeci şi şapte de ani ai ei. Tatăl ei era detectiv la Omucideri şi toată viaţa ei fusese martoră la cazurile sale. Unora mai mult decât altora. Şi mai exista şi faptul că viaţa ei fusese ameninţată de mai multe ori şi fusese la un pas de moarte, dar niciodată nu se simţise profanată cu atâta răceală, folosită cu atâta răutate ca în acest moment.

- Cineva mă urmăreşte? şopti ea, furia arzând în interiorul ei.

- Da, şi, dacă nu mă înşel eu, probabil că i-au făcut la fel şi Tarei Atwater.

Ar fi vrut să-l omoare pe nenorocitul din spatele camerei. Pentru numele lui Dumnezeu, oare ce văzuse? Imagini ale ultimelor săptămâni îi trecură prin minte: se văzu mergând goală de la baie spre dormitor, făcând exerciţii, dansând ca o nătăfleaţă când era vreun cântec grozav la iPod, studiind la birou. Apoi, desigur, noaptea trecută, când era pierdută în focul pasiunii... gemând, ţipând, cerşind mai mult... ea şi Jay îmbrăţişaţi şi transpiraţi pe pat. Şi când te gândeşti că un maniac sexual îi privise în timp ce făceau dragoste! Se înfioră, apoi se înroşi de ruşine.

- Cine? vru ea să ştie.

- Asta intenţionez să aflu, şopti el. Este o cameră cu telecomandă. Nu ştiu ce rază de acţiune are, dar receptorul poate fi oriunde. M-am asigurat că am acoperit lentilele cu o carte, aşa că pariez că oricine ar fi va încerca să intre din nou aici şi să mute lucrurile, astfel încât imaginea să nu-i fie compromisă. Am verificat, şi cred că este doar o singură cameră.

- Poftim? Simţi că ceva moare în ea. Credeai că ar putea fi mai multe?

- Era posibil, dar camerele astea nu sunt ieftine. Cineva probabil că este foarte pasionat să spioneze. Am crezut că poate fi şi în baie, dar arată curat.

- Este revoltător.

Voia să plece. Să-şi strângă toate lucrurile şi să iasă naibii de aici.

- Nu am putut risca să scot bateriile fără a atinge camera, dând astfel de înţeles celui care priveşte că am descoperit-o.

- Deci, ce vom face?

- Aşteptăm, spuse el şi asta o înfurie. Ea voia să ia măsuri. Acum. Să se răzbune cât mai repede pe nenorocitul care o spiona. Doi pot juca acest joc.

El mânca atât de calm din jambalaya, încât ei îi venea să ţipe. Farfuria lui era aproape goală.

- **Nu mă prea pricep la aşteptat şi la prefăcătorie.**
- **Ştiu. Dar tot ceea ce ai de făcut este să te comporţi natural.**
- **Oh, în regulă. De parcă se va întâmpla una ca asta.**
- **Sau am putea merge la poliţie.**

Vorbea încă în şoaptă şi se opri din mâncat pentru a o privi şi a-i evalua reacţia.

- **Nu ar fi o idee rea să-i lăsăm pe profesionişti să se ocupe acum de asta şi nu - spuse el, întrerupând-o înainte ca ea să spună ceva - nu sugera că sunt profesionist. Amândoi ştim că eu deja încalc legile. Cel mai inteligent lucru pe care l-am putea face ar fi să sunăm la poliţie. Să-i lăsăm pe ei să caute amprente şi să le dăm sticluţa cu sânge. Da, s-ar putea să sigileze locuinţa şi să-ţi confişte toate lucrurile, dar ai copiat deja datele din computer.**
- **Ai spus ceva despre aşteptare. Şi „doi pot juca acelaşi joc". Ce vrei să spui?**

El rânji şi ea se simţi un pic mai bine. Licărirea din ochii lui îi spunea că el îşi calculase opţiunile.

- **Hai să mergem afară. Apoi, cu voce tare, adăugă: în regulă, Bruno, am priceput, trebuie să mergi să-ţi faci nevoile. Haide.**

Se îndreptă spre uşă împreună cu câinele şi cu Kristi pe urmele sale. Păşind pe verandă, el îşi ridică privirea spre bârnele de deasupra capului. Ascunsă de pânzele de păianjen şi de nişte vechi cuiburi de viespi, montată deasupra uşii, chiar deasupra lămpii de pe verandă, se afla o cutiuţă mică, neagră, asemănătoare celei care era montată în biblioteca de lângă şemineu.

- **Am decis că, dacă se întoarce, îi vom surprinde moaca pe film.**
- **Asta este camera ta? Unde vezi înregistrarea?**
- **Acasă la mine, de fapt în casa mătuşii Colleen. Vom merge acolo în noaptea asta şi vom aştepta. Aşa că poate vrei să-ţi aduci computerul şi sacul de dormit. Nu prea am condiţii de lux.**
- **Atâta timp cât îl prindem pe nenorocit...**
- **Şi în caz că nu o să avem o imagine clară, mai am altă cameră montată deasupra ferestrei din bucătărie, îndreptată direct spre şemineu. Când se va întoarce, la plecare îl vom prinde.**
- **Ai fost cam ocupat, spuse ea pe un ton admirativ.**
- **Mulţumesc.**
- **Trebuie să fie cineva care are acces... probabil, Hiram.**

Ea se gândi la nepotul lui Irene Calloway. Dar nu părea să aibă destul creier să facă una ca asta. Şi Irene? Oare ea chiar şi-ar spiona chiriaşii?

- **El este în vârful listei, dar voi face nişte verificări. Am marcat şi numărul camerei. Cum spuneam, operă de artă,**

aşa că voi afla cine a cumpărat una în ultimele optsprezece luni şi ceva.

- Folosindu-te de legăturile tale cu poliţia?

- Vezi, eşti o fată deşteaptă, o tachină el. Nu părea preocupat că partida lor de amor ar apărea pe YouTube, pe MySpace sau Dumnezeu ştie pe ce site, unde puteai posta clipuri video. Cineva, care o recunoştea, putea trimite înregistrarea şi tatălui ei.

Ea se crispă gândindu-se la asta.

- Relaxează-te, spuse Jay, de parcă-i citea gândurile. Luminile erau stinse noaptea trecută. Nu cred că este o cameră cu infraroşu.

- Oh, Doamne! Nu se gândise la asta. Dar nici nu voia să se gândească că acel ciudat putea fi atât de sofisticat, încât să amplifice imaginea video.

Lucrurile începeau să degenereze rapid de la rău spre mai rău.

Jay întinse mâna spre uşă.

- Deci, să intrăm înăuntru şi să-i dăm de ştire că nu vei fi aici la noapte. Să-i oferim o ditamai oportunitate.

înăuntru, Kristi privi spre camera încă blocată de cărţile ei. Amândoi se agitară în legătură cu câinele, apoi se întoarsera la locurile lor. Jay opri muzica, mai vorbiră un timp despre nimicuri, apoi făcură planuri să meargă la „locuinţa lui", fără să specifice nimic altceva. Ea-şi strânse lucrurile, inclusiv computerul, sacul de dormit, lănţişorul cu sticluţă pe care-l găsiseră, bicicleta şi lucruri de schimb.

Din moment ce intenţiona să participe la piesa de moralitate a Părintelui Mathias, iar Jay se întâlnea la cină cu şeful departamentului său, merseră prin ploaie, fiecare cu maşina lui, spre adresa pe care Jay o scrisese pe o carte de vizită şi i-o dăduse, evitând astfel ca audă cineva unde urmau să fie. Era important ca ea să-şi ia maşina. Astfel, maniacul va vedea că Honda nu era parcată la locul ei, se va simţi mai în siguranţă şi, sperau ei, va profita de această oportunitate c; să intre în apartament şi să-şi repoziţioneze echipamentul.

Gândul că el se furişa prin locuinţa ei, poate scotocindu-i prin sertare şi atingându-i lenjeria, o făcu să tremure. Cine era tipul?

Se gândi la psihopatul care se excita urmărind-o, în timp ce mergea în urma camionetei lui Jay pe străzile spălate de ploaie. Oare perversul o privise şi pe Tara? îi aflase rutina şi plănuise răpirea ei, toate cu ajutorul micuţei sale camere? Oare avea casete cu celelalte fete dispărute? Oare păstra acele casete pentru folosul personal, pentru plăcerea lui bolnavă sau, şi mai grav, le făcuse publice, le pusese pe Internet?

Dacă se ocupa cu astfel de filmări video, putea fi şi mai rău? Oare filmase toate răpirile fetelor? Abuzurile suferite de ele? Chiar şi uciderea lor?

îşi încleştă degetele pe volan, încercând în acelaşi timp să-şi ţină imaginaţia în frâu.

- Nu atrage necazul, se avertiză ea.

Pe lângă asta, nu avea nicio bază pentru aceste gânduri fugare. Dacă fetele dispărute apăruseră pe Internet, nu le-ar fi văzut cineva din colegiu până acum? Nu le-ar fi recunoscut? Cu siguranţă, cei de la poliţie şi de la securitatea campusului au accesat internetul.

Stopurile maşinii din faţă sclipiră.

Camioneta lui Jay oprise la semafor.

Pierdută în gânduri, Kristi trebui să apese tare pe frâne. Honda ei derapă, roţile scrâşniră. Sistemul de antiblocare a frânelor porni, se eliberă, porni din nou. Ea se pregăti, gata de impact şi de scrâşnetul metalului îndoit.

Bara ei de protecţie se opri la doar câţiva centimetri de bara din spate a Toyotei.

- **Oh, Doamne!**

Respiră adânc şi convulsiv. Auzi un scârşnet de cauciucuri în spatele ei. Privi în oglinda retrovizoare, îngrozită şi neputincioasă, cum o dubiţă oscilează şi derapează evitând în ultimul moment să se zdrobească de ea.

Kristi expiră încet. Inima îi bătea cu putere. îl văzu pe Jay, privind spre oglinda retrovizoare a Toyotei. Ea ridică mâinile, cu palmele în sus, pentru a-i face cunoscut că fusese o idioată. Speră ca tipul din dubiţă era martor al scuzelor ei tăcute.

- **Concentrează-te, îşi spuse ea în timp ce ploaia stropea parbrizul şi ştergătoarele se luptau să-i facă faţă. Trebuia sa fie mai atentă. Drumurile erau alunecoase din cauza ploii, iar din pricina norilor întunecaţi, ziua era mohorâtă ca iarna.**

Semaforul se făcu verde. Jay înaintă în intersecţie şi Kristi îl urmă. Făcu tot posibilul să fie atentă la traficul din jur şi la drumul din faţă, dar adevărul era că gândurile îi zburau în alta parte. Cineva intrase prin efracţie şi-i pusese apartamentul sub urmărire. O privise. O înregistrase. Se înfioră imaginând-şi-l cum se excită în timp ce o privea cum se dezbracă, doarme, face duş sau face dragoste cu Jay.

- **Nenorocitul! mormăi ea. Vei primi ce meriţi,** adăugă, urmându-l pe Jay pe o stradă laterală.

Văzu prin ploaie farurile maşinii din spatele ei care coti pe acelaşi drum.

Era aceeaşi dubiţă neagră care aproape că se izbise de ea.

Corect?

Cotiră din nou.

Vehiculul rămăsese în urmă.

Dar, după un timp, farurile apărură din nou în spatele ei.

Ca şi cum ar fi urmărit-o.

Ceea ce era absurd. Imaginaţia ei chiar o luase razna.

Cu toate acestea, inima lui Kristi tresări. Fiecare nerv din trupul ei se încordă. îşi spuse să nu se mai gândească, dar nu-şi putea lua privirea din oglinda retrovizoare.

Oare tipul din camionetă - dacă era camioneta, ea nu era absolut sigură - era aceeaşi persoană care conducea şi operaţiunea de supraveghere a apartamentului ei?

Jay întoarse pe o ultimă alee, o fundătură. Strada aproape că-şi strigă numele ce figura pe adresa pe care el o scrisese pe spatele cărţii de vizită, aflată acum pe scaunul pasagerului.

Ea trecu mai departe.

Vehiculul din spate rămase cu ea, nu o luă pe urmele lui Jay.

„Cine dracu' eşti?", gândi ea şi se asigură că toate portierele erau închise.

O luă pe străzile laterale ale cartierului până când recunoscu una dintre arterele principale. Vină la stânga pe strada cu sens dublu şi privi în oglinda retrovizoare.

Destul de sigur, duba cea mare o urma.

Dar acum şoferul era mai precaut, încercând să se piardă în traficul care sporea.

Celularul ei începu să sune, dar ea-l ignoră. Trebuia să se concentreze.

După un kilometru, asigurându-se că maşina neagră era prinsă între un Taurus şi un Jeep, Kristi văzu lumina galbenă a semaforului din faţă.

Perfect.

Cu inima bătându-i cu putere, strângând tare volanul, apăsă pe acceleraţie, ajungând la intersecţie şi trecând prin ea exact când lumina semaforului se schimbă într-un roşu aprins.

Celelalte maşini se opriră la stop.

- **Nenorocitul dracului! Haide, vino! ţipă ea triumfătoare.**

Celularul ei începu să sune din nou, dar nu putea răspunde.
Trebuia să se concentreze, să continue să se mişte.

Trecu pe lângă prima stradă laterală şi o coti repede spre cea de-a doua, exact când văzu că semaforul unde se oprise camioneta se schimbă din nou.

La naiba!

Poate va încerca să-i taie calea. Vină din nou la dreapta, trecu pe lângă parcarea unei biserici şi se strecură înăuntru, stinse farurile şi se întoarse la o sută optzeci de grade în spaţiul gol, astfel încât să fie cu faţa spre stradă, şi rămase cu piciorul pe frână. Maşina era parţial ascunsă de un gard viu din dafin, crescut prea mult.

Destul de sigur, camioneta trecu mai departe. Văzu şoferul ca pe o pată întunecată.

Aprinzând farurile, ea se îndreptă spre stradă. Văzu camioneta dând colţul pe unde o luase ea cu mai puţin de trei minute în urmă.

- **Ticălosul!**

Dacă se putea apropia destul de mult ca să vadă numărul de pe plăcuţa de înmatriculare, atunci l-ar putea ruga pe tatăl

ei sau pe Jay să verifice la Registrul Auto şi să-l prindă pe nemernic.
Pentru prima dată de când începuse această investigaţie simţea că descoperise ceva. Ajunse la colţul străzii şi întoarse scurt de volan, împroşcând apa dintr-o băltoacă. Camioneta era la două străzi depărtare şi se mişca încet, după cum o dovedea lumina roşie, intermitentă, a stopurilor, căutând-o pe ea.
Apăsă pe acceleraţie. Inima îi bubuia în piept. Şi dacă el se oprea? Ar putea recunoaşte maşina ei.
- Asta e, n-am încotro.
Apăsă pe tasta de apelare rapidă şi-l sună pe Jay micşorând distanţa.
- Ce s-a întâmplat cu tine? vru el să ştie.
- Cineva ne urmărea... mă urmărea.
- Iisuse, Kris, unde naiba eşti? Eşti bine? Ea auzi o urmă de panică în vocea lui. Vin imediat...
- Nu, am scăpat de el şi acum îl urmăresc.
- Sun la nouă-unu-unu.
- Nu-i nevoie, doar rămâi la telefon.
- Sunt pe drum. Unde naiba eşti?
- Nu ştiu... undeva după zece... nu departe de Lacul Universităţii.
- Asta este înspre sud? Mama dracului!
Ea auzi cheile zornăind şi respiraţia lui grea de parcă ar fi alergat. Apoi o uşă se trânti.
- Spune-mi următoarea intersecţie.
- Stai puţin! Oh, nu... Se îndreaptă spre autostradă.
- Lasă-l să plece.
- Nu pot face asta.
Ea aruncă telefonul pe banchetă şi apăsă pe acceleraţie, dar chiar atunci o maşină sport apăru de după un colţ, tăindu-i faţa.
- Idiotule! ţipă ea, apăsând pe frână şi simţind cum maşina se balansează. Nenorocitul dracului!
Şoferul, nepăsător, ocoli o altă maşină şi Kristi îşi îndreptă Honda spre rampa care ducea spre autostradă, dar ştiu înainte de-a intra în trafic că urmărirea luase sfârşit.
Ticălosul dispăruse.
Ridică celularul.
- Mai eşti încă acolo? întrebă ea, deja căutând următoarea ieşire.
- Ce naiba s-a întâmplat?
- Nimic, l-am pierdut. Sunt pe drumul de întoarcere.
- Pentru numele lui Dumnezeu, Kris. Nu...
- Am spus că mă întorc. Ajung la casa mătuşii tale în douăzeci de minute.
- M-ai speriat de moarte, recunoscu el şi ea auzi în vocea lui cât de îngrijorat era.
Asta o încălzi. Ştia că se îndrăgostea de el. Oh, la naiba, poate că o mică părticică din ea nu încetase să-l iubească, dar nu fusese convinsă că sentimentul era reciproc. Până acum.

- Ştii ceva, Kris? începe să devină cam periculos. Poate că ar trebui să reconsiderăm totul şi să mergem la poliţie.

Ea-şi imagină reacţia tatălui ei, lupta care va urma. Se îndreptă uşor spre rampa de ieşire.

- Ce ar fi dacă am aştepta să vedem cine se crede următorul Spielberg? spuse ea. Odată ce-l înregistrăm pe bandă, vom avea ceva mult mai concret.

- Şi atunci?

- Şi atunci vom discuta despre asta. Haide, Jay, îl linguşi ea, în timp ce se îndrepta spre nord pe River Road, pe lângă Capitol, un edificiu în formă de castel care se contura pe faleza de deasupra fluviului Mississippi care curgea lin. Mi-ai promis o săptămână.

- Greşeala mea.

- Prima din multe, îl tachină ea, simţindu-se mai bine. Ne vedem în câteva clipe.

închise înainte ca el să poate argumenta sau înainte să-i scape că avea de gând să întindă ea însăşi o capcană. în această seară.

La piesa moralizatoare a Părintelui Mathias.

Spera ca planul ei să funcţioneze.

- Până acum nu am aflat nimic! Ray Crawley pufni dezgustat şi aruncă o privire gen „ţi-am spus eu" spre Porţia Laurent.

Crawley era detectiv la secţia de poliţie din Baton Rouge. Era un bărbat bine clădit, cât un urs, care avea cam un metru nouăzeci şi se confrunta cu apariţia guşii. Avea mâini enorme şi o dispoziţie îngrozitoare atunci când era nervos. Iar acum, stând în ploaie, trecuse de nervozitate şi se îndrepta vertiginos spre furie. Cu umerii aduşi în faţă, fuma o ţigară şi privea mlaştina. Bărcile cu scufundători, ajutate de lumini puternice, căutau prin apă într-o ploaie torenţială care nu se mai oprea.

începea să se întunece. Porţia avea senzaţia că ziua mohorâtă îi intrase sub piele. Umbrele de pe terenul mlăştinos deveneau tot mai alungite în timp ce ea stătea alături de Del Vernon şi Crawley, care-şi spunea „Sonny", şi de un vânător cu numele de Boomer Moss.

Purtând pelerina şi cizmele pe care le ţinea mereu în maşină, Porţia se ghemuise sub o umbrelă. Cizmele ei se scufundau în noroi şi se gândi că ar ucide pentru o ţigară, dar decise să nu-i ceară lui Crawley, care căuta doar un pretext pentru a se lua de cineva.

- Eşti sigur că aici ai prins aligatorul? întrebă Sonny cu un scepticism evident, în timp ce ploaia se scurgea de pe cozorocul şepcii lui de poliţist. Zona fusese cercetată cu bărcile, pe jos şi, când era posibil, de scafandri. Fără niciun rezultat.

Dar Moss, braconierul, era sigur că aici prinsese aligatorul mascul. Acel aligator de primă calitate pe care-l confiscase poliţia şi-l dusese la laboratorul de criminalistică.

- **Chiar între acei trei copaci, insistă Boomer Moss, arătând spre un grup de chiparoşi albi, fantomatici. Rădăcinile lor se încovoiau deasupra pământului şi a apei întunecate.**

- **Am căutat acolo.**

Crawley trase cu putere din ţigară.

- **îţi spun eu, acolo l-am prins. Vocea lui Moss se ridică agitată cu o octavă.**

îmbrăcat din cap până-n picioare în haine de camuflaj, el arătă cu degetul spre cel mai apropiat chiparos. Chiar şi în întunericul care se lăsa, Porţia văzu că Boomer transpira, în ciuda aerului iernatic care adia cu putere prin mlaştină. Picături de sudoare apăreau de sub şapca lui de vânătoare şi coborau pe obrazul întins de tutunul pe care-l mesteca. Era evident că nu-i plăcea să aibă de-a face cu poliţia.

Dar nimănui nu-i plăcea.

Porţia privi o barcă alunecând fără zgomot pe apă în timp ce un scafandru apăru la suprafaţă negând din cap. Aşa era de ore întregi.

- **Sper să nu-mi vii cu prostii, la naiba, spuse Crawley, aruncând mucul de ţigară care sfârâi printre buruienile ude.**

- **Atunci de ce m-am mai deranjat să vin? întrebă Moss.**

- **Ştiai că vei avea necazuri. Aşa că poate voiai doar să te dai mare. Mândru de braţul găsit... poate că eşti implicat.**

- **Ei bine, în cazul ăsta, ar trebui să fiu un imbecil şi jumătate, nu-i aşa? Am venit la voi pentru că am crezut că aşa era corect. Datoria mea de cetăţean sau cum vreţi să-i spuneţi. Braţul era în stomacul aligatorului şi m-am gândit că l-aţi vrea. Dar nu ştiu cum a ajuns în stomacul aligatorului.**

Era supărat şi scuipă nişte tutun pe jos.

- **Am făcut ce trebuia. Acum pot să plec?**

- **Nu încă, spuse Crawley, plăcându-i evident disconfortul braconierului.**

Asta era problema cu Sonny Crawley, gândi Porţia, avea o licărire de răutate în el. Dar se părea că vânătoarea va fi neproductivă, cel puţin pentru astăzi.

Orice secrete ar fi ascuns mlaştina, ele vor rămâne adâncite

acolo, sub apa întunecată, pentru cel puţin încă o noapte. %

%

^»âteva ore mai târziu, Kristi conducea înapoi spre campus. Nu-i plăcea să mintă.

Pe când era adolescentă, minţea cu uşurinţă, dar acum, zece ani mai târziu, avea ceva probleme în a ascunde adevărul.

Trebuia să-l mintă pe Jay.

Ajunsese acasă la el şi-i explicase totul despre camionetă,
iar el o luase în braţe şi o ţinuse ca şi cum nu ar mai fi vrut să-i dea niciodată drumul.

- **Prostuţo, prostuţo, îi spusese el în păr.**
- **Nu iau asta ca pe un compliment, îi răspunsese ea.**
- **Nici nu era menit să fie. Cine ştie cine o fi tipul? De ce este capabil? Oh, pentru numele lui Dumnezeu... O sărutase cu putere, cu buzele flămânde, nerăbdătoare. Părul lui încă era ud de la ploaie. Ea-şi încolăcise braţele în jurul gâtului său şi-i întorsese ardoarea sărutului. Iisuse, m-ai speriat, spusese el. M-am temut că...**
- **Ssst! Ea nu voia să-i asculte temerile. Voia doar să fie încurajată de forţa lui.**

El nu o dezamăgise. Cu mâinile aşezate ferm pe spatele ei, încă sărutând-o, el înaintase, coapsele lui puternice împingându-le pe ale ei şi forţând-o să meargă cu spatele. Trăseseră unul de hainele celuilalt, scoţându-le repede, respirând greu, în timp ce el o ghidase spre o uşă deschisă, într-un dormitor zugrăvit cu o nuanţă oribilă de albastru. Gambele ei întâlniseră ceva tare şi Jay o trăsese în jos ca să se poată rostogoli împreună pe un mic pat de campanie, cu un sac de dormit şi o singură pernă.

Ei nu-i păsa.

Voia doar să se contopească cu el.

Făcuseră dragoste repede şi cu furie. Buzele se atingeau, gustând flămânde, degetele alunecau fierbinţi pe pielea febrilă, dorinţa era alimentată de anxietate. Eliberarea venise repede.

Căzură împreună, epuizaţi, transpiraţi, cu inimile bătându-le în acelaşi ritm, pe micuţul pat de campanie.

Lui Kristi nu-i plăcea deloc că trebuia să mintă. Amânase şi tot amânase, nedorind ca după-amiaza cu Jay să se termine

- **Este ridicol, spusese ea, dându-şi la o parte părul de pe faţă şi privind în ochii lui somnoroşi, de culoarea chihlimbarului.**

El râsese.

- **Şi eu care voiam să spun că a fost magic... minunat... incredibil... şi...**
- **Şi eşti mândru de asta, McKnight.**

Apoi îl sărutase şi se ridicase de pe patul de campanie pentru a se îmbrăca.

Fusese al naibii de hotărât să meargă la poliţie şi ea trebuise să vorbească repede pentru a-l convinge să aştepte. Nu fusese complet cinstită, cel puţin nu în ceea ce priveşte planurile ei. Nu putea să fie.

Aşteptase până ce el începuse să corecteze lucrările, privind, în acelaşi timp, ecranul computerelor pe care se vedeau veranda şi interiorul apartamentului ei, prin intermediul camerelor de supraveghere. Pretinse că este absorbită cu verificarea chat-urilor, deşi era mult prea devreme ca vreunul dintre noii „prieteni" de pe Internet să-şi facă apariţia. Apoi, când Jay se afla în birou, ea luase lănţişorul cu sticluţa în care presupunea că se află sângele Tarei Atwater.

în această seară, la piesă, ea plănuia să poarte ciudatul colier. Să vadă ce fel de reacţii va stârni.

Jay deja încercase să ia o amprentă de pe sticluţă, dar sticla era curată, aşa că ea nu strica vreo probă - atâta timp cât sticluţa plină cu lichidul roşu-închis rămânea intactă.

Era uşor oribil, dar ce dacă?

La fel era şi camera video din apartamentul ei.

La fel era şi să fie urmărită de o camionetă închisă la culoare.

Dacă voia să pătrundă în interiorul acelui cult, ar face bine să lucreze repede.

Sticluţa cu sânge fusese un dar ceresc.

Sau opera diavolului.

Aşa că plecase fără ca Jay să observe că luase sticluţa şi acum conducea în drum spre campus, uitându-se în oglinda retrovizoare după vreo camionetă închisă la culoare. Oare fusese un albastru-marin? Negru? Un gri-mangal? Nu ştia. Nu văzuse plăcuţele de înmatriculare, dar nu credea că sunt dinafara statului. Geamurile păreau fumuri, dar nu ştia marca. Poate Ford sau Chevrolet. Ceva domestic.

Cam atâta despre puterea ei de observaţie.

Aparatul de dejivrare decisese să se strice şi-i făcea fiţe. Fu nevoită să ţină geamul lăsat pentru a putea vedea prin parbriz străzile ude şi lucitoare. Era deja întuneric din cauza norilor care acopereau complet soarele ce apunea cu repeziciune, burniţa şi noaptea se apropiau tot mai mult.

Din fericire, traficul era slab, doar ici, colo câte o maşină. Era duminică seara, iar aerul răcoros îi reaminti că se aflau în plină iarnă.

Jay plecase la întâlnirea sa, în timp ce Kristi se îndrepta spre piesa moralizatoare a Părintelui Mathias, încă o altă punere în scenă a romanului *Povestea lui Orişicine*. Jay mai protestase o dată.

- **Nu-mi place că te duci singură la piesă, spusese el serios, pregătindu-se de plecare. Pot anula întâlnirea cu Hollister. Cred că vrea doar să discute despre cum se desfăşoară cursul. Ca să vadă cum mă descurc eu în comparaţie cu doctor Monroe. Dar nu este important, o pot reprograma.**
- **Nu cred că ar fi bine dacă am fi văzuţi împreună.**
- **Cineva ne-a văzut deja, remarcase el. Şi ne-a şi filmat.**
- **Nu-mi reaminti. Ea făcu o grimasă. Pe lângă asta, Hollister este şefa departamentului tău.**
- **Nu trebuie să mă văd astăzi cu ea. De altfel, am discutat cu doctor Monroe de câteva ori de când am preluat cursul şi am notiţele ei cu care să lucrez. Mă ţin în mare de programa ei. Dacă se întoarce semestrul următor, va putea să înceapă fără probleme.**
- **Se întoarce? întrebase Kristi.**
- **Nu ştiu. Depinde unde se va muta mamei ei. Are ceva probleme în găsirea locului potrivit pentru ea.**

- **Deci nu ai nicio idee dacă vei mai preda semestrul viitor?**

- **Nu încă. Deşi poate tu m-ai putea convinge să accept slujba, dacă mi se oferă.**

El mişcase lasciv din sprâncene şi ea râsese pregătindu-se de plecare.

Acum, era întuneric. Farurile surprindeau stropii care cădeau în rafale argintii pe caldarâm. Era la jumătatea drumului spre AII Saints când îi sună celularul. Se aştepta să fie Jay care să o avertizeze încă o dată să fie atentă.

- **Alo? spuse ea, cotind spre parcarea clădirii unde se afla apartamentul ei.**

- **Kristi Bentz? întrebă o voce profundă în timp ce ea parca mai departe de locul ei obişnuit, pentru că un nemernic i-l ocupase cu camioneta lui cu roţi mari. înainte ca ea să poată răspunde, vocea continuă: Aici doctor Grotto. Mai întâi, vreau să-mi cer scuze că nu ţi-am răspuns mai devreme la apel. Am primit mesajele tale.**

Vocea lui era acum moale, aceeaşi tonalitate ca atunci când preda, iar ea-l văzu cu ochii minţii - bărbatul înalt cu păr negru şi ochi închişi la culoare, cu maxilar puternic, umbrit de barbă. Uitase că era furioasă pentru că fusese nevoită să parcheze la câţiva paşi distanţă de trepte.

- **Ai spus ceva că ai vrea să ne întâlnim şi programul meu s-a mai eliberat un pic. Deci ce spui despre mâine după-amiază? Să spunem pe la... patru? Atunci am puţin timp liber.**

Kristi făcu repede nişte calcule în minte. Era programată să lucreze în schimbul de seară, dar se gândi că putea găsi pe cineva care să-i ţină locul o oră. Nu avea de gând să rateze întâlnirea.

- **Desigur, spuse ea veselă, ca şi cum nu avea altceva să-l întrebe decât despre o temă mai grea. Se gândi la camioneta închisă la culoare şi se întrebă dacă Grotto putea fi şoferul. Voi fi în biroul dumneavoastră la ora patru.**

- **Ne vedem atunci.**

El închise când Kristi opri motorul Hondei. Abia aştepta să vorbească faţă-n faţă cu Grotto; doar se ştia că era ultima persoană care o văzuse pe Dionne Harmon în viaţă.

După ce verifică de două ori parcarea pentru a fi sigură că nu era nimeni ascuns printre maşini sau în spatele gardului viu din tufe de mirt, se îndreptă nervoasă spre apartamentul ei. Din câte-şi dădea ea seama, toate erau la locul lor. Nu credea că intrase cineva înăuntru.

Simţi dorinţa de-a scoate limba la camera lui Jay sau să-i facă în glumă puţin striptease, dar se abţinu. Poate că mai exista vreo cameră pe care ei nu o descoperiseră. Doar îi făcu semn cu ochiul la camera de deasupra chiuvetei.

Houdini ieşi din ascunzătoarea sa de sub pat.

- **Chiar mă întrebam când te vei arăta din nou, spuse ea. Câinele cel mare te-a speriat? Crede-mă, Bruno nu ar face rău niciunei muşte.**

Mângâie spatele motanului, iar acesta începu să tremure şi încercă să se îndepărteze de atingerea ei. Totuşi, nu se mai grăbea la fel de tare să dispară, aşa că ea puse nişte mâncare pentru pisici într-un bol şi privi cu oarecare amuzament cum el o mirosea dispreţuitor.

- **Hei, nu uita de unde provii, îi spuse ea. Calul de dar nu se caută la dinţi.**

Pisica se uită la ea de parcă ar fi fost complet imbecilă, apoi sări pe blatul dulapului şi de-acolo se strecură pe lângă fereastră.

- **Nicio faptă bună nu rămâne nepedepsită, strigă ea după el, apoi, în baie, se schimbă repede în nişte pantaloni negri şi o helancă pe gât. îmbrăcă o jachetă şi-şi luă geanta în care-şi puse celularul şi tubul de spray paralizant, după care ieşi pe uşă.**

Vremea se mai îmbunase puţin, deşi aparatul de dejivrare încă făcea ca vizibilitatea să fie dificilă. Fu nevoită să şteargă cu mâna o parte din parbriz, dar nu văzu nicio camionetă întunecată care să aştepte pe străduţe. Totuşi, era în alertă în timp ce parcurgea cu maşina distanţa scurtă până la campus, altă modalitate de-a face cunoscut că nu era acasă în această noapte, deşi faptul că-l „invita" pe pervers în locuinţa ei o deranja puţin.

Ce mai rămăsese din lumina zilei pălea repede pe când Kristi parca în spatele Casei Wagner. Muzeul urma să se închidă în zece minute, dar ea voia să verifice locul încă o dată.

Poarta era descuiată şi uşa din faţă se deschise cu un scârţâit. Kristi păşi înăuntru, unde un foc cu gaz ardea vioi. Lămpile, cu abajururile lor colorate stil Tiffany, străluceau ca nişte bijuterii. Canapelele victoriene, mesele sculptate din mahon şi scaunele erau strânse în grupuri, iar masa la care se servea cina era aranjată cu cristaluri şi argintărie, ca şi cum se pregătea un supeu mai târziu în această seară.

Trei femei cam în vârstă de cincizeci de ani scoteau tot felul de exclamaţii privind mobila şi ornamentele micuţe, iar un cuplu mai tânăr, cu un bebeluş legat la pieptul tatălui său într-un fel de eşarfă, se plimba prin încăperile de la parter.

- **Bună.**

O femeie subţire, cu un zâmbet degajat şi cu părul în şuviţe care i se legăna pe obraz, o întâmpină pe Kristi. Purta o fustă lungă, cizme şi un pulover cu gulerul lăsat în jos. Pe ecuson scria: Marilyn Katcher.

- **Eu sunt Marilyn, custodele. Era pe punctul de-a oferi un tur al casei înainte de-a închide. Vrei să te alături celorlalţi?**

Kristi privi în jur la chipurile care aşteptau.

- **Ar fi minunat.**

Merse cu ceilalţi şi o ascultă pe doamna Katcher care, cu mai mult entuziasm decât credea Kristi că este posibil, conducea micuţul grup plimbându-i pe vizitatori prin etajele inferioare, explicând istoria familiei, făcând mare caz de bătrânul Ludwig Wagner şi de moştenitorii lui, povestind cum donase el bisericii această parte din vastele sale proprietăţi

din zona oraşului Baton Rouge cu scopul expres de-a înfiinţa un colegiu. Apoi, îi conduse sus, spre dormitoare, dând explicaţii despre copiii care locuiseră acolo şi despre descendenţii actuali ai lui Wagner care cheltuiau o mare parte din averile lor pentru a restaura conacul aşa cum era pe vremea când Ludwig şi copiii lui, inclusiv fiica sa care stătuse în scaunul cu rotile, locuiseră acolo. Unele piese erau autentice, altele erau folosite pentru a crea atmosfera unui cămin, nefiind în mod necesar din aceeaşi perioadă.

Ajunşi din nou la parter, doamna Katcher îşi verifică ceasul şi încercă să-i dea pe toţi afară. Dar Kristi rămase în urmă şi o întrebă despre subsol.

- La început, a fost folosit de personalul casei, desigur, şi cred că are un tunel de legătură sau altă modalitate de acces spre locul unde se ţineau trăsurile, care se află chiar alături, şi acum adăposteşte departamentul de teatru. Mai are ieşiri şi spre grajduri şi şoproane, dar toate aceste pasaje au fost considerate nesigure cu ani în urmă, dezaprobate de parohie, aşa că au fost sigilate. Astăzi, subsolul este folosit ca depozit. Ea ţinu deschisă uşa principală. Ca să fiu sinceră, nu am pus piciorul acolo jos. Nu cred că cineva mai merge acolo.

***Părintele Mathias merge,* gândi Kristi. Preotul şi Georgia Clovis deja ştiau că Kristi îi văzuse apărând prin uşa de la subsol, iar faptul că existau sau nu tuneluri dezafectate sub clădire o intriga. Şi dacă încă mai existau? Şi dacă Marnie Gage le folosise? Dar de ce?**

Marilyn Katcher se ţinea de program. Ea reuşi să-i scoată pe toţi afară şi încuie poarta în urma lor la cinci treizeci fix.

Vântul se înteţise. Ieşiră în întunericul care se lăsase cât timp fuseseră ei înăuntru. Câţiva stropi de ploaie luciră în luminile vaporoase care străluceau într-un albastru straniu în timp ce Kristi îşi croia drum spre asociaţia studenţilor. în restaurantul gen cantină, ea căută câteva chipuri cunoscute de la cursurile de engleză, dar nu le văzu pe Trudie, Grace, Zena sau Ariei. Atunci îşi aminti că Zena spusese ceva despre faptul că fusese distribuită în piesa moralizatoare a Părintelui Mathias.

Poate o va vedea pe fată pe scenă.

Bău un cappuccino fără cofeină şi încercă să o sune din nou pe Lucreţia. Doar fosta ei colegă de cameră fusese cea care menţionase prima despre acel „cult" înainte să se sucească subit. Dar, aşa cum se întâmpla cu toată lumea în ultimul timp, apelul ei fu trimis către căsuţa vocală.

Kristi nu lăsă niciun mesaj. Lucreţia o evita.

închizând telefonul, Kristi se îndreptă spre sala de spectacole. Dacă ajungea acolo puţin mai devreme, poate reuşea să facă o scurtă inspecţie. Toate fetele dispărute participaseră la piesele moralizatoare ale Părintelui Mathias, deci trebuia să existe o legătură între ele şi cultul vampiric, corect?

Era un loc la fel de bun de găsit răspunsuri ca oricare altul.

Adânc, în încăperea ei subterană, stând goală în faţa unei oglinzi înalte, Elizabeth se examina cu atenţie.

Era iritată.

Nervoasă.

Evident avea nevoie de mai mult.

Mai mult ce? **o ironiză mintea ei, pentru că ea nu accepta să spună că avea nevoie de sânge, sângele altora.**

Asta o făcea să se simtă slabă sau dependentă, şi nu era deloc aşa. Era robustă. Puternică. Plină de viaţă. Dar adevărul era că tânjea după mai mult...

Voia să simtă din nou acea agitaţie a întineririi. Dar nu era să fie, pentru că oglinda sublinia fiecare defect, chiar şi cel mai vag. Aflată în aceeaşi zonă ca şi cada ei, oglinda era luminată de câteva becuri cu lumină difuză, aşezate pe un suport pe care ea îl putea manevra după dorinţă, dacă voia să-şi examineze vreo imperfecţiune de pe trup.

La nivel pur intelectual, nu putea crede că sângele femeilor mai tinere chiar reuşea să întârzie îmbătrânirea sau să revitalizeze pielea, dar oare nu observase chiar ea schimbările de pe trupul său?

Cu un ochi critic, se cercetă în oglindă, căutând semnele care indicau îmbătrânirea: cutele din dreptul buzelor; încreţiturile de la colţurile ochilor; apariţia cutelor la baza gâtului; lăsarea abdomenului, în ciuda unui regim strict însoţit de genuflexiuni, ridicări de greutăţi şi altele asemenea. Exista o linie subţire între a fi în formă, suplă sau, pur şi simplu, slăbănoagă. Dar niciunul dintre oasele ei nu apărea acolo unde nu era cazul. Musculatura ei era perfectă, iar pielea îi era încă albă ca spuma laptelui şi fermă, sfârcurile tari şi întunecate. Niciun fir alb nu îndrăznea să apară prin părul ei sclipitor de negru.

încă.

Dar ea ştia prea bine că vârsta era un duşman neînduplecat, şi, deşi folosise tot felul de creme împreună cu regimul ei special, nu ajunsese atât de departe, încât să se gândească serios la liposucţie, dermabraziune sau epilare cu laser.

Pentru moment, se abţinea să facă ceva atât de radical.

Nu avea nevoie.

Pentru că remediul ei funcţiona. Acum, studiindu-şi pielea fără cusur, fără vreo urmă de îmbătrânire, o găsi aproape perfectă. Tinerească. Vanitatea o făcu să zâmbească. Nu se născuse frumoasă; de fapt, îşi aminti că mama ei obişnuia să spună că fusese un bebeluş „urât", cu capul diform, cu ochii prea mari, părul rar şi trupul firav. Dar ea înflorise, se transformase dintr-un copil ciudat şi o fată stângace, într-o adolescentă care făcea ca băieţii şi bărbaţii să-şi întoarcă după ea capetele lor stupide.

Şi tocmai la acel sentiment, la acea senzaţie oferită de puterea frumuseţii refuza ea să renunţe. Aşa că făcuse cercetări şi îşi dădu seama că, în ciuda genelor ei şi a ajutorului oferit de diferite produse, îmbătrânirea va încerca să o distrugă. Ochii ei vor deveni buhăiţi şi întunecaţi, pielea

îşi va pierde elasticitatea, sânii se vor lăsa şi porţiuni fleşcăite vor începe să apară.

Doar dacă nu avea o modalitate de a lupta cu asta.

Metoda ei secretă, se gândi ea, întorcându-se în faţa oglinzii şi privind peste umăr la imagina ei. Fesele erau încă tari şi ferme, talia subţire. Şi din pozele pe care le văzuse, ea semăna uimitor de mult cu splendida ei omonimă. De fapt, decise ea înclinând din cap, ea era chiar mai frumoasă.

Ştia de mult că era o descendentă a lui Elizabeth Bathory, şi fusese fascinată de contesă, dar doar de curând, de când îşi dăduse seama că vârsta ei începea să se vadă, îşi asumase numele lui Elizabeth şi regimul ei.

Povestea spunea că Elizabeth, evident, un pic nebună, îşi făcuse griji că-şi va pierde frumuseţea legendară. De asemenea, contesei îi plăcea să tortureze şi să chinuie oamenii, aşa că într-o zi Iovi o servitoare atât de tare, încât sângele feciorelnic îi stropi mâna. Elizabeth se înfuriase şi mai mult până ce observase că porţiunea de piele atinsă de sânge părea a fi mult mai tânără şi frumoasă decât restul pielii care o înconjura. Din acea zi, Elizabeth găsi modalităţi de o cruzime crescândă pentru a scoate sânge din ceilalţi în folosul ei personal.

Acum, evident, femeia fusese bolnavă mintal. Foarte bolnavă.

Cu toate acele căsătorii regale între rude, nici nu era de mirare.

Desigur, multe dintre poveştile sau legendele legate de „contesa sângeroasă" fuseseră dovedite, inclusiv faptul că făcea baie în sânge. Atrocităţile comise cu o mulţime de tinere nici nu mai intrau în discuţie. în cele din urmă, fusese judecată şi condamnată pentru crimele ei şi închisă în castelul său. Cei care au ajutat-o nu au fost atât de norocoşi.

Dar legenda, folclorul care vorbea despre băile făcute în sângele ţărăncilor şi posibila ei noblețe erau ceea ce o intriga pe această nouă Elizabeth.

Chiar dacă legendele fuseseră înfrumuseţate odată cu trecerea deceniilor, chiar dacă unele dintre cele mai ciudate cruzimi îi erau atribuite contesei, toate acestea nu aveau niciun fundament istoric. Dar teoria despre sângele femeilor tinere nu era doar ceva ce o intriga, ci părea să aibă un merit.

Oare nu chiar ea însăşi îi dovedise validitatea?

Acum, privindu-se în oglindă, Elizabeth îşi arcui gâtul, cercetându-şi fiecare părticică a trupului, rotindu-se încet în lumină.

Oare primele urme de umflături de sub pielea şoldurilor ei - uşoara urmă de celulită - nu dispăruseră odată cu primele ei băi de sânge? Şi acele cute subţiri ca nişte fire de păianjen, din spatele genunchiului drept? Nu dispăruseră ele după prima baie?

Desigur că da. Acum, spatele genunchiului ei era mătăsos şi moale, nu se mai vedea nici cea mai mică urmă a venelor.

Era atât de convinsă de reîntinerirea pielii ei, de puterea reconfortantă a sângelui, încât aproape că ar fi fost de acord să intre într-un bazin umplut cu sângele „inferioarelor" lui Vlad.

Dar nu!

Își privi reflexia în oglindă, vizibil rușinată de acest gând. Era altceva să-și cufunde trupul în sângele fetelor deștepte și tinere. Elizabeth nu se lăsase păcălită cum că erau „virgine" sau „pure" sau alte fleacuri de acest gen, dar cel puțin ele nu dansaseră la bară pentru niște bărbați grași care aruncau ocheade și salivau. Sau, cel puțin așa își spunea ei însăși. De fapt, ce anume știa despre cele pe care le alesese Vlad cu ajutorul ei?

Doar că erau inteligente și că tindeau spre o educație aleasă. Ceva ce-i scăpase lui Vlad.

Ea surâse afectat.

Vlad.

Așa insista să i se spună, deși, desigur, ea-i cunoștea adevărata identitate.

Își luase numele de Vlad Țepeș, deși avea deja destule nume. Dar, în fine, dacă voia să fie Vlad, ea-i făcea pe plac. Își luase numele de Elizaheth, își asumase identitatea ei, așa că și el simțise nevoia să devină altcineva.

Vlad era în toate discipolul ei.

Dar ea avea nevoie de el, așa cum și adevărata contesă Elizabeth solicitase ajutorul celor la fel de sadici ca ea.

Ridicându-și părul negru, își admiră profilul perfect, apoi ajustă câțiva cârlionți făcându-i să-i cadă liberi pe ceafă, pentru a se juca cu fantezia *lui.*

Asta era diferența dintre ei. Ea era o femeie practică, încerca doar să-și prelungească viața și frumusețea, să continue să atragă privirile și să se simtă plină de vitalitate. Și, da, asta implica și puțin sadism, dar toate pentru un scop.

Lui Vlad însă îi plăcea senzația senzuală oferită de crimă, de scurgerea sângelui, de sex.

Ceea ce era în regulă.

Ea se putea excita ca oricine altcineva, presupunea ea, încruntându-se ușor când unul dintre cârlionți refuză să fie suficient de seducător. Se zări în oglindă și-și forță mușchii să se relaxeze. Nu trebuia să-și testeze propria teorie și să lase să-i apară noi linii care să-i rideze fruntea perfect netedă. Până acum sângele funcționa, deși Vlad dăduse de înțeles că provizia scăzuse.

Ce imbecil permitea să se întâmple una ca asta?

Lui îi era frică, asta era. Uciderea violentă a fetelor „bune" încetase. Vorbea doar de „inferioarele" lui. Pentru numele lui Dumnezeu, băiatul nu pricepea. Dar nici nu o putea face. Uneori, Elizabeth se îndoia sincer de inteligența lui. Dar era partenerul ei, și-i era devotat, iar ea-l putea juca pe degețelul ei perfect. Nu pretindea decât să-l lase să facă sex cu femeile înainte și (lupă ce mureau. Da, era un băiețel ciudat, dar atâta timp cât scotea sângele din trupurile lor, fie ca el. Și

o adora. Era credincios în sufletul şi în mintea lui, dacă nu în penisul său.

Cui îi păsa?

Ea avea nevoie de un singur lucru - să se asigure că va fi destul sânge. Aşa că îi sugerase să-l însoţească la următoarea crimă. Pentru că devenea nervos. Agitat. îngrijorat că poliţia ar putea observa ceva. Era o problemă, dar răspunsul era evident: ia mai multe. Omoară mai multe deodată. Apoi începe să vânezi în altă parte. Undeva, unde este mai puţin evident.

Dar vânează doar femei deştepte, suple, inteligente, destul de tinere, încât să mai aibă vitalitate. Şi niciodată o mamă, ca ultima „inferioară" pe care Vlad încercase să i-o paseze. Să fim serioşi! Oare el nu ştia că naşterea îi fura unei femei vitalitatea? Că odată ce o femeie dăduse viaţă unei alte fiinţe, unui bebeluş purtat în pântec, şi care sângerase zile şi săptămâni după aceea nu mai era niciodată la fel?

Elizabeth reuşi, în cele din urmă, să facă cârlionţul negru, nestatornic, să stea la locul lui. Privind în extaz la propria imagine, decise că era timpul să-i spună. Se întinse după celular pentru a-i transmite fericita veste. în această noapte nu voia doar să-l privească cum ucide. în această noapte îl va ajuta şi se va asigura că vor fi mai multe victime.

Imaginile câtorva studente îi apărură în minte.

Cea mai clară îi aparţinea lui Kristi Bentz.

23

y tocmai ieşea pe uşă pentru a se duce la întâlnirea cu dr. Hollister şi se întreba cum să o scurteze când telefonul lui ciripi.

Numele lui Sonny Crawley apăru pe micuţul ecran.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Jay, cărându-şi servieta şi laptopul afară, unde ploaia răpăia pe streaşina verandei şi se scurgea peste marginea jgheaburilor îndoite.

- **Mă gândeam că vrei să afli ultimele noutăţi în legătură cu fetele dispărute.**

Fiecare nerv din trupul lui Jay se încordă.

- **Ai descoperit ceva?**
- **Poate ca da, poate că nu, dar m-am gândit că vrei să**

ştii.

Bruno se strecură prin crăpătura uşii şi Jay o închise. Traversară împreună cu vioiciune curtea udă.

- **Spune-mi.**
- **Ei bine, totul a început cu un braconier care a găsit un afurisit de braţ de femeie în stomacul unui aligator. Noi credem că s-ar putea să aparţină uneia dintre studentele dispărute, dar nu am putut găsi restul trupului.**

Sonny îi spuse întreaga poveste, în timp ce Jay îşi punea lucrurile şi pe Bruno în cabina camionetei. Se aşeză la volan fără să pornească motorul, privind prin parbriz şi află că braconierul îl sunase pe şerif, că acesta dusese aligatorul împreună cu conţinutul stomacului lui la morgă, că poliţia încerca înnebunită să ia amprente de pe membrul parţial

descompus şi devorat. Echipele de poliţişti încă mai căutau trupul sau trupurile, şi teoria era că acest braţ se poate să fi aparţinut uneia dintre fetele dispărute. Până acum, nu avuseseră noroc.

- Unul dintre cele mai ciudate lucruri legat de asta este faptul că braţul nu avea deloc sânge. Nicio picătură, îi mărturisi Sonny. Te-ai gândi că ar trebui să fie ceva acolo. Dacă te tai la deget, sângerezi. Dacă tai penisul unui tip, ai sânge. Nu sunt doctor, nu, frate, dar eu cred că ar trebui să existe ceva sânge în venele şi arterele alea.

***Şi eu la fel,* gândi Jay, pornind motorul camionetei. Gândurile i se îndreptau la toate acele discuţii despre vampiri.**

- Deci braţul este la morgă şi celelalte probe, cum ar fi ceea ce era sub unghii, bucăţi din ojă, de exemplu... sunt la laborator?

- Da. Poate ai vrea s-o suni pe doamna locotenent. Ea ştie mai multe despre asta decât mine.

- O voi face, dar, între timp, am nevoie de o favoare.

- Alta?

- Îţi fac cinste cu o bere.

- Pun pariu pe fundul tău că o vei face.

- îţi cumpăr şase doze, spuse Jay, auzind afrontul lui Sonny.

- Spune.

- Poţi verifica dacă cineva dintre cei care lucrează la AII Saints deţine o camionetă de culoare închisă?

- Cineva de la colegiu?

- îţi voi trimite prin e-mail o listă cu nume.

- Nu poţi verifica chiar tu asta?

- Am nevoie de asta ieri. Speram că mă poţi ajuta. Şi vreau să ştiu dacă vreunul dintre ei are cazier. O examinare amănunţită.

- S-ar putea să dureze ceva.

- Dacă te grăbeşti, deja ajungem la douăsprezece doze.

Sonny râse cu putere, râsul unui fumător care se sfârşi cu 0 tuse.

- Pentru atâta bere o voi face. Probabil că mâine voi avea nişte date în legătură cu dosarele de la Registrul Auto. Cât despre cealaltă treabă, îţi voi da de ştire imediat ce primesc informaţia.

- Mulţumesc.

- Şi vreau bere adevărată, ai auzit? Nu porcării ieftine.

- Bere adevărată, îi promise Jay.

- Trebuie să închid. Am un alt apel şi este duminică noaptea. Ştii tu, am şi eu o viaţă.

Crawley închise şi Jay îşi lăsă mintea să proceseze noile informaţii.

Un fior îi trecu prin suflet. Un braţ retezat, fără sânge. Fără pic de sânge. Oare fusese scurs şi digerat de aligator sau 1 se întâmplase altceva, ceva nepământesc? Ca om de ştiinţă, nu credea deloc în existenţa unor vampiri care păşeau pe pământ, dar, dacă Kristi avea dreptate, însemna că exista un cult prin apropiere, cu adevăraţi adepţi, şi care ştiau că ei sunt pe urmele lor.

Desigur, braţul retezat s-ar putea să nu aparţină vreuneia dintre fetele dispărute de la AII Saints.

Dar el se îndoia se asta.

Băgând maşina în viteză, formă numărul lui Kristi pentru a-i spune noutăţile, dar telefonul ei trecu direct în căsuţa vocală.

- **Bună, eu sunt. Sună-mă, spuse el, apoi închise, cu un sentiment de nelinişte.**

Nu ar fi trebuit s-o scape deloc din ochi. Lucrurile se precipitau. Trebuia să-i spună lui Crawley, lui Laurent sau cuiva ce naiba se întâmpla la AII Saints.

Kristi va fi furioasă, dar ce dacă?

Strânse din dinţi. Ar fi trebuit să amâne această întâlnire cu Hollister şi să se ducă cu Kristi la afurisita aia de piesă, dar acum era prea târziu.

Privi spre telefon, îndemnându-l parcă să sune.

- **Haide, Kris. Sună-mă, spuse el.**

Dar telefonul rămase tăcut. în timp ce conducea spre colegiu, neliniştea şi îngrijorarea lui crescură.

în toaleta femeilor de la asociaţia studenţilor, Kristi îşi puse lănţişorul de aur în jurul gâtului şi se întrebă dacă nu cumva făcea cea mai gravă greşeală a vieţii ei. Sub luminile fluorescente ale becurilor sticluţa strălucea, conţinutul său întunecat arătând aproape negru.

Se simţea ciudat.

Extravagant.

Aproape malefic.

Scoţând un sunet enervant, ea-şi vârî lănţişorul sub pulover, astfel că sticluţa stătea lipită de pielea ei. Era surprinzător de rece pentru cât era de mică.

îşi dădu cu luciu de buze şi se îndreptă înadins spre cealaltă parte a campusului, unde se alătură unei mulţimi de studenţi şi de membri ai facultăţii care se îndreptau spre clădirea din cărămidă ce adăpostea departamentul de engleză şi o mică sală de spectacole, nu departe de Casa Wagner. Luminile străluceau în jurul intrării din partea de sud şi un mic afiş alb, pictat cu litere negre proclama: „în această seară se joacă *Povestea lui Oricine*".

***Chintesenţa pieselor moralizatoare,* gândi Kristi când o văzu pe fata numită Ophelia eare-şi spunea „O" şi care purta la gât o sticluţă cu propriul ei sânge.**

Perfect.

„O" încerca să cumpere un bilet de la o fată care şedea la o masă lungă. Un fel de muzică medievală, de cimpoi, umplea anticamera. Fata care dădea bilete, îmbrăcată toată în negru, părea să aibă dificultăţi în a da restul şi a stabili un contact vizual. Părul ei negru, strâns la spate, cu rădăcini de un şaten-deschis, era într-un contrast total cu machiajul gros, alb, care-i acoperea faţa.

- **Deja s-au vândut toate biletele la piesă? vru „O" să ştie, privind în jos la fata care se ocupa de încasări.**
- **Da... vreau să spun, nu ştiu... Stai o secundă.**

- **Mi se cere la curs! „O" nu avea de gând să renunțe. Trebuie să intru.**
- **Știu! Toată lumea spune același lucru.**

Fata agitată îl văzu pe Părintele Mathias la intrarea în teatru, acoperită cu o draperie. îmbrăcat cu o sutană neagră care probabil că ținea de moda clericilor din 1400, el își trase o mânecă, cea care acoperea o bucățică abia vizibilă de bandaj.

- **Părinte Mathias? Mă puteți ajuta o secundă, vă rog?**
- **Ce este, Angel? vru el să știe și Kristi se întrebă dacă numele fetei era într-adevăr Angel. Sau avea ceva de-a face cu piesa? Sau, și mai rău, era numele cu care o alinta Părintele Mathias?**
- **Știți câte locuri mai avem libere?**
- **Câteva, spuse el cu blândețe, răbdător, în ciuda derutei fetei. Așezăm niște scaune pliante în plus. Privi spre mulțimea adunată. Mă temeam de asta, spuse el în barbă. Apoi, vorbind mai tare anunță: Mulțumesc tuturor că ați venit. Din nefericire, nu ne așteptam la o mulțime atât de mare.**

în spatele lui Kristi cineva se înghesui și un tip spuse:

- **Vă bateți joc de mine?**
- **Sala de spectacole are un număr limitat de scaune, aprobat de departamentul de pompieri, și este deja plină.**
- **Poftim? spuse o fată din spatele lui Kristi care stătea aproape de ea. Trebuie să scriu o lucrare despre această producție!**
- **Hei, care-i treaba? țipă un alt student.**

Părintele Mathias ridică mâinile, apoi le lăsă în jos și spuse:

- **Vă rog, vă rog pe toți, acceptați scuzele mele. În această seară, mai putem vinde încă zece bilete, dar plănuim să repetăm această reprezentație mâine sau poate vineri, oricând sala de spectacole va fi disponibilă din nou și actorii vor putea juca, deci veți putea vedea piesa.**
- **Mâine? Ce dra...?**
- **Eu lucrez în serile de luni, protestă o altă voce.**
- **Asta-i o minciună, spuse un băiat furios.**
- **Vă rog, vă rog, insistă Părintele Mathias. Sunt sigur că putem rezolva cumva. Vom înregistra piesa și, dacă nu puteți vedea spectacolul în direct, acesta va fi disponibil la departamentul de teatru. Următorul spectacol va fi postat pe site-ul campusului imediat ce voi putea pune lucrurile la punct. Mulțumesc tuturor!**

Apoi plecă, lăsând-o pe neajutorata Angel să se ocupe de mulțimea nefericită. „O" reuși să ia un bilet, la fel și Kristi, ea fiind una dintre ultimele norocoase care primi, pentru cinci dolari, un program subțire, lucios, și tichetul de intrare. Intră într-o anticameră mică unde o persoană chiar îi verifică conținutul genții, ca și cum ar fi participat la un concert rock și aducea produse de contrabandă.

- **Vă cerem să lăsaţi celularul la noi, îi spuse însoţitoarea.**

- **De ce?**

- **Nici nu aţi crede dacă aţi afla ce probleme avem.**

îi dădu lui Kristi un tichet colorat pentru a-şi ridica celularul la plecare şi un pix.

- **Dar telefonul este închis.**

- **Aşa sunt regulile. Trebuie să-l lăsaţi. Scrieţi-vă numele, o adresă sau un e-mail unde puteţi fi găsită în caz că se întâmplă vreo încurcătură.**

Lui Kristi nu-i plăcea să renunţe la celular, dar nu prea avea de ales dacă voia să intre înăuntru. Completă formularul, păstră o jumătate din tichet şi, surprinsă că tubul ei cu spray paralizant nu fusese confiscat, îşi luă geanta şi intră grăbită înăuntru, unde temperatura părea că se ridicase cu douăzeci de grade. Oamenii stăteau înghesuiţi pe rândurile de scaune ale sălii de spectacol, dar ea reuşi să găsească un scaun pliant aşezat pe un culoar între rânduri. Alături de ea se afla „O", care deja îşi aşezase geanta la picioare şi stătea cu ochii aţintiţi asupra scenei. Cortina decolorată din catifea, cândva de un maro-închis, era trasă. În partea de sus, câteva lumini slabe erau îndreptate spre scenă. Sala de spectacole avea o capacitate maximă de cincizeci de persoane - în această seară, se aflau acolo aproape şaizeci şi cinci. Radiatorul supraîncălzea încăperea şi afurisita de muzică renascentistă răsuna peste tot, acoperind şoaptele şi îmbulzeala mulţimii.

Un bărbat de vreo treizeci şi ceva de ani, care stătea în faţa lui Kristi, îşi dăduse prea mult cu loţiune după ras, poate pentru a acoperi mirosul de marijuana care se ţinea scai de el. Vechiul truc cu Old Spice nu funcţiona; făcea doar ca mirosul saturat să fie şi mai perceptibil.

Muzica mai urlă preţ de-o secundă în sala de spectacole, apoi, deodată, se făcu linişte. Kristi privi în jur şi văzu chipuri cunoscute, persoane care luau parte la cursurile de engleză. în fundul sălii, Hiram Calloway citea silitor programul. Se pare că era singur; Kristi se întrebă dacă el o trădase, dându-i cuiva cheia de la locuinţa ei, sau dacă el era cel care-i filma apartamentul. Se înroşi gândindu-se la asta şi fulgeră cu privirea spre el. Ca şi cum ar fi simţit, el înălţă capul, o văzu, apoi îl îngropă repede la loc, în program.

Ea-şi aminti că-l urmărise pe tipul pe care-l văzuse în apartamentul ei, şi Hiram nu i se părea potrivit. Era puţin cam fără vlagă, ca un fost jucător de fotbal, şi ea fusese întotdeauna o bună atletă. Dacă nu ar fi fost înotătoare, probabil, ar fi fost o stea a pistei de alergare, aşa că în mod sigur l-ar fi prins dacă l-ar fi alergat prin noapte.

Adrenalina putea să-i dea aripi. Teama de a fi prins.

Dacă era aşa, atunci era o minune că nu suferise un atac de cord. Sau poate că nu fusese el. Singura persoană care mai avea o cheie era Irene Calloway, iar ea aproape că nu se despărţea de baston. Desigur, Kristi o putea întrece imediat.

Atunci *cine?*

Ea se uită la Hiram, care nu îndrăznea să-i arunce vreo privire. *Ratatule,* gândi Kristi, şi-şi lăsă privirea să parcurgă încăperea. O văzu pe Grace în faţa sălii, dar nu şi pe Lucreţia. Nici pe Ariei. Verifică programul, gândindu-se că s-ar putea ca Ariei să joace în piesă, dar Ariei nu era trecută ca actriţă şi nici ca persoană care lucrează în spatele scenei. I se aduceau mulţumiri lui dr. Croft, ca şefă a departamentului de engleză, şi Părintelui Mathias, desigur, împreună cu dr. Grotto, care era trecut drept „consultant", indiferent ce naiba ar fi însemnat asta. Zena Regent, următoarea Meryl Streep, era trecută ca jucând rolul Faptei Bune, în timp ce Robert Manning, un student afro-american, care participa la câteva dintre cursurile pe care le frecventa şi Kristi, avea rolul principal. Gertrude Sykes era trecută ca fiind Moartea. Şi la sfârşitul celei de-a doua pagini era pomenită M. Kwan, care crease programul spectacolului şi ajutase la „promovarea şi la lansările din presă".

Mai nu menţionase niciodată că ar avea legături cu departamentul de teatru, dar nici Kristi nu o întrebase prea multe despre cursurile sau despre interesele ei. Ştia puţine lucruri despre fată, doar că era indiscretă, studentă la jurnalism, că o cunoscuse pe Tara Atwater şi că era îngrozită că trebuia să-şi spele rufele la subsol.

Acum, şi Mai avea legătură cu departamentul de teatru şi, prin urmare, cu Părintele Mathias şi cu obsesia lui cu piesele moralizatoare... piese la care participaseră toate fetele dispărute.

Lămpile din sală clipiră şi apoi, în câteva minute, se stinseră de tot. în liniştea care urmă, apăru lumina unui reflector, şi Părintele Mathias începu introducerea.

Kristi nu mai văzuse niciodată piesa, dar citise o parte din ea, în liceu. Esenţa era acel *Oricine* - simbolizându-i pe toţi bărbaţii şi femeile de pe pământ - care, fiind prea acaparat de cele lumeşti, îşi pierduse sufletul. Când fusese chemat de Moarte, Oricine nu mai avea nimic. El se confruntă şi cu alte personaje, inclusiv cu Fapte Bune, Cunoaşterea, Confesiunea şi altele, în încercarea sa de-a mai lua pe cineva cu el în viaţa de apoi.

Ceea ce o interesa pe Kristi nu era atât piesa în sine, cât actorii. O recunoscu pe prietena Lucreţiei, Trudie, trecută în program ca fiind Gertrude, interpretând Moartea. Apoi pe Zena, care, desigur, stârnea emoţia tuturor. Unele dintre celelalte personaje i se păreau cunoscute, ca şi cum le-ar fi văzut la curs, dar nu le ştia numele exact. Unul dintre personaje, îngerul, era într-adevăr interpretat, deşi neconvingător, de către fata care vânduse biletele. Sala era, de asemenea, plină de studenţi de la cursurile de engleză ale lui Kristi şi, preţ de o clipă, crezu că o zăreşte şi pe Georgia Clovis, ascunsă în nişa unei ieşiri laterale.

Ce făcea ea acolo?

Kristi miji ochii privind spectatorii. Erau prezenţi şi câţiva dintre profesorii ei, crema departamentului de engleză. Dr. Natalie Croft, şefa departamentului, stătea lângă un

bărbat, pe care Kristi nu-l recunoscu, şi dr. Preston, care încă arăta de parcă ar fi fost pregătit să prindă următorul val mare. EI, la rândului lui, stătea lângă doamna Senegal, profesoara de jurnalism a lui Kristi.

Oamenii ăştia nu aveau o viaţa personală?

Sau asta era o reprezentaţie comandată?

în întuneric, îşi scoase lănţişorul din jurul gâtului, aranjându-l în aşa fel, încât sticluţa să fie aşezată peste pulover. Era încă pe deplin ascunsă de jachetă, dar când luminile se vor aprinde, Kristi plănuia să vorbească cu câteva persoane şi era curioasă dacă cineva va comenta sau o va observa. Piesa continuă, cu replici proaste, iar tipul din faţa ei care duhnea a mosc şi marijuana, începu să sforăie. Capul i se lăsă în faţă, şi femeia de lângă el îl împinse într-o parte.

Se trezi cu un sforăit puternic, ca un hârşâit de ferăstrău, iar femeia îi spuse să facă linişte.

Kristi stătea pe marginea scaunului. Aştepta nervoasă şi când, în sfârşit, se termină piesa şi interpreţii îşi făcură apariţia pentru a saluta publicul, ea era pregătită. în timp ce aplauzele
se stingeam, ea trecu pe lângă bărbatul care sforăise şi o prinse din urmă pe „O" care se îndrepta spre ieşire.

- **Tu eşti „O", nu-i aşa? spuse Kristi, ca şi cum ar fi văzut-o abia în acel moment. Cred că avem un curs împreună.**

„O" se uită la ea, vizibil deranjată, şi o întrebă:

- **Care dintre ele?**
- **Poate Shakespeare... sau... cursul despre vampiri al lui Grotto.**
- **Da. Ei bine, poate.**
- **Caut un partener, ca să învăţăm împreună.**
- **Eu nu caut.**
- **Cunoşti pe cineva?**

„O" se întoarse cu faţa spre Kristi când ajunseră în pragul anticamerei.

- **Arăt eu ca un nenorocit de consilier? vru ea să ştie. Apoi privirea îi căzu pe sticluţa de la gâtul lui Kristi. Ce dracu' faci? spuse ea, pălind. Ascunde chestia aia.**
- **De ce?**
- **De ce? repetă „O". Miji ochii. Faci parte din...**

în acel moment, Părintele Mathias se îndreptă spre ele şi „O" făcu ochii mari într-o avertizare mută.
Kristi ascunse repede sticluţa sub cămaşă.

- **V-a plăcut reprezentaţia din această seară? întrebă preotul.**
- **Imens, spuse „O", deşi era evident că nu era sinceră.**
- **Bine, bine!**
- **Părinte Mathias, felicitări! Natalie Croft îşi croi drum prin mulţime, îndreptându-se spre preot. O treabă hine făcută, spuse ea, deşi Kristi nu era de acord. Niciunul dintre interpreţii din această seară nu va ţine vreun discurs de mulţumire, în viitorul apropiat, la Gala de premiere a Academiei sau, probabil, în decursul vieţii doamnei dr. Croft.**

- ***Oricine*** **este piesa mea preferată, deşi abia aştept să caut şi altele, despre mistere şi miracole. Sper să reveniţi. Oh, iar pentru cei care doresc să o revadă, vom avea o altă reprezentaţie mâine seară. Mulţumesc.**

Părintele Mathias ieşi prin spatele teatrului. Luminile se aprinseră şi toată lumea începu să-şi strângă lucrurile. „O" ieşi pe uşă într-o clipită şi Kristi încercă să o urmărească, dar fu prinsă în mulţime, apoi trebui să-şi recupereze celularul, care îi fu înmânat de o altă fată, cea care interpretase, în piesă, Cunoaşterea. Apoi, Kristi îşi croi drum spre ieşire şi ieşi în noapte, sperând să o zărească pe „O". Dar fata dispăruse. La fel şi cei pe care-i recunoscuse în public.

Minunat, **gândi ea, punându-şi geanta pe umăr. Toate fetele care fuseseră răpite participaseră la piesele Părintelui Mathias, iar ea sperase să găsească vreo legătură, numai că ajunsese într-o fundătură. Stând în întuneric, în bătaia vântului rece, ea privi cum alţi spectatori părăsesc teatrul, unii îndreptându-se spre parcare, alţii spre inima campusului. Profesorii plecaseră atât de repede din teatru de parcă abia aşteptau să scape.**

Cei câţiva care se opriseră să vorbească, să fumeze sau doar să piardă vremea nu erau persoane cunoscute. Cum rămânea cu interpreţii din piesă? Nu bănuise ea că era posibil să existe o legătură între ei?

Recunoaşte, **gândi ea descurajată,** ***ar trebui să-l laşi pe tatăl tău să afle despre ce este vorba.***

în drum spre maşină, trecu pe lângă Casa Wagner. întunecată, cu contururi ascuţite şi ameninţătoare, arăta mult mai respingătoare noaptea. Ea verifică din nou poarta şi o găsi încuiată aşa cum se aşteptase. Apoi observă o pâlpâire, o mică rază de lumină, venind dinspre fereastra subsolului.

Oare i se păruse?

Când privi din nou, licărirea dispăruse.

Oare fusese vreo reflexie? O născocire a imaginaţiei ei?

O sclipire!

Văzu o altă lumină albăstruie prin geamurile murdare, care dispăru la fel de repede.

Zonă de depozitare, pe naiba, **gândi ea. Cine ar fi umblat noaptea prin lăzile vechi? Şi de ce fusese Părintele Mathias acolo în cursul zilei? Spusese doar că văzuse urme de şobolani, dar poate că prin asta voia s-o facă să stea departe. Ei bine, amenințarea nu funcţiona. Fusese bătută şi ţinută în lanţuri, avusese de-a face cu câini răi care-şi arătau colţii, cu psihopaţi demenţi, îşi pierduse părinţii biologici şi fusese la un pas de moarte. Câţiva şobolani erau o nimica toată.**

Ocolind clădirea, încercă poarta din spate şi descoperi că şi aceasta era încuiată. ***S-o ia dracu'!*** **Va intra înăuntru. Era foarte simplu să se cațere pe gardul de fier forjat şi ştia că nu există camere de supraveghere. Recunoscuse şi Georgia Clovis?**

Deşi gardul era prevăzut cu ţepuşe, partea de sus a porţii era decorată cu ornamente ondulate. Kristi escaladă poarta şi sări în cealaltă parte, aterizând ghemuit pe aleea de

cărămidă. Privind în jur pentru a se asigura că nu o văzuse nimeni, se grăbi în sus pe scările verandei şi încercă uşa din spate.

Era încuiată.

La naiba! Nu avusese niciodată noroc cu trucul cu cartea de credit care părea să funcţioneze atât de eficient în filme şi nici n-avea cu ce să spargă o încuietoare.

Ce să facă acum?

O fereastră?

încercă toate ferestrele de pe verandă, dar nu se clintiră şi nici nu putu ajunge la vreuna de la primul etaj. Poate reuşea să se strecoare printr-o fereastră de la subsol? Ocoli clădirea imensă, în stil gotic, dar nu exista nici măcar o singură fereastră la care putea ajunge şi nici uşa din faţă nu se clinti. Trebuia să facă rost de-un levier.

Şi luminile pe care le văzuse pâlpâind?

Lanterne?

Lumânări?

Lanterne de buzunar?

Luminile dispăruseră. Subsolul era acum întunecat ca un mormânt.

Dezamăgită, Kristi se căţără înapoi pe poartă. Când se îndreptă spre maşină, simţi acei ochi nevăzuţi care-i urmăreau fiecare mişcare. Vântul adie, făcând ca frunzele ude de pe pământ să se ridice, iar ramurile fragile ale stejarilor să scrâşnească.

Când ajunse la maşină, i se păru că aude o voce... o voce slabă... o şoaptă...

Se opri brusc.

- Ajută-mă, se auzi vocea.

Kristi se întoarse, încercând să desluşească ceva în întuneric.

- E cineva acolo? întrebă ea, privind de-a lungul parcării, spre conac. îşi încordă auzul, dar nu auzi nimic în afară de freamătul vântului.

Este doar în mintea ta, îşi spuse, dar aşteptă din nou, ascultând; simţea înţepături pe piele, ca şi cum fiecare mişcare a ei era cercetată amănunţit. Măsurată. Anticipată.

- E cineva acolo? întrebă ea din nou, întorcându-se încet. Inima îi bătea cu putere, îngrozită, iar degetele trăgeau fermoarul genţii şi strângeau tubul de spray paralizant.

- Alo?

Nimic.

Doar ploaia care se scurgea prin burlane şi clopotele capelei care începură să bată ora exactă. Pielea i se făcu de găină şi ridică privirea spre acoperişul Casei Wagner. Oare era cineva în camera de sus şi o privea? O siluetă întunecată printre umbre? Sau îşi imagina ea toate astea? Aproape că se aştepta ca o creatură infernală, cu colţi însângeraţi să sară pe ea. Sticluţa de la gât părea a cântări o tonă.

- Revino-ţi! se mustră ea, odată ajunsă în maşină.

Luă telefonul, îl deschise şi ascultă cele două mesaje. Unul era de la Jay care insista să-l sune, celălalt de la tatăl ei,

care făcea eforturi să lase impresia că doar voia să vadă ce face, dar în vocea lui era o gravitate profundă care nu putea trece neobservată.

„...sună-mă când poţi", spunea el.

- Aşa voi face, tată, zise ea, ambalând motorul şi privind încă o dată spre Casa Wagner.

Vlad privea din turnul cu clopote al capelei. Kristi Bentz devenea o problemă.

Elizabeth avea dreptate.

Era timpul ca ei doi să dispară, înainte de-a fi prinşi. Mai existau şi alte terenuri de vânătoare, dar va dura ceva timp să se instaleze. Aşa că va trebui să sacrifice mai multe în această noapte, şi din nou mâine. Apoi se vor opri un timp. Vor face ca sângele să rămână proaspăt şi să le ajungă pentru o vreme.

Stopurile Hondei dispărură în depărtare şi el îşi linse buzele gândindu-se la Kristi Bentz şi la gâtul ei lung şi suplu, îşi imagină cum îşi va vârî dinţii în gâtul acela, în timp ce va face tot felul de chestii cu trupul ei.

Deci, Elizabeth voia să privească.

Cu cine putea începe mai bine dacă nu cu fata care încerca cu atâta înverşunare să-i demaşte? Oare nu va fi o ironie dulce pentru felul în care Elizabeth vedea lucrurile?

Da, decise el, exista o anumită poezie, o simetrie.

Ca şi cum a lua viaţa lui Kristi Bentz fusese ceva predestinat.

Dar se cam grăbea.

Mai întâi, trebuia să se ocupe de celelalte. De fetele frumoase care deja îşi amanetaseră sufletele.

în această noapte unul dintre ele va fi luat.

Mâine, dacă totul decurgea conform planului, vor fi două.

Chipurile lor îi apărură în minte şi el simţi o dorinţă fierbinte curgându-i prin vene. îşi imagină capitularea lor.

Dar, mai întâi, în această noapte, una aştepta.

Ariei era ameţită, nu putea să-şi ridice capul şi-i era frig, atât de al naibii de frig. încăperea era întunecată, dar într-un fel cunoscută, ca şi cum ar fi visat-o. Iar ea era goală, întinsă pe un fel de canapea, simţea materialul moale pe pielea dezgolită.

Ştii ce se întâmplă.

Ai bănuit asta, nu-i aşa?

De ce erai atât de disperată să-ţi faci prieteni?

Simţi o schimbare în atmosferă şi ştiu că nu era singură. Părea că se află pe un fel de scenă, o platformă ridicată şi avu senzaţia că o mulţime de ochi o priveau, deşi ea nu vedea pe nimeni.

încercă să spună ceva, dar gura ei refuza să articuleze vreun cuvânt, corzile vocale îi erau paralizate, la fel cum îi era şi trupul. îngrozită, încercă să se mişte, să se rostogolească de pe canapea, să facă ceva.

Nu-şi dorise decât să aibă prieteni. Ieşiseră împreună să bea ceva, comandase „Martini însângerat", care păruse în regulă...

la început. Nu credea toate poveştile alea, dar fusese intrigată, iar noii ei prieteni o asiguraseră că „băutul sângelui" făcea parte din ritual, era partea amuzantă a nebuniei ăsteia cu vampiri.
Dar acum era înnebunită de frică şi ceaţa care se ridica încet din podea o făcea să se înfioare.
Ce se întâmpla?
Unde era?
Cum ajunsese aici, în această încăpere întunecată ca o cavernă?
Cine, Bunule Dumnezeu, cine erau oamenii pe care-i simţea mângâind-o cu ochii lor?
Bărbaţi?
Femei?
Ambele?
Oh, Doamne, ce aveau de gând să-i facă?
Auzi paşi şi încercă să-şi întoarcă gâtul, dar nu izbuti.
Alţi paşi.
Sângele îi îngheţă în vene.
Ajută-mă,* se rugă ea în tăcere. *Te rog, Doamne, ajută-mă.
Panicată, încercă să vadă cine se apropie. O singură persoană sau mai multe?
- Soră Ariei, intonă o voce masculină.
***Soră?* De ce-i spunea aşa? îşi aminti vag că auzise ceva despre un ritual de iniţiere... asta trebuia să fie. Dar de ce trebuia să fie goală şi, Dumnezeule, oh, Doamne, de ce nu se putea mişca?**
însă vocea îi era cunoscută, nu-i aşa?
- Sora Ariei a venit la noi de bunăvoie.
Cine este acel „noi"? Şi nu, nu am venit de bunăvoie.
Alţi paşi fermi. Deşi se afla în spatele ei, deşi nu-l putea vedea, ea-i simţi prezenţa. El îi atinse spatele urechii şi ea vru să se retragă, dar nu putu. Atingerea lui avea ceva periculos şi înspăimântător, dar în acelaşi timp seducător,
Degetele lui îi atinseră ceafa şi ea fu străbătută de un fior, deşi era revoltată. O lumină roşise transformă scena, dacă asta era, într-o ceaţă de un roşu-aprins.
îi trecu prin minte că era posibil să viseze sau să fie în starea asta din cauza vreunui drog, dar în adâncul sufletului ştia că totul era real. El o atinse din nou, intim, aplecându-se mai aproape, atingând un sfârc cu mâna.
Trupul ei răspunse, deşi ea-şi dori să nu o facă. încă nu-l putea vedea, nu se putea întoarce pentru a-l privi în faţă.
- Sora Ariei ni se alătură de bunăvoie pentru a face sacrificiul suprem.
***Nu... nu poate fi adevărat.* Undeva, înlăuntrul ei, Ariei se lupta cu înverşunare, dar trupul îi rămânea nemişcat.**
- Sora noastră. O virgină.
Pentru numele lui Dumnezeu, ce însemna asta? Ea nu era virgină... Era o nebunie, pur şi simplu, o nebunie.
Cu toată zbaterea ei interioară, niciun muşchi nu i se mişcă şi-i simţi mâna care începuse să o mângâie.

- **Acum, soră Ariei, este timpul, spuse el, apropiindu-se atât de mult, încât respiraţia lui fierbinte alunecă pe pielea goală a gâtului. Simţi furnicături. De anticipare? De teroare?**
Nu! Nu, nu, nu!
Buzele lui se frecară de pielea ei.
- **Ştii cine sunt, şopti el. Oh, Doamne, ştia cine este el şi existaseră momente când avusese fantezii cu el. Dar nu aşa... nu cu... cu public. Nu când teama şi seducţia erau amestecate, când nu putea să se mişte, să vorbească.**
îl simţi că zâmbeşte când îi spuse:
- **Nu-ţi fie frică.**
Dar îi era. Oh, Doamne, îi era frică.
Capul lui era aproape de al ei, şi ea simţi o împunsătură foarte fierbinte, ca un ac, în gât. Inima ei palpită nebuneşte, încercă să ţipe, dar de pe buze nu-i ieşi decât un geamăt.
Gura lui strângea tot mai tare.
Sângele începu să curgă uniform şi cald.
Oh, da. îi era frică.
Era paralizată, sfârşită...
Doamne, ajută-mă...

24

«^Cristi decise să se oprească la apartament ca să-şi schimbe hainele. încă o dată, nimic nu fusese deranjat înăuntru. Poate reuşiseră să-l sperie pe maniac.
- **Călătorie sprâncenată, spuse ea în camera goală în timp ce Houdini, care stătea cocoţat deasupra bibliotecii, sări jos şi parcă ar fi vrut să i se încolăcească printre picioare. Părea că şi-ar fi dorit să aibă încredere în ea, dar nu făcuse încă acest salt de fidelitate. Mă voi întoarce mâine, îi promise ea, apoi ieşi din apartament şi conduse până la casa mătuşii lui Jay.**

Jay tocmai cobora din camionetă când ea intră pe aleea crăpată şi Bruno deja însemna fiecare tufiş în drum spre uşa din faţă. Jay o prinse şi o sărută cu atâta pasiune, încât simţi că i se învârte capul.
- **Ţi-am lipsit? întrebă ea când el îi dădu în sfârşit drumul şi ea-şi putu trage sufletul.**
- **Puţin.**
- **Mult, îl tachină ea.**
- **Mă bucur că eşti aici, spuse el serios, punându-şi braţul după umerii ei. Ocolind un burlan care picura, merseră spre veranda din faţă.**

Ajunşi înăuntru, verificară înregistrările din apartamentul ei, dar nu era nimic, doar pisica ce venea şi pleca.
- **Crezi că va apărea vreodată?**
- **Cu timpul, spuse Jay cu înverşunare.**

Kristi se schimbă în pijama, scoţând cu grijă sticluţa de la gât, şi simţindu-se un pic vinovată pentru că nu-i spusese lui Jay că o purtase. Când reveni în sufragerie, Jay făcea focul din bucăţele de lemn. Flăcări vii explodară, mirosul fumului de lemn pătrunse în cameră şi Jay deschise o sticlă de vin roşu.

Băură din pahare de hârtie şi se aşezară sprijiniţi de mobila uzată acoperită cu praf de rigips.

- **Casă, dulce casă. O licărire de ironie scânteie în privirea lui.**
- **L-am văzut pe Hiram la piesă, în seara asta, spuse ea, privind în pahar. Abia m-am stăpânit să nu mă duc la el şi să-l acuz că este un pervers.**
- **Ar fi negat pur şi simplu.**
- **Ştiu, dar, dacă nu este el, atunci a dat cheia mea altcuiva. Sau poate că Irene a dat-o.**
- **Da, cum ar fi tipului de la cablu, celui care repară telefoane sau instalatorului. Nu ştim cine este tipul.**
- **Nu am schimbat încuietorile cu atât de mult timp în urmă.**
- **îl vom prinde, zise Jay. Ai răbdare.**
- **Vrei să spui, *mai multă* răbdare.**

El zâmbi, dar nu o contrazise. O idee a naibii de bună. Kristi ştia că răbdarea nu era una dintre calităţile ei, dar, în ultima vreme, puţina răbdare care-i mai rămăsese se cam epuizase. Parcă era mereu în aşteptare, încercând să oprească timpul, sperând într-o reuşită.

- **Ştii, nu pot sta aici când tu eşti la New Orleans, spuse Kristi. Trebuie să mă întorc în apartamentul meu.**

Jay scutură cu vehemenţă din cap.

- **Cum te-ai simţi ştiind că videocamera lui este încă acolo? Că ar putea veni să o ia în orice moment? Nu este prudent. Nu te îngrijora, voi veni înapoi cu maşina după ce termin treaba. Fac naveta.**
- **După o zi de muncă de zece ore?**
- **Nu este chiar atât de departe.**
- **Ba da, este.**
- **Vorbim de patru nopţi pe săptămână.**
- **Pot avea grijă de mine, îl asigură ea, devenind puţin irascibilă.**

Una era ca el să se îngrijoreze pentru siguranţa ei, şi alta era ca el să încerce să intre cu forţa în viaţa ei. Să fie prea protector cu ea. Mai fusese pe acest drum.

- **Vin înapoi şi cu asta basta, dar trebuie să mă duc la laboratorul de criminalistică, recunoscu el, apoi începu să-i spună despre ce aflase de la Sonny Crawley, iar ea nu mai avu timp să protesteze.**

Kristi ascultă uluită tot ce aflase el, începând cu descoperirea braţului şi a mâinii de femeie în burta aligatorului, până la cercetarea mlaştinii unde fusese găsită reptila. Ea nu-l întrerupse, dar continuă spunându-i că poliţia încerca să identifice persoana căreia îi aparţinea braţul şi că-şi rugase prietenul de la secţie să caute în Registrul Auto şi în caziere.

- **... poliţiştii caută mai multe probe, mai multe cadavre, încheie Jay, luând o înghiţitură lungă din pahar. Se pare că unul dintre detectivi, Porţia Laurent, a suspectat tot**

timpul că fetele care lipsesc de la AII Saints au fost răpite. Doar că nu avea nicio dovadă în sprijinul teoriei sale.

- Dar acum s-ar putea să aibă, spuse Kristi.

Ea încă procesa informaţiile şi aproape că nu-şi dădu seama când el schimbă subiectul şi o întrebă despre piesa moralizatoare. Uşor distrasă, ea-i povesti despre evenimentele serii, ascunzând cu grijă orice referire la sticluţă, pentru că ştia că i-o va cere înapoi, şi ea avea intenţia s-o poarte la întâlnirea cu dr. Grotto de mâine.

Ea încheie cu cercetarea fără succes a Casei Wagner şi convingerea ei că auzise pe cineva strigând după ajutor.

- Nu prea-mi place că te întâlneşti cu doctor Vampir, spuse el, turnând puţin vin pentru fiecare. Şi nu te mai întoarce în apartamentul tău.

Kristi ignoră asta.

- Ce-mi va face Grotto? Voi fi în biroul lui din departamentul de engleză.

Ochii lui Jay se întunecară în timp ce privea fix focul.

- Dar este implicat în dispariţia fetelor; simt asta. Faptul că te vezi cu el, nu-mi sună bine. îşi frecă bărbia şi scutură din cap. Şi cum rămâne cu acel cineva care striga după ajutor în afara Casei Wagner?

- Am spus că *am crezut* că aud o şoaptă, dar poate că mieuna o pisică sau... nu ştiu, altceva. Vântul bătea, ploua şi probabil că mi-am imaginat diferite lucruri.

- Nu eşti genul care să-şi imagineze diferite lucruri, accentuă el şi Kristi decise că era timpul să fie sinceră cu el.

- Şi dacă ţi-aş spune că eu pot prezice moartea doar uitându-mă la cineva?

- Ai puteri de mediu despre care eu nu ştiu?

- Se poate spune şi aşa.

El zâmbi alene şi se întinse în faţa focului, cu capul sprijinit de o mână, cu băutura în cealaltă şi cu privirea aţintită asupra ei.

- Spune-mi tot.

Şi ea-i spuse, explicându-i despre visele ei în care tatăl ei murea şi despre felul în care vedea oamenii în alb-negru înainte, presupunea ea, de-a muri. Când termină, luă o înghiţitură lungă din pahar şi observă că zâmbetul lui pălise.

- Aştept poanta.

- Nu este niciuna, îl asigură Kris.

- Vorbeşti serios.

- Mmm-hmmm.

- Dar tatăl tău, Lucreţia şi Ariei sunt încă în viaţă.

- Da, ştiu, dar mai este şi femeia din autobuz.

- O femeie *în vârstă*.

- Eu doar îţi spun ce se petrece. De fiecare dată când se întâmplă asta, simt o răceala în interior. Ca şi cum moartea îmi străbate sufletul, spuse ea, simţindu-se din ce în ce mai ridicolă în timp ce încerca să-i explice. Ştiu că sună nebunește. Dar parcă însuşi diavolul priveşte prin ochii mei.

- Kris...

- Ştiu, ştiu, sunt ca o psihopată care are nevoie de ani de terapie, dar asta nu mi se mai întâmpla înainte de accident.
- I-ai spus tatălui tău?
- Ştiind cât de paranoic este în ceea ce mă priveşte? Nici gând. M-am gândit să-i spun soţiei sale, Olivia, pentru că şi ea are, scuze, avea, o chestie de mediu, dar atunci s-ar simţi obligată să-i spună lui tata, aşa că singura căreia i-am spus a fost Ariei. Oftă. Cine ştie câtor persoane le-a spus ea.
- Nimeni nu ar crede-o. Vor bănui doar că eşti dusă cu pluta.
- Perfect, spuse ea. Tu crezi că sunt dusă cu pluta?

Jay ezită suficient de mult pentru a face ca Kristi să se înfierbânte, apoi ridică o mână şi spuse:

- Cred că se întâmplă ceva cu tine. Acest fenomen - viziunea aceea - ar putea fi ceva fizic.
- O problemă cu vederea? O problemă la creier?

El ridică din umeri.

- Tot ce ştiu este că nu cred că ar trebui să te întâlneşti cu Grotto. Sau cel puţin lasă-mă să vin cu tine.

Lui Kristi i-ar fi plăcut să aibă o discuţie completă în legătură cu „abilitatea" ei, dar poate că era suficient că măcar îi spusese. Cel puţin, pentru moment. Ea respinse sugestia lui Jay legată de Grotto:

- Asta ar strica tot.
- Pot rămâne lângă biroul lui. Prin apropiere. Laşi telefonul pornit, îl pui pe mute, ca el să nu audă nimic, şi eu ascult. Dacă se întâmplă ceva, îmi dai de ştire şi dau buzna pe uşă ca afurisitul de Rambo.
- în regulă, spuse ea.

Din fericire, ea nu trebuia să meargă la muncă. Francesca fusese de acord să preia tura lui Kristi.

- Aştepţi în bibliotecă până ce mă auzi vorbind cu el, iar după ce intru în biroul lui poţi veni la departamentul de engleză. După aceea, putem merge la liga studenţilor, să stăm de vorbă, apoi la cursul tău.
- Sună bine.
- Avem nevoie de un cod în caz că o să am probleme cu Grotto?
- Ce spui despre „ajutor" sau „Jay, vino dracului aici!"?
- Astea ar funcţiona, spuse ea, aproape râzând. Să ştii că sunt doar un pic nebună, adăugă ea.
- Ştiu.

Ea-i privi chipul frumos şi se întrebă de ce-i luase atâta timp ca să ajungă aici. Să aibă încredere în el. Să-l iubească.

Fusese pe punctul de a-i spune despre sticluţă, dar hotărî să păstreze acea informaţie pentru sine cel puţin pentru încă o noapte. Până ce va vedea reacţia lui Grotto.

Porţia îşi punea haina, gata să încheie ziua, când detectivul Crawley, duhnind a fum de ţigară şi având nevoie de un bărbierit, apăru în spaţiul ei de lucru. Nu-l prea plăcea, dar nu-l putea învinui că nu are talent de detectiv. Era doar un pic mai dur pe alocuri, ceea ce părea să-i convină, cel puţin la slujbă.

- **Ai primit vreun telefon de la Jay McKnight? întrebă el. Era trecut de cinci şi Crawley avea deja pe el haina de ploaie, o servietă ponosită într-o mână şi un document tipărit în cealaltă.**
- **Nu.**
- **Lucrează la laboratorul de criminalistică, predă un curs seral la AII Saints. Un prieten de-al meu de ceva vreme. I-am dat numele tău.**
- **Pentru ce?**
- **Este interesat de acele fete dispărute. Pare să creadă că nu sunt nişte simple fugare, ca şi tine. M-am gândit că poate vrei să vorbeşti cu el. M-a mai rugat să caut unele informaţii despre unii profesori care lucrează la colegiu.**
- **Ce fel de informaţii?**
- **Despre deţinători de vehicule. Caută în mod special o camionetă de culoare închisă. Vrea să ştie dacă vreunul dintre cei care lucrează la colegiu deţine sau are acces la vreuna. Cu număr de Louisiana. Probabil, o maşină de familie, mai mare, cred. Pretinde că o urmărea cineva pe Kristi Bentz. Este studentă acolo şi este fiica lui Rick Bentz de la poliţia din New Orleans.**
- **Care e amestecul ei în poveste?**
- **Cred că face pe detectivul amator.**
- **Exact ce ne trebuia, mormăi ea. Şi care e amestecul lui McKnight?**
- **Este profesorul ei. Prieten.**
- **Mai mult?**
- **Probabil.**
- **Minunat, spuse ea, gândindu-se că fata lui Bentz îi stătea mai mult ca sigur în drum.**
- **McKnight mai vrea să verific şi trecutul câtorva profesori şi membri ai personalului care lucrează la colegiu. Ea ridică din sprâncene.**
- **Crede că unul dintre colegii lui este implicat?**
- **Am primit informaţiile de la Registrul Auto, dar mă gândeam că poate te ocupi tu de personal. Eu am câteva zile libere, cât timp fosta mea soţie stă în spital - i se pune genunchiul la loc. Am doi băieţi. Mă întorc vineri.**

îi dădu o foaie de hârtie cu o listă cu nume şi alta cu cinci vehicule, asemănătoare cu cel căutat. îi făcu un rezumat despre ce se întâmplase cu Jay şi Kristi Bentz.

Porţia nu-şi putu ascunde prima furnicătură de emoţie care-i alergă prin vene. De peste un an simţise că era ceva la mijloc în legătură cu toate acele studente de la AII Saints care dispăruseră. Cel puţin acum cineva părea a fi de acord cu ea.

- **Te voi suna, spuse Crawley, atingându-i uşor nasul. Şi nu o da în bară, în regulă? Douăsprezece sticle de bere depind de asta.**
- **Eu primesc vreuna?**

El făcu o grimasă.

- **Pune totul cap la cap şi-ţi cumpăr o băutură adevărată. Ce bei? Cosmopolitan? Daiquiri?**

- Martini sec. Trei măsline.

- O femeie pe gustul meu.

- Exact ce voiam să aud, spuse ea, scoţându-şi haina şi pregătindu-se pentru ceea ce urma să fie o noapte lungă, dar promiţătoare.

Elizabeth venea rareori în vizită.

Era o regulă nescrisă: el se ducea la ea. întotdeauna.

Ultima dată când apăruse în încăperile lui private fusese cu un an în urmă, dar acum păşea de-a lungul piscinei. Instalaţia subacvatică colora apa într-un bleu-verzui strălucitor, aruncând umbre albăstrui pe pielea ei albă, impecabilă.

îmbrăcată cu o haină lungă, neagră, şi încălţată cu cizme, ea merse de la un capăt la celălalt al încăperii.

Vlad îşi termină turele de bazin, refuzând să-şi întrerupă rutina, chiar şi pentru ea, apoi ieşi din piscină.

- S-a întâmplat ceva, spuse el, gol şi cu apa şiroind de pe el, permiţând aerului rece să-i mângâie pielea.

Sperase să poată petrece mai mult timp în frigider cu Ariei şi Karen Lee, cunoscută şi ca Bodiluscious, dar era evident că trebuia să-şi schimbe planurile.

- Trebuie să lucrăm mai repede, spuse Elizabeth, privindu-l ca şi cum orice ar fi fost în neregulă era din vina lui. Am fost de acord să strângem mai multe fete, şi asta cât mai curând.

- Ce s-a întâmplat?

- în afară de faptul că a fost descoperit braţul? spuse ea sarcastic. Am surse la poliţie. Asta a fost o neglijenţă, Vlad. Când te debarasezi de... cadavre, trebuie să le duci cât mai departe. în afara parohiei. în afara statului.

Ea se învârti în jurul lui. Furia ei era vizibilă în agilitatea ochilor, în felul cum i se umflau nările.

- Pentru numele lui Dumnezeu, ce naiba era în neregulă cu afurisitul de Golf al Mexicului? Puteau să fie hrană pentru rechini... nu ar fi fost niciodată găsite. Oamenii cad din bărci şi nu sunt găsiţi *niciodată.*

De parcă era atât de uşor să te debarasezi de un cadavru.

- Incidentul cu aligatorul a fost un ghinion.

- Şi o prostie! Care sunt şansele ca să apară restul trupului? Sau celelalte?

Ea tremura, iar el făcea eforturi să nu o ia în braţe şi să încerce să o calmeze, dar ştia din experienţele anterioare că, dacă o atingea când era îmbrăcată, şi nu se afla în baia ei întunecoasă, o va înfuria şi mai tare.

- Ei nu pot face legătura între braţul acela şi noi.

Ea-l privi de parcă ar fi fost un cretin.

- Măcar te uiţi la televizor? Ea ce făcu în aer semnele ghilimelelor -„ei" pot face ceva foarte sofisticat. Poate nu la fel de sofisticat ca în *CSI,* şi cu siguranţă nu atât de rapid, dar totuşi sofisticat. Cu destul timp, oh, da, pot conecta

afurisitul acela de membru cu oricare dintre fetele căreia îi aparţine şi eventual cu noi!

Scărpinându-şi gânditoare gâtul lung, Elizabeth, mereu agitată, continuă să păşească, apoi se opri brusc când îşi surprinse imaginea într-una dintre oglinzile pe care el le pusese în încăpere. îşi dădu seama că degetele ei ar putea lăsa urme pe piele dacă se tot scărpina. Distrasă pe moment, obsedată de imaginea ei, trase de câteva ori adânc aer în piept şi faţa ei deveni din nou o mască nemişcată. Liniile de consternare şi frustrare dintre sprâncenele ei şi din colţurile ochilor se netezir şi expresia de furie dispăru.

- **Trebuie să grăbim lucrurile. Imediat, spuse ea mult mai liniştită. Ştii ce ai de făcut. Am plănuit asta de zile-n şir. Mi-aş dori să nu trebuiască să se întâmple atât de repede.**

Oftând, ea scutură din cap. Părul negru i se revărsă pe umeri.

- **Vinerea asta, spuse ea cu o notă de nostalgie. Va fi ultima noastră reprezentaţie aici.**
- **Şi după aceea?**

Ea-şi arcui sprânceana perfectă.

- **O luăm de la capăt, desigur. Trebuie doar să facem rost de destul sânge care să ţină până când ne stabilim undeva.**

Părea că-şi alungase furia gândindu-se la viitor, la noul loc, la noile trupuri tinere şi suple.

- **Dar, pentru moment, trebuie să ne concentrăm.**

Traversă încăperea cavernoasă spre biroul ei din alcov şi văzu că el deja aşezase acolo poze de pe legitimaţiile din campus, fotografii ale celor pe care el le găsea a fi cele mai de seamă. Ea le îndepărtă repede pe cele pe care le considera a nu fi destul de frumoase, destul de suple sau destul de în formă. Ezită în legătură cu câteva, şi pocni din limbă văzând oportunităţile pe care le ratase.

în cele din urmă, rămaseră doar trei poze.

- **Acestea sunt, spuse ea şi el privi în jos la fetele frumoase din poze. Fiecare era o versiune mult mai tânără, mai vibrantă a lui Elizabeth.**

Fotografia din centru era a lui Kristi Bentz.

- **Trei va fi dificil.**

- Atunci va trebui să-ţi ascuţi deprinderile, nu-i aşa? îi zâmbi - un surâs grijuliu, şovăitor, care dădea la iveală câteva riduri subţiri. Dacă nu le poţi prinde pe toate, cel puţin asigură-te că o vei avea pe Bentz.

Cu cea mai mare plăcere, gândi el.

- Şi aminteşte-ţi asta - ea roti un deget deasupra fotografiilor -, avem nevoie de ele doar pentru sângele lor. Mai sunt şi altele de care trebuie să te debarasezi.

Desigur că ştia despre ce vorbeşte ea: de curăţenie. Să scape de acelea care-i puteau ruina. Acest gând era mai mult decât plăcut. Abia aştepta să scape de ele. Fuseseră o pacoste de la început.

Meritau să moară.

O căutaseră cu lumânarea.

Vlad, cu binecuvântarea lui Elizabeth, era foarte fericit să-i facă pe plac.

Biroul profesorului Grotto se afla la nivelul cel mai de jos al masivei clădiri care adăpostea departamentul de engleză. Se ajungea la el pe o scară care o lua în jos şi dădea într-un coridor din aripa de nord. Această parte a clădirii, separată de majoritatea sălilor de curs, era liniştită. Pustie. Pe holuri nu se vedea niciun student sau profesor. Majoritatea uşilor de la birouri, cu ferestre care aveau geamuri mate, erau închise sau pustii, nicio lumină nu strălucea prin panourile opace.

Pe Kristi o părăsi curajul în timp ce înainta pe coridor. Mergea fără zgomot, adidaşii ei nu scoteau nici măcar un scârţâit. în sfârşit, avea să se afle faţă în faţă cu dr. Grotto. Nu era sigură cum îl va aborda, dar mintea ei stabilea câteva scenarii posibile:

O inocentă care avea întrebări legate de tema ei, făcând aluzii la un fel de cult?

Direct, ca şi cum ar fi fost un investigator de la secţia de poliţie?

Sfioasă? Să flirteze? Sperând să scoată la iveală informaţii în timp ce-i peria ego-ul?

Acidul din stomac îi arse gâtul când se gândi la asta.

***Joacă după ureche,* îşi spuse ea, deşi nervii îi erau la fel de încordaţi precum corzile unui pian, iar teama ei creştea cu fiecare pas. îşi verifică buzunarul: telefonul era deschis, dar pus pe mute, şi spera ca Jay să poată auzi toată conversaţia, deşi s-ar putea să nu-i placă. Nu voia să depindă de el, dar decise să nu acţioneze prostește. Grotto putea fi periculos. Nu avea nicio idee cum va reacţiona acesta dacă s-ar simţi prins.**

Ajunse la colţ şi auzi voci, înăbuşite, dar suficient de clare pentru a-şi da seama că are loc o ceartă.

-îţi spun eu, este periculos, zise o femeie, cu vocea ridicată din cauza emoţiei.

Kristi se opri instantaneu.

Lucreţia?

- **Trebuie să te opreşti.**

Da, era Lucreţia şi părea disperată.

Kristi riscă să privească după colţ şi văzu că holul era gol.

- **Ştiu ce fac.**

Era vocea lui Grotto. Furioasă. Profundă. Venind din spatele unei uşi care era un pic crăpată, atât de puţin, încât ei, probabil, nu-şi dădeau seama că era deschisă. Cu inima bătându-i cu putere, Kristi se strecură de-a lungul holului, apropiindu-se.

- **Nu vezi că te folosesc? Pentru numele lui Dumnezeu, Dominic, ieşi acum din asta. înainte de-a fi prea târziu.**
- **Nu ştii despre ce vorbeşti.**

- **Ştiu că se întâmplă ceva oribil. Ceva malefic. Şi... şi urăsc ce-ţi face. Te rog, Dominic, ieşi acum din asta. Putem pleca. Nu va şti nimeni niciodată.**

Lucreţia era speriată, panicată.

Kristi se crispă în interior gândindu-se la presiunea publică pe care trebuie s-o fi suportat fosta ei colegă de cameră, şi pentru ce? Pentru monstrul acesta care propaga vampirismul?

-Nimeni nu va şti niciodată? Sună ironic, venind din partea ta, rânji el, acuzator. Din moment ce tu nu ţi-ai ţinut gura.

- **A fost o greşeală.**
- **Una pe care trebuie să o repar.**

Kristi abia putea auzi din cauza bătăilor inimii. Vorbeau despre ea! Despre cererea iniţială a Lucreţiei, când o rugase pe Kristi să verifice un fel de cult despre vampiri.

- **Eram îngrijorată! Pentru ele! Pentru tine! Lucreţia era aproape isterică. Pentru... pentru noi!**
- **Ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte să decizi să vorbeşti cu prietena ta.**
- **Nu este prietena mea, spuse Lucreţia repede.**
- **Fiica unui poliţist, pentru numele lui Dumnezeu! Şi nu orice poliţist, ci un curcan de la Omucideri. Omucideri, Lucreţia. Adică crime. La ce naiba te-ai gândit? Grotto era acum cu adevărat furios, ridicând vocea. Ultimul lucru de care avem nevoie este şi mai multă atenţie din partea poliţiei.**
- **Eu... eu am crezut că ne poate ajuta.**
- **Cum? Dând totul în vileag? Iisuse Hristoase, Lucreţia, se presupune că eşti o femeie inteligentă. Dar să vorbeşti cu cineva atât de apropiat de poliţie, să atragi atenţia asupra mea, să ceri ajutor când nici măcar nu înţelegi ce se întâmplă?**
- **Dominic, te rog... Vocea Lucreţiei se frânse şi lui Kristi aproape că-i păru rău pentru ea.**
- **Ţi-am spus că s-a terminat, spuse el mai liniştit, ca o prevestire a morţii. Declaraţia sunase rece şi lipsită de suflet, mult mai rău decât dacă ar fi ţipat la ea, dacă ar fi existat cât de puţin sentiment în vocea lui.**
- **Tu... nu vorbeşti serios, spuse ea, trăgându-şi nasul.**

Nu te mai gândi la el, este un ratat cu sufletul de piatră, **gândi Kristi, apropiindu-se de uşă. Da, era sexy, dar nemilos şi era evident implicat în ceva întunecat şi periculos, sigur ilegal, ceva ce avea de-a face cu fetele dispărute, foarte posibil cu crima. Se întrebă cum va putea ea să dea acum ochii cu el.**

Lucreţia încercă să se apere.

- **Eu... eu i-am spus că eşti... nevinovat. Persecutat.**
- **Dar nu a crezut asta, nu-i aşa?**

Tăcere.

O tăcere acuzatoare.

- **Acum, va trebui să rezolv problema cu ea. Am încercat să o evit de la începutul anului şcolar, de când mi-am dat seama cine era, dar este neobosită şi - el trase aer în piept**

- vine să mă vadă peste câteva minute. Sub pretextul unei teme.

- Nu te întâlni cu ea, îl rugă Lucreţia încet.

- Trebuie. Aşa că pleacă. Acum. Va fi aici în câteva minute. Foloseşte uşa din spate, în caz că vine mai devreme. Şi sună-mă peste douăzeci de minute. Voi folosi asta drept scuză pentru a scurta întâlnirea.

- Oh, nu, te rog, Dominic...

- Pleacă, Lucreţia. Ieşi naibii afară, înainte să distrugi totul în ceea ce mă priveşte.

Ea scoase un chiţăit de protest şi Kristi începu să se retragă, din ce în ce mai repede, de-a lungul holului. Inima îi bătea cu putere, o transpiraţie rece îi cobora pe spate. Nu avea unde să se ascundă, niciun dulap în care să se strecoare, nicio scară pe care să se poată urca. Trebuia să lase impresia că tocmai ajunsese şi nu auzise disputa. Ajunse la colţ, merse cu spatele şi aşteptă, alergând pe loc. Deja găsise o scuză pentru faptul că întârziase.

în depărtare auzi o uşă trântindu-se şi presupuse că fosta ei colegă de cameră ascultase de sfatul fostului ei iubit şi plecase prin uşa care dădea spre spatele campusului, lângă Greek Row, departe de curtea interioară. Alţi câţiva studenţi coborau scările şi Kristi porni înapoi, luând telefonul din buzunar în timp ce ieşea afară.

- Eşti acolo? şopti ea, în tot acest timp tropăind pe loc.

Jay nu răspunse.

Atunci ea-şi dădu seama că apelul se întrerupsese.

- Minunat.

Nu se întâmpla des, dar când se întâmpla, era mereu într-un moment inoportun. Exact ca în reclame. Ea formă repede numărul lui Jay.

- Ce dracu' s-a întâmplat? vru el să ştie. Parcă îşi ieşise din minţi.

- Nu ai putut auzi?

- Ce anume?

- Nu contează, îţi spun mai târziu.

- Vin imediat.

Ea scrută întunericul, privind spre bibliotecă, dar nu-l recunoscu în grupurile de oameni care se grăbeau de la o clădire la alta.

- Aşteaptă, nu am intrat încă. Grotto avea companie. îţi povestesc mai târziu. Unde eşti?

- Tocmai ies din bibliotecă.

Ea mîji ochii şi-l văzu coborând grăbit scările late. Mergea repede pe sub luminile de securitate, spre departamentul de engleză. Ea observă că expresia lui era dură şi intensă.

- Bine, atunci poţi aştepta în interiorul departamentului de engleză.

- Doar dacă nu vrei să fiu mai aproape. Ca, de exemplu, de cealaltă parte a uşii biroului?

- Numai dacă mă auzi spunând „am dat de belea". Atunci poţi veni să faci pe Rambo cât poftește inimioara ta.

El era acum destul de aproape de ea şi ştiu că o privea. Flutură uşor mâna, apoi intră din nou grăbită în clădirea de cărămidă şi coborî treptele. înainte ca Jay să comenteze ceva, ea apăsă iar pe tasta de mute, puse telefonul în buzunar şi, privind spre ceasul din hol, realiză că deja întârziase zece minute la întâlnirea programată. Nu avea timp de pierdut. Nu dacă voia să-l prindă pe Grotto. Mărind pasul, se grăbi pe hol, aproape alergând, ca şi cum ar fi încercat să recupereze timpul pierdut.

Dădu colţul şi îl văzu pe dr. Grotto la uşa biroului său, încuind-o. îmbrăcat în pantaloni negri, tricou şi o jachetă, îşi ţinea servieta într-o mână şi arăta gata de plecare.

- Oh! doctor Grotto, îmi pare atât de rău că am întârziat, spuse ea repede, sperând că obrajii îi erau roşii. Am primit un apel telefonic de la tata şi m-a reţinut. Ea-şi dădu ochii peste cap. Este un pic cam prea protector cu mine. Fără suflare, reuşi să zâmbească pocăit. A trebuit să-i spun că am o întâlnire importantă cu dumneavoastră ca să-l fac să închidă telefonul.

- Din nefericire, şi eu am o altă întâlnire, spuse Grotto. Era, probabil, o minciună, dar ea nu avea de ales, astfel c-o lăsă aşa.

- Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră un minut, două. Sincer.

O studie preţ de o clipă, apoi descuie din nou uşa.

- Eram pe punctul de-a renunţa la tine, dar presupun că-ţi pot acorda un minut. Vocea lui era calmă, egal modulată, ca şi cum nu ar fi fost de curând implicat într-o dispută.

El făcu un întreg spectacol - îşi consultă ceasul de la mână, încercând să o facă să se simtă vinovată pentru întârziere, evident căutând scuze pentru a scurta pe cât posibil întâlnirea lor.

în regulă. Va fi scurtă.

- Ia un loc.

Făcându-i semn spre un scaun de birou cu rotile, el se aşeză pe un scaun uzat din piele aflat de cealaltă parte a unei mese negre de scris şi aprinse lampa de birou. Camera era mică, ceva mai mare decât un dulap cu o fereastră tăiată sus pe perete şi un birou pentru computer înghesuit într-un colţ. O bibliotecă acoperea un perete, fiecare raft era plin până la refuz cu informaţii despre vampiri, fantome, vârcolaci sau despre fenomene paranormale.

- Deci, ce pot face pentru tine?

El îşi împreună mâinile pe birou şi o privi cu o intensitate care, bănui ea, se presupunea că trebuia să o facă să se simtă stânjenită. Aşa şi era. Avea ochi profunzi, de hipnotizator, o faţă colţuroasă, o gură atât de subţire, încât părea o cută pe un maxilar dur. Era un bărbat chipeş care părea obişnuit să se bazeze pe înfăţişarea şi pe înălţimea lui pentru a prelua controlul unei conversaţii.

Ea decise să-i spună direct. într-un fel.

- **Voiam să vorbesc cu dumneavoastră despre unii studenţi.**

El îţi înălţă capul, iar părul său negru scânteie în lumina lămpii.

- **Este împotriva politicii colegiului să oferim informaţii despre cineva. Presupun că ştii asta.**
- **Vorbesc despre studentele care au dispărut, spuse ea. Vă amintiţi? Dionne Harmon, Tara Atwater, Monique DesCartes şi Rylee Ames? Toate, cât timp au fost studente aici, erau înscrise la cursul dumneavoastră despre vampyrism.**
- **Am spus că nu voi discuta despre ele.**
- **Mă refeream doar la planul lor de studii, născoci Kristi. Toate aveau ca specializare engleza. Au avut multe cursuri comune. Al dumneavoastră era unul dintre ele. Este o alegere pe care o fac mulţi studenţi.**
- **Este cel mai solicitant din departament, fu el de acord, zâmbind larg. Dinţii lui albi străluciră în contrast cu pielea tuciurie. Părea să se fi relaxat puţin. Cu excepţia unui tic mic, care-l dădea de gol şi care apăruse lângă un ochi. Poate chiar din campus, continuă el.**
- **Chiar mai mult decât Istoria rock-and-roll-ului.**
- **Nu aş putea spune. Vrei să ajungi undeva cu asta, domnişoară Bentz?**
- **Aţi fost ultima persoană care a văzut-o pe Dionne Harmon în viaţă.**

El încremeni.

- **Vrei să spui că este moartă? I-au găsit trupul? Calmul lui se fisură şi ceva asemănător panicii îi apăru pe chip. Doamne Dumnezeule, nu am ştiut.**
- **Eu spuneam doar că dumneavoastră sunteţi ultima persoană care a văzut-o înainte să *dispară*.**
- **Nu asta ai spus prima dată, izbucni el. Este o mare diferenţă. Şi, da, se pare că eu am fost ultima persoană care a văzut-o pe Dionne înainte de-a dispărea. Dar chiar nu este treaba ta, nu-i aşa, domnişoară Bentz? Dacă ai întrebări în legătură cu temele tale sau despre curs, te rog - el gesticulă îndemnând-o -, întreabă, dar doar despre asta voi vorbi. îi pierise zâmbetul. Sunt un om ocupat.**
- **Ce ştiţi despre un cult care venerează vampiri? Aici, în campus?**
- **Nu ştiu despre ce vorbeşti.**
- **Nu aţi mai văzut niciodată aşa ceva? Ea băgă mâna sub helancă şi scoase sticluţa cu sânge.**

El privi sticluţa de parcă ar fi fost întruchiparea răului.

- **Ce este asta? întrebă el, aproape în şoaptă.**
- **O sticluţă cu sânge. Sânge uman.**
- **Oh, Doamne! El închise ochii preţ de-o secundă şi respiră adânc. Mult timp, ea crezu că nu va răspunde, dar apoi o surprinse când recunoscu. Am văzut una sau una la fel ca asta.**

- **Unde?**

- La o studentă. Numele ei este „O". El părea pe punctul de-a se destăinui lui Kristi, dar apoi scutură din cap. Nu pot discuta despre ea sau despre oricine altcineva. Dar ştiu că este foarte retrasă şi poartă sticluţa aproape cu ostentaţie.
Cel puţin asta era adevărat. Chiar tatăl lui Kristi îi pusese întrebări fetei într-un caz recent şi ea-şi arătase cu mândrie propria bijuterie.
- De unde ai asta? întrebă Grotto.
- Am găsit-o în apartamentul meu.
- *Apartamentul* tău?
- Tara Atwater a locuit acolo.
- Şi crezi că este a ei? Gura lui deveni rigidă, iar temperatura din încăpere păru să scadă cu zece grade.
- Da. ADN-ul o va spune.
- Ai testat o parte din sânge?
Ea încuviinţă dând din cap.
Privirea lui era rece.
- Dacă e adevărat ce spui, poliţia ţi-ar fi luat lănţişorul. Joci la cacealma, domnişoară Bentz.
- Am trimis câteva picături... am pretins că sunt ale mele. Am un prieten care lucrează la laborator.
- Ce are asta de-a face cu mine?
- Nu vă pasă ce s-a întâmplat cu studentele dumneavoastră, doctor Grotto?
- Sunt nişte fugare, spuse el, ca şi cum ar fi fost convins. Sau ca şi cum ar fi vrut să se convingă.
- Credeţi că toate patru au părăsit pur şi simplu oraşul? Toate patru care au participat la cursul dumneavoastră? Toate patru care aveau specializare în engleză? Toate patru s-au trezit că vor să plece? A naibii coincidenţă, nu credeţi?
- Se întâmplă mult mai des decât crezi. Sunt tinere, şi din câte am înţeles eu au probleme.
- Şi au dispărut.
- Este posibil să li se fi întâmplat ceva, presupun, dar este mult mai probabil că au plecat. Grotto părea că se lupta cu dorinţa de-a o da afară şi cu nevoia de-a vorbi despre fetele dispărute.
- Fără urmă? întrebă Kristi sceptică.
- Domnişoară Bentz, chiar şi în zilele noastre, dacă cineva vrea să dispară, o poate face. Poate nu pentru totdeauna, dar măcar pentru o vreme. Cred că toate fetele vor apărea. Când vor dori ele.
- Asta-i o absurditate, spuse ea.
- Uşor de zis. Ai o familie care te iubeşte, nu-i aşa? Tată şi mamă care te iubesc la nebunie?
Ea nu răspunse, nu voia să vorbească despre ea. Refuzase să menţioneze că mama ei murise cu ani în urmă într-un accident de maşină şi că tatăl ei îşi revenise cu greu, după ce-şi înecase amarul în băutură. Nici nu menţionă faptul că era adoptată. Cu cât ştia mai puţine Grotto despre ea, cu atât era mai bine.
În acel moment, telefonul lui sună. Lucreţia.

- Scuză-mă, spuse el. Apoi în receptor. Alo? Oh, da... sunt pe drum... îmi cer scuze pentru întârziere. Voi fi acolo în - își verifică ceasul de la mână - cincisprezece minute... da... la revedere. închise și se ridică în picioare, asta însemnând că întrebările luaseră sfârșit. Chiar trebuie să plec. își luă servieta, se duse la ușă și o deschise.

Ea întinsese coarda cât putuse de mult.

Și nu descoperise nimic.

- Salut-o pe Lucreția din partea mea, spuse ea în timp ce ieșeau din birou, și spune-i că aș fi recunoscătoare dacă m-ar suna.

Grotto se holbă la ea și în acea clipă Kristi observă paloarea tenului lui. Oare atinsese un punct sensibil? Dar paloarea persistă și după trecerea șocului. De pe chipul lui Grotto dispăru orice urmă de culoare și Kristi avu presentimentul clar că el, ca atâția alții pe care-i văzuse în campus, s-ar putea ca în curând să moară.

- Ce este? întrebă el când descoperi că ea îl privea fix.

- Aveți grijă, spuse ea și văzu întrebarea din privirea lui. Nu știu în ce sunteți băgat, doctore Grotto, sau cât de adânc, dar este periculos.

El râse cu jumătate de gură.

- Ți-ai creat propriul mit, nu-i așa?

Oare așa era?

I-ar fi putut spune că îl văzuse cum își pierde culoarea din obraji și devine cenușiu - un semn, era sigură, pentru o moarte sau un destin grav, iminent. Dar el doar ar fi râs de ea și mai mult, crezând că era dusă cu pluta, așa cum făcuse și Ariei.

Oare la ce se așteptase? Că el va da înapoi și va spune tot, că-i va vorbi despre vreun cult întunecat, demonic? Că va recunoaște că le-a omorât pe fete și că - mai ce? - le-a băut sângele? Sau că l-a băut mai întâi și apoi le-a omorât?

Grotto încuie ușa. Dacă crezuse că el îi se va confesa, pentru a-și mântui sufletul, și că va reuși să rezolve cazul sau măcar să capete niște informații pentru afurisita ei de carte, se înșelase amarnic.

Urcă scările până la primul etaj și-l găsi pe Jay stând pe o bancă lângă scări. La mai puțin de cincisprezece metri de ușa lui Grotto.

- Bravo, Sherlock, spuse el și ea-i aruncă o privire gen „nu te pune cu mine".

- Ai auzit, spuse ea în timp ce ieșeau prin ușa din față, înfruntând o rafală de aer rece, de iarnă.

- Am auzit că ai luat sticluța cu tine, l-ai tachinat în legătură cu ea, te-ai jucat cu probele!

- Am crezut că ar putea da rezultate.

- La naiba, Kris, asta nu făcea parte din înțelegere.

- Ar fi trebuit să-ți spun, recunoscu ea în timp ce mergeau pe aleea de cărămidă printre alți studenți care traversau grăbiți campusul. Biciclete și skateboarduri treceau

pe lângă ei, iar un tip cu doi câini în lesă alerga în direcţia opusă.

- **Dar ştiai că, dacă ai fi făcut-o, nu te-aş fi lăsat să te joci cu asta. Ce a fost în capul tău?**

Nu voia să încerce să-şi găsească scuze. în schimb, spuse:

- **Se presupune că trebuia să aştepţi afară.**
- **Da, ei bine, am vrut să fiu un pic mai aproape, pentru orice eventualitate.**
- **Care eventualitate? Că m-ar fi atacat?**

Jay ridică din umeri. Mâinile lui erau adânc vârâte în buzunarele jachetei.

- **Poate. Doar l-ai momit al naibii de tare. El o luă de braţ şi o trase din calea unui biciclist care o luă de-a curmezişul prin curtea interioară. De acum înainte, fără secrete. Dacă suntem amândoi implicaţi în asta, trebuie să fim sinceri unul cu celălalt.**

Ea încuviinţă dând din cap.

- **în regulă.**

Nu părea să o creadă, dar nu-i lăsă braţul în timp ce mergeau repede spre asociaţia studenţilor. Jay deschise uşa şi intrară. Un miros de aer cald îi lovi şi zgomotul râsetelor, muzicii şi conversaţiilor umplu zona deschisă unde studenţii îşi petreceau timpul, unii studiind, alţii conectaţi la iPod-uri, alţii vorbind cu prietenii. Păreau atât de inocenţi, atât de inconştienţi de răul care, după cum credea Kristi, se ascundea în fisurile şi colţurile campusului.

„Cine va fi următorul?" se întrebă ea şi se gândi la paloarea ce apăruse pe chipul lui Grotto.

- **L-ai crezut? Vocea lui Jay o trezi la realitate.**

Ea scutură din cap.

- **Ascundea ceva. în ciuda căldurii încăperii bine luminate, simţi o răceala în adâncul sufletului. Ridică privirea spre Jay şi văzu că avea o privire neliniştită. Şi mînţea printre colţi.**

25

y se afla în biroul său şi studia la microscop o fotografie a braţului retezat. Desigur, văzuse braţul, dar acesta era păstrat la rece în speranţa că trupul de care fusese desprins va fi găsit. Mai erau şi pozele de pe computer, care puteau fi mărite, dar uneori metodele mai vechi erau cele mai familiare.

Joia stătea în laborator zece ore. Acum aproape că era timpul să plece. Era agitat. Irascibil. Se întorsese la New Orleans cu inima grea, deşi Kristi insistase că totul va fi bine. Ea nu-i ascultase niciunul dintre argumente şi nu acceptase în niciun chip să locuiască în casa mătuşii lui sau măcar să păstreze câinele. Se mutase înapoi în apartamentul ei, în ciuda protestelor lui. Ţinea constant legătura cu ea, prin telefon sau e-mail, şi până acum totul era în regulă.

Până acum.

Şi cum te-ai simţi dacă i s-ar întâmpla ceva?

încercă să nu se gândească la cel mai rău scenariu, dar deja i se contura în minte, gata să se năpustească din nou

asupra conştiinţei sale. Trebuia să înceteze să-şi mai facă griji pentru Kristi. Aşa cum îi spusese ea iar şi iar, era adultă. Putea avea grijă de ea însăşi. Chiar jurase că nu o deranja ideea că persoana care filma putea încerca să intre în apartamentul ei. Spunea că îl aşteaptă cu braţele deschise.

- Prostii, mormăi el, concentrându-se din nou asupra unei decolorări dintre cot şi încheietura mâinii.

- Vorbeşti cu mine? întrebă Bonita Washington când intră în zona laboratorului, privind spre microscop.

- Cred că vorbeam cu mine, spuse el, dându-şi scaunul înapoi. Observi ceva neobişnuit la braţul acesta?

Ea arătă spre fotografie.

- îi lipseşte un corp.

- Deşteaptă chestie. Altceva?

- Oja nu i se potriveşte cu rujul, oh, aşteaptă...

Washington, de obicei severă şi încruntată, chiar zâmbi.

- Vorbeam despre asta, spuse ea, arătând cu degetul o pată pe pielea antebraţului. Ce-ţi spune?

- Nu sunt sigur.

- Ce zici despre îngheţare?

Jay privi din nou.

- Ca atunci când laşi o bună bucată de vreme un pui în congelator, şi ambalajul nu este sigilat, sau chiar dacă este?

El îşi trase scaunul înapoi spre zona de lucru şi, folosind microscopul, studie pata de pe braţ.

- Crezi că braţul... nu, cadavrul a fost îngheţat înainte de-a fi aruncat în mlaştină.

- Îhî.

- Deci criminalul nostru le ţine în viaţă, gândi el cu voce tare. Speranţa că le putea găsi pe studente în viaţă lovi cu putere.

- Nu ştiu ce le face, dar la un moment dat, aş putea să-mi pun la bătaie noul meu Porsche că această femeie a fost îngheţată.

- Credeam că tu ai un Pontiac.

- Până acum. Dar dacă aş avea un Porsche, aş pune pariul. Dădu din cap, ca şi cum ar fi fost de acord cu ea însăşi. Nu aş putea risca să o pierd pe Marea Am.

De ce ar ţine ucigaşul cadavrele la rece? De ce nu le aruncă după ce le omoară? Nu voia ca ele să putrezească şi să miroasă, nu le putea duce destul de repede într-un loc în care să se debaraseze de ele? Şi de ce nu era deloc sânge în braţul retezat?

Jay lovi de masă capătul cu gumă al creionului.

Ce fel de nebun se afla în spatele întregii poveşti?

Din nou, se gândi la Kristi, dar de data asta nu-şi mai putu ţine spaima în frâu.

Până miercuri, Kristi nu făcuse niciun pas în plus spre aflarea adevărului. Nimeni nu îndrăznise să vină în apartamentul ei; întâlnirea cu dr. Grotto nu-i produsese acestuia nicio tulburare; chiar avusese tupeul să o numească la curs şi îi zâmbise aproape dulce. Chat-urile, pe care le

frecventa în fiecare noapte, sperând să dea peste DrDoNoGood sau JustO, fuseseră un fiasco. Deveniseră destul de tăcute, poate din cauza examenelor care se conturau în următoarele săptămâni. Lucrurile în campus erau liniştite.

Aproape prea liniştite.

Calmul dinaintea furtunii, îşi spuse ea în timp ce mergea cu bicicleta prin curtea interioară, îndreptându-se spre cursul de stilistică. îşi legă bicicleta de suport, apoi intră grăbită în clădire. Puţin înaintea ei le văzu pe Zena şi Trudie.

Perfect.

Ele nu se grăbeau. Kristi micşoră distanţa dintre ele aşa că, atunci când ajunse la uşa sălii de curs, era în spatele lor. Zena găsi o bancă liberă. Trudie ocupă una alături de ea şi Kristi puse mâna pe una în apropiere. Se uită prin clasă. Nu frecventa şi Ophelia - JustO - acest curs? Dacă era aşa, fata nu se vedea pe nicăieri. Kristi intenţiona să încerce să se împrietenească cu ea după ultima lor întâlnire de la spectacol. „O", gândi ea, avea secrete de împărtăşit.

Nici Ariei nu se vedea pe nicăieri. De fapt, îşi dădu ea seama, Ariei nu fusese la niciun curs toată săptămâna.

Şi Kristi fusese martoră când îşi schimbase culoarea în alb-negru, ceea ce, pe termen scurt, nu însemna prea mult.

Şi totuşi...

Dacă nu ar fi fost sezonul gripei, Kristi probabil că ar fi devenit suspicioasă. Dar îşi propuse în minte să se intereseze de fată.

în timp ce Preston începu prelegerea, ea privi din nou la Zena, dar nu atrase atenţia fetei. Va trebui să aştepte. Se prefăcu interesată de dr. Preston, ascultând prelegerea despre importanţa perspectivei şi clarităţii în stilistică, dar se strădui să nu adoarmă.

Astăzi, părea a fi mult mai mulţumit să-şi sprijine şoldurile de marginea biroului decât să se deplaseze de colo colo. Totuşi, aruncă creta în aer. Avea o expresie destul de afabilă, însă, sub bronzul şi aspectul californian, Kristi crezu că observă un aspect mai dur.

Dar oare nu experimentase ea acelaşi sentiment cu dr. Grotto şi Emmerson? Chiar şi cu profesoara Senegal, mama gemenilor, care părea a avea partea ei întunecată pe care o ascundea în spatele ochelarilor lustruiţi şi al buzelor roşietice.

Cei mai mulţi studenţi erau la fel de plictisiţi ca şi ea. Kristi începea să-i recunoască. La câteva bănci distanţă se afla Marnie, blonda pe care o urmărise în Casa Wagner. Se pare că Marnie făcea şi ea parte din grupul de prietene care le includea pe Trudie şi Grace. Şi mai era şi Bethany, o altă fată de la cursurile lui Kristi. Conştiincioasă, lua notiţe, iar degetele ei zburau peste tastatură, ca şi cum dr. Preston oferea răspunsuri la problemele universului.Una dintre *acelea,* gândi Kristi, în timp ce fata punea o întrebare pentru a clarifica un aspect al simbolismului. O adevărată linguşitoare.

Hiram se încrunta în scaunul lui şi Mai era concentrată asupra prelegerii, luând agitată notiţe.

***Salvaţi-mă.* Acest curs era prea simplu pentru gusturile ei. Ea deja vânduse articole despre crime adevărate şi nu voia decât să-şi îmbunătăţească talentul pentru cartea pe care plănuia s-o scrie. Nu era sigură că dr. Preston era răspunsul.**

Probabil că-i citise gândurile.

- **Domnişoară Bentz? spuse el, cu vocea mocnind de autoritate.**

Ea încremeni.

- **Te plictisesc? întrebă el şi, când o privi, ea-şi dori să intre în podea. Sau pe tine? spuse el mutându-şi privirea spre Hiram Calloway.**
- **Da, spuse Hiram cu insolenţă. Ceva de genul ăsta.**
- **Ceva de genul ăsta? spuse Preston, rupând creta în pumn.**
- **în regulă, nu, chiar o faci. Mă plictiseşti. Eu vreau să scriu. Nu cred că trebuie să studiem simbolismul sau metaforele. Am făcut cu toţii asta în liceu. Acesta nu ar trebui să fie un curs universitar? La naaaiba! Spunând asta îşi închise laptopul, îşi vârî cărţile în rucsac, îndepărtă scaunul cu piciorul şi părăsi clasa.**

Kristi crezu că se va dezlănţui infernul. Dar furia de pe chipul lui Preston dispăru repede.

- **Dacă mai este cineva care simte la fel ca domnul Calloway, îl invit să plece în acest moment.**

încăperea deveni foarte tăcută. Nimeni nici măcar nu îndrăzni să tuşească.

Privirea lui Preston trecu peste fiecare student. După ce decise că nimeni altcineva nu intenţiona să plece, el îşi drese vocea.

- **Bine. Să continuăm...**

începu din nou să arunce creta şi să se plimbe prin sală.

Kristi făcu tot posibilul să fie atentă. Dar era greu. Hiram avea dreptate, cursul era foarte plictisitor.

Privi spre ceas şi petrecu următoarele patruzeci şi cinci de minute observând că Trudie şi Zena se prefăceau interesate de curs în timp ce-şi trimiteau una alteia SMS-uri. îşi ţineau celularele chiar sub bancă şi erau destul de experte să lucreze cu tastele şi să-şi trimită mesaje fără a fi prinse, ceea ce era puţin ciudat. Aici erau la colegiu, nu la liceu. Dar Kristi îşi juca şi ea rolul ei, încercând din răsputeri să citească informaţiile pe care şi le trimiteau.

în mare parte se dovedi a fi imposibil. Ecranele erau prea mici, dar ea surprinse un rând sau două şi notă repede prescurtările pe care le vedea. CW apărea în mod frecvent... *Casa Wagner?* Sau doar îşi dorea ea să fie aşa? Mai văzu şi Grto, care presupunea că se referă la dr. Grotto şi o serie de numere, care, credea ea, se refereau la ziua de vineri, care însemna mai mult decât începutul weekendului, era şi ultima reprezentaţie cu *Oricine.* Restul informaţiilor nu aveau niciun sens, dar ea totuşi le notă.

Când cursul se termină, ea se afla din nou în spatele celor două fete, dar nu văzu niciun motiv să intervină în conversaţia lor, nici nu auzi nimic care să merite să fie reţinut.

Era ca şi cum întreaga lume îşi ţinea respiraţia.

Afară era la fel. Atmosfera era calmă încă. Cerul era plin de nori plumburii care nu păreau să se mişte.

I se ridică părul pe mână şi, deşi totul părea în regulă, ea ştia, în adâncul sufletului, că răul stătea ascuns în întuneric.

Era vineri, trecut de patru, şi Porţia era un pic agitată din cauza celor opt - sau fuseseră nouă? - ceşti de cafea pe care le băuse de-a lungul zilei. Trebuia să o lase mai moale. Astăzi, se oprise din numărat când ajunsese la şase, chiar dacă trecuse la cea fără cofeină la începutul după-amiezii. încă mai simţea efectele după ce lăsase maşina în parcarea de la secţie. Probabil, mai mult din cauza lipsei de somn decât a cofeinei. Lucrase în ture de douăsprezece ore, opt după ceas, patru în timpul ei liber. Când ajungea acasă îşi făcea exerciţiile de rutină timp de patruzeci şi cinci de minute, mânca ceva preparat la microunde, fără grăsimi, cu puţini carbohidraţi, fortificat cu vitamine, o masă fără gust, apoi o luă de la capăt, luând doar o pauză pentru un pahar cu vin în timp ce privea. Totul ca să scape de cele nouă kilograme care nu se dădeau duse de când împlinise treizeci de ani şi renunţase la ţigări.

Uneori, se întreba dacă făcuse alegerea corectă.

în fiecare seară, era îngropată în muncă şi nici măcar nu voia să se gândească la cât câştiga pe oră. Ar fi fost prea deprimant.

- Aminteşte-ţi de beneficii, îşi spunea ea iar şi iar în timp ce transpira din cauza exerciţiilor, ajustând muzica cu paşii ei care se întețeau.

Mai era şi simplul fapt că-şi iubea meseria. *O iubea.* Nici mai mult, nici mai puţin. Chiar dacă însemna să doarmă singură în patul ei mare în majoritatea nopţilor.

Trebui să-şi reamintească asta în timp ce trecea de uşile secţiei şi se îndrepta spre biroul ei. îşi petrecu ultimele patru ore vorbind cu martorii dintr-un caz de violenţă domestică şi era nervoasă din cauza declaraţiilor contradictorii. Jumătate dintre cei prezenţi la petrecerea unde se întâmplase presupusul incident însistaseră că soţia era de vină; ea-şi necăjise bărbatul flirtând cu fratele acestuia, apoi chiar încinsese lucrurile lovindu-l în stomac. Cealaltă jumătate spusese că soţul, un tip posesiv şi gelos, despre care se ştia că

foloseşte ceva steroizi, reacţionase exagerat: îşi luase arma şi-şi împuşcase mortal soţia.

Reacţionase exagerat... nu, pe bune? Cum de puteau fi oamenii atât de proşti?

Porţia mai avea vreo două ore de lucru la hârţogăraie şi apoi urma să încheie ziua. Turele se schimbau şi era multă activitate în secţie: telefoanele sunau, computerele bâzâiau, suspecţii în cătuşe stăteau la birouri afirmând că sunt nevinovaţi şi protestând împotriva tratamentului aplicat de poliţişti.

Trecu pe lângă biroul uneia dintre tinerele secretare. O explozie de culori în formă de garoafe şi trandafiri indica faptul că se gândea cineva la ea. Porţia îşi scoase haina şi o atârnă într-un cuier de lângă biroul ei, în timp ce râsul izbucni de undeva de lângă fax. Apoi privi spre ceea ce părea a fi un munte de rapoarte care trebuiau procesate.

Cam atâta despre societatea fără hârtii.

Verifică unele dosare. Reamintindu-şi că *nu* dorea o ţigară, ea sortă hârtiile şi o groază dintre e-mailurile ei.

Telefonul sună scurt. Ridică receptorul, cu ochii încă la monitorul computerului.

- **Omucideri, detectiv Laurent.**
- **Sunt Jay McKnight de la laboratorul de criminalistică. Am numele tău de la Sonny Crawley. Cred că a cerut ceva în numele meu.**
- **Oh, aşa este. Chiar voiam să vorbesc cu tine. Interesul ei se mută imediat de la hârtii şi începu să tasteze nişte comenzi. Chiar voiam să te sun puţin mai târziu. Aveam nişte treburi de terminat... aici erau. Găsi dosarele corecte şi le scoase în faţă. Să vedem. Mi-a luat ceva timp, dar am o listă cu potenţiale camionete, toate de familie şi închise la culoare, cu numere de Louisiana, deţinute de persoane care lucrează la colegiu. Ţi le trimit dacă-mi dai adresa de e-mail.**
- **Minunat. Jay îi spuse adresa. Porţia o va verifica înainte de a trimite listele, deşi recunoscuse URL-ul ca fiind cel al poliţiei statale.**
- **în această seară voi veni cu maşina într-acolo, adăugă McKnight. Pot trece pe la secţie, să facem schimb de informaţii.**
- **O idee bună. Poate până atunci voi avea mai multe informaţii despre verificările pe care le-ai cerut. încă mai lucrez la ele. Ea scoase dosarul lui Jay McKnight în computer. Deşi nu-l întâlnise în mod oficial, îi văzuse numele şi-l observase o dată la o scenă a crimei. Până acum totul era în regulă.**
- **Voi ajunge târziu. Lucrez până la şapte. Până ajung acolo, va fi aproape nouă. Atâta timp cât lucrurile rămân calme şi nu trebuie să fac ore suplimentare.**
- **Nu contează, voi fi aici, îl asigură ea, recunoscătoare că începea să creadă cineva din departament că aveau o problemă la AII Saints. O problemă mare.**
- **Ne vedem atunci.**

Porţia închise şi nu numai că trimise lista cu vehicule lui McKnight, dar scoase la imprimantă o copie şi pentru ea. Era surprinsă de cât de mulţi dintre cei care lucrau acolo deţineau o camionetă închisă la culoare. Era un grădinar, un ofiţer de la securitate, preotul care avea o camionetă mare, Chevrolet, neagră, din '98; asistenta unui profesor, pe nume Lucreţia Stevens, deţinea un vechi Ford Econoline, care arăta ca şi cum aparţinuse cândva altcuiva din familie; o altă persoană numită Stevens, soţul lui Natalie Croft, deţinea o camionetă verde-închis pe care o folosea în afacerea sa cu construcţii şi fratele doctorului Dominic Grotto era posesorul unei camionete închise la culoare. Porţia mai extinsese puţin aria, doar pentru că era suspicioasă în ceea ce-l privea pe tipul acesta. îi pusese întrebări de două ori. El era prea calm pentru ea. Era unul dintre aceia care se cred mai deştepţi decât restul lumii. în timpul conversaţiei cu ea devenise arogant, deşi se prefăcuse îngrijorat şi dornic să dea o mână de ajutor.

Dar Grotto nu era singura persoană din campus despre care ea credea că ascunde ceva. întregul afurisit de departament de engleză era plin cu tot felul de secrete. Chiar şi femeia aflată la conducere, Natalie Croft, era o savantă distinsă şi arogantă în care Porţia nu avea deloc încredere. Programa de studii fusese schimbată pentru a adăuga cursurile „la modă" şi „avangardiste", cum era chestia cu vampiri, un curs despre istoria rock-and-roll-ului şi altele pentru a atrage studenţi la AII Saints. Şi mai erau şi urmaşii lui Wagner. Numai despre ei singuri putea avea un întreg dosar. Georgia Clovis era ca o durere majoră în partea dorsală, se purta de parcă ar fi fost de sânge regal. Şi fratele ei, Calvin Wagner, un ticălos bogat care nu avea nicio slujbă din câte ştia Porţia, era cu siguranţă un ciudat. Cel de-al treilea copil, biata, firava Napoli, era doar la un pas de-a suferi o cădere nervoasă permanentă.

f în spatele familiei Wagner se afla preoţimea. Părintele Anthony „Tony" Mediera era un preot viguros, cu propria sa viziune despre colegiu, iar Părintele Mathias Glanzer, preotul împovărat cu conducerea departamentului de teatru, părea a fi plin de secrete.Lui Porţia i-ar fi plăcut să audă ce aveau nevoie să mărturisească fiecare dintre ei. i
Mai erau şi alţii, feţe noi în colegiu. Le verificase tuturor|; trecutul, dar nu găsise până acum ceva care măcar să sugereze ij
vreo ilegalitate. Totuşi, abia începuse verificările şi toată lumea [
avea ceva de ascuns. Toată lumea.
în afară de asta, cine spunea că suspecţii se limitează la [corpul profesoral al colegiului? Cum rămâne cu ceilalţi ; studenţi? Sau cineva care nu era înscris la colegiu, dar folosea Şi
campusul ca teren personal de vânătoare? j
Uşurel, încă nu ai niciun cadavru... doar un braţ cu ojă j pe unghii care, conform celor de la laborator, este la fel de j
la modă cum sunt terciul de ovăz la micul dejun.
Privi din nou lista cu maşinile închise la culoare şi se întrebă dacă vreunul dintre vehicule putea fi corelat cu fetele dispărute.
Era pe punctul de-a merge în sala de mese a angajaţilor să caute o băutură dietetică când telefonul ei sună. Ducând receptorul la ureche, îl sprijini între bărbie şi umăr.
- Omucideri, detectiv Laurent.
- Da, sunt Lacey, de la Persoane Dispărute.
Cu părul de un roşu-aprins şi hainele mulate. Cea cu atitudine.
- Speram să te mai prind.
- Ce este? întrebă Porţia, dar simţi acea furnicătură, acea mică senzaţie care-i spunea că la orizont vor apărea mai multe veşti rele.
- M-am gândit că vrei să ştii despre asta. Avem o altă persoană dată dispărută, de la acel colegiu. AII Saints. O studentă. Ariei O'Toole. Mama ei a trimis prin fax raportul din Houston, acolo locuiesc ei, adică ea şi tatăl vitreg. Sunt pe drum încoace. Nu mai are nicio veste de la fiica ei de mai bine de o săptămână şi niciunul dintre prietenii ei, cei pe care-i cunoaşte, nu au văzut-o. Fiica nu-i răspunde la telefoane şi asta se pare că e ceva neobişnuit, spuse Lacey cu un pic de sarcasm în voce. Imaginează-ţi una ca asta.
- Trimiţi pe cineva acolo?O maşină a fost deja trimisă. Deşi poate vrei să mergi cu ei.
- Asta aşa este. Voi lua o copie a raportului pe drum. închise. *Alta. La naiba, alta.*
îşi fixă tocul pistolului de umăr, apoi îşi puse haina şi-şi luă geanta. Se îndrepta spre holul care ducea la Persoane Dispărute când dădu peste Del Vernon. îi spuse versiunea prescurtată a ceea ce se întâmpla.

- Vin şi eu, zise el, cu maxilarul încleştat, cu o privire rece în ochii negri. Nu-mi place s-o spun, Laurent, dar este vorba de mult mai mult decât despre nişte puşti care dispar, adăugă el, punându-şi arma în toc şi luându-şi haina.

- Mă bucur că ai înţeles, în sfârşit, spuse ea în timp ce se îndreptau împreună spre uşile secţiei.

- Avem o persoană care pluteşte.

Montoya, ţinând cana cu cafea în mână, apăru grăbit în pragul biroului lui Bentz la ceva timp după ora patru. Purta haina sa de piele neagră, de firmă, şi un diamant în ureche.

- în susul râului, puţin mai departe de aici, adăugă el. Este încă în limitele oraşului. Femeie. Afro-americană. Stă în apă de ceva timp. Tocmai au pescuit-o.

Bentz ridică privirea din teancul de hârtii şi îşi dădu seama că partenerul său nu-i spune tot. Lăsă pixul jos.

- Şi?

- Şi are un tatuaj pe spate, chiar deasupra feselor. Cuvântul „Iove" împreună cu colibri şi flori.

Bentz se îndreptă de spate.

- Dionne Harmon, spuse el cu voce tare şi acel presentiment urât, pe care-l avea de când aflase despre fetele dispărute de la AII Saints, tocmai se înrăutăţi.

- Aşa se pare.

Montoya se sprijini cu umărul de dulapul cu dosare al lui Bentz, unul dintre cele salvate după ravagiile făcute de Katrina. Recondiţionat, era ceva ce-i aducea mereu aminte cât de rău poate fi.

- Trimit scafandri, să vadă dacă victima era singură sau dacă avea companie.

- Rahat! mormăi Bentz, deja ocolind biroul. îşi smulse haina dintr-un cuier de pe hol. Să mergem. Conduc eu.

- Nu, eu voi... nu contează, conduci tu. Şi mai e ceva.

- Altceva?

- Deci nu ai aflat despre braţul pe care l-au găsit în burta aligatorului?

- Despre ce dracu' vorbeşti? Stomacul lui Bentz protestă pentru că ştia ce va urma.

- îţi explic pe drum.

Montoya îşi termină cafeaua şi aruncă paharul de hârtie într-un coş de gunoi din biroul lui Bentz. Merseră printre birouri şi Bentz zări un televizor. Posturile locale prezentau imagini ale unei bărci de căutare şi salvare de pe Mississippi. Se întuneca, dar echipajul instalase reflectoare şi camere.

- Nenorocitul naibii, mormăi Bentz.

Căută în buzunar un pachet de Juicy Fruit şi-l desfăcu în timp ce coborau scările şi ieşeau în parcare, unde razele unui soare de iarnă, care se stingea repede, se luptau să treacă printre nori. Câteva dintre ele se reflectau în nenumăratele băltoace de pe asfalt, dar întunericul se lăsa repede.

Bentz se sui la volanul maşinii lui, Crown Vie. în timp ce Montoya, acoperind pârâitul radioului şi zăngănitul motorului, îi explică despre braţul descoperit în mlaştina aflată la nord de New Orleans, Bentz conduse spre un loc aflat în jurisdicţia lor unde echipajele înconjuraseră cu bandă o zonă a digului.

Echipele de filmare deja aflaseră despre descoperire şi plecaseră la vânătoare. Deasupra, două elicoptere ale departamentelor de ştiri, cu reflectoare puternice străpungând înserarea, concurau pentru o imagine mai bună a locului. Poliţiştii în uniformă ţineau la depărtare mulţimea care tot creştea.

Bentz aproape că-şi dori o vreme mai rea care să ţină mizeriile în loc. Apa era groasă şi noroioasă, mirosul umed şi rece al fluviului Mississippi îi umplea nările. Se stârni un vânt rece

- .Detectiv Bentz!

Se întoarse şi văzu o reporteriţă frumoasă, agitându-şi microfonul şi făcând o introducere pentru el.

- Puteţi confirma că a fost găsită o femeie în râu?

- Tocmai am ajuns aici.

- Dar se pare că a fost scos un cadavru din Mississippi şi există unele speculaţii că ar putea fi una dintre fetele care au dispărut de la colegiul AII Saints din Baton Rouge.

- Acesta este un salt cam mare, spuse el, încercând să se abţină.

- Şi nu este adevărat că a fost recuperat un membru dintr-o mlaştină în apropiere de Baton Rouge?

***Nenorocitul naibii,* gândi el, dar se întoarse şi spuse:**

- Nu pot spune asta, dar sunt sigur că ofiţerul care se ocupă cu relaţiile cu publicul va face o declaraţie presei. ii oferi femeii un zâmbet profesional, apoi trecu pe sub banda care înconjura scena crimei.

- Detectiv Montoya! strigă femeia.

- Nu am nimic de comentat.

Se strecură la rândul lui pe sub bandă şi împreună se apropiară de marginea apei, unde erau deja strânşi cei de la criminalistică şi medicul legist. Bonita Washington dădu din cap spre ei, cu o expresie severă.

- Dionne Harmon? întrebă Bentz.

- Tatuajul este acelaşi. Este afro-americană. Cam de aceeaşi vârstă, mărime şi formă.

Washington se îndreptă spre un sac pentru cadavre, trase fermoarul, protejând conţinutul cu propriul trup pentru a nu fi văzut de deasupra.

Bentz privi chipul parţial descompus al fetei care fusese cândva o femeie frumoasă, de culoare. Fiica cuiva. Soră. Prietenă. Deci nimănui, mai ales, nemernicului ei de frate, nu părea să-i pese. Se încurcase cu o năpârcă de prieten, din câte auzise. Goală, cu mâinile vârâte în pungi de către criminalişti în speranţa că se luptase cu agresorul şi că-i mai rămăsese o urmă de ADN sub unghii, ea stătea întinsă cu ochii deschişi, fără viaţă în interiorul sacului greu.
Deasupra lor elicopterele planau, tulburând apa vâscoasă.
Bentz avea puţine speranţe că vor găsi suficient ADN degradat pentru a fi de folos.
Stomacul i se agită. îşi mută privirea.
- **Ticălosul dracului, mormăi Montoya.**
- **Dionne Harmon a dispărut în urmă cu un an, spuse Bentz, calculând în minte stadiul de descompunere.**
- **Da, ştiu, Washington deja i-o luase înainte. Cadavrul acesta pare că nu a stat în apă decât câteva zile, iar înainte de asta... Ea ridică din umeri.**
- **A fost în viaţă, spuse Bentz. Mintea lui lucra repede. Deci o ţine în viaţă, încuiată, timp de un an, apoi decide s-o omoare?**
- **Posibil. Washington era evident la fel de încurcată ca şi el.**
- **Cunoşti cauza morţii?**
- **Nu încă, dar am observat nişte răni pe trup.**
- **De la ce?**
- **Nu ştiu încă, dar pare a fi o urmă de muşcătură pe gât. Washington arătă spre cele două găuri de sub urechea femeii moarte. Şi apoi alta, mai largă şi numai una singură, aici, deasupra jugularei. Şi alta la carotidă.**

Ridică privirea spre el, apoi trase fermoarul sacului.

26
1

Bentz se îndreptă.

- **Ce înseamnă asta?**
- **Nimic bun, spuse ea, îngrijorată. Nimic bun.**
- **Hei! Un strigăt dinspre barcă.**

Bentz îşi adună toate forţele în timp ce elicopterele se repeziră pentru a prinde o imagine mai bună. El ştiu ce avea să urmeze. Ofiţerul de pe punte strigă, acoperind sunetul rotoarelor elicopterului:

- **Se pare că mai avem una!**

•^Cristi tăie apa, înotând cu putere, cu mişcări egale şi rapide. încerca să găsească o modalitate de-a pătrunde în cercul intim al studentelor care, era sigură, erau implicate în cultul vampiric. Chiar intrase online şi postase o ofertă: Caut Suflete Pierdute. Apoi, urmând moda de-a cere ajutor pe Internet, ea îşi exprimă dorinţa, sub numele ABnegl984, să intre în contact cu alţi oameni, care cred în suveranitatea vampirilor. Nu ştia dacă-i va răspunde cineva, nu ştia nici măcar dacă cererea ei va fi înţeleasă, dar ieşise la pescuit şi era interesant de văzut ce va prinde.

Probabil că nimic, decât nişte rataţi ciudaţi, cel mai probabil toţi având sub treisprezece ani.

Dar vestea cea bună era că, până acum, nu văzuse nicio filmare video din apartamentul ei pe Internet. Căutase pe MySpace, YouTube şi pe alte câteva site-uri şi nu găsise niciun filmuleţ, de proastă calitate şi întunecat, cu ea şi cu Jay făcând dragoste. Să sperăm că aşa va şi rămâne. Atunci cine pusese camera acolo? întorsese ideea în minte de sute de ori şi mereu se întorcea la Hiram Calloway. Cine altcineva putea fi? Cineva care să dăduse drept reparator? Nu ştia, dar o făcea să fie a naibii de nervoasă. Ascunsese această stare de Jay, pentru că nu voia ca el să insiste să se mute de-acolo.

La capătul piscinei, se scufundă, se împinse şi porni în ultima tură. În tot acest timp, se gândea la următoarea mişcare şi la cât de sătulă era de acest joc de-a aşteptarea. Era timpul să acţioneze. Plănuia să înceapă asta la finalul reprezentaţiei lui *Oricine*. Apoi intenţiona să aibă o discuţie faţă în faţă cu Părintele Mathias. El părea a fi implicat cumva în toate astea, îl văzuse la Casa Wagner, venind din subsol. Şi era apropiat de Georgia Clovis, cât şi de Ariei O'Toole, care lipsise toată săptămâna.

Când Kristi le văzuse pe prietenele lui Ariei la asociaţia studenţilor, ieri după-amiază, se oprise intenţionat lângă masa lui Trudie şi Grace şi le întrebase dacă ştiau ceva de ea.

Mușcând din bucăţele de pui şi din crema cu usturoi şi ierburi aromate, ele insistaseră că dispariţia lui Ariei nu era câtuşi de puţin ciudată. Lui Ariei îi plăcea să aibă spaţiul ei şi, uneori, mai ales atunci când studia pentru un examen important, dispărea, şi nu-şi făceau apariţia decât ca să se aprovizioneze cu cafea. Chestia asta inteligentă fusese spusă de Grace, fata aproape anorexică, cu aparat dentar şi cu părul de un roşu electrizant.

Trudie încuviinţase dând din cap, fiind de acord cu afirmaţia lui Grace.

- **Toată lumea are nevoie de o pauză, spusese ea, băgând o bucăţică de pui într-un pahar mic cu sos. Doar că Ariei are nevoie de mai mult decât majoritatea. Dădu din cap, ca şi cum ar fi fost de acord cu ea însăşi.**

Kristi încercase să mai facă conversaţie cu fetele, dar ele păreau mai interesate de mâncarea lor decât îngrijorate în legătură cu Ariei cea Studioasă. Dar fuseseră mai prietenoase decât de obicei, făcându-i loc să-şi tragă un scaun din plastic, aşa că ea consideră că făcuse un progres.

26
1

Ele pălăvrăgiseră despre nerăbdarea cu care aşteptau cea de-a doua reprezentaţie a piesei „chipeşului" părinte Mathias, lăsând să se înţeleagă că era „păcat" că preotul jurase să fie celibatar. Apoi spuseseră ceva despre o întâlnire la un pahar înainte de spectacol. Obişnuiau să bea ceva la Watering Hole, chiar lângă campus, înainte de-a merge la spectacol.

- **Ar trebui să vii cu noi, spusese Grace, evident încercând să fie politicoasă. Trudie îi aruncă o privire şi Kristi ridică din umăr ca şi cum invitaţia n-o interesa prea mult.**
- **Poate voi veni. într-o zi, fusese Kristi de acord, ignorând expresia circumspectă a lui Trudie.**
- **Bine. Grace era mulţumită, sau cel puţin aşa părea.**

Nu la fel era şi prietena ei. Trudie, evident agitată, îşi

ridicase cu un gest nervos coada groasă de păr negru, şi în timpul acesta se încruntase spre Grace.Kristi se prefăcu neinteresată. Nu ştia cum să ia această fragilă creangă de măslin a prieteniei, dar „prietenele" lui Ariei ştiau ceva; era sigură de asta. Trebuia doar să le câştige încrederea, să pretindă că era ca ele. Asta va fi cam dificil pentru că, cu cât afla mai multe despre fetele care păreau candidate de primă mână la cultul vampiric, cu atât le plăcea mai puţin.

Ieşi din piscină, îşi făcu repede duş, se şterse cu prosopul şi îşi îmbrăcă hainele. Muşchii, care fusese încordaţi timp de două zile, erau mai relaxaţi şi mişcarea o mai înviorase puţin, ridicându-i moralul şi făcând-o să se concentreze la ceea ce avea de făcut pentru a afla adevărul despre cele patru fete dispărute şi afurisitul de braţ retezat. Nu era rău că Jay se întorcea în această noapte.

Chiar îi lipsise.

Cine s-ar fi gândit la asta?

Cu o umbră de fard, cu părul strâns într-un coc umed şi cu sticluţa, pe care îi jurase lui Jay că nu o va mai atinge, atârnată de lănţişorul din jurul gâtului, ea ieşi din vestiar şi păşi în noapte. Cât timp stătuse în piscină, întunericul se lăsase ameninţător. Nu se vedea nicio stea deasupra lămpilor stradale şi vântul, care fusese potolit toată ziua, acum bătea cu putere, suflând în rafale printre copaci, împingând câteva frunze ude de-a lungul peluzei campusului şi pişcând-o de ceafă.

Tremurând, ea merse repede pe aleea de lângă Greek Row, traversă una dintre străzile aglomerate de lângă campus şi deschise uşile de sticlă de la Watering Hole. Le văzu pe Trudie, Grace şi Marnie, blonda pe care o urmărise în Casa Wagner, stând la o masă înaltă, în stilul celor de cafea, într-un colţ al încăperii întunecate. Toate cele trei fete erau ghemuite asupra unor pahare cu picior, pline cu un amestec de un roşu strălucitor.

Kristi se îndreptă în direcţia lor, forţându-se să zâmbească.

Era timpul pentru spectacol.

Apartamentul lui Ariei O'Toole arăta ca şi cum nu mai fusese nimeni înăuntru de zile întregi. Vasele erau grămadă în chiuvetă, patul nefăcut, o pungă cu chipsuri era vârâtă prin aşternuturi, sosul de brânză dintr-un recipient lângă pat era vechi şi acoperit de crustă.

- **Ceva nu este în regulă, spuse Porţia în timp ce ea, poliţiştii în uniformă, administratorul apartamentului şi Del Vernon înaintau încet prin studioul cu cărămizile lui decorative, spre o perdea care separa zona dormitorului de sufragerie. Priveşte locul acesta.**
- **Nu este nicio urmă de luptă, remarcă Del.**

26
1

Cel puţin asta era adevărat.

- Deci este neglijentă, spuse Del. Nu a mai făcut curăţenie de câteva zile.

Porţia deschise singurul dulap. Totul era îngrijit aranjat, hainele erau aşezate pe culori, pantofii lustruiţi şi păstraţi în perechi ordonate. Lucrurile din sertare erau meticulos aranjate, ca şi cărţile de pe rafturi, aşezate în ordine alfabetică.

- Nu prea cred. Fata este obsedată de curăţenie, dar nu a mai strâns după o gustare târzie.

Deschise uşa unui mic frigider şi văzu conţinutul aranjat cu mare grijă. Se dădu la o parte pentru ca Del să poată vedea.

- Nu este leneşă, fu el de acord.

Porţia se întoarse spre uşă, în pragul căreia se oprise administratorul apartamentului.

- Când ai văzut-o ultima dată? îl întrebă Porţia.

Chel, cu un breton roşiatic înspicat cu fire albe care se potrivea cu o barbă nerasă de câteva zile, era nervos că poliţia se afla acolo.

- Nu ştiu... hm, sigur am văzut-o weekendul trecut, ducând gunoiul la tomberoanele de afară şi apoi... oh, la naiba... El îşi frecă capul, şi umerii lui sfrijiţi se mişcară în sus şi-n jos ca şi cum ar fi fost traşi de sfori. Cred că ducea nişte rufe sus... Să vedem, eu strângeam frunzele moarte. Cred că asta a fost sâmbătă după-amiaza.

- Şi de atunci?

El neagă dând din cap.

- Am patruzeci de apartamente aici, nu ţin socoteala fiecăruia. Arăt eu ca o mamă casnică?

***Defensiv,* observă Porţia.**

- Ai o cheie de la cutia ei poştală?

- Majoritatea puştilor folosesc celularele, spuse administratorul.

- Atunci nu-i pot verifica mesajele şi nici nu primeşte ziare.

Dar mirosea ceva în acest loc, un miros de gol, de învechit, iar o cană cu cafea fusese uitată pe cuptorul cu microunde.

Merseră afară la cutia poştală. Se strânseseră o grămadă de facturi şi chestii publicitare. Conform raportului, Ariei nu avea o slujbă, dar ar fi trebuit să meargă la cursuri. Porţia vorbise cu mama ei, care era în pragul isteriei şi se pregătea să ia următorul zbor de dimineaţă, sperând să-şi găsească fiica. Porţia o sunase pe femeie şi-i spusese că poliţia se ocupa de caz. Sunaseră la toţi prietenii lui Ariei, la vecini şi verificaseră spitalele locale. Fata nu avea maşină, dar avea celular şi bicicletă. Poliţia din campus căuta bicicleta. Porţia verificase de două ori la bancă, să vadă dacă fusese folosită cartea ei de credit, dar până acum nu se mai înregistrase nimic.

Mama lui Ariei nu era convinsă că se făcea tot ce trebuia, îi spusese numele companiei de telefonie mobilă a fiicei sale şi-i spusese că telefonul lui Ariei era echipat cu un dispozitiv de urmărire, dar nu voia să se consoleze cu asta.

- Fiica mea nu este ca celelalte fete, argumentase ea. Am citit despre ele, acele... acele fete de care nu-i pasă nimănui. Nu contează că eu şi Joe suntem divorţaţi, amândoi ne iubim fiica şi... şi vom face orice, *orice* să o găsim!

- Vă voi suna imediat ce aflu ceva, o asigură Porţia mai hotărâtă ca niciodată să o găsească pe Ariei.

Spera ca fata să fie găsită în viaţă.

Celularul ei sună în timp ce încuiau apartamentul. Identificarea apelantului indica departamentul de poliţie din New Orleans.

26 1

- **Laurent, Omucideri, spuse ea în mod automat în timp ce păşea afară, cu un pas în urma lui Del Vernon, care încă mai discuta cu administratorul neliniştit.**

Detectiv Bentz, New Orleans, Omucideri, o informă o voce joasă, serioasă. Am aflat că lucrezi la cazul fetelor dispărute de la AII Saints, că le consideri potenţiale omucideri, spuse el fără niciun preambul

.Porţia trase aer în piept şi se opri sub o streaşină înclinată, în afară clădirii vechi. Del îi spunea ceva, dar ea-i făcu semn să tacă fluturând din mână.

- **Aşa este. Mă ocup de asta.**
- **Se pare că ai avut dreptate, spuse Bentz. în ultima oră, patru cadavre de femei, una afro-americană, trei caucaziene, toate în acelaşi stadiu de descompunere, toate părând a avea în jur de douăzeci şi ceva de ani, au fost scoase aici, din Mississippi. Uneia dintre fetele caucaziene îi lipseşte un braţ.**

Porţia expiră suspinând resemnată. Speranţele ei se năruiseră.

- **Caracteristicile fizice, culoarea părului şi a ochilor, tatuajele şi cicatricile sugerează că sunt fetele care au dispărut de la colegiu.**
- **în regulă, şopti ea. Deşi bănuise că o sfârşiseră rău, sperase că se înşela şi că ceilalţi din departament aveau dreptate, că Dionne, Monique, Tara şi Rylee erau încă undeva în siguranţă şi în viaţă. Ai spus că toate sunt în aceeaşi stare de descompunere? Dar au fost răpite la luni de zile distanţă.**
- **Vom şti mai multe odată ce vor fi examinate de medicii legişti, spuse el, cu o voce bine stăpânită.**
- **Cauza morţii?**
- **Nu ştim încă. La prima vedere, se pare că nu au stat în apă decât câteva zile, posibil o săptămână. Greu de spus. Ezită şi ea ştiu că lui îi trecea altceva prin minte.**
- **Ce mai este?**
- **Trupurile lor prezintă nişte răni ciudate, ca nişte perforări. Ai aflat că nu s-a găsit nicio picătură de sânge în braţul din mlaştină?**

- **Da. Deodată, avu o senzaţie de frig în interior. Se întări pentru ceea ce ştia că avea să urmeze.**
- **Se pare că nici aceste cadavre nu au pic de sânge în ele.**
- **Artere tăiate?**
- **Nu chiar, spuse el şi ea-i simţi furia. Dar s-ar putea ca sângele să fi fost extras din cadavre.**
- **Sângele lor a fost scurs, spuse ea, gândindu-se la rănile perforate.**
- **Poate vrei să vezi chiar tu asta la laborator.**
- **Aşa voi face, dar acum avem o altă fată dată dispărută.**
- **Cine? întrebă el cu sufletul la gură.**
- **O studentă de la AII Saints, pe nume Ariei O'Toole. Părinţii nu o pot localiza şi, după cum arată apartamentul ei, eu zic că este plecată de câteva zile.**
- **Nu-mi spune, are specializare în engleză?**
- **Aşa este.**
- **Şi a frecventat acel curs despre vampiri?**
- **Da.**

El înjură tare.

- **Vin imediat acolo. Cei din laborator îmi pot comunica telefonic raportul. Fiica mea este studentă la AII Saints. Are specializare în engleză.**
- **Chiar mă întrebam dacă o să apari, spuse Grace, luând o gură de băutură în timp ce Kristi se aşeza la masa din barul gălăgios. Muzica era dată la maximum şi o trupă se pregătea într-un colţ. Stai cu noi.**

Chipul lui Trudie se încordă. întâlni scurt privirea lui Kristi, evident nu la fel de încântată să o întâmpine ca Grace.

Marnie îşi dădu părul peste umăr şi spuse:

- **Da, stai jos.**
- **Martini roşu ca sângele.**

Grace îşi ridică paharul şi roti piciorul lung între degete. Conţinutul roşu aprins ameninţă să se reverse peste margine.

- **Ce conţine?**

- **Sânge, desigur. Ea-şi linse buzele, apoi luă o înghiţitură mare.**

- **Hmmm.**

Kristi încuviinţă dând din cap.

- **Da, cum ar fi sângele unei rodii sau afine, sau...**

- **Este uman. Grace râse la gluma ei, dar starea de spirit a lui Trudie deveni şi mai sumbră. îi aruncă prietenei sale o privire care parcă voia să spună „taci dracului din gură", pe care, ghici Kristi din sclipirea ochilor lui Grace, aceasta o ignoră. Grace se simţea bine.**

La fel şi Marnie.

- **Aşa este, suntem cu toate implicate în asta. în chestia cu vampiri, ştii tu.**

Kristi decise să intre în joc.

- **Şi eu urmez cursul lui Grotto. Nu este el cel mai super profesor? înainte de-a aştepta răspunsul, ea adăugă: Cred că mai bine aş lua şi eu unul.**

Privi în jur exact atunci când o chelneriţă lăsă o carafă cu bere şi patru căni reci pe o masă din apropiere. După ce termină, fata, o brunetă subţire cu un fir de fucsie în păr, se întoarse şi Kristi se gândi că părea cunoscută, ca şi cum ar fi văzut-o prin campus.

- **Eşti la unul dintre cursurile mele...? întrebă ea.**

- **Da. Bethany, spuse ea. Cu ce te pot servi?**

Kristi arătă spre băutura lui Trudie.

- **Iau şi eu unul la fel.**

- **Bună alegere. Ea încuviinţă dând din cap. Preferata mea.**

- **Chiar aşa?**

- **Martini roşu ca sângele.**
- **Făcut din?**
- **Gin, vermut, suc de afine şi doar un pic de suc de struguri.**
- **Fără sânge adevărat? întrebă Kristi.**
- **îmi pare rău, spuse Bethany, zâmbind uşor. Departamentul de sănătate se încruntă când aude de asta.**
- **îmi imaginez.**

Ea privi spre Trudie şi Grace.

- **încă un rând?**

Trudie negă din cap.

- **Trebuie să ajung la teatru înainte ca Părintele Mathias să sufere un atac de cord.**
- **Faci parte din distribuţie, corect? întrebă Kristi.**
- **Personajul lui Trudie este Moartea, spuse Grace şi Marnie aproape că se înecă cu o înghiţitură din băutura ei.**
- **Se potriveşte, nu-i aşa? glumi ea.**
- **Cum spui tu. Trudie îşi termină băutura dintr-o înghiţitură şi-şi luă geanta.**

Bethany încă aştepta şi Grace spuse:

- **De ce nu? Şi fă-l pe al meu dublu.**
- **Eşti nebună? spuse Trudie îngrozită. Trebuie să mergi la spectacol!**
- **Ştiu, dar deja am văzut piesa. Atât Grace, cât şi Marnie păreau amuzate de îngrijorarea lui Trudie. Păreau că deja terminaseră câteva băuturi. Ştiu toată intriga aia deprimantă.**
- **Le aduc imediat, spuse Bethany, îndreptându-se spre bar.**
- **De ce mergi din nou la spectacol? întrebă Kristi.**
- **Este necesar. Marnie luă câteva alune din vasul din centrul mesei şi le aruncă în gură.**
- **Este necesar să vezi piesa de două ori?**

Trudie privi spre Grace, îndemnând-o să tacă.
- Nu ştii pentru că eşti beată. Nu, nu este.
- Oh, revino-ţi, Moarte, spuse Grace, izbucnind într-un râs zgomotos, acompaniată de Marnie.
Trudie se înroşi şi mormăi:
- Să vă ia naiba, târfelor. Apoi plecă furioasă, aproape îmbrâncind un băiat care debarasa mesele şi trăgea după el un căruţ cu vase murdare.
- S-a supărat, spuse Marnie şi râseră din nou, amândouă.
- Ştii ceva? spuse Kristi. Melodia hip-hop fusese schimbată cu una country. O baladă a lui Keith Urban abia se auzea prin zgomotul conversaţiei. Aproape că te crezusem. în legătură cu băuturile.
Marnie schimbă o privire cu prietena ei, apoi şopti abia auzit:
- Grace nu minţea. Le-am „doftoricit" pe ale noastre.
Pentru a o demonstra, ea scoase din geantă o sticluţă închisă la culoare, apoi ridică pe furiş capacul şi adăugă câteva picături din lichidul întunecat în paharul ei.
- Este un pic sărat.
- Ca o margarita, clopoţi Grace.

Da, aşa este.Grace ridică din umeri, ca şi cum nu i-ar fi păsat ce crede Kristi, şi luă o înghiţitură. Fie cele două prietene erau nebune de legat, fie deciseseră să se amuze puţin pe seama lui Kristi. Kristi nu comentă, dar îşi aşteptă băutura în timp ce muzica se schimbă din nou. Voci puternice erupseră de la o masă de biliard din apropiere, când unul dintre jucători rată.

Câteva secunde mai târziu, Bethany se întoarse, lăsă băuturile şi luă paharele goale.

Marnie băgă din nou mâna în geantă şi ridică din sprâncene, oferindu-i puţin sânge şi lui Kristi. Deşi voia să pară că face parte din grupul lor, Kristi nu avea de gând să bea acel amestec ciudat, îndoielnic. Ea negă din cap. Pe lângă asta, atât Marnie, cât şi Grace deja aveau un comportament frivol şi păreau bete, încât Kristi se întrebă dacă ceea ce-şi puneau în pahare nu era cumva vreun drog care sporea efectele alcoolului.

- **Haide, Kristi. Tu ai pus tot felul de întrebări, spuse Grace.**
- **Nu vrei ca Marnie să adauge puţin sânge adevărat?**
- **Nu. Am prea multe de făcut în această seară.**
- **Nu ştii ce pierzi. Marnie turnă câteva picături în băutura ei, apoi şi în cea a lui Grace. Ridicând paharul, spuse: Pentru vampiri, iar ochii ei străluciră jucăuşi.**
- **Pentru vampiri, fu Grace de acord, ciocnindu-şi paharul de cel al prietenei sale.**

Kristi ridică paharul cu picior.

- **Pentru vampiri, întonă ea şi luară toate o înghiţitură.**

Băutura era tare, cu gust de afine şi gin, şi îi încălzi gâtul.

Marnie şi Grace chicotiră şi mai mult şi-şi linseră buzele. Se purtau ca şi cum chiar credeau în

povestea asta cu vampiri sau cel puţin găseau că este incredibil de amuzant. Kristi le privi în timp ce sorbea din băutură, apoi îi spuse dezinvolt lui Marnie:

- **Cred că te-am văzut intrând în Casa Wagner, parcă ieri.**

Propriile ei cuvinte, „parcă ieri", păreau să reverbereze în
aer şi Kristi privi spre trupă, întrebându-se ce se întâmpla cu sunetul. Şi aşa fusese? Fusese zi? Sau fusese noapte? Părea că nu-şi poate aminti exact.

- **Era după cursuri, adăugă ea, pentru clarificare.**
- **Chiar aşa? Zâmbetul lui Marnie se clătină un pic... ca şi cum un şarpe i se târa pe buze. Un şarpe roşu ca sângele. Nu, era doar rujul ei care-i curgea... sau...?**
- **Toate mergem acolo, spuse Grace prin muzica tare. Părea că se clatină pe scaun.**
- **Da, acolo ne întâlnim.**
- **Ne întâlnim în seara asta la Casa Wagner. Din nou Grace. Poate ai vrea să vii.**

Cuvintele lui Grace sunau ciudat, ca şi cum veneau din apă. Şi imaginea ei cam fluctua. Lui Kristi i se făcu neplăcut de cald şi simţi că-şi pierde echilibrul. îşi linse buzele şi încercă să răspundă, dar cuvintele îi rămaseră în gât.

- **Oh, Dumnezeule, se pare că băutura te-a lovit tare. Marnie părea îngrijorată. Să o scoatem de aici.**
- **Plătesc eu, spuse Grace şi îi făcu semn chelneriţei... care naiba era numele ei? Bethany... fata de la cursul lui Grotto... Aceasta veni repede şi începură să vorbească. O prinseră pe Kristi de sub braţ şi o ajutară să ajungă la uşă. Dumnezeule, era beată, abia îşi simţea picioarele. Auzi fraze ca: Nu prea ţine la băutură... o ducem acasă...**

Dar ceva nu era în ordine.

Fusese drogată. O ştia.

Cumva, la un moment dat, îi puseseră ceva în băutură şi ea fusese destul de proastă, încât să aibă încredere în chelneriţă. La dracu' cu toate...

Nimeni din bar nu părea să observe în timp ce era îmbrâncită printr-o uşă laterală, în noaptea întunecată şi rece. încercă să ţipe, dar de pe buze nu-i ieşi niciun cuvânt, iar când reuşi să mişte un braţ, aproape lovind bărbia lui Grace, cealaltă fată râse.

Arăta ca orice studentă beată criţă.

***Şi acum ce?* gândi ea, dar chiar dacă cuvintele îi trecură prin minte, acuitatea judecăţii ei, cel puţin pentru moment, dispăruse. întunericul trăgea de conştiinţa ei şi se gândi că va leşina.**

Nu o face! Rămâi trează! Trebuie să-ţi păstrezi mintea trează!

- Poftim, spuse Bethany, deschizând o uşă în timp ce cele două fete o îndrumau afară, continuând să o susţină, căci propriile ei picioare deveneau din ce în ce mai puţin stabile.

Afară aerul era proaspăt, în deplin contrast cu atmosfera densă, gălăgioasă şi caldă din bar.

- Ne ocupăm noi de aici încolo, spuse Marnie.

- Trebuie să mă întorc înăuntru..., zise Bethany, care părea nervoasă.

- Dacă întreabă cineva... Vocea lui Grace, ca de la distanţă.

- Ştiu ce trebuie să spun. Dar plecaţi acum, înainte să vină cineva.

Bethany fusese cea care pusese ceva în băutura lui Kristi.

Proasto! Ştiai că şi ea vine la cursul lui Grotto!

încercă să ţipe, să strige după ajutor, dar doar un sunet foarte vag îi scăpă de pe buze.

Uşa se trânti în spatele lor şi Kristi îşi dădu seama că Marnie şi Grace o ţineau de o parte şi de cealaltă. Nu se putea mişca deloc, muşchii ei nu se supuneau ordinelor creierului.

Cât despre celelalte fete, toată jovialitatea, prosteala din acea seară părea că dispăruseră.

- Târfă proastă, spuse Marnie, forţând-o pe Kristi să meargă de-a lungul unei alei întunecate. Târfă proastă şi băgăcioasă.

- Vrei să ştii mai multe despre vampiri? întrebă Grace în timp ce groaza lui Kristi creştea. Crede-mă, în această noapte, vei afla. Ea rânji cu atâta duşmănie, încât inima lui Kristi tremură. în spatele aparatului dentar, abia vizibili, se aflau doi colţi albi.

Kristi clipi din nou, încercă să ţipe, făcu o ultimă încercare de-a le lovi cu piciorul pe cele două fete care o cărau pe alee, dar era neajutorată ca o pisicuţă. Membrele ei refuzau să se mişte, vocea sa era mută, lumea, distorsionată, întunericul ameninţa să o cuprindă.

Se gândi că o vârâseră într-o maşină..., dar nu ştia dacă aşa era.

Stătea întinsă pe bancheta din spate. Farurile luminau plafonul maşinii. Marnie şi Grace stând pe locurile din faţă. Oare Trudie, costumată în Moartea stătea lângă ea în spate? Sau era Bethany?

Mintea i se învârtea şi oricât se străduia, Kristi nu putea percepe realitatea. Jay... oh, Doamne... se gândi la Jay. Unde era el? Oare-i spusese că-l iubeşte? Şi tatăl ei... oare era în viaţă? Nu văzuse ea chipul lui Rick Bentz devenind alb-negru?

Unde naiba se afla ea?

Clipi şi-şi dădu seama că drumul cu maşina, dacă asta era, luase sfârşit. Era din nou trasă de nişte mâini.

Unde o duceau?

Ce plănuiseră?

Clopotele capelei bătură cu putere... atât de aproape, încât ştiu că se aflau în campus... Ea leşină pentru o secundă - sau trecuse mai mult? - apoi îşi dădu seama că era singură.

Şi era goală.

Stătea întinsă pe un fel de canapea.

O ceaţă se ridica în jurul ei.

Cum naiba se întâmplase una ca asta? Mintea începu să i se limpezească puţin, dar nu se putea mişca, nu putea deschide gura să vorbească. O lumină roşie scălda totul într-o strălucire stranie. Cercetă zona pe care o putea vedea, dar în afară de ceaţa care tot creştea nu putu distinge nimic deasupra sau în spatele acelei canapele de catifea pe care era aşezată.

Cum de-şi pierduse hainele?

Oare visa?

îşi aminti vag că fusese într-un bar, sorbind din băuturi roşii ca sângele, vorbind şi discutând cu fetele de la curs... cine erau ele? Grace, da, Grace cea cu părul ţepos şi... şi, oh, aşa este, Marnie, blonda. Crezuse că fusese atât de deşteaptă, încercând să le câştige încrederea, şi acum... oh, Dumnezeule, acum... cum va scăpa din asta?

Gândeşte, Kristi, gândeşte! Nu renunţa!

închizând ochii, ea se îndreptă, încercă să-şi mişte muşchii, dar nu se întâmplă nimic. Niciun răspuns. Era prinsă în capcană.

r

Auzi târşâitul unui pantof... un uşor pufăit.Nu era singură?
Unde? Unde erau ei? încercă din răsputeri să vadă ceva, dar în spatele valului de ceaţă nu se afla nimic... niciun afurisit de lucru.
Panica o străbătu. Mintea ei, limpezindu-se, începuse să gândească. Evident că fusese drogată, dar cu siguranţă că efectul va dispărea. Această paralizie nu putea fi permanentă.
Sau putea fi?
Un nou frison de groază o cuprinse.
Cu un efort suprem, încercă să-şi ridice braţul şi, deşi se strădui, deşi şi-l forţă să se mişte, acesta rămase nemişcat, fără vlagă.
O tuse slabă.
îi reaminti că era privită.
Râdeau de ea.
La naiba, Kristi, mişcă-ţi afurisitul de braţ!
încercă din nou, cu un efort atât de mare, încât crezu că va exploda.
Nu se întâmplă nimic.
Oh, Dumnezeule, ajută-mă! Ajută-mă!
Inima îi bătea frenetic, stimulată de adrenalină, răsunând ca un ecou în urechile ei.
Asta li se întâmplase fetelor care dispăruseră, era sigură, şi la fel de sigură era acum că fetele erau moarte.
Şi ea va fi, în curând.
Doar dacă...
încercă din nou, cu toată puterea să se mişte, dar nu se întâmplă nimic. Paşii se auzeau acum mai tare bocănind în mintea ei.
Lenţi.
Constanţi.
Se apropiau.
încercă să-şi întoarcă uşor capul în timp ce lumina roşie pulsa, ca o interpretare vizuală a bătăilor inimii ei.

Ce însemna asta?
Din nou încercă să privească peste umăr, să-şi forţeze capul care nu voia să se mişte, să se întoarcă. Simţi un răspuns slab, ca şi cum umerii ei se mişcaseră puţin. Sau era imaginaţia ei? încercă din nou.
Nu se întâmplă nimic.
Dar nu era dispusă să renunţe. La naiba, se va lupta atâta timp cât va mai trece un firicel de viaţă prin ea.
- Aceasta este sora Kristi, intonă o voce profundă, masculină.
îl cunoştea! Vocea îi era familiară. Trebuia doar să gândească, să o plaseze undeva. De ce o prezenta? Cui? îşi roti cu greu privirea spre întunericul de dincolo de valul de fum schimbător unde, printre umbre, se ascundeau mai multe persoane, ca nişte martori oculari, un public.
Sângele îi îngheţă în vene.
Public! Doamne Dumnezeule, asta era!
Asta făcea parte dintr-un spectacol macabru!
Sfinte Iisuse, trebuia să scape, şi asta chiar acum. El era atât de aproape. Atât de cunoscut, dar mintea ei tot nu-i putea găsi numele. Simţi că stă lângă ea. Mâna lui alunecă pe umărul ei dezgolit. Ea simţi o furnicătură.
Oh, cât de dezgustător!
Degete puternice alunecară pe pielea ei.
Ce era asta? Seducere? Pe scenă, cu cine ştie câţi oameni privind-o? Sau poate că ea era prima dintre multele... stomacul lui' Kristi se revoltă la gândul pe care încerca să-l suprime, să-l îndepărteze.
- Sora Kristi ni se alătură în această noapte, de bunăvoie, spuse el cu convingere.
De bunăvoie? Poftim?

Ei nu puteau vedea că tot ce spune el este o minciună, că ea era prizonieră în propriul ei trup paralizat?
Desigur că nu, Kristi. Amintește-ți: ei vor să creadă.
- **Ea este pregătită să facă sacrificiul ultim, suprem.**
Mintea ei zbură spre tot felul de torturi, viol sau moarte.
Ultim? Adică final? Iisuse, avea de gând să o „sacrifice" chiar aici? Să-i taie gâtul ca unui miel sacrificat? Ea se luptă cu toată forţa.
Fără niciun folos.
Degetele lui se mişcară senzual pe pielea ei şi Kristi simţi cum trupul ei răspunde. Oh, Dumnezeule, era dezgustător, atât de al naibii de dezgustător! El avu tupeul să-i atingă sânii, să-i privească sfârcurile care se întăriră şi ştiu în acea secundă că, dacă ar fi avut ocazia, l-ar fi omorât. În ciuda dorinţei care începea să-i pulseze prin trup. Ar fi făcut-o. L-ar fi omorât pe acest ticălos!
Apoi el se aplecă în faţă. Răsuflarea lui îi ciufuli părul în timp ce mâinile lui alunecau mai jos şi cu mai multă forţă.
Dacă ar putea da cu piciorul. Dacă ar putea muşca. Dacă l-ar putea scuipa în faţă. Cine era el?
Cine?
Simţi cum capul se roteşte un pic, parcă din proprie voinţă, şi în acel moment ochii lor se întâlniră, iar ea privi fix în ochii întunecaţi ai doctorului Dominic Grotto.
Grotto...
Kristi se luptă să ţipe şi să se zbată, să lovească sau să se ferească, dar rămase nemişcată.
- îmi pare rău, şopti el.
îi pare rău? Pentru ce? Dă-mi drumul, nenorocit mizerabil!

El se aplecă mai mult. Respiraţia lui era la fel de fierbinte ca flăcările iadului, buzele lui se arcuiră dezvăluind nişte colţi strălucitori care scânteiau în lumina roşie, difuză.

Kristi scoase un ţipăt mut când el muşcă din carnea ei. Pielea îi era înţepată de colţii îngrozitori şi atunci... oh, Dumnezeule... atunci, sângele ei ieşi la suprafaţă.

Şi el începu să se hrănească.

27

îşi aranjase treburile.

Nu era nicio îndoială în această privinţă.

Şi Elizabeth era nervoasă ca o pisică, privind peste umăr, sigură că în orice secundă vor fi „descoperiţi". Nu că nu avea motiv de îngrijorare, gândi el în timp ce se strecura printre umbrele din campus, dar el se va ocupa de toate. Nu aşa făcea mereu? îl enerva al dracului de tare că ea, cea pe care o adora, nu putea sau nu voia să aibă încredere în el.

Lucrase la detalii mult timp. Era vremea ca ea să aibă încredere în el.

Obsesie pentru control, gândi el în timp ce simţi cum atmosfera se schimbă. Calmul nopţii părea luat pe sus de o rafală de vânt. Mănunchiuri de nori alunecară peste lună, devenind tot mai groşi şi mişcându-se tot mai repede pe măsură ce minutele treceau. Promisiunea unei furtuni plutea greu în aer. Sângele îi cânta prin vene.

Se furişă aproape de Adam's Hali, ascunzându-se printre boscheţi şi croindu-şi drum spre capelă. Strecurându-se tăcut prin noaptea umedă, se gândi la Kristi Bentz... frumoasa, înspăimântată, supla Kristi... ea tocmai gustase puţin din ceea ce avea să urmeze. îşi linse buzele gândindu-se la sângele ei, la dulceaţa lui, şi nu se putu abţine să nu-şi imagineze ce-i va face.

Imaginile din mintea sa îi provocară rapid o erecţie, iar el fu nevoit să-şi tempereze dorinţa care-i fierbea în trup.

Dar, mai întâi, avea treabă de făcut.

Nu-şi putea permite să fie distras.

După aceea, o va savura în întregime... vie şi moartă.

Furtuna se porni, rafalele de vânt măturau campusul, îndoind iarba şi buruienile, ameninţând cu ploaia şi... poate tunete. Clopotele începură să bată şi norii se învolburară deasupra lunii în timp ce el se strecura în capelă. înăuntru, vântul părea domolit. Rânduri, rânduri de lumânări, cu flăcările lor mici pâlpâind îl întâmpinară în vestibul. Trase pe nări parfumul lor de ars, observând că ceara devenise lichidă.

Da, gândi el, urcând fără zgomot scările care se curbau dinspre vestibul, va avea grijă de toate. Şi aşa făcuse de când era copil. Elizabeth ar fi trebuit să se calmeze şi să aibă încredere în el. Nu o aprovizionase, nu o protejase mereu? Deşi adesea el rămăsese în umbră, oare ea nu se putuse baza pe el?

Da, gândi el, când ajunse la balcon. Ştia că cele patru cadavre fuseseră descoperite şi-l durea să şlie că poli|iştii atingeau şi tăiau trupurile celor pe care le alesese eu atâta grijă. Da, îşi dăduse seama că în curând autorităţile, cu echipamentul lor sofisticat, cu detectivi pricepuţi şi câini antrenaţi, şi cu multă determinare, vor găsi drumul până la ei. Nu mai puteau zăbovi.

Trebuiau să plece.

Dar nu înainte de-a pune la punct anumite treburi neterminate. Nu va dura mult, dar cei care cunoşteau adevărul sau îl bănuiau trebuiau să dispară.

Să se sacrifice, oricât de infimi erau.

Acum, se strecură printre faldurile cortinei de catifea şi aşteptă. Ultima reprezentaţie a piesei moralizatoare se terminase şi preotul va veni în curând să se roage la altar înainte de a se întoarce la locuinţa lui particulară, unde se va ruga pentru iertarea păcatelor şi îndurare.

Vlad zâmbi în întuneric.

îndurare.

işi menţinu privirea fixată asupra uşii. Imediat ce va fi sigur că Părintele Mathias nu-şi schimbase rutina, îl va urmări şi se va asigura că sufletul chinuit al preotului va fi eliberat.

Părintele Mathias nu va mai suferi.

Jay fluieră la câine, deschise uşa camionetei şi, odată ce Bruno fu înăuntru, se urcă la volan. Era furios pentru că fusese un prost, dar se strădui să nu intre în panică

Verificând torpedoul, îşi găsi pistolul şi-l vârî într-un buzunar de la jachetă, în tot acest timp gândindu-se la Kristi - la frumoasa, atletica, exuberanta şi încăpăţânata Kristi. Cum de-i permisese să-l convingă să o lase singură în Baton Rouge?

Porni motorul şi, ambalându-l, mişcă bătrâna Toyota cu spatele, făcând roţile să scrâşnească. Apoi puse camioneta în mişcare, apăsă pe acceleraţie, ieşi cu viteză din fundătură pe strada principală şi se îndreptă spre autostradă.Fusese reţinut la laborator din pricina descoperirii celor patru cadavre - fetele dispărute de la AII Saints. Durase ceva timp până să fie strânse şi procesate probele găsite împreună cu cadavrele. în timp ce lucra, încercase iar şi iar să o sune pe Kristi, fără niciun folos.

Unde naiba era?

încă o dată, el apăsă pe tasta de apelare rapidă şi formă numărul.

încă o dată, fu direcţionat spre mesageria vocală.

- La dracu'!

Aproape că aruncă telefonul după scaun în timp ce se uita cu un ochi la drum, urmărind remorca unui tractor. De ce nu răspunde la afurisitul de telefon? îl uitase pe undeva? Rămăsese fără baterie? Sau i se întâmplase ceva?

Cu ochii minţii văzu trupurile golite de sânge ale fetelor de la morgă şi se rugă ca ea să nu devină o victimă a psihopatului care se afla în spatele crimelor. De ce nu insistase să meargă la poliţie atunci când găsiseră afurisita de sticluţă cu sânge? Ce fel de idiot era dacă-i permisese să rămână în Baton Rouge, singură, când amândoi suspectau că un criminal în serie urmărea studentele. Şi că îi filma cineva apartamentul!

Ca şi cum ai fi putut-o opri! Nicio şansă. Nu cu femeia aia încăpăţânată.

Dar nu putea scăpa de sentimentul de vinovăţie. Ar fi trebuit să rămână cu ea. Acum... oh, Doamne, acum...

- Nenorocitul dracului, mârâi el, conducând ca un nebun, ignorând limita de viteză, apăsând pedala de acceleraţie când un semafor devenea galben. Bruno privea netulburat pe geam în timp ce farurile maşinii lui Jay spintecau noaptea.

îi lăsase trei mesaje şi lui Rick Bentz, dar nu-i răspunsese la niciunul. însă Bentz era ocupat până peste cap cu acest caz, cu presa şi cu haosul rezultat. Din câte înţelesese Jay, atât departamentul de poliţie din New Orleans, cât şi cel din Baton Rouge oferiseră declaraţii presei şi publicului cum că exista un criminal în serie în libertate. Universitatea fusese contactată, aşa că spera ca un avertisment să fi fost deja trimis studenţilor, pentru a-i îndemna să rămână în camere sau să circule în grupuri.

Jay luase legătura şi cu Porţia Laurent, iar ea îi dăduse toate informaţiile pe care le avea prin telefon. Concluzia era că Dominic Grotto avea acces la o camionetă de un albastru- marin, pe care o împrumuta ocazional de la cumnatul său. Jay era convins că profesorul care iubea vampirii era omul lor; Porţia Laurent nu se grăbea să acuze. încă mai verifica trecutul lui Grotto care până acum era curat. Mai avea câteva piste pe care le urmărea, ceva ce o deranja, dar înainte de a-i putea explica, alt apel o întrerupse şi ea închise, spunând că-i va telefona mai târziu.

Până acum nu o făcuse.

Jay se apropia de Baton Rouge când celularul său sună. Răspunse înainte de-al doilea ţârâit, iar mâna lui strânse afurisitul de obiect de parcă ar fi fost o ancoră de salvare. Spera din tot sufletul că Kristi era cea care suna, că era în siguranţă, că temerile sale cele mai rele erau nefondate.

- **McKnight, răspunse el.**
- **Bentz. M-ai sunat. Vocea lui Rick Bentz era încordată, dură, clocotind de furie şi poate de o frică înăbuşită.**
- **Da. Sunt în drum spre Baton Rouge, dar nu am putut da de Kristi. Speram că ai dat tu de ea.**
- **Nu.**

Acel unic cuvânt sună ca un ecou în capul lui Jay. Până în acel moment nu-şi dăduse seama cât de mult sperase ca Kristi să-l contacteze pe tatăl ei.

- **Mă gândeam că ar putea fi cu tine, continuă Bentz. Nu răspunde la afurisitul acela de telefon şi eu mă îndrept într-acolo chiar acum.**
- **Şi eu. Ar trebui să ajung acolo în patruzeci de minute.**

- **Bine. Ştiu că poliţia din Baton Rouge face toate eforturile, a fost chemat şi FBI-ul. Publicul a fost înştiinţat, poliţia lucrează cu presa pentru a răspândi vestea. Sunt surprins că ai putut pleca de la laborator.**

- **Am rezolvat. Oficial sunt pe teren.**

Jay lucrase patruzeci de ore în laborator săptămâna asta. Inez Santiago îi luase locul şi insistase ca el să plece asigurându-l că ea, Bonita Washington şi ceilalţi criminalişti se puteau descurca în orice situaţie.

Jay nu mai avea nevoie de mai multe încurajări. Mai ales după ce găsise cadavrele scurse de sânge, având pe gât urme de muşcături de mărimea celor produse de un adult de sex masculin. Locurile în care pielea fusese înţepată se potriveau ca dimensiune cu nişte canini ascuţiţi ca lama. Vânătaia de pe gâturile celor patru victime era identică şi se spera că poliţia va putea lua amprenta dinţilor ucigaşului.

Era opera cuiva care încerca cu disperare să-i facă să creadă că era vorba de nişte creaturi ale nopţii care sugeau sânge şi atacau fetele de la AII Saints.

Jay strânse volanul. Puse frână pentru a evita să intre în spatele unei motociclete care-i tăiase faţa. îi spuse lui Bentz:

- **Ştii, Kristi era înscrisă la un curs despre vampiri sau o porcărie de genul ăsta.**

Uitându-se în oglinda retrovizoare şi schimbând benzile, el apăsă pe acceleraţie şi ocoli în viteză un sedan condus de un bătrân cu pălărie.

- **Da?**

- **Cred că ridică cineva toată chestia asta cu vampiri la alt nivel.**

îi explică repede lui Bentz că Lucreţia îi vorbise lui Kristi despre un cult existent în campus şi că el şi Kristi găsiseră o sticluţă cu sânge în

apartamentul ei - fosta locuinţă a Tarei Atwater. în timp ce Bentz asculta tăcut, Jay îi povesti cum găsise camera video şi întinsese capcana. Adăugă şi faptul că Kristi era convinsă că Părintele Mathias, preotul care punea în scenă piesele moralizatoare, era cumva implicat în dispariţia studentelor. Jay termină cu:

- **Kristi crede că însăşi Casa Wagner este inima cultului.**
- **Cineva ar fi putut să-mi spună şi mie, spuse Bentz cu îndârjire.**

Jay nu răspunse. îl lăsă pe tatăl lui Kristi să înţeleagă ce vrea.

- **Şi ai lăsat-o acolo? atacă Bentz încet.**
- **Greşeala mea.**
- **Poţi fi sigur de asta.**

Jay o lăsă baltă. Surprinse cu farurile semnul de ieşire spre Baton Rouge exact când primele picături de ploaie îi săriră pe parbriz. Acceleră spre rampă şi decise că-i lăsase destul timp lui Bentz să-şi înăbuşe furia.

- **Deci, unde eşti?**
- **La jumătate de oră de Baton Rouge. Cu Montoya.**
- **Bine. Eu am ajuns deja. Mă duc direct la apartamentul lui Kristi. Te sun când ajung acolo.**

Depăşind viteza legală, Jay străbătu oraşul, trecu pe lângă cartierele care-i deveniseră familiare de la începutul anului. Dar în timp ce conducea după ureche, era îmboldit de imaginile cadavrelor scurse de sânge scoase din Mississippi.

Spera ca ucigaşul să le fi ţinut în viaţă mult timp înainte de-a le omorî. întârzierea descompunerii sugera barem atât.

Doar dacă nu cumva au fost îngheţate.

Nu putea uita presupunerea Bonitei Washington în legătură cu degerătura de pe braţul retezat, care se dovedise că-i aparţine lui Rylee Ames, ultima victimă.

Doar dacă nu cumva Ariei era ultima care dispăruse.

Până la Kristi.

O luă pe o scurtătură spre campus. Acum ploua tare, în rafale. Dubiţele departamentelor de ştiri şi maşinile poliţiei erau parcate în jurul porţilor terenului de la AII Saints, unde se pare că fiecare ofiţer din paza campusului era la post. Studenţii se aflau departe şi erau puţini, dar fuseseră montate reflectoare de către echipele de ştiri şi reporterii echipaţi pentru ploaie stăteau cu microfoanele pregătite.

Per total era un afurisit de circ.

Campusul de la AII Saints nu era oficial o scenă a crimei, cel puţin nu încă, dar prezenţa poliţiei şi a echipelor de ştiri anunţa lumii că un criminal era în libertate, unul care considera că şcoala privată era terenul său personal de vânătoare.

- **Nu pentru mult timp, cretinule, mormăi Jay. Conduse spre casa veche unde locuia Kristi şi simţi o uşurare când văzu Honda ei parcată la locul ei obişnuit.**

Poate că era acasă. Poate-şi pierduse celularul. Poate... Oh, Doamne, te rog.

Deschise cu un brânci
uşa camionetei chiar
înainte ca aceasta să
se oprească din mers

.- Stai, îi ordonă el lui Bruno, apoi fugi în sus pe scări, urcând câte două trepte odată, având deja cheia în mână. Ajunse într-o clipită la etajul al treilea, descuie uşa şi o deschise larg. Kris! ţipă el intrând înăuntru.

Era întuneric şi linişte, mirosea a lumânări, uşa de deasupra chiuvetei era larg deschisă, o briză rece flutura perdelele.

Stomacul i se strânse şi întinse mâna spre pistol.

- **Aruncă-l! Jos, pe podea! îi ordonă o voce feminină. Mai Kwan ieşi din umbră, pistolul din mâinile ei fiind îndreptat direct spre inima lui.**
- **Vampiri? Montoya, stând pe locul pasagerului, se uita la Bentz ca şi cum bătrânul detectiv îşi pierduse minţile. Lumina strălucea, sirena urla, Crown Victoria lor cu Bentz la volan zbura pe autostradă spre Baton Rouge. Vorbeşti serios? Vampiri? Adică creaturile alea care sug sânge, care se transformă în lilieci, dorm în sicrie şi nu pot fi ucise decât cu gloanţe de argint sau cu un ţăruş înfipt în inimă sau tâmpenii de genul acesta?**
- **Aşa a spus el. Bentz privi în noapte şi conduse ca şi cum însuşi satana era pe urmele sale. Ploaia era deasă, ştergătoarele funcţionau în timp ce radioul, pus pe frecvenţa poliţiei, pârâia şi trosnea. în depărtare, fulgerele brăzdau cerul.**
- **Crezi asta?**

Bentz simţi privirea lui Montoya sfredelindu-I.

- **Ceea ce cred eu este că puştoaica mea a dispărut şi că se află în mâinile unui nebun nenorocit.**
- **Dar... vampiri?**

Bentz mormăi încordat:

- **Trupurile scoase din râu nu aveau decât câteva firicele de sânge în ele. Firicele. Şi**

răni ca nişte găuri. Nimeni nu a raportat că ar fi găsit vreo scenă a crimei cu urme de sânge, dar fără cadavru.

- Cu excepţia celei care făcea striptease, Karen Lee Williams, cunoscută drept Bodiluscious. Acolo era sânge. Şi ea a dispărut. Montoya se scarpină în barbă. Crezi că au vreo legătură?

Bentz se încruntă.

- Nu ştiu. Era sânge acolo, da, dar nu prea mult. Nu cât are un corp omenesc.

- Deci, probabil că nenorocitul ăsta de adorator de vampiri bea restul. Apoi se transformă în liliac şi zboară spre o pivniţă, undeva, şi doarme într-un coşciug în timp ce-şi digeră hrana.

El băgă mâna în buzunarul din interior al jachetei din piele şi găsi un pachet de ţigări, cel pe care-l păstrase, Bentz o ştia, pentru nopţi ca acestea. Sarcasmul lui nu prea putea ascunde ideea de incertitudine. Niciunul dintre ei nu ştia cu ce se confruntă.

Bentz văzu ieşirea spre Baton Rouge şi îndreptă maşina spre rampă.

- Tot ce ştiu este că puştoaica mea a dispărut şi că se întâmplă o mare porcărie acolo.

Se gândi la Kristi. La zâmbetul ei. La ochii ei verzi, atât de asemănători cu cei ai mamei ei. La felul în care îi plăcea să-l necăjească sau să se joace cu el şi să-i spună „tăticule" când încerca să scoată, prin linguşeală, ceva de la el. De câte ori va mai trebui să treacă prin asta? Ea era lumina vieţii lui şi deodată simţi o împunsătură de vinovăţie pentru fericirea pe care o găsise alături de Olivia. Oare o ignorase pe Kristi, singurul său copil? Rahat, el îl învinuise pe McKnight că o abandonase când, de fapt, era furios pe el însuşi.

- Nu te învinovăţi pentru asta, spuse Montoya, aprinzând o ţigară. Mirosul fumului pluti

în maşină. Şi nu spune că nu este adevărat. Citesc asta pe faţa ta. Am mai trecut împreună prin situaţii asemănătoare. O vom găsi.

Moartă sau vie.

Propoziţia trecu prin mintea lui Bentz, dar el nu o repetă. Nu se putea gândi că nu-şi va mai vedea niciodată fiica în viaţă.

- **Ce naiba faci aici? vru Mai să ştie, ţinând pistolul îndreptat spre Jay, care imediat se lăsă spre podea.**

1

- **Sunt prietenul ei, îţi aminteşti? Cred că eu ar trebui să-ţi pun această întrebare. Lucrez la laboratorul de criminalistică, pentru numele lui Dumnezeu.FBI.**
- **Poftim?**
- **M-ai auzit. Sunt agent de teren în cadrul FBI. Am lucrat sub acoperire de când a dispărut cea de-a doua victimă.**

El privi în sus spre ea şi văzu duritatea de pe chipul ei micuţ. Era foarte serioasă în timp ce-şi scotea insigna.

- **Ridică-te!**

Ea făcu semn cu pistolul, apoi merse spre uşă şi o închise.

în timp ce-şi punea arma în tocul de umăr, Jay se ridică în picioare şi-i examină insigna. Văzuse destule la viaţa lui, încât să-i recunoască autenticitatea.

- **Ce se întâmplă?**
- **Nu am voie să spun...**
- **Kristi a dispărut, izbucni el. Nu ştiu unde dracu' este, aşa că nu-mi veni mie cu porcării federale. Ce naiba ştii?**
- **Nu-ţi pot spune.**

El îşi scoase celularul din buzunar.

- **Atunci îi poţi da explicaţii chiar tu lui Rick Bentz.**
- **Opreşte-te! Nu mă poţi intimida.**
- **Nu avem prea mult timp.**

Asta părea să o afecteze. îşi îndepărtă o şuviţă de păr negru din ochi, privi spre el şi mormăi ceva despre o încurcătură în protocol, dar se aşeză pe marginea canapelei şi spuse:

- **Dinte pentru dinte, McKnight. Spui tot ce ştii şi lucrăm împreună. Ea ridică un deget. Doar pentru moment. Am nevoie de autorizaţie.**
- **S-a făcut. El nu ezită.**

- Lucrez la acest caz de luni de zile, sub acoperire, şi apoi apare iubita ta şi începe să strice tot, periclitând şi ameninţând să distrugă tot ceea ce am făcut timp de-o jumătate de an!

- Tu ai pus camera aici?

- Era deja montată. Hiram, aşa-zisul administrator, obişnuieşte să facă asta pentru amuzamentul lui. Spectacolul său privat cu fetiţe. Ea nu-şi putu ascunde sarcasmul din voce. Ar fi trebuit să-l arestez, dar aveam o treabă de făcut. Am descoperit camera după ce fata Atwater a dispărut, şi am lăsat-o acolo în caz că ar apărea ucigaşul.

- Ai folosit-o pe Kristi drept momeală?

- Nu am pus-o noi în calea pericolului, insistă Mai.

- Dar nici nu aţi avertizat-o. Jay era furios, gata să o ştranguleze pe micuţa femeie.

- Nu ne puteam permite să ne divulge acoperirea. Tu, evident, ai descoperit camera video, aşa că am venit să rearanjez cărţile pe care le-ai pus peste obiectiv.

- Ai venit pe geam, ghici el. Ea încuviinţă din cap şi un zâmbet slab, rece, îi apăru pe buze. Deci, unde-i Kristi?

- Nu ştiu. Credeam că este cu tine.

- Nu ai pus pe nimeni s-o urmărească?

Mai îi întâlni privirea.

- Nu ştii unde s-a dus?

El neagă dând din cap.

- A menţionat că se duce să vadă *Oricine,* producţia Părintelui Mathias...

- Lucrez cu echipa, îl întrerupse ea. Ştim că se întâmplă ceva cu Părintele Mathias, dar nu putem dovedi nimic şi, nu, Kristi nu a fost la spectacol în această seară. L-am înregistrat.

- L-ai înregistrat?

- Cu aprobarea administraţiei.

Era extrem de serioasă.

- Nu ştim totul despre tipul acesta, dar suntem foarte siguri că este un nebun de primă clasă.

- Dar nu ştiţi cine este?

- Lucrăm la asta.

- Şi nu l-aţi arestat pe Dominic Grotto?

- Nu este tipul nostru.

- El este cel care umblă cu toată porcăria despre vampiri!

Pisica sări prin fereastra deschisă, aruncă o privire spre
străini şi ţâşni sub canapea. Jay închise fereastra şi ploaia se scurse pe ochiurile de geam.

- îţi spun, nu avem un caz împotriva lui.

- Vrei să spui că nu aveai, sublinie Jay. S-au schimbat datele problemei. Acum avem cadavre, spuse Jay. Cadavre
fără sânge, cu dovezi de omucidere. Urme de muşcătură pe gâturile victimelor. Pun pariu pe ce vrei tu că acele vânătăi se potrivesc cu amprenta muşcăturii doctorului Grotto.

Mai îl privi fix. Cântărindu-şi opţiunile, ca şi cum voia să-şi încalce cuvântul în legătură cu aranjamentul anterior. în cele din urmă, uitându-se la ceasul de la mână, spuse:

- în regulă, hai să facem aşa. Mergem şi vorbim cu Grotto să vedem ce are de zis Regele Vampirilor. Pe drum, îmi spui tot ce ştii şi nu omiţi nimic.

- Iartă-mă, Doamne, că am păcătuit, şopti Părintele Mathias în timp ce îngenunchea lângă marginea patului său. Cum de fusese atât de tentat, atât de uşor supus greşelii? El crezuse că totul era pentru binele suprem.

Sau încercase să se convingă că era aşa.

Dar Dumnezeu ştia. Atotputernicul Tată putea vedea atât de uşor întunericul din sufletul

lui Mathias şi recunoştea înşelăciunea, răul care sălăşluia acolo.

De câte ori fusese tentat să-şi mărturisească păcatele Părintelui Anthony? Cât de des dorise să caute sfaturile unui om mai înţelept şi mai pios decât el? Şi totuşi nu o făcuse.

închise ochii, plecându-şi capul, cu mâinile împreunate într-o implorare sinceră.

- **Te rog, Tată, ascultă-mi rugăciunea, şopti el. Vântul se întetea, vestind apropierea unei furtuni puternice. Ploaia deja lovea în ochiurile de geam şi se scurgea prin jgheaburi, alunecând cu zgomot prin burlane.**

Undeva, deasupra, o creangă se clătina, lovindu-se de unul dintre geamurile podului.

Dovadă a furiei lui Dumnezeu.

Furia sa atotputernică.

Amintindu-i lui Mathias cât de mic şi nesemnificativ era.

Se pierdu în rugăciune şi nu auzi paşii uşori care se furişau pe hol. Nu era conştient că nu mai era singur. Absorbit de iertarea păcatelor sale, arătându-şi căinţa, el nu-şi dădu seama că în încăpere pătrunsese un intrus decât atunci când fu prea târziu.

Scârţâitul podelei îl făcu să încremenească, rugăciunea îi pieri pe buze...

Când se întoarse, părul de pe ceafă i se ridică. Privea chipul răului. Ochii întunecaţi, lipsiţi de suflet, erau aţintiţi asupra lui. Buzele decolorate se retraseră într-o grimasă hidoasă. Colţi albi, din care părea că picură sânge, se iviră în lumina difuză.

Mathias gâfâi, dar era prea târziu.

Incarnarea lui Lucifer se coborâse asupra lui. Diavolul, căruia îşi vânduse sufletul de bunăvoie, se întorsese să ia. ceea ce-i aparţinea.

Mathias dădu să se ridice, dar creatura se repezi la el, dezgolindu-şi dinţii.

Mathias ţipă spre ceruri, ridicându-şi braţele pentru a respinge răul. Dar nu se putea pune cu acest malefic maniac însetat de sânge.

Vlad muşcă. Dinţii săi pătrunseră în pielea moale a gâtului lui Mathias, smulgându-i un alt ţipăt. Sângele ţâşni.

O durere mistuitoare îi sfârtecă trupul. Vlad, satisfă- cându-şi pofta pentru sângele profan al preotului, scoase cuţitul din teacă.

îl ridică într-un arc mortal.

Lumina lămpii scânteie în lamă.

Mathias se răsuci de frică. Transpira, aproape că urinase pe el. Asta nu trebuie să se întâmple. Nu... voia iertarea lui Dumnezeu, se aşteptase să trăiască mult şi să se căiască pentru păcatele sale şi...

O tăietură!

Lama spintecă în jos într-un arc de argint.

Părintele Mathias muri pe loc.

Federalii, gândi Jay, desigur.

FBI-ul lucrase tot timpul.

Şi tot nu l-au arestat pe Grotto.

Jay conduse cu Mai Kwan aşezată alături de el, Bruno fiind exilat pe bancheta din spate. Ea cunoştea adresa lui Grotto şi, din moment ce Jay îi spusese tot ce descoperiseră el şi Kristi, ea-i arătă unde să parcheze, la o stradă distanţă de clădirea victoriană acoperită cu viţă- de-vie, în care locuia Grotto, şi care părea să i se potrivească - cu unghiurile ei ascuţite, acoperişul ţuguiat şi garguie care decorau burlanele.

- Nu cred că cel care a pus asta la cale ar îndrepta o săgeată mare, roşie, spre capul lui, predând cursuri despre vampiri, spuse Mai. Ucigaşul pare să fie prea deştept pentru asta.

- **Ego, spuse Jay, scoţând pistolul. Complexul lui Dumnezeu. Se crede strălucitor, mult mai deştept decât ceilalţi. Acum vrea să ne facă în necaz.**
- **Sau i s-a înscenat asta.**
- **Oricum ar fi, ştie ceva.**

Ea-şi prinse strâns arma.

- **De acord. Să mergem.**

Nu aşteptară întăriri. Ea sunase deja la cineva mai înalt în grad, ceruse un mandat şi când i se spuse să rămână pe loc repaus, ea spusese că, desigur, aşa va face. Ceea ce era o minciună sfruntată. Jay se gândi că tipul cu care vorbise ea ştia asta.

- **Se pare că nu este singur, şopti Mai, încruntându-se când văzu o maşină parcată pe alee. Va trebui să aşteptăm.**
- **în niciun caz. Kristi ar putea fi înăuntru.**
- **Nu putem risca.**
- **Vrei să spui că tu nu poţi risca. Eu intru.**

Kristi se trezi încet.

Tot trupul o durea.

Ameţită şi dezorientată, deschise un ochi. Era întuneric.

Durerea îi străbătu capul şi se întrebă unde era. Tremurând, îşi dădu seama că era goală, aşezată pe o podea rece de piatră, mâinile şi gleznele îi erau legate, mirosul pământului umed îi pătrundea în nări.

Se forţă să gândească limpede, măcar puţin. Ca de la capătul unui tunel lung, auzi apa cum picura şi voci înăbuşite pline de furie. O ceartă? Vru să strige, dar sunetul îi îngheţă pe buze atunci când

imagini frânte, ca nişte cioburi de caleidoscop, îi trecură prin minte atât de dureros, încât se crispă. îşi reaminti că se afla pe urmele unui vampir.

Aşteaptă! Poftim? Un vampir? Nu, asta nu era corect…, sau era? Se înfioră gândindu-se la asta.

Gândeşte, Kristi, adună-te.

îşi aminti o băutură roşie, un amestec ameţitor pe care cineva îl numise martini roşu ca sângele… şi… şi… mai erau şi alţii cu ea. Amintirile îi reveneau, din ce în ce mai repede. Fusese drogată de două fete, Grace şi Marnie… nu, de trei, afurisita aia de chelneriţă, Bethany, fusese şi ea implicată, şi mai era şi imaginea fantastică a doctorului Grotto care se apropia de ea pe scenă, aplecându-se asupra ei prin ceaţă şi arătând unei audienţe nevăzute ce-i poate face înainte de a-şi înfige dinţii în gâtul ei.

Ea se chirci amintindu-şi asta.

încercă să scoată un sunet, dar gâtul ei tot nu funcţiona. Totul era atât de ireal. Poate era doar o excursie urâtă? Ceea ce îi pusese Bethany în băutură îi provoca halucinaţii… desigur, asta era.

Atunci de ce zaci întinsă goală pe o podea de piatră?

Pleoapele ei, pe jumătate închise, se deschiseră larg şi ea încercă să vadă, să surprindă o imagine în întunericul aproape total… Unde naiba era? De ce făcuse parte din acel ritual oribil?

De ce eşti încă în viaţă?

Panicată, încercă să se ridice, dar nu avea destulă putere.

Nu-şi putea face membrele stupide să se mişte.

Chipul lui Grotto îi apăru din nou în faţa ochilor.

îi spusese pe nume, îl rostise către publicul nevăzut, alcătuit… dintr-o persoană? … cinci? … o sută? Le spusese că ea era gata să facă sacrificiul suprem. Apoi îi ceruse scuze, îi şoptise că-i pare

rău. Pentru ce? Pentru că-şi înfipsese afurisiţii lui de colţi în ea? Pentru că o răpise? Doamne Dumnezeule, în ce naiba se băgase?

Atât de ameţită, încât crezu că va vomita, Kristi se strădui să se ridice în mâini şi genunchi. Dacă nu putea merge, putea al naibii de bine să se târască. Cu capul bubuindu-i, ţinând un ochi închis din cauza durerii incredibile, începu să se mişte. Poate că era doar un vis. Un vis foarte urât. Se opri preţ de-o clipă, clătinându-se pe genunchi, şi întinse mâinile legate pentru a-şi atinge gâtul.

îşi reţinu un ţipăt atunci când buricele degetelor veniră în contact cu rana: două găuri în gâtul ei, nebandajate, doar acoperite cu o crustă din propriul ei sânge.

Stomacul i se revoltă şi fu nevoită să înghită amăreala care-i ardea gâtul.

Nu fusese o excursie urâtă, niciun coşmar. Dr. Grotto chiar o muşcase de gât şi-i supsese sângele. Ea atinse urmele de sânge care i se scurseseră pe umăr şi peste sân. Dezgustător, dezgustător!

Luptându-se cu durerea de cap îngrozitoare, îşi spuse că trebuie să găsească o modalitate de-a ieşi din gaura aia întunecată, din piatră.

Un mormânt, Kristi, te afli într-un mormânt.

Se înfioră la amintirea ultimei dăţi când fusese închisă, sigură că va muri.

Nu renunţa.

Nu se întâmplase înainte şi al naibii să fie dacă se va întâmpla acum. Cel puţin nu fără o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Se târî pe pietrele reci, mişcându-se încet, pipăind cu mâinile legate. încercă să prindă orice zgomot în afară de apa care picura, dar auzi doar mici zgârieturi, ca şi cum nişte şobolani fugeau din calea ei.

înaintând, se Iovi, în sfârşit, de un perete. Şi acesta părea din piatră. Trebuie să existe o ieşire, raţionă ea, mintea limpezindu-i-se puţin câte puţin. Fusese adusă aici şi doar dacă nu cumva se afla într-un rezervor uriaş, cu o ieşire în tavan, atunci trebuia să existe o uşă. Trebuia numai să o găsească.

Nu renunţa. Nu eşti încă moartă.

Tocmai îşi aduna forţele când auzi paşi apropiindu-se.

Se grăbi înapoi şi se întinse la loc. Nu avea destulă forţă să se lupte, nu încă. Trebuia să lase impresia că încă era inconştientă.

Asta era şansa ei.

O cheie zornăi în uşă.

Kristi închise ochii. *Dă-mi putere,* se rugă ea în tăcere, *şi ajută-mă să-l ucid pe nenorocitul ăsta.*

28

«Z^eci aici se ajunsese, se gândi Dominic Grotto în timp ce se aşeza, cu celularul într-o mână. Cuburile de gheaţă din băutura de care nu se atinsese se topeau. Nici măcar muzica lui Vivaldi care se revărsa din boxele ascunse montate în biblioteca din biroul său nu-i putea alina sufletul. Ceea ce începuse ca o modalitate unică de a-i face pe puşti să fie interesaţi de unele genuri literare se încheiase cu moarte.

Până acum patru fete moarte.

Probabil, mai multe. Fără îndoială că Ariei O'Toole şi Kristi Bentz muriseră şi vor fi şi ele găsite în râu.

Acum ştia asta. Fără remuşcări, se prefăcuse că nu vede nimic, dar se pare că acum putea vedea perfect. Nu se mai amăgea că făcea ceea ce era corect şi că le ajuta pe fetele ale căror vieţi erau un haos să o ia de la început.

De când se întorsese de la reprezentaţia personală, ultimul lui spectacol în faţa publicului său privat, dăduse drumul la televizor şi văzuse ştirile care relatau despre cadavrele scoase din Mississippi. Erau doar câteva detalii, niciun nume nu era dezvăluit până când rudele apropiate nu erau înştiinţate, dar în adâncul sufletului ştia exact ce li se întâmplase acelor fete.

Şi era vina lui.

Chiar şi acum simţea gustul sângelui lui Kristi Bentz pe buzele lui. Totul făcea parte din spectacol. Totul făcea parte din plan. Totul pentru binele suprem.

Pe dracu'!

Totul pentru preamărirea ta.

Ajunsese să le cunoască personal pe fete şi-şi spusese că ele participaseră de bunăvoie, că frica pe care o văzuse în ochii lor făcea parte din spectacol, că faptul că erau paralizate şi lipsite de vlagă demonstra talentul lor teatral.

Se convinsese că nu se întâmpla nimic ilegal, că nu existau victime, că nimeni nu fusese rănit.

Dar în adâncul sufletului, ştiuse.

Dar s-ar putea să existe o posibilitate de a le salva pe Ariei O'Toole şi pe Kristi Bentz. încă s-ar putea să mai aibă timp. Putea opri ca acest lucru oribil să se mai întâmple vreodată. Chiar dacă trebuia să se predea pentru rolul pe care-l jucase în acest dezastru... pentru tot.

Afară, furtuna se dezlănţuise, ploaia lovea ferestrele şi fulgerele luminau cerul, urmate de tunet. Ar fi trebuit să spună tot atunci când Kristi Bentz venise în biroul lui, aşteptând răspunsuri. Oh, la naiba, ar fi trebuit să spună ce ştia acum un an, când auzise prima dată că Dionne dispăruse.

Atunci suspectase că lucrurile luaseră o întorsătură urâtă.

Pe deasupra muzicii domoale şi a furtunii furioase, auzi uşa principală scârţâind, deschizându-se şi inima-i tresări. O încuiase, nu-i aşa? Sau uitase?

Vin după tine.

Ştiu.

Un fior de spaimă îi alunecă pe şira spinării în timp ce se ridica în picioare pentru a vedea cine intrase.

- **E cineva? spuse el, dezgustat de sine însuşi. Era un bărbat puternic. Nu cunoscuse frica adevărată toată viaţa lui.**

Paşii hotărâţi se auzeau pe hol.

- **Cine-i acolo? Se afla în dreptul uşii biroului când aceasta se deschise cu putere. Femeia pe care pretinsese că o iubea stătea înaintea lui, tremurând de furie.**
- **Gata, Dominic, spuse Lucreţia, cu o voce răguşită, cu ochii adânciţi în orbite şi pielea albă ca varul.**

Avea capul descoperit şi părul ud, iar rimelul îi curgea pe obraji. Apa de ploaie se prelingea pe cutele unui impermeabil lung, negru. Nu se deranjase să închidă uşa şi aceasta se lovea deschisă de perete, aerul rece de iarnă intrând în hol.

- **Gata cu minciunile. Gata cu dispariţiile. Nu mă vei mai face să cred că sunt nebună.**
- **Lucreţia, mă duc la poliţie...**
- **Acum? Când au găsit cadavrele? *Acum* te duci? Ea scutură din cap. Te-am iubit, şopti ea, şi ochii i se umplură de lacrimi.**
- **Ştiu. Şi eu te-am iubit...**
- **Mincinosule! izbucni ea.**

Scoase mâna din buzunarul impermeabilului, ţinând între degete un pistol mic, negru.

El îngheţă.

- Oh, Iisuse, Lucreţia, ce vrei să faci? întrebă el, dar în adâncul sufletului ştia. Nu o va face! Stomacul i se strânse atunci când ea ridică pistolul, cel pe care i-l dăduse cu luni în urmă.

- Le-ai omorât, spuse ea, iar vocea şi mâna îi tremurau.

- Am încercat să le salvez! Era doar un spectacol pentru celelalte, doar o prefăcătorie, jur!

- Nu... Pistolul i se clătină în mână.

Poate că o putea convinge. Poate reuşea să-i ia arma.

- Ascultă-mă. S-ar putea să mai fie timp. Kristi şi Ariei s-ar putea să mai fie încă în viaţă.

- Kristi? Kristi Bentz? Ai vârât-o şi pe ea în asta? Şi Ariei? Şi pe ea?

Privirea ei se înăspri în timp ce îndrepta pistolul spre capul lui.

- Ariei a dispărut. De săptămâna trecută... şi este doar vina ta. Oh, Doamne, este moartă. Ştiu că este moartă. Ar fi trebuit să le avertizez, să le spun.

Făcu un pas spre ea, dar degetele ei se mutară pe trăgaciul pistolului. El se opri. Ridică ambele mâini în încercarea de-a o calma.

- Trebuie să-l găsim pe Preston. El... el este cel care se apropia de fete, care le ajuta... Are un loc, este legat cu Casa Wagner prin vechile tuneluri pe care le folosea Ludwig Wagner.

- Au fost sigilate cu sute de ani în urmă, spuse ea monoton. Asta-i o altă minciună.

- Nu, nu, jur. Preston pretinde că le ajuta să o ia de la început, să-şi construiască o viaţă nouă, să dispară...

- Le ajuta să moară.

- Luereţia, nu ştiam. Jur, nu ştiam, spuse el, încercând să menţină conversaţia cât

timp se gândea la o modalitate de a-i lua pistolul, de-a o ataca şi de a-şi asuma riscurile.

- Dar ai bănuit asta. Ca şi mine, de altfel. Ea se concentră, cu pistolul îndreptat spre pieptul lui.

Inima i se înfioră şi preţ de-o clipă, răzbătând prin urletul vântului care şuiera de-a lungul holului prin uşa deschisă, el crezu că aude ceva. Paşi?

- Eşti vinovat, Dominic. Amândoi suntem vinovaţi.

- Nu! Luereţia, aşteaptă! Ascultă vocea raţiunii. Sun la poliţie şi spun tot despre Preston, despre fete, despre implicarea mea. Voi mărturisi tot. Te rog, dragostea mea, dă-mi o şansă, spuse el, schimbând tactica, zâmbindu-i, păşind spre ea. Voia ca ea să creadă că încă o iubea, aşa că făcu tot posibilul. îmi pare rău, atât de rău, spuse el cu acea voce care o făcea mereu să se topească. Te-am iubit mereu. Ştii asta. Voi spun poliţiei despre Preston, despre piesele de teatru şi despre tunelurile din Casa Wagner. Ei le-ar putea găsi pe Kristi şi pe Ariei. Ele ar mai putea fi încă în viaţă. Haide, scumpo. Ai încredere în mine.

Ea tresări, apoi îl privi fix în ochi.

- Luereţia, iubito...

- Ne vedem în iad, şi când se va întâmpla asta, îmi voi aminti să scuip pe tine.

Apăsă pe trăgaci.

Jay nu mai aşteptă.

El şi Mai văzură că uşa lui Grotto era deschisă şi o luară drept invitaţie. Alergară prin ploaie, în sus pe treptele verandei din faţă. Cu armele scoase, intrară în clădire. O lumină se zărea în capătul holului. Voci ridicate erau angrenate într-o ceartă care putea fi auzită prin şuieratul vântului şi ploaia care cădea în rafale.

Mai îi făcu semn să rămână în spate, că se va ocupa ea de asta, dar el era lângă ea, ascultând fiecare cuvânt din conversaţie, auzind numele lui Kristi şi menţionarea tunelurilor care porneau din Casa Wagner. Afirmaţia lui Grotto: „Ele ar mai putea fi încă în viaţă", îl impulsionă. Cu arma ridicată, împinse uşa.

Poc!

Un foc de armă bubui în clădire.

Un zgomot surd!

- **FBI! ţipă Mai, năpustindu-se în cameră în spatele lui. Lasă arma jos!**

Poc!

Jay privi neajutorat, în timp ce Lucreţia cădea la podea. Arma îi alunecă din mână, sângele începu să se scurgă din rana pe care şi-o făcuse singură trăgându-şi un glonţ în cap.

Grotto era la pământ, cu o rană în piept. O pată roşie se întindea pe covor. Avea ochii deschişi, privind inexpresivi spre tavan.

Jay tastă 9-1-l pe telefonul lui, în timp ce se lăsa într-un genunchi lângă Grotto.

- **încă trăieşte! strigă el, găsindu-i pulsul.**

Dispecerul de la urgenţă răspunse.

- **Ea e moartă. Mai îşi luă degetele de pe gâtul Lucreţiei şi se apropie de Grotto.**

Jay rămase la telefon vorbind cu operatorul, dându-i adresa şi explicându-i ce se întâmplase.

- **Stai cu mine, doctore Grotto, spuse Mai.**

Rezistă.

Se auziră urletele sirenelor, Jay, încă vorbind cu operatorul, privi vehiculele poliţiei, cu luminile licărind care se opreau în faţa casei. O ambulanţă şi o maşină de poliţie ajunseră în acelaşi timp.

- **Au ajuns, spuse Jay la telefon. Mulţumesc!**

El se lăsă în genunchi în timp ce paşii bubuiau prin hol.

- **Aici! ţipă Mai.**

- Unde este? întrebă Jay, aplecându-se deasupra lui Grotto, cu faţa la doar câţiva centimetri de cea a bărbatului rănit. Unde este Kristi?

- Cu... Preston.

- Unde? întrebă Jay.

- Tunelurile..., rosti gâfâind Grotto, cu o voce slăbită.

Daţi-vă la o parte din drum. Un paramedic îşi făcu loccu forţa, preluând controlul, încercând să-i salveze viaţa nenorocitului. Scoate oamenii ăştia de aici!

Frustrat, Jay se îndepărtă de bărbatul rănit, temându-se pentru Kristi mai mult decât oricând. Păşi în hol... chiar în calea lui Rick Bentz.

- **Unde dracu' este Kristi? întrebă Bentz.**
- **Cu Preston.**
- **Cine-i el?**
- **Doctor Charles Preston. Un profesor de la colegiu, departamentul de engleză, îi explică Jay. Grotto spune că Preston o ţine închisă undeva în Casa Wagner, probabil. Cred că în subsolul care este mereu încuiat. Acesta duce spre nişte tuneluri vechi, cel puţin aşa pretinde Grotto. Kristi era convinsă că acolo au loc ritualuri vampirice ciudate.**

Mai Kwan li se alătură.

- **Acele tuneluri au fost sigilate de secole. Ştiu. Am verificat. Am cercetat Casa Wagner.**
- **Cine naiba eşti tu? întrebă Bentz, gata de luptă.**
- **Mai Kwan, FBI. Şi tu?**

Pe Jay nu-l interesau poliţetţurile. În timp ce Bentz, Montoya şi Kwan îşi rezolvau problema cu jurisdicţia, nivelurile de autoritate şi protocoalele aiurite, el ieşi în noapte.

Dacă fugea de-a lungul campusului, putea ajunge la Casa Wagner în mai puţin de cinci minute.

Porţia Laurent îşi petrecuse toată ziua citind informaţiile despre angajaţii de la colegiu. Găsise câţiva care aveau dube închise la culoare şi, desigur, imediat se gândi la dr. Grotto, însuşi profesorul Vampir, ca fiind suspectul principal. Dar nu avea niciun sens. De ce ar fi acţionat atât de

bătător la ochi? Nu i se păruse a fi un idiot. Un egocentric, da, cu siguranţă, dar nu un cretin.

Aşa că se apucă să cerceteze mai profund, sperând să dea peste vreo probă care nu apăruse încă. Dăduse telefoane şi trimisese e-mailuri, căutase atât pe Internet, cât şi în caziere şi în dosarele de la bancă, la Registrul Auto, orice îi venise în minte.

„Marchează trei sute trei şi ai ieşit din joc", îşi spuse ea şi-l sună pe Jay MeKnight. Acesta nu răspunse. Povestea vieţii mele blestemate, gândi ea. Apoi îşi ridică privirea şi văzu un e-mail care fusese trimis mai devreme, în acea zi, dar, probabil, din cauza filtrelor pentru spamuri, durase ore ca să ajungă la ea.

Citi chestia aia de trei ori înainte de a-şi da seama ce spunea. Era de la un colegiu privat din California şi spunea simplu:

La mijloc trebuie să fie o greşeală; persoana despre care întrebaţi este decedată. Ne pare rău să vă informăm că dr. Charles Preston a murit pe 15 decembrie 1994.

Porţia verifică imediat pe Internet şi găsi necrologul care confirma informaţia. Preston murise într-un accident de surf. Fotografia era clară şi nu avea cum să fie acelaşi bărbat care preda stilistica la AII Saints.

în drum spre maşină, îl sună pe Del Vernon şi-i lăsă un mesaj. Nici gând nu avea să-l aştepte. Ea şi Charles Preston - sau cine era el - vor avea o discuţie serioasă.

Uşa închisorii lui Kristi se deschise fără zgomot. Ea nu se mişcă. Inima îi bătea să-i spargă pieptul şi trebui să-şi forţeze muşchii, să se destindă. îşi ţinu ochii închişi, cu excepţia unei crăpături foarte mici care-i permitea să zărească împrejurimile. Până când o lanternă îi fu vârâtă în faţă.

- Hei! Vocea unui bărbat se auzi ca un ecou în încăpere. Trezeşte-te!

Dr. Preston?
Profesorul de stilistică, cel care semăna cu un surfer? Nu Grotto?

Capul încă-i vâjâia, dar mintea începea să i se limpezească. Ştia că-şi putea mişca braţele şi picioarele, dar nu complet. Nu va putea să-şi doboare răpitorul. Dar dr. Preston?

- Kristi! Trezeşte-te! ţipă el la ea, în timp ce se apropia. Se aplecă, îi prinse ambele mâini şi o scuturã. Trezeste-te! Haide!

Ea-şi lăsă capul să atârne înainte şi înapoi în timp ce el o scutura. Deşi voia să-şi vâre dinţii în el, ea ştia că trebuia
să aştepte momentul potrivit, când îşi va recăpăta abilităţile, când trupul va asculta de creier.
Dar dacă va fi prea târziu? Dacă mai întâi te omoară? Vei muri fără să lupţi ?
Se gândi să încerce să-l domine, însă ştiu că trebuia să aştepte. Trebuia să o facă, dacă voia să scape.
- Vacă proastă, bombăni el şi o lăsă pe podea. închise din nou uşa şi întoarse cheia.
Ai ratat singura ta şansă! Ar fi trebuit să lupţi, să încerci să scapi!

Nu... ştia că nu ar fi funcţionat. Tremurând, ea respiră adânc ca să se calmeze. Trebuia să fie mai deşteaptă decât nenorocitul acesta.

îşi aminti puţin din ce se întâmplase în ultimele ore. Avea amintiri neclare; era goală pe un fel de scenă şi dr. Grotto o mușca de gât, dar dincolo de asta, după ce leşinase de frică, din cauza drogurilor pe care i le dăduseră sau din cine ştie ce altă cauză, ea nu-şi mai amintea nimic.

îşi încercă din nou picioarele. Acestea se clintiră puţin, aşa legate cum erau, dar îşi putea mişca mâinile şi, dacă reuşea să-şi dezlege cumva funiile... nu, nu era frânghie, nici lanţuri, ci bandă adezivă, bandă adezivă groasă care-i lega gleznele.

Stând pe podea ea-şi dori pentru prima dată în viaţă să fi avut unghii ascuţite. Dar degetele n-o ajutau şi încercarea ei de a rupe banda adezivă eşuă.

Se gândi la Jay. De ce nu-i spusese că-I iubeşte? Acum, exista riscul, un risc foarte mare, să nu-l mai vadă niciodată, iar el nu va şti ce simte ea, că se îndrăgostise de el.

Ai lucruri mai importante la care trebuie să te gândeşti. încercă din nou să sfâşie banda, dar fără niciun rezultat, însă corpul ei răspundea acum la comenzile pe care le dădea.

îşi ridică picioarele în sus, trăgându-şi gleznele cât mai aproape posibil de trunchi, apoi se aplecă înainte. Era flexibilă datorită anilor de atletism. Tae kwon do şi înotul ajutaseră la ceva. îşi întinse spatele şi-şi puse gura peste banda dintre glezne. Apoi muşcă cu putere şi trase capul pe spate. Dinţii ei patinară pe bandă, neavând de ce să se prindă.

La naiba!

încercă din nou.

Eşuă.

încă o dată, concentrându-se foarte tare. încordându-se. Transpirând. Trebuia să se elibereze înainte ca el să se întoarcă. Dacă s-ar putea ridica în picioare, l-ar prinde cu garda jos şi i-ar secera picioarele.

Fă-o, Kristi, fă-o dracului odată!

Muşcă din nou cu putere. îşi trase capul repede. De data asta dinţii ei răzuiră plasticul, se prinseră de el şi produseră o mică ruptură. Prinse capetele micuţe, dar degetele îi alunecară pe banda adezivă. La naiba! Era fleaşcă de transpiraţie, inima îi bătea cu putere, iar timpul se scurgea repede.

Prinse din nou capetele benzii şi trase.

S-a sfâşiat.

Reuşise!

Se ridică pe picioarele goale exact atunci când auzi sunetul paşilor pe holul aflat de partea cealaltă.

Haide, idiotule, **gândi ea, clătinându-se încă pe picioare, îşi uni mâinile, intenţionând să le folosească pe post de măciucă, imediat ce-l va culca pe nenorocit la pământ. *Haide, haide.* Era încordată. Pregătită. Fiecare muşchi era contractat când auzi cheile zornăind de cealaltă parte a uşii.**

Imediat ce uşa se deschise, ea îl ocoli, lovindu-l în fluierul piciorului.

El urlă surprins, dar nu căzu la pământ. Kristi nu se mai deranjă să-l lovească, doar o zbughi prin uşa deschisă şi o trânti în urma ei. încuietoarea se blocă.

Respirând greu, ea deveni agitată. Inversase rolurile! Dar pentru cât timp? O porni pe un hol întunecat şi nu privi înapoi. Avea doar câteva secunde la dispoziţie.

El încă avea cheile.

Jay urcă zburând treptele din spatele Casei Wagner şi încercă uşa.

încuiată.

Nicio problemă. Lovi cu piciorul cea mai apropiată fereastră şi intră exact când auzi alţi paşi făcând zgomot pe verandă: Bentz, Montoya şi Kwan. Jay găsi uşa spre subsol şi o încercă.

Altă afurisită de încuietoare.

De data asta, lovi panourile cu piciorul, dar uşa nu voia să se clintească. înjură, privi în jur, prin bucătărie, şi găsi un taburet de metal. Tocmai voia să lovească mânerul cu el când Mai Kwan trecu prin fereastra pe care el o spărsese.

Mai ateriză pe picioare şi strigă:

- **Dă-te înapoi!**

Avea arma deja scoasă din toc. Trase în mânerul uşii, spulberând încuietoarea şi distrugând lemnul, în timp ce Bentz intra prin geamul spart. Montoya era în spatele său.

Jay nu mai aşteptă. Folosind o lanternă de buzunar, coborî grăbit scările, aşteptându-se să găsească un lunetist, gata să-l doboare. Dar cu Mai la un pas în spatele lui, ajunse nevătămat.

Bentz aprinse luminile şi deodată totul prinse contur.

încăperea mare era plină cu lăzi, mobilă veche, cutii cu fleacuri, chiar şi cu fotografii. Un ditamai cuptorul cu conducte ridicându-se ca nişte braţe metalice umplea un colţ, o ladă goală pentru cărbuni, un altul, un panou cu siguranţe, cu sârme lungi tăiate, era aşezat lângă noul panou electric.

- **Cercetaţi pereţii, ordonă Mai. Găsiţi o altă cale de ieşire.**

Existau câteva uşi, toate închise cu scânduri, prăfuite şi evident nefolosite. Niciuna dintre ele nu fusese deschisă. Mai scutură frustrată din cap.

- **V-am spus că deja am căutat aici jos.**
- **Trebuie să existe o cale.**

Jay simţea aerul stătut din subsol care îi umplea nările. Privi din nou uşile. începu să le încerce din nou pe fiecare, mult mai încet şi fără grabă, dar niciuna dintre ele nu se clinti. Bentz îndepărta cutii şi lăzi, iar Montoya cerceta perimetrul încăperii.

Oare Kristi se înşelase?

- **Jay îşi verifică ceasul. Avea senzaţia că timpul i se scurge printre degete. Sperase că o va găsi aici, dar acum... ce?Trebuie să vorbim cu Părintele Mathias. Kristi părea să creadă că el ştie ceva.**

Mai încuviinţă dând din cap.

- **Locuieşte chiar în spatele capelei. Mă duc eu, zise ea, deja îndreptându-se spre scări.**

Montoya o urmă.

- **îi voi asigura spatele.**

Jay şi Rick Bentz se priviră unul pe celălalt de-a lungul subsolului prăfuit şi putrezit.

- **Dacă Kristi a spus că se petrece ceva aici jos, atunci ceva se petrece, spuse Bentz. Mişi ochii şi privi tocurile ferestrelor montate sus, lângă bârnele de susţinere, unde pânzele de păianjen şi cuiele vechi erau vizibile pe lemnul antic.**

Şi Jay cerceta încăperea, căutând ceva ce le scăpase, ceva aflat chiar sub nasul lor. Studie cuptorul şi începu să transpire în timp ce minutele treceau. Nu părea a fi nimic neobişnuit. Bentz dădu la o parte o stivă de lăzi pentru a cerceta podeaua, în timp ce Jay îşi croi drum spre panoul electric. Toate întrerupătoarele circuitelor erau aşezate în poziţia „pornit". încercă unele dintre ele. Nu se întâmplă nimic, doar că subsolul deveni întunecat preţ de-o secundă.

- **Hei! ţipă Bentz.**

Jay întoarse întrerupătorul. Nimic acolo. Şi vechiul panou, cu firele tăiate, nu era evident conectat. Cu toate acestea, deschise uşa de metal şi privi panoul, un lucru dintr-o epocă apusă, care încă se mai afla la locul lui. Scoase prima siguranţă. Nu se întâmplă nimic. Pierdere de timp. Apoi observă că un fir micuţ, o sârmă mai nouă, ieşea din spatele panoului.

1

Simţi cum speranţa renaşte puţin, exact atunci când auzi paşi deasupra capului. Mai mulţi poliţişti, fără îndoială, atraşi de focurile de armă.

- Hei! ţipă cineva cu o voce puternică. Ce dracu' se petrece aici?

Jay scoase o altă siguranţă. Nimic. Apoi, alta. Mecanismele începură deodată să scârţâie. Jay se dădu înapoi, iar o secţiune a peretelui, una fără uşi, începu să alunece, deschizându-se.

înjurând, Bentz traversă imediat încăperea.

Fără să spună nimic, el şi Jay intrară într-o încăpere micuţă cu o scară îngustă. Uşa se închise încet în urma lor, cufundându-i într-un întuneric aproape de nepătruns.

Kristi nu avea nici cea mai mică idee încotro se îndrepta. Tunelul era lung, îngust şi luminat de becuri care pâlpâiau deasupra capului. Dăduse colţul când uşa din spatele ei se deschise şi ea auzi un strigăt.

Dr. Preston!

Adrenalina îi dădea aripi, dar era încă slăbită, cu mâinile legate, iar creierul ei nu funcţiona la capacitate maximă.

Nu contează. Fugi. Până când ajungi la o fundătură, fugi. Trebuie să scapi.

El o urmărea, paşii lui se auzeau pe podeaua rece de piatră, răsunând cu ecou prin acest coridor îngust, un fel de tunel. în primul rând, cum de ajunsese aici, jos, se întrebă ea, dar continuă să fugă.

- Opreşte-te, târfo!

Ea nu se deranjă să privească peste umăr, ştia doar că el o ajunge din urmă.

Mai repede, Kristi, mai repede!

Inima-i bătea cu putere, picioarele ei loveau podeau denivelată, rănindu-se de pietre. Era o alergătoare... putea face asta!

Şi el încă o urmărea.

Oh, Doamne, trebuia să scape de el. Văzu o deschizătură în față. Dincolo de ea - lumini. Poate o ieșire!

Cu un ultim efort, alergă prin arcadă și descoperi că se află într-o încăpere enormă... ca o sală de baie întunecată, subterană. Caverna întunecată era înțesată cu lumânări, oglinzi și o cadă din piatră plină până la refuz, din care apa se revărsa într-o parte.

O femeie, o femeie frumoasă, cu păr negru și trăsături ascuțite, stătea tolănită în apă. Făcea baie, pentru numele lui Dumnezeu!

- **Trebuie să mă ajuți! spuse Kristi repede și se întrebă din nou dacă nu cumva era un vis ciudat sau dacă nu halucina încă din cauza drogurilor care i se dăduseră cu ore în urmă. Poate că asta era doar o reacție ciudată și oribilă.**
- **Desigur că te voi ajuta, zise femeia. Ochii ei sclipiră cu o răutate care-i strânse stomacul lui Kristi.**

Persoana care făcea baie nu era deloc o prietenă.

Kristi se dădu înapoi cu spatele, dar nu se îndepărtă prea mult; cadrul ușii era acum umplut de dr. Preston.

- **Decu Vlad, vrei să încercăm ceva nou? întrebă femeia.**

***Vlad?* îi spusese Vlad doctorului Preston?**

Kristi era al naibii de sigură, ca și Alice, înaintea ei, că intrase într-un tărâm de coșmar.

- **Ce înseamnă asta? întrebă ea, temându-se de răspuns, în timp ce cerceta frenetic încăperea, căutând o cale de scăpare. Era un singur portal și acesta era blocat de dr. Preston sau Vlad, sau oricine credea el că este.**
- **Ceva nou?**
- **Să facem totul direct în cadă, sugeră femeia. Tu prinde-o, pune-o în apă cu mine și taie-i venele de la încheieturile mâinilor. Este mult mai**

uşor decât să scoţi tot sângele şi să-l scurgi apoi în cadă.

Lui Kristi i se uscă gura. Desigur că nu auzise bine. Sub nicio formă ei nu-i vor scoate sângele din vene.

Dr. „Vlad" Preston se întoarse spre Kristi.

- Elizabeth vrea să se îmbăieze în sângele tău.

Kristi îl privi fix, creierul ei era lipsit de gânduri raţionale, făcea eforturi să înţeleagă ce se petrece.

- Elizabeth? repetă ea.

- Numele pe care l-am luat. Sunt o descendentă a ei. Probabil că ai auzit de ea? Contesa Elizabeth Bathory?

Imediat Kristi îşi aminti ce aflase la cursul doctorului Grotto despre femeia sadică ce omorâse tinere inocente care lucrau pentru ea şi se îmbăiase în sângele lor în încercarea de-şi reîntineri propria piele.

Elizabeth îşi sprijini capul de marginea căzii şi oftă ca şi cum ar fi fost în extaz.

- Avea dreptate, să ştii. Am văzut diferenţa, de când folosesc şi eu acelaşi tratament.

- Băi în sânge, spuse Kristi, abia recunoscându-şi vocea sugrumată de frică. Cu colţul ochiului îl văzu pe Vlad apropiindu-se. O evita cu grijă, dar se apropia. Asta s-a întâmplat cu celelalte? Cu Monique? Dionne?

- Da, da, şi Tara, şi Ariei, acelea care sunt destul de bune. Se ridică în capul oaselor şi spuse: Dar nu le voi avea pe cele inferioare. Fără sânge pângărit.

- Karen Lee nu era pângărită, spuse Vlad.

- Atunci nu era destul de bună pentru mine. Elizabeth se aşeză la loc în apă şi adăugă: Hai să facem asta înainte să mi se zbârcească pielea ca o prună.

Kristi nu avea de gând să-i dea tipei duse cu pluta nicio picătură din sângele ei. În timp ce Vlad se apropia, ea se roti, lovindu-l din nou cu putere în fluierul piciorului. încercă să treacă în viteză pe lângă el, dar el îi dejucă planul. Se aruncă asupra ei şi căzură grămadă, luptându-se. El era puternic ca un taur şi greu, forţând-o să rămână la podea.

- Târfă depravată, mârâi el, prinzându-i încheieturile legate şi trăgându-i-le peste cap astfel încât să se sufoce sub el.

Elizabeth se ridică în picioare.

- Nu o strica! Nu-i strivi venele... vreau...

- Ştiu ce vrei! izbucni Vlad, dar el privea în jos spre Kristi. Spre teroarea ei, ea-i simţi erecţia prin pantalonii negri. Se luptă cu impulsul de-a vomita în timp ce el, cu un zâmbet pe buze, îşi apăsă vintrele un pic mai tare, asigurându-se că ea ştia ce avea să urmeze.

Urma să fie violată şi golită de sânge.

Oh, Doamne, trebuia să lupte. Nu se putea întâmpla una ca asta!

încercă să se- zvârcolească, dar nu ajunse nicăieri. Cu repeziciune, el îi legă din nou picioarele şi-i băgă o pilulă pe gât ţinând-o de nas până când ea începu să gâfâie şi să tuşească.

în câteva minute simţi efectul drogului. Era din nou slăbită ca o pisicuţă, creierul nu-i mai funcţiona, ca şi cum ar fi fost beată.

încercă să se lupte, dar loviturile ei dădură doar de aer.El îi tăia banda adezivă eare-i strângea încheieturile. Protestă slab în timp ce el o cără în apa caldă, aproape mângâietoare.

- Era şi timpul, se plânse nemulţumită Elizabeth.

- Trebuia să aştept până ce-şi făcea drogul efectul.

- Ştiu, ştiu. Elizabeth se dădu într-o parte. Pielea ei alunecoasă se lipi de cea a lui Kristi. Uită-te la pielea ei. Fără cusur. Perfectă... Privi în sus spre Vlad. Ea este aleasa. Sângele ei va fi numai bun.

Numai bun de ce? O va salva de la îmbătrânire?

- Nu. Tu eşti terminată, reuşi Kristi să spună, dar ei o ignorară. Nevenindu-i să creadă, ca şi cum ar fi fost foarte, foarte departe, ea văzu cum Vlad îi taie cu multă grijă încheietura dreaptă.

într-un vârtej, sângele ei începu să coloreze apa.

Mathias era mort. Ucis. în timp ce se ruga la marginea patului, probabil.

O declaraţie? se întrebă Mai Kwan în timp ce suna pentru a da raportul superiorului ei, apoi cercetă camerele mici ale preotului, încercând să descopere vreun indiciu care să-i spună de ce omul acesta devenise o victimă. Şi de ce credea Kristi Bentz că avea legătură cu Casa Wagner şi cu un fel de cult al vampirilor?

Niciun vampir nu fusese prezent în această scenă a crimei.

Prea mult sânge lăsat în urmă.

Montoya era mereu alături de ea. O însoţise prin ploaia torenţială, asigurându-i spatele când intrară în camera lui Mathias. Nu spusese prea multe, dar privise toată scena macabră.

- Ce crezi? întrebă el când ea se aplecă deasupra cadavrului.

- A enervat pe cine nu trebuia. Privește asta, spuse ea, arătând spre gâtul preotului. Beregata i-a fost tăiată, jugulara, carotida, la dracu', aproape până la coloana vertebrală.

- Aproape decapitat, spuse Montoya cu îndârjire.

- Furie. Oricine a făcut asta era orbit de furie.

- Pe un preot?

- Pe *acest* preot. Este ceva personal.

Ceea ce nu prevestea nimic bun pentru Kristi Bentz și Ariei O'Toole.

Mai trecu peste cadavru, se îndreptă spre biroul preotului și începu să-i scotocească prin dosare, în tot acest timp întrebându-se ce găsiseră Bentz și McKnight. Dacă găsiseră ceva.

Mai ura să se gândească la asta, dar simțea că Kristi Bentz era deja moartă, judecând după starea trupului Părintelui Mathias, omorât în mod violent.

Kristi încercă să deschidă ochii, să găsească puțină energie ca să lupte, dar abia putea sta trează. Mușchii refuzau să o ajute. Zăcea în cada liniștitoare cu apă care devenea stacojie.

- Simt, îi spuse Elizabeth la ureche. Kristi încercă să se îndepărteze de membrele alunecoase care se agățau de ea. Simt cum mă întinerește.

***Oh, pentru numele lui Dumnezeu. Nu se poate!* Ea încercă din nou să se îndepărteze, deși se gândi că fără brațul lui Elizabeth în jurul ei, ar fi alunecat în cadă, sub suprafața întunecată, și s-ar fi înecat în propriul sânge. Oglinzile din încăpere îi permiteau să privească oroarea și uimirea de pe chipul ei care devenea tot mai alb.**

Vlad Oribilul stătea pe marginea căzii, gata să intre alături de ele.

Era un monstru. Un muritor care se credea a fi mult mai mult. Cine era psihopatul acesta căruia îi plăcea sângele, care pretindea că este vampir, care preda un curs la colegiu şi care în tot acest timp îi vâna pe studenţi? Nu era nicio îndoială că o adora pe Elizabeth, care aproape că părea a fi amanta lui. Aproape.

- **Eşti ca un câine în lesă, îi spuse Kristi. Ea se foloseşte de tine.**
- **Aşa cum şi eu mă folosesc de ea, răspunse el, iritat. El întinse mâna în jos, spre gâtul ei, şi Kristi se aşteptă ca el să o sugrume. în schimb, prinse cu un deget lănţişorul de aur şi i-l smulse de la gât.**
- **Acesta îmi aparţine, spuse el, ţinând sticluţa cu sânge în mână cam la fel cum ţinea o bucată de cretă în timpul cursurilor lui plictisitoare. îi aruncă o privire lui Elizabeth. Va trebui să păstrăm câteva picături şi pentru mai târziu. Buzele i se curbară într-un zâmbet diabolic, dezvăluindu-i dinţii foarte ascuţiţi.**
- **Ce fals eşti, spuse Kristi, simţindu-se ameţită, abia putându-se concentra. în timp ce Vlad se aplecă din nou, ea-l scuipă în faţă, iar scuipatul se scurse în cadă.**
- **Poftim! Nu! Elizabeth aproape că o luă razna. Apa nu poate fi pângărită!**

Fără efort, el adună scuipatul care plutea şi mârâi.

- **Este în regulă.**
- **Dar...**
- **Ssst! Am spus că este în regulă, zise el cu severitate, şi Elizabeth, deşi iritată, se potoli.**

Ameţită, Kristi scuipă din nou. De data acesta saliva ateriză pe piciorul lui Elizabeth.

Femeia ţipă şi Vlad îşi arătă din nou dinţii.

- Îţi sfâşii beregata, o avertiză el, cu ochii scăpărând.

Ce bine! Termină odată cu asta! **ar fi vrut să spună Kristi,**
dar puterile o părăsiră. Vlad îi văzu slăbiciunea şi exultă de fericire, stând deasupra ei, cu zâmbetul triumfător, cu colţii cruzi şi falşi strălucind în lumina lumânărilor.

- Este a noastră, spuse el atât de tare, încât vocea lui stârni un ecou în încăperea subterană.

Kristi deschise gura pentru a-l contrazice, pentru a ţipa, dar scoase doar un sunet slab.

Era prea târziu.

Văzu cum culoarea dispare de pe propria piele, ştia că tremura în ciuda băii calde, simţi cum devine inconştientă, întunericul se apropia şi într-un fel era o scăpare bine-venită din această tortură.

Nu venea nimeni în ajutor.

Nu mai putea lupta.

Sângele îi curgea, colorând apa într-o nuanţă întunecată.

Ştia că murea, că dispărea.

Nu-l va mai vedea niciodată pe Jay.

Nu se va mai certa niciodată cu tatăl ei.

Totul era pierdut...

în timp ce cortina neagră se lăsa peste ochii ei, se întrebă vag dacă exista raiul. Iadul? Oare sufletul ei se va ridica şi o va vedea din nou pe mama ei? Jennifer Bentz, care devenise mai mult decât o amintire la fel de ştearsă ca şi pozele din albumul cel vechi pe care-l găsise în pod. Chiar o va vedea din nou?

Gâtul i se strânse. îşi înghiţi lacrimile gândindu-se la mama ei pe care abia şi-o amintea

în timp ce era prizoniera unei psihopate care voia, dintre toate lucrurile, sângele ei.

Doamne Dumnezeule... poate că ar trebui să renunțe.

Nu se simțise niciodată atât de singură.

***Jay,* gândi ea fără vlagă și aproape țipă gândindu-se cât de mult îl iubea.**

Simți frigul interior și întunericul care se juca cu ea, trăgând-o încet în adâncuri. Toată viața Kristi fusese o luptătoare; poate că, până la urmă, era timpul să cedeze.

Voci.

Jay auzi sunetul vocilor.

Ridică mâna spre Bentz, care dădu din cap, în semn că le-a auzit și el.

Cu nervii întinși la maximum, ghemuit și gata să atace în întuneric, fiecare se așeză într-o parte a lungului tunel care dădea spre o încăpere largă. încăperea era goală cu excepția unei jumătăți de duzină de scaune așezate în semicerc în jurul unei platforme ridicate, ca o scenă, peste care era așezată o canapea uzată din catifea. O ceață neclară se ridica din podea și o lumină roșie pulsa, aproape palpita.

Vocile veneau dinspre un portal deschis care ducea înapoi spre tuneluri. Fără un cuvânt, se despărțiră, fiecare luând-o într-o parte a tunelului. Dădură peste câteva ramificații, uși care păreau a fi încuiate. Dar la capătul coridorului întunecat, o încăpere strălucea într-o lumină care pâlpâia, ca și cum ar fi provenit de la o sută de lumânări.

Pășind fără zgomot, se îndreptară spre portal și vocile ajunseră la urechile lui Jay.

- **Sângele ei se revarsă, Elizabeth... te spală... aproape că s-a terminat.**

Jay simți că inima lui încetează să bată.

Cu maxilarul încordat, schimbă o privire cu Bentz, îi făcu semn din cap şi năvăli amândoi în încăperea unde zăcea Kristi, albă ca varul, într-o cadă plină până la refuz cu apă roşie, alături de o altă femeie care privea în sus spre un bărbat dezbrăcat, ce era pe punctul de-a intra în cadă.

- **Mâinile deasupra capului! răcni Bentz.**

Dr. Preston întoarse repede capul.

Femeia se uită spre ei şi Jay avu un moment de descumpănire.

Althea Monroe? Femeia căreia îi ţinea locul? Profesoara care se presupune că avea grijă de o femeie firavă, care nu se putea deplasa singură? Ea se afla într-o cadă plină de sânge alături de Kristi?

- **La podea! ordonă Bentz. Acum, ticălosule!**
- **Vlad! ţipă Althea. Omoară-i!**

Ca şi cum ar fi fost cu totul sub controlul ei, Preston se răsuci spre ei, cu un cuţit în mână. Cu o precizie incredibilă, lansă cuţitul spre Jay şi în acelaşi timp se aruncă de-a lungul încăperii, direct spre Bentz. Cu braţele întinse, arătându-şi colţii, el făcu un salt.

Jay se lăsă în jos. Cuţitul îl lovi în umăr, durerea îi străbătea braţul.

Bentz trase, descărcându-şi pistolul în bărbatul gol, în timp ce acesta cădea peste el. Jay ajunse la cadă într-o clipită, o scoase pe Kristi din apa de un roşu întunecat. Era inconştientă, trupul ei era fără vlagă şi palid, tăieturile de la încheieturile mâinilor erau întunecate, cu pete purpurii. îşi rupse cămaşa, făcând fâşii pentru bandaje. Nu o putea pierde acum. în niciun caz. Trebuia să o salveze. Cu frenezie, el înfăşură materialul peste braţul ei drept.

- **Nu! urlă Althea. Am nevoie de ea!**

Ieşind din cadă, se năpusti asupra lui, cu ochii strălucind din cauza nebuniei.

Poc, poc, poc!

Cineva trase cu pistolul şi trupul Altheei se convulsionă în timp ce gloanţele îi sfâşiau carnea.

Ea icni, îşi duse mâna la răni şi căzu ţipând:

-Nu, nu... oh, nu... Cicatrici... Nu pot avea... cicatrici... Sângele îi ieşi din gură împreună cu ultimele cuvinte.

Montoya stătea în cadrul uşii, cu arma încă îndreptată spre ea.

- **Sună la 9-1-l! ţipă el în timp ce Jay înfăşură fâşiile de bumbac peste încheieturile lui Kristi.**
- **Sunt pe drum. Mai era deja lângă Bentz în timp ce acesta dădea la o parte trupul lui Preston. Eşti în regulă?**
- **Sunt bine.**

Se ridică în picioare şi traversă încăperea, îngenunchind lângă Jay, care o mângâia pe Kristi. Pulsul slab era vizibil la gâtul ei, dar Jay ştia că ea pierduse prea mult sânge.

- **Rezistă, Kristi, trebuie să rezişti. Să nu îndrăzneşti să mă părăseşti.**

Gâtul i se strânse şi, deşi ştia că Bentz voia să-şi atingă fiica, să o ţină în braţe, Jay nu-i putea da drumul. Ea de-abia respira, iar el o îndemna să supravieţuiască, în timp ce Althea Monroe îşi dădea ultima suflare.

Prin vălul care se lăsase peste ea, Kristi auzi sunetul unei împuşcături, simţi mirosul caustic de cordit şi auzi voci... voci frenetice. Oameni ţipând. Oameni alergând. Oameni urlând. Simţi cum este scoasă din apă. O voce era mai puternică decât toate celelalte.

Jay?

Ea încercă să deschidă ochii, dar nu reuşi. Deşi îi simţea braţele în jurul ei, deşi îi auzea vocea înăbuşită spunându-i să reziste, îi era imposibil.

Să nu îndrăzneşti să mă părăseşti...

Altă voce. A tatălui ei?

Dacă ar putea sta pe loc, dacă ar putea găsi forţa de-a deschide ochii, dacă ar putea da la o parte cortina...

- **Kristi! Stai cu mine, scumpo! Kristi!**

Vocea lui Jay era fermă, hotărâtă, îndemnând-o să se întoarcă la el, dar era prea târziu. Voia să-i spună că-l iubeşte, că nu trebuia să-şi facă griji pentru ea, dar buzele ei nu se mişcară, cuvintele nu ieşiră şi simţi cum alunecă din ce în ce mai adânc, plutind departe...

Păru că le ia o veşnicie paramedicilor să ajungă, dar când se apropiară, Kristi încă respira. Respira încet, dar era în viaţă. Paramedicii îi puseră o mască de oxigen pe faţă şi o cărară afară pe o targă.

- **Mă duc cu ei, insistă Jay.**
- **Şi eu. Bentz era plin de sânge, sângele lui Charles Preston - Vlad -, dar altfel era nevătămat.**

Rana lui Jay era superficială şi el îi asigurase pe paramedici că va fi bine până când vor ajunge la spital. O rugă pe Mai să vadă ce face Bruno, rămas în camionetă, apoi se grăbi să ţină pasul cu oamenii care duceau targa.

Afară furtuna urla şi fulgere intense loveau cu sălbăticie. Bentz privi cum Jay se urcă în ambulanţă împreună cu Kristi, apoi merse în faţa Casei Wagner, unde-şi parcase maşina. Ploua torenţial, vântul şuiera pe străzi.

- **Conduc eu, spuse Montoya, în timp ce Bentz se opri pentru a mai arunca o ultimă privire la casa Wagner.**

în acea clipă, fulgerul se ramifică pe cer. Ca şi cum ar fi fost aruncat de nişte zei furioşi, un fulger trăsni un stejar imens aflat în curtea din faţă.

- Atenţie! ţipă Montoya.

Lemnul se rupse şi pocni. Copacul se despică în două şi o creangă uriaşă se prăbuşi la pământ.

Bentz se lăsă în jos, încercând să se ferească în timp ce creanga cădea, dar lemnul greu se crăpă în spatele lui, iar o ramură ruptă îi străpunse hainele şi pielea. Durerea îl arse în sus pe coloană şi preţ de-o secundă nu putu respira.

Iar apoi nu mai urmă nimic decât întunericul.

Kristi deschise un ochi încețoșat.

- Bine ai revenit, îi spuse el, reuşind să zâmbească.

Buzele ei erau uscate şi crăpate, limba vâscoasă.

- Arăţi ca naiba, croncăni ea şi-şi dădu seama că se află pe un pat de spital, cu o perfuzie legată de încheietura mâinii.

- Tu eşti frumoasă.

Ea începu să râdă, tuşi, şi reuşi să întrebe:

- Ce s-a întâmplat?

- Nu-ţi aminteşti?

- Nu tot, nu ce s-a întâmplat mai devreme, dar seara trecută... Ea-l privi şi el scutură din cap.

- Acum trei nopţi. Ai fost departe o vreme.

- Spune-mi. Totul, insistă ea şi-i simţi mâna atingându-i degetele.

El îi spuse tot. îi explică faptul că Althea Monroe, care murise pe loc din pricina rănilor, era înhăitată cu dr. Preston, omorând fete pentru a le

folosi sângele, în speranţa că va rămâne tânără şi frumoasă.

- Elizabeth Bathory, spuse Kristi.
- Exact.

Jay îi spuse că dr. Preston era un escroc. La spital, fusese declarat mort dar fusese identificat după amprente ca fiind Scott Turnblad, un bărbat care primise numeroase mandate de arestare în California, acolo unde adevăratul dr. Preston locuise înainte să moară.

Dr. Grotto făcuse parte din planul lor. Fusese implicat până peste colţii lui ascuţiţi, deşi el, care era încă în viaţă, insista că era pentru binele suprem ceea ce făcuse, că Preston îl convinsese că le va ajuta pe fetele cu probleme să dispară şi să înceapă o viaţă nouă. în schimb, Grotto punea în scenă acea producţie ciudată, îşi juca rolul bolnav, fantezia de-a fi vampir. Publicul său - fetele în faţa cărora îşi interpreta rolul - erau la fel de rele ca şi el. Erau ca vrăjite de el, de găsirea acelui „sânge nou" fără să le pese că participantele refractare dispăruseră.

- Vrei să spui: Trudie, Grace şi Marnie? întrebă ea.
- Şi alte câteva, inclusiv chelneriţa care a adăugat ceva în băutura ta. Toate erau pe jumătate îndrăgostite de dr. Grotto şi fantezia lui le provoca plăcere.
- Mai multe Elizabeth în devenire, spuse ea, şi el îi strânse degetele.
- Mai mult timp la închisoare. Şi ele vor fi acuzate.
- Ce s-a întâmplat cu Părintele Mathias? Şi cu Georgia Clovis?
- Din câte se pare, moştenitorii Wagner sunt nevinovaţi. Mathias este mort, probabil, ucis de Vlad, pentru că ştia prea multe. Nu suntem siguri, dar se pare că Mathias le îndemna pe fetele

cu probleme spre moarte. Probabil fără să vrea. Se presupune că el le asculta necazurile în timpul confesiunii sau poate atunci când le sfătuia. încerca să le ajute, le oferea roluri în piese şi îi permitea lui Dominic Grotto să le „îndrume", şi spun „îndrume" în sens larg. Chiar dacă Grotto nu ştia ce li se întâmpla la sfârşit fetelor, nu era un sfânt. Probabil că avusese relaţii cu ele.

Ea se înfioră, gândindu-se la victimele inocente.

- **Dar adevăratul maniac în toate astea a fost Vlad, alias doctor Preston, alias Scott Turnblad. Se pare că prea multe persoane ştiau prea multe. Lucreţia s-a ocupat de Grotto, dar mai rămăsese Părintele Mathias. Vlad nu-l putea lăsa să scape.**
- **Era mai mult decât bolnav. Şi Elizabeth la fel.**
- **Althea. Da. Ne-a prostit. S-a dovedit că mama ei nici măcar nu a locuit în New Orleans. Voia doar să petreacă mai mult timp în pielea lui Elizabeth.**
- **De unde i-a venit ideea asta?**
- **Era o rudă îndepărtată a contesei, cred.**
- **Şi nebună.**
- **Asta e clar. Era obsedată să nu cumva să îmbătrânească. I-am găsit jurnalele. Pe lângă faptul că era rudă cu Sângeroasa Contesă, Althea era convinsă că ar putea să întoarcă timpul, să-şi recâştige tinereţea pierdută, îmbăindu-se în sângele femeilor mai tinere.**
- **Nebună de legat.**
- **Da, pe lângă asta, a fost căsătorită. Soţul a părăsit-o pentru o femeie mai tânără, exact aşa cum tatăl ei a părăsit-o pe mama ei de două ori pentru soţii trofeu.**

- Şi ce dacă? Se întâmplă multor femei. Şi nu devin maniace ucigaşe.

- Ai spus-o chiar tu: „Nebună de legat". Althea, alias Elizabeth, şi-a găsit sufletul-pereche în Vlad. Relaţia lor a început de când erau tineri. Am scotocit în trecutul sordid al lui Turnblad. S-ar putea să fi început să ucidă pe când era foarte tânăr, iar primele victime au fost propriii părinţi. Şi a scăpat basma curată.

- Deci a aflat la o vârstă fragedă că poate.

Jay făcu o grimasă, aşa cum făcea el mereu când avea o problemă pe care nu o putea înţelege.

- A ieşit la iveală că Althea...

- Te referi cumva la noua Elizabeth Bathory?

- Deci eşti atentă, spuse el făcându-i cu ochiul. Am descoperit că se cunoşteau din copilărie.

- Nu-mi pot imagina de-a ce se jucau.

- Nici măcar să nu încerci. Oricum, detectiv Porţia Laurent a pus totul cap la cap şi a aflat că bârlogul lui Vlad, hm, al lui Preston, se află sub un vechi hotel. Trupul lui Ariei se afla acolo, îngheţat, împreună cu cel al unei alte femei, care făcea striptease în New Orleans, Karen Lee Williams, al cărei nume de scenă era Bodiluscious.

- Toată lumea are câte un pseudonim?

- Cel puţin unul, spuse Jay zâmbind, apoi îi explică despre Mai Kwan, FBI şi despre camera video din apartamentul ei. Pe Mai o urmăriseră în acea noapte, pentru că nu voia să-şi deconspire adevărata identitate. Kristi primi vestea cu neîncredere.

- Ştiam că Hiram este o târâtoare de primă mână, dar Mai... FBI... Scutură din cap şi zâmbi. Apoi văzu chipul

încordat al lui Jay. Ce nu-mi spui? întrebă ea, iar zâmbetul îi dispăru. El nu-i răspunse imediat, aşa că ea strărui: Jay?

- Este vorba de tatăl tău.

Sufletul îi împietri.

- Se află în spitalul din New Orleans. Este rănit la spate.

- Rănit la spate? repetă ea încet, amintindu-şi de câte ori îi văzuse chipul pierzându-şi culoarea.

- Va fi bine.

- Eşti sigur? Doamnele Dumnezeule, nu... nu-şi putea imagina viaţa fără tatăl ei. Ea strânse cu putere mâna lui Jay.

- Cred că da. Dar se eschiva; ea văzu asta în ochii lui de culoarea chihlimbarului.

- La naiba, Jay, spune-mi!

El oftă.

- În regulă, uite care-i treaba, spuse el. Coloana tatălui tău este zdrobită...

- Poftim? Oh, Dumnezeule, nu! Tatăl ei nu se va mai putea ridica, nu va mai putea merge singur.

- Hei, ia-o încet. Am spus „zdrobită", nu retezată, aşa că în cele din urmă va fi bine.

- în cele din urmă? întrebă ea.

- Paralizia va fi temporară.

- Oh, Doamne.

El îi strânse mâna puţin mai tare.

- Doctorii sunt încrezători că va merge din nou, dar va dura ceva timp.

Kristi nu-şi putea crede urechilor. Tatăl ei supravieţuise morţii doar pentru a rămâne paralizat?

- Dar... va merge din nou, spuse ea neliniştită.

- Cam asta e prognoza.

- Atunci vreau să-l văd. Acum. îşi ridică privirea încercând să găsească o infirmieră. Trebuie să fiu externată.

- Kris, va trebui să aştepţi până ce te vei simţi mai bine.
- Pe naiba! Vorbim de tatăl meu. A fost acolo, nu-i aşa? A venit să mă salveze! Şi... şi ce, este împuşcat şi... Vocea i se stinse. Oh, Doamne... în acea noapte a fost furtună. Văzu imaginile deosebit de limpede, de parcă totul s-ar fi petrecut sub ochii ei. Un copac a fost lovit de fulger, asta s-a întâmplat, nu-i aşa?

Jay se uita fix la ea.

- Aşa este?
- Da, dar...
- Şi o creangă l-a lovit?
- Am spus că va fi bine.
- Ştiu ce ai spus, recunoscu ea. Acum fă tot ce poţi şi scoate-mă din afurisitul ăsta de spital. Trebuie să-mi văd tatăl.
- Bine, bine... stai cuminte. Vin cu tine.
- Nu trebuie să...
- Ştiu, izbucni el. Nu trebuie să fac nimic, dar vreau s-o fac, bine? Şi nu te las să treci singură prin orice ar trebui să treci cu tatăl tău. Voi fi lângă tine.

Ea deja se ridicase din pat, întinzând mâna spre hainele ei, când se opri brusc.

- Jay.
- Te iubesc, Kris.

Se întoarse şi-l văzu zâmbind.

- Chiar mă iubeşti?
- Aşa cum mă iubeşti şi tu pe mine, spuse el sigur pe sine.
- Te iubesc?
- Asta ai spus iar şi iar cât timp ai fost inconştientă.
- Mincinosule! atacă ea, dar nu se putu abţine să nu dea din cap. Deci, da, bine, te iubesc, îi răspunse ea. Ce vom face în legătură cu asta, McKnight?

- **Nu ştiu.**
- **Ei bine... poate ai vrea să mă ceri în căsătorie?**
- **Mmmm. Poate.**

Ea râse.

- **Eşti rău, McKnight, spuse ea şi întinse mâna să-şi ia blugii.**
- **Atunci sunt perfect pentru tine, corect?**
- **Aş!**
- **Haide, să mergem să-l vedem pe tatăl tău şi, pe drum, poţi încerca să mă convingi să mă căsătoresc cu tine.**
- **Da, cum să nu!**

Epilog

- ... el rezistă...

Rick Bentz auzea cuvintele, dar nu putea deschide ochii, nu putea clinti niciun muşchi pentru a arăta celor din jur că se trezea. Desigur că-i auzea pe doctori şi pe infirmierele care vorbeau încet şi pe fiica sa, Kristi, care trebuie să se fi recuperat, slavă Cerului, pentru că era adesea prin preajmă... vorbindu-i, insistând că se va simţi mai bine, că va trebui să o conducă la altar pentru că urma să se căsătorească cu Jay McKnight şi că va scrie o afurisită de carte şi...

Doamne Dumnezeule, de cât timp era aici? O zi? Două? O săptămână?

încercă să deschidă ochii. Montoya şi Abby fuseseră aici, şi Olivia, desigur, care fusese tot timpul vigilentă. îi auzise vocea dulce, ştia că-i citea, observa că, din când în când, cuvintele îi tremurau, iar vocea ei, acea voce atât de dulce, şovăia un pic.

Jay McKnight trecuse şi el pe aici şi, ca şi Kristi, vorbise despre căsătorie, cerând binecuvântarea lui Bentz sau ceva de genul acesta. Sau oare visase?

Era şi timpul ca fata lui să se aşeze la casa ei, să stea departe de necazuri...

Doctorul plecă, îi auzi pantofii scârţâind, şi din nou fu singur. Auzi un sunet regulat, un bip, bip, bip, ca şi cum ar fost conectat la un aparat de monitorizat inima şi vru să se mişte. Dumnezeule, voia să-şi întindă muşchii.

Avea un gust îngrozitor în gură şi era vag conştient de paşii de pe celelalte coridoare... un căruţ zornăia... oamenii vorbeau... el se lăsă dus de valurile vieţii pentru o clipă... o oră? O zi? Cine ştia? Pentru el timpul era suspendat.

Kristi veni din nou, vorbindu-i domol despre nuntă... despre afurisita de nuntă. El ar fx vrut să-i zâmbească şi să-i spună că era bucuros pentru ea, dar cuvintele nu voiau să iasă.

Vocea ei se estompă şi apoi dispăru de tot.
Plecase? Dacă ar putea deschide ochii!
încercă, dar eşuă.
Simţi o uşoară agitaţie. O adiere de aer rece.
în acea secundă ştiu că nu mai era singur.
Mai era cineva în cameră, altcineva în afară de Kristi.
Se înfioră. Temperatura scăzu, ca şi cum o rafală uşoară de vânt intrase printr-o fereastră deschisă.
în aerul rece era o mireasmă... ceva familiar şi vag care-i aţâţă nările, un parfum de femeie cu un miros profund de gardenii.
Ce era asta?
Simţi cum cineva îl ia de mână, apoi îşi trece degetele moi şi subţiri printre ale lui.
- Rick, şopti o femeie cu o voce catifelată care-i strânse sufletul. O voce familiară. O voce de departe. Scumpule, mă poţi auzi?
Inima aproape i se opri în piept. încăperea deveni deodată tăcută, toate zgomotele din spital încetară.
Degetele alunecară dintr-ale lui şi rafala de vânt lovi din nou, mângâindu-i obrazul, ca şi cum cineva îi lăsase un sărut rece ca gheaţa pe piele.

Parfumul pluti pe lângă el... acelaşi parfum insinuant cu care se dădea Jennifer de fiecare dată când făceau dragoste.
Jennifer!
Deschise larg ochii.
Respiraţia lui deveni abur în frig. Clipi de câteva ori, privind mirat fenomenul. Nu-şi putea întoarce capul, dar cu colţul ochiului văzu uşa încăperii, şi lângă el un scaun. în scaun dormea Kristi, cu capul aplecat în faţă.
în cadrul uşii, cu lumina venindu-i din spate, de pe hol, stătea o femeie îmbrăcată cu o rochie neagră. înaltă.
Subţire.
Părul de culoarea mahonului era lăsat pe spate.
Oh, Dumnezeule! Nu putea fi adevărat.
Ea privi peste umăr şi zâmbi.
Acel zâmbet sexy, cu vino-ncoace, pe care el îl cunoştea atât de bine, apăru pe buzele ei roşii.
Se simţi ca şi cum ar fi fost aruncat înapoi în timp. Inima lui îşi încetini bătăile.
- **Jennifer, şopti el, spunând numele fostei sale soţii, moarte, pentru prima dată în ani de zile. Jennifer.**

El clipi.
Ea dispăru.
- **Tată?**

El îşi îndreptă ochii spre singurul scaun din încăpere. Kristi îl privea neliniştită, o cută de îngrijorare îi încreţea fruntea netedă. lisuse, arăta exact ca mama ei!
- **Te-ai trezit! Kristi sări din scaun imediat, cu lacrimi prinse de gene. Oh, Doamne, eşti bine! spuse ea, stând pe marginea patului, luându-i mâna şi strângându-i-o. Bătrân nebun, m-ai speriat de moarte!**

- **Mama ta, spuse el neliniştit, întrebându-se dacă nu cumva îşi pierduse minţile. A fost aici.**

- **Mama? Ea scutură din cap. Super, ce droguri iei?**

- **Dar a fost aici.**

- **îţi spun eu că acum vorbeşte morfina. Kristi râdea printre lacrimi.**

- **Nu ai văzut-o?**

- **Nu a fost nimeni aici, eu am fost tot timpul lângă tine. Da, am aţipit, dar... lisuse, este frig aici. Se înfioră. Dar mă bucur că ţi-ai revenit, spuse ea. Mi-a fost atât de teamă...vreau să spun, credeam că nu-ţi vei mai reveni... Dar eşti mai tare decât majoritatea oamenilor.**

Bentz nu renunţă.

- **Dar a fost aici... mama ta... Tocmai am văzut-o... ieşind pe uşă.**

- **Nu se poate, tată, sunt eu. Eşti confuz. îl privi puţin critic, apoi îşi îndreptă ochii spre cadrul uşii. Spre cadrul uşii gol. Ştii, spuse ea întorcându-se spre el, eşti în comă de aproape două săptămâni şi ştiu cum este. Al naibii de ciudat. Uneori, când, în sfârşit, te trezeşti, nu mai ştii pe ce lume eşti.Nu ai văzut-o? El încercă să se ridice în capul oaselor, dar nu izbuti. Braţele îi erau slăbite, iar picioarele... La naiba, tot nu funcţionau. Nici măcar nu le putea simţi... nu că-şi putea simţi braţele sau umerii.**

- **Nu a fost aici, spuse Kristi repede, neliniştită. Ca şi cum ştia şi ea că se întâmplase ceva ciudat. Uite ce e, trebuie să chem infirmiera şi doctorul. Şi pe Olivia. A plecat spre casă, dar m-ar omorî dacă nu aş suna-o. Şi personalul. Trebuie să dau tuturor de ştire că te-ai trezit.**

Ea deja se îndrepta spre uşă, spre acelaşi portal unde stătuse Jennifer cu câteva secunde în urmă.

- **A fost aici, Kristi, spuse Bentz, fiind sigur că avea dreptate. Nu a fost o halucinaţie. Nicio farsă. Nicio confuzie din cauza medicamentelor. Fie că-l credea cineva, fie nu, el ştia adevărul.**

Jennifer Bentz se întorsese.

Sfârşit.

EDITURA LIDER - CLUBUL CĂRŢII
O.P. 5 - C.P. 15, Sector 4, Bucureşti Telefon/Fax: 021.316.32.55; 0744.530.970; 0723.335.197; email: lider@e-xtreme.ro; depozit@edituralider.ro; site: www.edituri
Notă: Membrii CLUBULUI CĂRŢII LIDER beneficiază de următoarele avantaje:
1. Editura suportă cheltuielile de expediere a cărţilor comandate. în termen de o săptămână de la data comenzii, solicitantul va primi prin poştă, la domiciliul său, cărţile dorite în limila stocului disponibil cu plata ramburs.
2. Reducerea preţului de vânzare este de 20% pentru fiecare comandă.
3. Comenzile se pot face: prin poştă la O.P. 5-C.P. 15, telefonic şi on-line la adresa fffff.edituralider.ro
4. Taxele poştale sunt suportate de către editură.

Oferta de carte

COLECŢIA CULTURĂ GENERALĂ

Daniel S. Burt	100 CEI MAI MARI SCRIITORI AI LUMII	36,00
Jean Preposiet	ISTORIA ANARHISMULUI	34,90
Anthony Blond	O ISTORIE SCANDALOASĂ A ÎMPĂRAŢILOR ROMANI	29,90
Dominique Venner	ISTORIE ŞI TRADIT1E LA EUROPENI	24,90
Rosa Agizza	MITURI ŞI LEGENDE ALE ROMEI ANTICE	32,90
John Malone	VERDICTUL TIMPULUI	29,90
Michel Faucheux	O ISTORIE A RĂULUI	29,90
Martin Seymour Smith	100 CELE MAI IMPORTANTE CĂRŢI	

	DIN ISTORIA OMENIRII	39,90
Brian Mooney	100 MARI LIDERI DIN ANTICHITATE PÂNĂ	
	ÎN PREZENT	34,90
Nigel Cawthorne	O ISTORIE A PIRAȚILOR	35,00
Ion Manta	TERRA SE DESTĂINUIE	29,00
Harold C. Schonberg	VIEȚILE MARILOR COMPOZITORI	37,00
Colette Arnould	ISTORIA VRĂJITORIEI ÎN OCCIDENT	36,00
Mircea Handoca	MIRCEA ELIADE. PAGINI REGĂSITE	39,50
John Baldock	FEMEILE DIN BIBLIE	37,50
LAUREAȚI AI PREMIULUI NOBEL PENTRU LITERATURĂ		
Sinclair Lewis	DR. ARROWSMITH	34,90
Toni Morrison	CÂNTECUL LUI SOLOMON	32,90
	PĂCATUL	34,90